COLECȚIA

Jubiri de poveste

VANESSA KELLY

Mireasă pentru un scoțian

VANESSA KELLY
MIREASĂ PENTRU UN SCOŢIAN

***The Highlander's Princess Bride by* Vanessa Kelly**

Copyright © 2017 Vanessa Kelly
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Lavinia Şerban

Capitolul 1

Noiembrie 1816
Londra

— N-am vrut să-l omor. Nu neapărat. Victoria Knight ezită, deoarece firea ei sinceră o obliga să facă o mărturisire oribilă. Probabil că, pentru o clipă, *am vrut* să-l văd mort, adăugă ea.

Când Sir Dominic Hunter şi Aden St. George se uitară unul la celălalt cu priviri pline de subînţeles, Victoria făcu o grimasă.

— Ştiu că asta mă face o persoană îngrozitoare. Nu v-aş învinui dacă m-aţi trimite direct la Newgate şi v-aţi spăla pe mâini de existenţa mea.

Chloe, Lady Hunter, bătu uşor mâna Victoriei.

— Prostii! Evident, Fletcher era un ticălos clasa întâi. Nicio persoană raţională nu te-ar putea învinovăţi pentru că te-ai apărat.

Victoria şi Chloe şedeau pe şezlongurile de mătase din salonul aflat în partea din spatele reşedinţei Hunter din Londra. Soarele târziu al după-amiezii pătrundea prin cerceveaua ferestrei, aruncând o lumină blândă pe covorul de culoarea trandafirilor şi pe pereţii acoperiţi cu tapet elegant, de culoare galbenă. Pe masa joasă din faţa şezlongurilor se afla un serviciu de ceai de argint, cu decoraţiuni alambicate, dar platourile care ofereau o varietate generoasă de sandvişuri şi biscuiţi pentru ceai rămăseseră, în mare parte, neatinse. Se părea că Victoria nu era singura persoană lipsită de apetit din cameră.

— Eu mă învinovăţesc singură, mărturisi ea cu tristeţe. Dacă m-aş fi gândit la asta, sunt sigură că aş fi putut găsi o modalitate mai bună de a gestiona situaţia decât să-l împing pe domnul Fletcher pe scări.

— Dar n-ai avut timp să te gândeşti, asta e ideea, zise Lady Vivien St. George. Cocoţată în faţa Victoriei pe marginea unui scaun Sheridan, care era la fel de graţios şi de elegant ca doamna însăşi, Vivien se uită la ea cu sinceră

îngrijorare. În plus, numai Dumnezeu ştie câţi oameni a ucis Aden de-a lungul anilor. Nu este ca şi cum tendinţa asta n-ar exista în familie.

Victoria clipi, neştiind cum să răspundă la această declaraţie surprinzătoare. Aden servise câţiva ani sub comanda lui Wellington, într-o poziţie pe care ea nu o înţelegea încă. Se părea că implicase uciderea unui număr mare de persoane. Şi, pe măsură ce-i studia silueta înaltă, puternică şi aerul auster şi intimidant, îşi dădu seama că putea foarte bine să creadă ipoteza aceasta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vivien, zise Aden din fotoliul de lângă ea. Asta nu a fost deloc o observaţie utilă şi nici nu are vreo legătură cu situaţia de faţă.

Vivien ridică din umeri, deloc impresionată de mustrarea lui.

— Eu doar spun adevărul, dragule. Şi, apropo, verii tăi sunt la fel de răi când vine vorba despre numărul de cadavre pe care le lasă în urma lor.

— Dumnezeule! exclamă Victoria.

Aceia erau şi verişorii ei, toţi fiii nelegitimi ai unor nobili înrudiţi cu regele. Ea nu îi întâlnise niciodată şi începuse să creadă că preferă ca lucrurile să rămână aşa. Păreau nişte oameni mult prea agitaţi.

— Ticăloşii şi-au meritat soarta, comentă Aden, după cum ştii prea bine.

— La fel şi omul care a atacat-o pe Victoria, răspunse soţia lui. Apoi zâmbi spăşită spre Victoria. Iartă-mă! Vreau să spun, domnişoară Knight.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, zise Victoria, zâmbind la blonda fermecătoare şi zveltă. La urma urmei, suntem…

— Cumnate? termină Lady Vivien propoziţia în locul ei.

— Da, presupunem că suntem, recunoscu Victoria, simţindu-se foarte ciudat.

De abia în această dimineaţă făcuse cunoştinţă cu Lady Vivien.

La fel ca Aden, Victoria era copilul nelegitim al prinţului regent. Anul trecut îşi întâlnise pentru prima dată

fratele vitreg şi de atunci nu-l mai văzuse decât o singură dată. Mama lui Aden era o contesă văduvă şi bogată, al cărei soţ îi acceptase fiul ca pe copilul lui. Mama Victoriei, pe de altă parte, fusese fiica nemăritată a unui hangiu. Şi, deşi era un hangiu destul de prosper, bunicul îşi petrecuse întreaga viaţă servindu-i pe oamenii din înalta societate, nu amestecându-se printre ei. Pentru lorzii şi domnii care trecuseră pe sub pragul hanului Royal Stag, Rose Knight fusese ceva mai mult decât o chelneriţă – destul de bună pentru o aventură, dar cu siguranţă nu şi pentru căsătorie.

Aden era un om puternic, cu o poziţie la curte şi o soţie care era fiică de conte. Victoria era doar o guvernantă fără loc de muncă. Nu-şi permitea să se bazeze vreodată pe relaţia ei de rudenie cu St. George, în ciuda bunăvoinţei lor.

— Într-adevăr, suntem cumnate, spuse Vivien cu un zâmbet cald. Apoi îşi înclină capul. Deşi semănăm destul de mult cât să fim surori. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

— E foarte drăguţ din partea ta, însă nimeni n-ar putea crede aşa ceva, protestă Victoria. Eşti atât de elegantă.

Se strâmbă imediat ce cuvintele acelea nepotrivite îi ieşiră pe gură. Dar erau adevărate, deoarece Vivien era ca un diamant neşlefuit. Victoria, pe de altă parte, era o fiinţă obişnuită – cu o eleganţă normală şi o înfăţişare drăguţă, dar nimic mai mult decât atât.

— Amândouă sunteţi nişte tinere încântătoare, şi, Victoria, faci parte din familia aceasta la fel de mult ca Vivien, interveni Dominic. Am spus lucrul acesta în repetate rânduri.

— Şi uite cum te-am răsplătit, spuse ea cu un oftat. Ţi-am adus pe cap o încurcătură îngrozitoare.

— M-am ocupat de probleme mult mai rele; la fel şi Aden. Te vom scăpa din situaţia asta, nu te teme.

— Lady Welgate a spus că vrea să mă vadă spânzurată pentru crimă.

Victoria îşi apăsă o mână pe piept, amintindu-şi de accesul de furie al fostei ei angajatoare. Chloe o strânse într-o îmbrăţişare liniştitoare.

— Sunt sigură că ţi-a vorbit aşa doar din cauza suferinţei. Te rog să nu uiţi că te apărai de un atac monstruos.

— Aş vrea ca şi familia domnului Fletcher să vă împărtăşească punctul de vedere, spuse Victoria.

Dominic se duse la un bufet în care se aflau mai multe carafe de cristal şi pahare.

— Să fii sigură că voi spune familiei domnului Fletcher cum trebuie să privească această problemă, zise el în timp ce îi aduse un pahar umplut pe jumătate.

Victoria ezită, dar în cele din urmă sorbi din coniac. Licoarea îi arse gâtul, dar îi plăcu senzaţia de căldură care părea să îi liniştească nervii zdruncinaţi.

— Nu am vrut să te presez, draga mea, interveni Chloe, pentru că ai venit de abia ieri-noapte. Dar, cu cât ştim mai multe despre incident, cu atât mai mult te putem ajuta.

Dominic şi Chloe insistaseră să se odihnească după sosirea ei surprinzătoare din Londra. Serviseră o cină liniştită în familie şi apoi îşi petrecuse o oră cu băiatul lui Chloe şi al lui Dominic. Victoria le fusese recunoscătoare aproape până la lacrimi pentru consideraţia lor şi se bucurase de scurta pauză de după coşmarul din ultimele zile.

— Eu şi Aden putem aştepta în biblioteca mea, îi spuse Dominic, ca să poţi vorbi deschis în faţa doamnelor.

Victoria îl cunoştea pe Dominic de pe vremea când era doar o fetiţă. Fusese întotdeauna bun cu ea şi o susţinuse, mai ales după ce murise prima ei mamă şi apoi bunicul Knight, câţiva ani mai târziu.

— Nu am niciun secret faţă de voi, rosti ea. Dacă ajută să povestesc despre ziua aceea oribilă, atunci vă povestesc bucuroasă mai mult. Promit că nu voi leşina.

— Aşa te vreau! o încurajă Aden.

Faptul că el acceptase cu uşurinţă situaţia fu o surpriză de-a dreptul minunată pentru ea. Îi răspunse cu un zâmbet şi, fără să bage de seamă, începu să frece mâneca de mătase a rochiei.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

— Poate să ne zici câte ceva despre domnul Fletcher, îi sugeră Chloe. La urma urmei, el este cauza acestei situaţii îngrozitoare.

Cuvântul nu descria pe deplin situaţia.

— Foarte bine. Thomas Fletcher a fost fratele lui Lady Welgate. L-am cunoscut la scurt timp după ce am preluat îndatoririle de guvernantă pentru fetele Welgate. Vizita deseori casa surorii sale.

— Eu am fost la şcoală cu una dintre surorile lui Lord Welgate, interveni Vivien. Mi s-a părut un gentleman foarte amabil. Cu toate astea, Lady Welgate este o femeie nepoliticoasă şi acră. Am fost uimită că Welgate s-a căsătorit cu ea.

— Nu prea a avut de ales, spuse Dominic. Tatăl lui Welgate juca la pariuri şi a cheltuit aproape toată moştenirea. Tatăl Serenei Fletcher, pe de altă parte, a adunat o avere considerabilă de pe urma transportului şi a tutunului. Zestrea ei a salvat o familie eminentă de la ruină.

— Nimeni din familia noastră nu ar putea-o acuza pe Lady Welgate că are un trecut necurat, spuse Chloe. Cei mai mulţi dintre noi avem ceea ce poate fi descris ca descendenţă variată, în cel mai bun caz.

— Adevărat, răspunse Dominic. Dar Vivien a tras o concluzie corectă. În timp ce am un mare respect faţă de soţul ei, cu Lady Welgate lucrurile stau complet diferit.

Dominic o sfătuise pe Victoria să nu accepte postul acela, dar fusese prea atrasă de şansa de-a lucra pentru o familie atât de bine văzută în societate şi care îi putea oferi referinţe excelente şi un salariu bun. Ar fi trebuit să-l asculte.

— Lady Welgate nu era o persoană foarte uşor de mulţumit, începu ea, dar am reuşit să mă descurc fără prea multe probleme.

Deşi Lady Welgate fusese un fel de cotoroanţă, Victoria crescuse într-o casă plină cu femei impetuoase, uneori dificile, aşa că era obişnuită cu genul acesta de oameni. Îşi făcuse un obicei din a-şi îndeplini sarcinile cu zel

şi nu-şi contrazicea niciodată stăpâna. Spre norocul ei, cele două fete în vârstă de şase şi opt ani de care se ocupa erau surprinzător de manierate şi începuseră să o iubească.

Per ansamblu, viaţa în gospodăria uneori instabilă fusese satisfăcătoare până când apăruse pe scenă Thomas Fletcher.

— Evident, cu fratele ei nu te puteai descurca la fel de uşor, zise Aden.

— Aşa este. Am făcut astfel încât să nu rămân niciodată singură cu el. Din păcate, el a devenit... Victoria ezită, căutând cuvântul potrivit. Chiar şi acum părea ridicol. Ea era ultimul gen de femeie pe care ar fi curtat-o un bărbat, mai ales un destrăbălat ca Thomas Fletcher.

— Obsedat de tine? sugeră Chloe.

Victoria făcu o grimasă.

— Bănuiesc că m-a considerat o provocare. Cu cât îl evitam mai mult, cu atât devenea mai insistent.

În săptămânile de dinaintea incidentului, Fletcher aproape că se mutase de tot în casa cumnatului său. Părea că, de fiecare dată când apărea de după colţul vreunui hol pustiu sau intra în bibliotecă pentru a lua o carte, el pândea să o prindă singură.

— Îmi pare rău că a trebuit să înduri o situaţie aşa îngrozitoare, spuse Vivien cu un nod în gât. Şi eu m-am aflat în circumstanţe asemănătoare înainte să mă căsătoresc cu Aden. Ajungi să te simţi atât de furioasă şi de neajutorată...

Victoria încuviinţă din cap.

— Exact aşa m-am simţit şi eu.

— Dar tu ai acţionat înainte ca Fletcher să te atace, sublinie Dominic.

— Da. Când a început să insiste să devin amanta lui, mi-am dat seama că nu mai puteam face faţă situaţiei. Victoria se cutremură, amintindu-şi de felul în care omul acela o încolţise la uşa dormitorului şi îşi pusese mâinile pe ea. Din fericire, trecuse o servitoare pe acolo şi-i oferise o şansă de-a scăpa. Am vorbit imediat cu Lord Welgate, care mi-a promis că îi va ordona domnului Fletcher să mă lase în

pace.

— Şi, cu toate astea, bădăranul nu a ascultat, comentă Chloe încet, pe un ton furios.

— A ascultat doar pentru câteva zile, continuă Victoria. De fapt, a făcut în aşa fel încât să mă ignore atunci când Lord sau Lady Welgate erau prin apropiere sau dacă eram împreună cu copiii. Dar în mod clar era foarte supărat că m-am dus să mă plâng cumnatului său.

Într-o zi, când ieşise pe terasă să se joace cu fetele, se uitase spre uşile franceze de la bibliotecă şi îl zărise pe Fletcher stând acolo. Expresia de pe faţa lui, un amestec înfricoşător de ură şi poftă, aproape că-i oprise inima.

Şi îşi ţinea mâna pe vintre în timp ce o privea jucându-se cu cele două nepoate ale sale. Nu-şi putea închipui bărbat mai depravat de atât, lucru care o înspăimânta şi o înfuria în aceeaşi măsură.

— Te-a ameninţat? întrebă Dominic.

— Nu, dar îşi exprimase clar intenţiile, răspunse ea încet. Nu exista loc de neînţelegere.

Dominic se încruntă, dar îi făcu semn din cap să continue.

— În seara aceea, am hotărât să îţi scriu că intenţionez să mă întorc la familia mea din Brighton până când îmi voi găsi un nou loc de muncă. Urma să îl anunţ şi pe Lord Welgate despre planurile mele, de îndată ce se întorcea din scurta sa călătorie la Londra, şi apoi să plec imediat.

Victoria avea să regrete amarnic faptul că nu plecase atunci. Ar fi trebuit să-şi împacheteze imediat bagajele şi să se întoarcă pe jos în Brighton, dacă era necesar. Dar Lord Welgate o tratase întotdeauna cu bunătate, aşa că nu voise să-i arate nici cel mai mic semn de lipsă de respect. Presupusese că Fletcher nu va avea curajul să o atace în gospodăria surorii lui, cu doi copii mici dormind la câteva uşi depărtare. Fusese o greşeală monstruoasă.

— A fost o prostie din partea mea să aştept, recunoscu ea şi se strâmbă.

— N-ai făcut nimic greşit, Victoria, spuse Aden cu

hotărâre, aşa că scoate-ţi imediat ideea asta din cap.

— Fratele tău are dreptate, rosti Chloe. Faptul că nu erai în siguranţă în casa celui care te-a angajat e întru totul vina lui Fletcher şi a surorii lui.

Victoria zâmbi uşor. Majoritatea oamenilor aveau să o considere vinovată pe ea, fie pentru că intrase singură în bucluc, fie pentru că *îl ispitise cu farmecele ei feminine,* după cum se exprimase Lady Welgate. Viaţa era adesea periculoasă pentru slujitorii de sex feminin, chiar şi în cele mai respectabile gospodării. Se putea considera norocoasă că ajunsese la vârsta de douăzeci şi cinci de ani înainte să afle de una singură cât de urâte puteau deveni lucrurile.

— Mulţumesc, spuse ea. În orice caz, chiar în seara aceea, domnul Fletcher a profitat de faptul că Lady Welgate participa la o serată organizată pe o proprietate învecinată. Râse nervos. Am presupus că se dusese şi el cu ea.

Uşurată că luase hotărârea de-a pleca, sărbătorise cu un mic pahar de vin de Xeres din sticla pe care o ţinea în camera ei – un cadou primit în Crăciunul anterior, de la un unchi de-al ei. Victoria făcea asta doar când avea o jumătate de zi liberă – şi doar o jumătate de pahar, seara, ca un răsfăţ.

Trase aer în piept şi se îmbărbătă pentru următoarea parte a povestirii.

— Era destul de târziu. Copiii dormeau în camera lor, iar servitorii erau jos, în salonul destinat personalului, sau se duseseră mai devreme la culcare. Eu împrumutasem câteva cărţi din bibliotecă şi mă gândisem să le duc la loc, dacă tot îmi amintisem de ele. Coboram scara din aripa copiilor, care era separată de scara principală. Din nefericire, domnul Fletcher urca pe aceeaşi scară.

— Avea vreun motiv să urce neapărat pe scara aceea? întrebă Aden cu o voce glacială.

— Nu. Partea aceea a conacului este destinată copiilor, celor două îngrijitoare şi mie.

— Aşadar, bădăranul te căuta înadins, comentă Vivien cu dezgust.

Victoria nu avea să uite niciodată groaza care pusese

stăpânire pe ea în clipa în care îl văzuse la capătul scărilor. Deşi ea avea o singură lumânare, luna plină strălucea prin fereastra mare de deasupra scării şi îi dezvăluise privirea pofticioasă din ochii lui Fletcher. Era clar că se îndrepta spre camera ei.

— A râs când m-a văzut, continuă ea. I-am spus să se dea la o parte din calea mea şi l-am avertizat că voi ţipa dacă se va apropia mai mult.

— Sigur ar fi venit cineva să te ajute dacă ai fi ţipat, interveni Chloe, şi trăsăturile ei de obicei liniştite se încordară de tensiune.

— Da, dacă ar fi auzit. Dar nu erau decât vorbe în vânt, şi el ştia asta. Uşa din capătul de sus al scărilor era închisă, şi eram prea departe de salonul servitorilor ca să poată auzi cineva strigătul meu de ajutor.

— Dacă ticălosul n-ar fi deja mort, mormăi Aden, i-aş rupe gâtul cu propriile mele mâini.

Privirea fratelui ei sugera că şi el ar fi făcut acelaşi lucru, fără să tăgăduiască. Victoria presupuse că era groaznic din partea ei, dar furia lui risipi într-o oarecare măsură teama teribilă ce o învăluise ca un coşciug de gheaţă încă din acea noapte oribilă. Faptul că Aden *putea* face aşa ceva nu era de mirare. Cu toate astea, era uimitor că ar face-o pentru ea.

Dominic îşi în crucişă picioarele şi îşi aşează o mână pe genunchi.

— Un sentiment lăudabil, chiar dacă destul de înspăimântător, Aden. Din fericire, este inutil, deoarece Victoria s-a ferit cu abilitate de o situaţie foarte periculoasă.

Ea tuşi ca să acopere o criză de râs nervos.

— E un fel de a spune.

— Este cel mai bun mod de a spune, zise Chloe. Deci Fletcher te-a atacat pe scări, apoi v-aţi luptat. Urăsc să te pun într-o situaţie jenantă, draga mea, dar te-a rănit în vreun fel?

Victoria închise ochii strâns şi îşi aminti momentul acela teribil.

— Nu chiar. Mi-a rupt corsajul şi m-a zgâriat puţin, dar

nimic mai rău de atât.

Lui Aden îi scăpă o înjurătură destul de urâtă, şi până şi expresia calmă a lui Sir Dominic dispăru sub un val de furie pe care se vedea că îl stăpânea cu greu. Victoria era extrem de fericită că amândoi bărbaţii erau de partea ei. Era puţin probabil ca persoana către care era îndreptată o asemenea furie să rămână întreagă prea mult timp.

Reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Din fericire, am reuşit să-i dau un cot în bărbie când mă trântea pe podea. Aşa că a căzut într-o parte, nu pe mine, şi am avut răgaz suficient să mă ridic. Era atât de enervat de faptul că îi opuneam rezistenţă! În momentul acela, am crezut că vrea cu adevărat să mă…

Nu putea să spună cuvintele, pe moment fiind invadată de amintirile înspăimântătoare care îi străpungeau mintea. Se aflase la doar câteva momente distanţă de un atac brutal şi chiar de moarte. Avusese nevoie şi de ultima fărâmă de putere pentru a rezista în faţa fricii care ameninţa să-i înmoaie genunchii.

— E în regulă, draga mea, spuse Chloe şi o prinse din nou de mână. Nu-ţi mai poate face rău niciodată.

— Da, am avut grijă de asta, nu-i aşa?

— Nu trebuie să termini dacă nu doreşti, interveni Vivien cu o voce caldă şi plină de compasiune.

Victoria se mustri în sinea ei. Fapta fusese îndeplinită, şi ea *era* în siguranţă, cel puţin pe moment. Nu avea niciun rost să se piardă în sentimente de vinovăţie sau să-şi plângă de milă.

— Nu, sunt bine, zise ea. Fletcher s-a întins spre picioarele mele, dar am reuşit să mă întorc şi să-i dau o lovitură zdravănă cu piciorul. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost că se rostogolea în jos pe scară.

Totul se întâmplase atât de repede. La câteva momente după ce îl împinse, Fletcher rămăsese grămadă pe podea, fără să se mişte, cu capul şi gâtul într-un unghi nefiresc. Victoria bănuise imediat că era mort, dar fugise jos în speranţa deşartă că ar fi putut supravieţui căzăturii. Când se aplecase deasupra lui şi îi văzuse privirea fixă şi

lipsită de viaţă, conştientizase cu tristeţe că omorâse un om.

Un om rău, desigur, dar totuşi o fiinţă umană a cărei viaţă o curmase ea.

— Şi asta a fost tot, conchise ea cu un nod în gât. S-a terminat atât de repede, că abia îmi venea să cred ce se întâmplase.

— Ai făcut ce trebuia, Victoria, spuse Aden cu blândeţe. Să nu te îndoieşti niciodată de lucrul acesta.

— Aden are dreptate, adăugă Chloe. Este o poveste de-a dreptul îngrozitoare, dar suntem cu toţii recunoscători că ai reuşit să-l înfrângi. Unele femei nu sunt suficient de puternice din punct de vedere fizic pentru a se apăra sau sunt paralizate de frică.

— Aproape că am fost paralizată, mărturisi Victoria. Dar am avut avantajul de a fi crescut într-un han la care opresc trăsurile ca să schimbe caii, iar acolo am învăţat să mă descurc cu bărbaţii necioplţi sau beţi.

Bunicul ei insistase să înveţe să se apere singură, şi avea să-i mulţumească în fiecare zi pentru acea lecţie.

— După ce ai ştiut cu siguranţă că domnul Fletcher e decedat, ce ai făcut? întrebă Dominic.

— Am alergat sus, în camera copiilor, şi am trezit-o pe una dintre servitoare. I-am spus că domnul Fletcher a suferit un accident şi i-am cerut să-i aducă pe majordom şi pe menajera casei. Apoi m-am dus în camera mea, ca să iau un şal pe care să mi-l leg în jurul corsetului. Făcu o grimasă, amintindu-şi cât de dezordonată arătase. Dar nu m-a ajutat cu nimic. Servitoarea a relatat înadins felul în care arătam, folosind cei mai vulgari termeni pe care şi-i poate imagina cineva.

— Menajera sau majordomul au pus bază pe descrierea fetei? întrebă Dominic.

— Nu, dar ceilalţi din casă au ascultat nerăbdători.

Lady Welgate o crezuse pe servitoare. Doamna fusese nerăbdătoare să asculte versiunea servitoarei, una care devenea din ce în ce mai obscenă de fiecare dată când o povestea. Servitoarea aceea nu o plăcea pe Victoria şi o

acuzase de mai multe ori că „umbla cu nasul pe sus”. Era o plângere obişnuită la adresa guvernantelor. Acestea erau deseori privite bine de angajatori şi atrăgeau ura servitorilor pentru rolul într-o oarecare măsură privilegiat pe care îl deţineau încasă.

— Lady Welgate a sosit acasă la scurt timp după aceea, nu-i aşa? întrebă Dominic. Şi Lord Welgate s-a întors din Londra în aceeaşi seară?

Victoria încuviinţă din cap.

— Mă tem că amândoi s-au întors acasă la un haos total. Doi dintre valeţi transportau corpul sus, într-un dormitor gol, când a sosit doamna. A făcut imediat o criză de isterie.

Până în acel moment, după ce le povestise grabnic menajerei şi majordomului întâmplarea, Victoria reuşise să-şi schimbe rochia şi să-şi aranjeze părul. Din fericire, ei o crezuseră. Personalul vechi nu-l avea la inimă pe domnul Fletcher, deşi nu şi-ar fi exprimat niciodată deschis o asemenea opinie. În casa aceea nu cânta cocoşul, iar găina îi era foarte devotată fratelui ei. Dacă s-ar fi plâns de înclinaţiile lui nefericite, servitorii s-ar fi trezit fără loc de muncă şi fără referinţe.

— Dar mi-ai spus că Lord Welgate şi-a păstrat cumpătul, zise Dominic.

— Da. Şi-a convins soţia şi se întindă în camera ei, apoi a trimis după avocat. Lord Welgate i-a spus clar că domnul Fletcher mi-a făcut necazuri şi în trecut şi că nu mă consideră vinovată pentru accident.

Chloe suspină uşurată.

— Mă cutremur când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ai fi avut sprijinul lui Lord Welgate.

— Îi sunt foarte îndatorată, spuse Victoria. La început, avocatul nu voia să mă creadă, deoarece Lady Welgate a insistat că moartea fratelui ei a fost un act deliberat din partea mea.

— Cum de-a ajuns la o astfel de concluzie ridicolă? întrebă Aden.

Victoria se uită în jos la mâinile împreunate în poală,

şi un val de căldură stânjenitoare i se ridică în obraji.

— M-a acuzat că aş fi încercat să-l seduc pe fratele ei, în speranţa că-l voi face să se însoare cu mine. Potrivit spuselor ei, l-am omorât de ciudă atunci când m-a refuzat.

— E o nebunie! exclamă Vivien. De ce ar fi inventat o astfel de poveste?

— Lady Welgate era cu câţiva ani mai în vârstă decât fratele ei, explică Victoria. Mama lor a murit când domnul Fletcher era destul de tânăr, iar Lady Welgate aproape că l-a crescut singură. Îi era foarte devotată şi a fost distrusă de pierderea lui.

— Durerea ei este de înţeles, spuse Chloe cu voce gâtuită. Dar ăsta nu e un motiv să te acuze de crimă, în pofida tuturor dovezilor.

— Putea fi mai rău, interveni Dominic. În ciuda acuzaţiilor soţiei sale, Lord Welgate i-a permis Victoriei să-mi trimită un mesaj rapid, solicitându-mi ajutorul. Te-ai gândit foarte bine, draga mea, adăugă el, zâmbind cald spre Victoria.

— Nu ştiam la cine altcineva să apelez, mărturisi ea. Familia mea n-ar avea nicio idee cum să mă ajute într-o situaţie de genul ăsta.

De fapt, ar fi fost toţi îngroziţi de nenorocirea care se abătuse asupra ei. Familia mamei sale o îndrăgea într-o oarecare măsură, mai ales Rebecca, mătuşa ei care o crescuse. Dar în acelaşi timp considerau că existenţa ei era mai degrabă o ruşine şi nu le-ar fi convenit să fie atraşi în mijlocul unui scandal.

— Am fost bucuros să te ajut, spuse Dominic.

Din fericire, ajunsese la moşia Welgate la mai puţin de o zi după incident. Dominic şi Lord Welgate se retrăseseră în birou împreună cu avocatul şi chirurgul. Apoi ieşiseră cu concluzia că Fletcher fusese victima nefericită a unei căzături şi că Victoria era liberă să plece cu Dominic. Lady Welgate urlase de furie şi aproape zdruncinase ferestrele, dar Lord Welgate îşi păstrase poziţia. Era clar că dorea să evite scandalul care ar fi apărut în urma unei anchete publice, pentru că ar fi ieşit la iveală comportamentul

mizerabil al cumnatului siu.

— Prin urmare, totul s-a lămurit, spuse Vivien, oftând uşurată. Minunat.

— Conform scrisorii primite în această dimineaţa de la Lord Welgate, nu în totalitate, zise Dominic.

— Tatăl lui Fletcher a ajuns noaptea trecută la moşia Welgate, şi se pare că este foarte nemulţumit de decizia magistratului, explică Victoria, încercând să pară mai calmă decât se simţea. El şi fiica lui cred că ar trebui să fiu arestată pentru crimă.

Aden se încruntă ameninţător.

— Ei bine, aşa ceva nu se va întâmpla.

Ea îşi netezi fusta cu palmele, pentru a ascunde faptul că îi tremurau mâinile.

— E greu să nu-mi fac griji totuşi.

— Voi repeta ce ţi-am spus în dimineaţa asta, Victoria, încercă Dominic să o liniştească. Lasă-l pe domnul Fletcher în seama mea. Singurul lucru la care trebuie să te gândeşti este ce vrei să faci în continuare.

Victoria se gândise foarte mult la acest lucru atunci când nu îşi imagina cum merge la spânzurătoare.

— Trebuie să găsesc o altă slujbă, deşi e clar că nu mă pot aştepta să primesc referinţe de la Lord sau Lady Welgate.

Spera să mai lucreze câţiva ani buni, pentru a duce la îndeplinire planul ei de-a deschide o şcoală pentru fete. Independenţa la care visa părea acum şi mai îndepărtată.

— Eşti sigură că vrei să te întorci atât de repede la muncă? o întrebă Chloe. Am fi încântaţi să ne onorezi cu o şedere mai lungă.

Victoria era tentată să accepte. Familia liniştită şi amabilă a lui Chloe îi putea oferi un refugiu perfect din faţa problemelor cu care se confrunta. Dintotdeauna fusese uimită de viaţa liniştită şi simplă pe care o duceau ea şi Dominic. Pentru majoritatea nobilimii era o delectare să-şi etaleze bogăţiile şi stilul de viaţă extravagant. Nu era şi cazul lui Sir Dominic Hunter, deşi era un magistrat înzestrat cu multă putere, pe care îl consulta însuşi prinţul regent.

Nu-şi întâlnise tatăl niciodată şi el nu arătase nici cel mai mic interes să-şi cunoască fiica. Nici n-avea s-o facă, de asta era destul de sigură. La urma urmei, mama ei nu fusese decât o hangiţă curtată. Victoria înţelesese de mult că ar fi fost o nebunie să trăiască cu convingerea că avea vreun loc în clasele privilegiate, în calitate de altceva decât de slujnică.

— Vă mulţumesc pentru invitaţia voastră amabilă, rosti ea, dar ar trebui să-mi găsesc o altă slujbă, cât mai repede posibil. Cu cât las mai repede această întâmplare teribilă în urmă, cu atât mai bine.

Chloe strâmbă din nas.

— Eşti sigură? Nu trebuie să te grăbeşti.

— Categoric nu, interveni Vivien. Ai putea să mergi cu noi în vizite. Ai nevoie de odihnă şi de puţin răsfăţ în sânul familiei.

— Sunteţi cu toţii incredibil de amabili, spuse Victoria copleşită, dar nu trebuie să credeţi că ideea de a-mi căuta altă slujbă mă face nefericită. Îmi place să fiu guvernantă. Temerea mea cea mai mare în urma acestui incident groaznic este că nu voi…

Simţi brusc un nod în gât. Când îi învăţa pe copii, simţea cu adevărat că avea un scop în viaţă; era o provocare pentru mintea şi inima ei. Nimic nu era mai satisfăcător decât expresia bucuroasă de pe chipul unei fetiţe când reuşea să citească singură o poveste sau o poezioară pentru prima dată. Era de parcă ar fi avut şansa de-a descoperi lumea în fiecare zi, prin alţi ochi.

Chloe ridică paharul pe jumătate gol de pe măsuţă şi i-l întinse Victoriei.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, draga mea, o linişti ea. Dominic şi fratele tău nu vor permite niciodată.

— Sigur că nu, îi întări Dominic spusele. Dar aş vrea să o scot pe Victoria din Londra, cât mai curând posibil.

Aden încuviinţă din cap.

— Ochii care nu se văd se uită. Asta e cea mai bună modalitate de-a stăvili bârfele care ar putea apărea în urma accidentului.

La fel ca ei, Victoria ştia că până şi cel mai mic scandal ar fi fost o lovitură de moarte pentru visul ei de a deschide o şcoală. Reputaţia ei nepătată era tot ce avea mai de preţ. Dacă pierdea asta, pierdea viitorul. Având în vedere că era un copil ilegitim, chiar şi cu sânge regal, se lupta deja cu o mână legată la spate. Dacă moartea lui Fletcher avea să-i bântuie viaţa, era terminată.

— Şi unde voi merge? întrebă ea. Dacă nu cunoaşteţi o poziţie disponibilă, Sir Dominic, va trebui să dau anunţ la ziar.

— Sunt sigură că nu va fi necesar, protestă Vivien. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te afli într-o altă situaţie nesigură, cu o familie în care nu poţi avea încredere.

Dominic o studie pe Victoria cu o intensitate pe care ea o găsi uşor stranie. De parcă ea ar fi fost o ecuaţie matematică dificilă, pe care el încerca să o rezolve.

— De fapt, începu el, cunosc o familie care are nevoie de o guvernantă şi cred că te potriveşti de minune. Spune-mi, draga mea, cum ţi s-ar părea să-ţi petreci iarna în Scoţia?

Capitolul 2

Victoria fu trezită din moţăială de o zdruncinătură şi de abia reuşi să nu alunece de pe bancheta tapiţată. Avea să fie un miracol dacă trăsura opulentă a căpitanului Alec Gilbride urma să supravieţuiască acelui drum groaznic. Şi, cum nu o atrăgea ideea de-a rămâne blocată în îndepărtatele ţinuturi scoţiene, nădăjduia că miracolul avea a se îndeplini.

Silueta lui musculoasă nu era aproape deloc afectată de zdruncinături. Alec îi zâmbi cu tristeţe.

— Îmi pare rău, fătuco. Trăgeam nădejde că vei putea să dormi ceva mai mult înainte să ajungem la castelul Kinglas. Dar smucitura aia mi-a zdruncinat până şi dinţii din

gură.

Victoria îşi înghiţi un căscat înainte să-şi strângă mai bine boneta pe cap. I se părea că trecuseră ani întregi de când avusese parte de un somn straşnic. Dar nu prea avea rost să se plângă, mai ales că Alec şi familia lui îi acordaseră foarte multă atenţie şi în cel mai plăcut mod. Nu era vina nimănui că sentimentele ei de vinovăţie şi anxietatea continuau să o bântuie chiar şi în vis.

— Sunt bine. Sincer, răspunse ea. Trase la o parte perdeaua. Peisajele deveniseră din ce în ce mai sălbatice pe măsură ce călătoreau spre nord. Vârfurile abrupte ale munţilor se profilau pe linia orizontului, iar dealurile acoperite cu iarbă se ridicau de-o parte şi de cealaltă a drumului pustiu. Doar am aţipit puţin, şi e păcat. Sunt sigură că am pierdut cele mai frumoase peisaje.

— Zona de pe lângă Loch Long are, categoric, un aer dramatic. Şi sper că eşti impresionată cum se cuvine, domnişoară Knight, în mod special de drumurile noastre scoţiene, spuse el şi-i făcu cu ochiul.

Ea îi zâmbi cu reţinere.

— Sunt sigură că peisajele o să mi se pară impresionante odată ce nu mi se vor mai zdruncina creierii din cauza hurducăturilor.

Plecaseră devreme în aceeaşi dimineaţă de la conacul căpitanului Gilbride, care se afla chiar la intrarea în Glasgow. În numai câteva ore, lăsaseră în urmă zona civilizată de şes a Scoţiei şi se apropiaseră de primul şir de munţi care îi anunţau că pătrunseseră în Ţinuturile înalte. După ce trecuseră prin satul Arrochar şi părăsiseră drumul principal şi aglomeraţia acestuia, condiţiile de călătorie se înrăutăţiseră, zguduindu-le oasele şi creierii. Victoria era tentată să meargă pe jos restul drumului până la Kinglas, în ciuda frigului.

— O să ajungem destul de curând, domnişoară Knight, spuse Alec. Şi atunci vei bea o ceaşcă de ceai şi te vei putea odihni.

— Aştept cu nerăbdare acest lucru, mai mult decât îţi poţi închipui. Şi, te rog, spune-mi pe nume. Sunt convinsă

că am atins un anumit grad de familiaritate – ca să nu mai spun despre camaraderia născută din împărtăşirea greutăţilor.

Alec râse.

— Ai dreptate. Au trecut ani în şir de când am călătorit ultima dată prin aceste părţi. Mulţi oameni preferă vaporul atunci când călătoresc în sus pe coasta de vest sau mai departe, spre nord. Şi sunt sigur că înţelegi motivul acum. Cred că mi-am pierdut un dinte când trăsura a intrat în ultima groapă de pe drum.

— A fost foarte amabil din partea dumitale, dar chiar nu trebuia să te oferi să mă însoţeşti După cum i-am spus şi lui Sir Dominic, sunt perfect capabilă să călătoresc singură. Mă simt îngrozitor că a trebuit să vii după mine în Glasgow şi apoi să călătoreşti o distanţă atât de mare doar ca să mă prezinţi contelui de Amprior.

Victoria se temea că plecarea din Londra, începută cu mai bine de o săptămână în urmă, fusese o greşeală teribilă. În afară de frigul neîncetat, de zilele obositoare petrecute pe drum şi de faptul că avea mereu ghetele umede, nu putea să scape de senzaţia din ce în ce mai apăsătoare că fugea. Faptul că dispăruse dintr-odată nu putea decât să atârne ca o umbră asupra caracterului ei – însemna că *greşise* cu ceva. Pentru străini, putea să pară că fugea de la scena crimei.

Dacă reputaţia era cea mai mare avuţie a ei, de ce nu rămăsese locului să spună adevărul oricui voia să îl audă?

Îşi aminti din nou că Dominic şi Aden insistaseră asupra faptului că ei puteau gestiona mai bine situaţia dacă nu era şi ea prezentă şi că singura ei sarcină era să nu povestească nimic despre neplăcutul incident. Cel mai rapid mod de a înăbuşi bârfa din faşă, repetase Dominic, era să refuze s-o alimenteze. Totuşi, instinctul îi spunea că rezolvarea fericită a situaţiei nu avea să vină repede şi nici cu uşurinţă. Ori de câte ori era tentată să gândească altfel, nu trebuia decât să-şi amintească de modul isteric în care Lady Welgate ceruse ca ea să fie acuzată de crimă.

Alec îşi rezemă gheata de bancheta din faţă, în timp

ce trăsura trecu peste altă serie de gropi.

— Îmi face plăcere să te însoţesc, Victoria. Şi, dacă ţi se pare că vremea este proastă, mă tem că vei avea un şoc în luna ianuarie.

Ea strâmbă din nas.

— Asta sună destul de îngrijorător.

El mişcă din sprâncene.

— O să facem din tine o fată rezistentă, englezoaico, îţi promit. După un dram frumuşel de whisky şi o haină călduroasă, toate vor părea bune pe lumea asta.

Ea nu se putu abţine să nu râdă de accentul lui exagerat. În ciuda înfăţişării sale impresionante, Alec Gilbride nu era un scoţian dur. Fusese căpitan în armata lui Wellington şi moştenise titlul de conte în Scoţia. Era un bărbat inteligent care vorbea fluent cel puţin patru limbi şi mai era şi vărul ei, deşi ea aflase de existenţa lui cu puţin timp înainte să plece din Londra.

Se pricopsea cu noi rubedenii cu o viteză ameţitoare.

Fusese ciudat la început, când sosise pentru prima oară în Glasgow, dar Alec rămăsese de neclintit după ce Victoria îi explicase situaţia în care se afla. Dominic îi trimisese o scrisoare în care îi povestise totul pe îndelete, scutind-o astfel de nevoia de-a intra în detalii neplăcute. Spre uşurarea ei, Alec o bătuse protector pe mână şi spusese că Fletcher fusese norocos că murise atât de rapid. Dacă ar fi ajuns pe mâna lui Aden sau a lui Dominic, Alec era de părere că lucrurile ar fi fost mult mai rele pentru ticălos.

Atitudinea feroce a lui Alec îi oferea o altă perspectivă interesantă – dacă nu chiar îngrijorătoare – asupra rudelor ei de rang nobil. Era clar că ea nu le semăna, nici în ceea ce privea temperamentul şi nici în privinţa poziţiei în societate.

Cu toate acestea, o primiseră toţi cu braţele deschise.

— Aţi fost atât de generoşi cu mine, izbucni ea, simţind nevoia să-i mulţumească încă o dată. Chiar nu ştiu ce am făcut pentru a merita asta.

Alec îi zâmbi derutat.

— Nu trebuie să faci nimic, fătuco. Faci parte din

familie.

— Dar de abia mă cunoşti, şi totuşi, iată-te aici, lăsându-ţi soţia şi familia ca să mergi cu mine după cai verzi pe pereţi.

— O, am obiceiul s-o calc pe nervi pe sărmana mea soţie. E încântată să scape de mine pentru câteva zile.

Victoria îi urmări expresia sinceră, dar observă o sclipire în ochii lui cenuşii. Vărul ei nu era doar un bărbat foarte frumos, ci era şi amabil, şi fermecător. Victoriei îi venea greu să creadă că o femeie sănătoasă la cap l-ar putea socoti enervant.

— Chiar e adevărat? întrebă ea.

— Că uneori o enervez pe Edie? Absolut. Că vrea să scape de mine?

Zâmbetul satisfăcut care îi curbă colţurile gurii mărturisea contrariul. Victoria bănuia că Alec, la fel ca Aden, avea o căsnicie foarte fericită.

Dincolo de faptul că nu o interesa câtuşi de puţin măritişul, într-o oarecare măsură se simţea geloasă pe verii ei, pentru că amândoi aveau o viaţă de familie la care o femeie ca ea nu putea decât să viseze. Era un copil ilegitim, iar asta reprezenta un obstacol în sine care era greu de trecut cu vederea chiar şi dacă ar fi fost de sex masculin, dar care atârna de două ori mai greu în cazul unei femei. „Cum e mama, la fel şi fiica”, acesta era tiparul-standard de gândire. Dacă reputaţia îi fusese pătată de la o vârstă fragedă, o fată avea cel mai probabil să calce pe urmele mamei sale, ceea ce însemna că nu era potrivită pentru căsătoria cu un bărbat respectabil.

Oricum ar fi fost, Thomas Fletcher cu siguranţă gândise la fel.

— Sunt sigură că soţia dumitale mă urăşte pentru că trebuie să fii dădaca mea, dar îţi sunt recunoscătoare pentru că ai venit cu mine.

Comentariul ei fu subliniat de o altă zguduituri îngrozitoare, care îi trimise un junghi în spate.

— Drumul va deveni mai lin odată ce ne vom apropia de Kinglas, o informă Alec. După ce a fost plecat multă

vreme, contele s-a străduit din răsputeri să îmbunătăţească drumurile de pe proprietatea lui. Şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Din moment ce îl cunosc pe Amprior, mi se pare perfect logic să înlesnesc prezentările. Nu-i uşor pentru tine să ajungi la uşa unui străin şi să ceri de lucru – chiar dacă e vorba despre uşa unui castel.

Cuvintele pe care le rostise în glumă îi sporiră grijile legate de noua ei poziţie şi de angajatorul ei misterios.

— Contele nu e întocmai o persoană primitoare? întrebă ea cu prudenţă. Ştiu atât de puţine despre el sau despre ceea ce aşteaptă de la mine. Dominic nu mi-a spus prea multe.

I se păruse straniu faptul că nu primise mai multe detalii, dar toată lumea se grăbise să o pregătească de drum, aşa că nu mai avuseseră timp pentru o discuţie pe îndelete. Îi fusese mai greu decât îşi închipuise să stea închisă cu gândurile ei toată săptămâna trecută, fără să poată cânta sau lucra ceva care să îi distragă atenţia. În special cântatul la pian fusese dintotdeauna o evadare şi o alinare pentru ea, de care nu mai avusese însă parte în ultimele două săptămâni. Victoria putea jura că începeau să o mănânce degetele de cât tânjea să cânte, şi chiar şi cel mai vechi şi dezacordat instrument ar fi fost suficient în acest moment.

Expresia cordială de pe chipul lui Alec rămase neschimbată ca răspuns la întrebarea ei, dar ea avu totuşi impresia că devenise ceva mai atent.

— Amprior este un om pe cinste, răspunse el, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta. Dar ce anume *ţi-a spus* Dominic despre el şi noua ta poziţie?

— Ştiu că Lord Amprior a servit în armată câţiva ani, perioadă în care a fost departe de casă pentru cea mai mare parte a timpului. Are cinci fraţi vitregi care sunt ceva mai tineri decât el. Cel mai mic dintre ei are nevoie de un profesor care să-i poată oferi lecţii de muzică şi conduită. Victoria se încruntă. Mi se pare destul de straniu că vrea să angajeze o guvernantă, nu un tutore. Nu ar fi mai potrivit ca băiatul să primească lecţii de la un profesor de sex

masculin? În plus, nu cred că fraţii lui mai sunt copii, nu-i aşa?

Alec se încruntă şi îşi coborî privirea la mâinile sale înmănuşate, pe care le ţinea relaxate pe coapse.

— Din câte-mi amintesc, fraţii lui Amprior au între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Am fost în armată cu Royal Kendrick, cel mai mare dintre ei. E un om bun, asemenea contelui, dar puţin cam necioplit. Royal nu va căuta lecţii de conduită, deşi cu siguranţă i-ar folosi, încheie el după o scurtă pauză.

— O, Doamne! Domnul Kendrick e genul de bărbat necizelat?

Alec clătină din cap.

— Nu, doar morocănos.

Când ea îi aruncă o privire circumspectă, Alec ridică din umeri.

— Bine, e foarte morocănos, dacă trebuie să ştii, deşi nu a fost întotdeauna aşa. S-a ales cu o rană gravă în timpul bătăliei de la Waterloo şi nu a avut parte de o recuperare uşoară. Potrivit lui Amprior, sărmanul băiat are tendinţa să se lase în voia unor stări întunecate.

— Ah, dar ce anume vrea să spună prin *stări întunecate?* întrebă ea, încercând să nu pară prea speriată.

Alec renunţă la încruntare şi îi aruncă un zâmbet liniştitor.

— Nu e bătut în cap şi nici nu are un temperament neplăcut, dacă te îngrijorai în privinţa asta. Royal este un om bun ca oricare altul. Însă războiul l-a transformat pur şi simplu într-un om ceva mai trist şi mai aspru. Nu ar fi primul care păţeşte aşa ceva. Sunt sigur că se va recupera cât de curând, deoarece întoarcerea în Ţinuturile înalte îi va prii.

Alec vorbise de parcă ar fi vrut să se convingă şi pe sine, nu doar pe ea. Din fericire, ea nu va trebui să-şi facă griji din pricina lui Royal Kendrick. Acesta era, în mod evident, un om de lume şi cu siguranţă nu avea nevoie de o guvernantă.

— Iar ceilalţi? întrebă ea.

Vărul ei se încruntă din nou.

— Gemenii au puţin peste douăzeci de ani. Erau prea tineri pentru armată atunci când Lord Amprior şi Royal s-au alăturat Gărzii Scoţiene. Contele oricum nu le-ar fi permis. Nu a dorit să i se alăture nici Royal, dar flăcăul era destul de mare ca să ia singur decizii. Gemenii, pe de altă parte, erau doi zăpăciţi care nu aveau suficientă maturitate încât să facă faţă vieţii în armată.

— Şi zăpăciţii ăştia au şi nume?

— Să fiu afurisit dacă mi le pot aminti! izbucni cu jovialitate Alec. I-am spus lui Amprior că sunt pur şi simplu prea mulţi membri din familia Kendrick în Ţinuturile înalte, făcând numai belele, că nu mi-i pot aminti pe toţi.

— Şi ce a zis Excelenta Sa?

Pentru numele lui Dumnezeu, în ce familie avea să ajungă?

— Mi-a dat dreptate. Dar, pe de altă parte, sunt sigur că gemenii au suflet bun. Sunt sigur că Amprior îi ţine sub control.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nici ei nu vor fi în grija mea, spuse ea. Presupun că au urmat deja cursurile unei universităţi şi că nu mai au nevoie de instruire.

Alec privi spre fereastră. Tocmai intraseră într-un pâlc de brazi înalţi ale căror ramuri uriaşe zgâriau trunchiurile desfrunzite ale stejarilor. Vărul ei analiză priveliştea cu o concentrare demnă de un botanist.

— Cred că este adevărat, răspunse el. Totuşi, nu pot fi absolut sigur.

Victoria dădu drumul mânerului şi reuşi în sfârşit să-şi pună picioarele direct pe podea, pentru că ajunseseră pe o porţiune mai dreaptă de drum. Asta însemna că se apropiau de destinaţie.

— Probabil au avut profesori, zise ea. Sunt sigură că Lord Amprior nu se aşteaptă să preiau sarcina de-a preda pentru doi tineri de vârsta lor, nu?

Alec îşi întoarse privirea spre ea.

— Sunt sigur că ai dreptate. Ar fi ridicol.

Victoria îl măsură din priviri pentru câteva secunde

înainte să renunţe. Niciun om sănătos la cap nu ar cere unei guvernante să devină tutore pentru nişte tineri ajunşi la maturitate.

— Alec, ştii *ceva* despre misiunea mea? Sir Dominic a fost atât de vag în detalii…

El ridică din umeri.

— Tipic pentru Dominic. Îi place să ne ţină în beznă. De fapt, cred că responsabilitatea ta principală va fi tânărul Kade. Are doar cincisprezece ani. Amprior l-a trimis pe băiat la şcoală, dar i-a fost greu acolo, din câte am înţeles.

Ea îşi înăbuşi un oftat. Această misiune era departe de-a o ajuta să-şi restabilească reputaţia, ba chiar suna de parcă avea să fie un dezastru iminent.

— Kade nu are înclinaţii academice?

— Dimpotrivă. Potrivit lui Amprior, îi face plăcere să înveţe şi e un muzician talentat. Unul dintre motivele pentru care Dominic te-a recomandat a fost că ai o reputaţie de profesoară de muzică excelentă.

Încordarea ei se mai evaporă puţin. Cel puţin acum se afla pe un teren familiar.

— E de înţeles, presupun. Dar nu pot să nu mă întreb de ce i-a fost băiatului greu la şcoală.

— E bolnăvicios, răspunse Alec pe un ton sumbru. Aproape a murit din cauza unei infecţii pulmonare, cu câteva luni în urmă. Asta l-a îngrozit pe Amprior, aşa că s-a hotărât să-l aducă acasă şi să găsească un profesor care să poată lucra împreună cu Kade.

— Sărmanul băiat, rosti Victoria. Acum înţeleg de ce ar vrea Excelenţa Sa să angajeze pe cineva ca mine.

În aceste circumstanţe, un băiat bolnăvicios şi sensibil s-ar simţi mai confortabil în prezenţa unei profesoare de sex feminin, pentru că aceasta l-ar trata cu mai multă blândeţe decât un tutore obişnuit, de sex masculin. Şi, din moment ce muzica era una dintre specialităţile ei, părea o alegere potrivită.

— Dar până acum am vorbit doar despre patru fraţi, observă ea, dorind să afle cât mai multe despre întreaga familie. Cine mai lipseşte?

— Ar fi... Braden. Da, ăsta este numele băiatului, o informă Alec. El încă nu are douăzeci de ani. Merge la Universitatea din Glasgow. E un flăcău extrem de inteligent, care vrea să devină medic, din câte mi-a spus Amprior.

— Aşadar, singurul meu elev va fi conaşul Kade?

Însă până şi din descrierea vagă a lui Dominic reieşise că urma să aibă mai mult de un singur elev. Ceva nu era în regulă.

— Aşa se pare, rosti Alec pe un ton vesel. Apropo, Dominic spune că o să-ţi înfiinţezi propria şcoală odată ce vei rezolva problemele din familia Kendrick. N-am nicio îndoială că o să-ţi iasă un lucru minunat.

Victoria îşi încrucişă braţele şi îi aruncă o privire directă.

— Să ştii că nu poţi să-mi distragi atenţia. Îmi dai ceva mai multe detalii decât Sir Dominic – dar nu prea multe. E ceva ce nu-mi spui?

Ochii lui Alec se măriră într-o expresie de nevinovăţie.

— N-am nicio idee, fătuco. Îţi spun doar ce ştiu. Nu e ca şi cum Dominic mi-ar fi făcut vreo confidenţă.

Victoria îl privi plină de scepticism şi nu încercă să ascundă asta. Când el îi răspunse cu un zâmbet amabil, Victoria scutură din cap cu dezgust.

— Nu mă păcăleşti nicio clipă, Alasdair Gilbride. Este foarte enervant că nu vrei să fii sincer. Îmi vine să te trag de urechi.

În condiţii normale, nici nu i-ar fi trecut prin minte să vorbească atât de direct. Dar era obosită, îi era frig şi se săturase până peste cap să-şi petreacă zilele închisă într-o trăsură. Dacă ar fi fost o persoană mai bună, şi-ar fi cerut scuze. Totuşi, Victoria începea să descopere că nu era întocmai persoana care crezuse ea. Era uimită de felul în care îşi schimbase percepţia despre sine în urma uciderii unui om.

Alec nu părea câtuşi de puţin impresionat de accesul ei de furie.

— Ai vorbit exact ca fosta mea profesoară din sat. Era o tătăroaică. M-a băgat în sperieţi femeia aia.

— Sunt sigură că eu nu te-am speriat deloc. Iar dumneata spui minciuni gogonate, nu-i aşa?

El îşi ridică mâinile în semn că renunţă.

— Nici eu nu ştiu mai multe. Ştiu că Amprior are nevoie de o guvernantă pentru Kade şi, eventual, de puţin ajutor în ceea ce-i priveşte pe gemeni. Doar ca să dea un bun exemplu în gospodărie, adăugă el în grabă. În castelul Kinglas nu a mai păşit o femeie de ani în şir, şi probabil Nick e de părere că, dacă aduce o femeie educată şi rafinată în casă, aceasta va oferi un exemplu bun pentru toată lumea.

— Minunat – o casă plină cu scoţieni necioplţi, pe care se presupune că îi voi îmblânzi prin virtutea sfintei mele prezenţe. Nu pot decât să sper că Lord Amprior nu va descoperi că fostul meu angajator m-a acuzat de crimă.

Alec îi strânse mâna înmănuşată.

— Te vei descurca de minune. Şi îţi promit că nu voi pleca de la Kinglas până nu mă voi asigura că eşti pe deplin mulţumită de situaţie. Jur că nu te voi arunca pe scările castelului, ca apoi să pornesc în goană înapoi spre Glasgow!

Victoria îi zâmbi şovăitor.

— Cu siguranţă nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să fug după dumneata ca să-mi recuperez cuferele.

Expresia lui deveni serioasă.

— Vei face o impresie excelentă tuturor, Victoria. Dar voi repeta sfatul lui Dominic: anume, să nu discuţi cu nimeni despre evenimentele din ultimele săptămâni. Nici măcar cu Lord Amprior.

— Nu era neapărat un sfat, replică ea sec. Mai degrabă, un ordin.

— Îmi dau seama. Dar Dominic este mai înţelept decât oricare dintre noi, aşa ci e mai bine să faci cum spune el.

Victoria nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva avea să-şi petreacă restul vieţii în minciună. Nu era o perspectivă foarte plăcută.

— Îţi promit.

El îi zâmbi aprobator.

— Bun. Atunci, nu mai trebuie să vorbim niciodată despre Fletcher sau despre treaba asta groaznică.

Din tonul lui ea înţelese că discuţia se încheiase. Alec era un bărbat amabil şi simpatic, dar Victoria începea să creadă că, în felul său, putea fi la fel de autoritar şi de protector ca Dominic şi ca Aden. Şi, cum ea era obişnuita să ia decizii de una singură, nu ştia dacă să fie emoţionată sau iritată de acest lucru.

— Iar acum, începu el, trăgând la o parte jumătate din perdeaua de la fereastra trăsurii, aproape am ajuns. Cred că vei dori să arunci o privire.

Ea îşi întoarse privirea în direcţia pe care i-o indica degetul lui. În timp ce trăsura ieşea din pădure, soarele le desprinse de norii cenuşii din înaltul cerului care umbriseră peisajul în cea mai mare parte a călătoriei. Lumina puternică contura un peisaj spectaculos, cu stânci şi dealuri abrupte, pline cu pâlcuri de iarbă ruginie acoperiţi cu zăpadă. Clipi, pe moment dezorientată de culorile puternice. Era frumos, dar straniu de tulburător, de parcă natura ar fi luat foc.

— Este ceva deosebit, nu-i aşa? murmuri Alec în timp ce se uita fascinat pe fereastră. Când m-am întors din război, aproape că uitasem cât de uimitoare sunt peisajele din Ţinuturile înalte. Mă simţeam de parcă mi trezeam dintr-un somn lung.

— Da, este drăguţ, comentă ea mânată de politeţe.

În acelaşi timp, era mai degrabă un peisaj… prevestitor, acesta era cuvântul care îi veni în minte. Nu doar îndepărtat şi sălbatic. Ea îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă la periferia oraşului Brighton, într-un sat plăcut şi aglomerat, dar acolo nu era ca aici.

— Ar trebui să putem vedea castelul Kinglas imediat după cotitura asta. Şi arătă din nou cu degetul. Mergem aproape în paralel cu lacul. Kinglas se află în vale, chiar lângă apă.

Trăsura coti zdruncinându-se, apoi se opinti şi continuă fără probleme, pe un drum surprinzător de bine

întreţinut. De parcă ar fi simţit că se apropiau de destinaţie, caii prinseră viteză.

Victoria îşi aplecă puţin capul şi atunci îl văzu.

— Dumnezeule! Arată de parcă ar fi…

— De poveste? întrebă Alec cu un rânjet.

— S-ar putea spune şi aşa, admise ea cu o umbră de zâmbet pe chip.

Dar Kinglas nu era ca acele castele despre care se vorbea în poveştile cu final fericit, în care prinţul cel frumos îşi ducea mireasa într-un minunat castel alb, cu turnuri elegante şi umbrare acoperi te cu trandafiri. Nu, castelul spre care se îndrepta, deşi impunător, era în acelaşi timp sumbru, cu o arhitectură gotică, pietre înnegrite de fum şi cu o fortăreaţă înaltă înconjurată de ziduri de apărare şi de creneluri. Nu putea fi casa unei prinţese dintr-o poveste cu final fericit, de asta era absolut convinsă.

„Atunci, e taman bine că nu eşti o prinţesă adevărată, nu-i aşa?”

Victoria nu se putu abţine să nu zâmbească ironic la acest gând. Nu avea nicio problemă cu castelul. Atât timp cât camerele nu erau prea umede şi vetrele nu scoteau fum, avea să fie mulţumită.

— Nu este tocmai alcovul Frumoasei din Pădurea Adormită, comentă Alec, ghicindu-i gândurile, dar e suficient de confortabil. Castelul a fost destul de neglijat în timpul războiului, când Amprior nu era aici, dar acum el se străduieşte să îndrepte acest aspect. Este un om extrem de capabil, aşa că nu vei locui într-o grămadă de pietre.

— E bine de ştiut, spuse ea, zâmbind.

Câteva minute mai târziu, trăsura pătrunse prin porţile deschise din fier forjat şi trecu de chioşcul bine întreţinut de la intrarea în castel. Caii urcară la trap pe aleea cu pietriş, mărginită de brazi înalţi şi, mai departe, de peluze deschise. Din câte putea vedea, aici nu existau grădini ornamentale. Peluzele se întindeau în jurul castelului şi coborau spre lacul ale cărui valuri străluceau în lumina târzie a soarelui de amiază. Privelişte a dramatică şi austeră completa perfect turnul înalt din pietre cenuşii care

se înălţa sumbru deasupra lor.

Trăsura încetini când trecu pe sub o arcadă largă din peretele exterior al castelului. Apoi traversară dintr-odată o zonă umbrită, şi pe Victoria o cuprinse un tremur.

Alec se încruntă.

— Ţi-e frig?

— Sunt bine. Doar puţin agitată, cred.

El îi strânse mâna.

— Nu trebuie. Oamenii de prin părţile locului sunt renumiţi pentru ospitalitatea lor.

Un moment mai târziu, un rândaş deschise uşa trăsurii şi lăsă în jos scăriţa. Alec sări afară, apoi o ajută să coboare pe pietrişul din curtea interioară a castelului.

Victoria se opri şi inspiră adânc aerul tare.

— Miroase ca oceanul, dar e imposibil.

— Lacul acesta are apă sărată, îi explică Alec. Se revarsă direct în mare.

Ea îşi închise ochii pentru o clipă şi se lăsă purtată de un val de plăcere. Îşi petrecuse copilăria lângă mare şi îi dusese dorul când urmase cursurile şcolii din Lincoln şi mai apoi în toate casele de la ţară în care fusese angajată. Mirosul familiar şi puternic o făcea să se simtă ca acasă şi ceva din sufletul ei o făcu să respire uşurată.

— Am iubit întotdeauna… Începu ea, dar se opri când Alec ridică o mână, de parcă ar fi vrut să o avertizeze. Auzi în spatele ei zgomotul făcut de nişte cizme care păşeau cu fermitate pe pietriş.

— Ah, iată-te, Amprior, rosti Alec.

Îmbărbătându-se, Victoria zâmbi şi se întoarse să-l întâmpine pe noul ei angajator. Zâmbetul îi tremură pe buze pe măsură ce cuprinse cu vederea un bărbat înalt, îmbrăcat cu pantaloni strâmţi şi veşminte de călărit închise la culoare.

Amprior avea un trup musculos, era lat în umeri şi, la prima vedere, părea la fel de ameninţător şi de impunător ca fortăreaţa în care se aflau. Picioarele lungi şi paşii mari îl ajutară să-i ajungă imediat, şi se opri direct înaintea ei. Victoria era destul de înaltă, dar fu nevoită să se uite în sus

ca să-i întâlnească privirea. Şi, când privirile li se întâlniră, simţi că i se usucă gura şi că rămâne fără aer în plămâni.

Ochii lui erau şocant de albaştri, un albastru glacial, astfel că, prin contrast, privirea lui părea şi mai pătrunzătoare din cauza pielii bronzate şi a părului atât de închis la culoare, că părea negru. Victoria observă în trecere că are pomeţi înalţi, un nas drept şi buze senzuale, deşi gura avea o expresie aspră. Dar privirea lui îi captase toată atenţia. Ochii lui o analizau, încercând să îi înlăture apărarea şi să scoată la iveală fiinţa prefăcută care era.

La urma urmei, ea *chiar* se prefăcea că este o guvernantă englezoaică obişnuită, nu progenitura unei hangiţe şi a unui viitor rege sau o femeie care ar putea ajunge la închisoare ori să atârne în ştreang dacă lucrurile nu mergeau în favoarea ei.

Având în vedere trecutul acestui ţinut, Victoria presupuse că Scoţia era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru o prefăcută ca ea.

Pentru un moment lung şi hipnotizant, ea şi Amprior se priviră direct în ochi. Apoi, ochii lui se îndreptară spre Alec. Victoria se simţi ameţită, de parcă ar fi fost ţintuită locului de o legătură invizibilă şi apoi eliberată brusc.

— Amprior, mă bucur al naibii de mult să te văd! rosti Alec şi întinse mâna.

Contele nu îl întâmpină neapărat zâmbitor, dar expresia necruţătoare de pe chipul lui păru să se mai lumineze niţel.

— Sper că aţi avut o călătorie plăcută. Îmi pare bine că aţi reuşit să ajungeţi la Kinglas înainte de căderea nopţii.

Vocea lui era profundă şi destul de aspră, cu un uşor accent specific celor care locuiau în Ţinuturile înalte. Pentru că avea ureche muzicală, Victoria simţea armonia din vocile oamenilor. A lui Amprior avea ceva care o atrăgea nespus de mult, deşi nu avea sens, ţinând cont de maniera abruptă în care vorbea.

— Ne bucurăm că am ajuns pe proprietatea Amprior. Alec îi făcu cu ochiul Victoriei. La fel şi posterioarele noastre.

Ea roşi, dar gluma lui reuşi să smulgă un zâmbet din partea contelui.

— Lucrăm la drumul ăla de câteva luni deja.

Apoi îşi întoarse privirea spre Victoria. Ea simţi că se îmbujorează şi mai mult sub ochii lui scrutători.

— Dar nu cred că doriţi să stăm aici în curte şi să discutăm despre îmbunătăţirile pe care le-am adus proprietăţii, adăugă el.

— Am uitat de maniere, sări Alec. Amprior, permite-mi să ţi-o prezint pe noua ta guvernantă, domnişoara Victoria Knight.

Contele o salută din cap.

— Bun venit la castelul Kinglas. Fratele meu cel mai mic de abia aşteaptă să vă cunoască.

Salutul lui nu fusese nepoliticos. Nu neapărat. Dar, în ciuda cuvintelor pe care le rostise, nu fusese deloc primitor. Victoria încercă să-şi alunge aceste gânduri şi făcu o reverenţă plină de respect.

— Vă mulţumesc, Lord Amprior. Şi eu sunt nerăbdătoare să îl cunosc pe fratele Excelenţei Voastre şi să-mi fac datoria. Vă rog să acceptaţi sincerele mele mulţumiri pentru şansa minunată pe care mi-o acordaţi.

El ridică din sprâncene, şi ea îşi încleştă maxilarul. Presupuse că vorbise pe un ton prea slugarnic, dar era din cauza emoţiilor.

— Vom vedea, răspunse el destul de misterios.

În loc să îi conducă înăuntru, începu din nou să o măsoare din priviri, de data asta încruntat. Ea trebui să reziste tentaţiei de a se încrunta la rându-i.

— Poate că ar trebui să intrăm, interveni Alec. Mi-e teamă că domnişoara Knight ar putea să răcească.

— O, nu, sunt bine, zise ea cu glas mieros. Sunt fericită să stau aici, afară, toată seara.

Sprâncenele întunecate ale lui Amprior se ridicară din nou.

„Minunat.” Tocmai fusese nepoliticoasă cu noul ei angajator.

— Pe aici, domnişoară Knight, spuse el şi-i făcu semn

să înainteze.

Ea observă privirea suferindă pe care contele i-o aruncă lui Alec. Era clar că ea şi contele începuseră pe picior greşit.

Oftă şi porni spre uşa masivă din lemn de stejar, ţinută deschisă de un valet îmbrăcat simplu, în negru. Un domn în vârstă se ivi în pragul uşii, apoi păşi direct în faţa ei, obligând-o să se oprească brusc. Sprâncenele lui groase şi albe se mişcară într-o încruntătură, iar privirea lui era mai degrabă ostilă decât primitoare.

— Aha, aşadar, a sosit domnişorica, nu-i aşa? mormăi bătrânul.

— Evident, mormăi drept răspuns contele, când ajunse lângă ea.

— Numai de asta nu aveam nevoie, continuă bătrânul cu răutate. O englezoaică mică şi răsfăţată care să ne spună ce să facem.

Se răsuci pe călcâie şi se duse înapoi de unde venise.

Victoria era sigură că Amprior blestemă pe sub barbă când o prinse de braţ şi o conduse înăuntru.

Capitolul 3

Prea drăguţă, prea subţire, prea palidă.

Domnişoara Knight îi amintea foarte mult lui Nick de una dintre figurinele de porţelan pe care mama lui vitregă adora să le aşeze prin toate saloanele. Şi, la fel ca acele domnişoare de Dresda, această femeie părea gata să se năruiască prima dată când avea să fie tratată ceva mai dur.

La fel cum se năruise şi sănătatea lui Janet.

Scrâşni din dinţi şi o conduse spre tumul central al castelului. Când ea se împiedică pe pietriş, el o strânse mai puternic, ca să o susţină.

La prima vedere, domnişoara Knight părea că nu avea să reziste nicio săptămână la Kinglas. Asta dacă nu o ajutau să pună nişte carne pe oase, nişte culoare în obraji şi să-i dea nişte leacuri băbeşti de trei ori pe zi. Nick nu avusese niciodată motiv să se îndoiască de cuvântul lui Sir Dominic, dar cum avea fata asta slăbănoagă şi palidă să se descurce cu dezastrul din familia Kendrick, pentru numele lui Dumnezeu? Nici măcar el nu putea, în ciuda faptului că încercase totul, inclusiv să-i dea cap în cap de disperare.

Mâna îi alunecă în sus pe braţul ei şi o îndreptă spre uşile duble care duceau în sala cea mare. Simţi cât de fragil era trupul domnişoarei Knight pe sub materialul rezistent al rochiei de lână, aşa că o ţinu cu fermitate în timp ce o ghida în sus pe treptele de piatră din faţa intrării.

Fata îi aruncă o privire tăioasă, ochii ei albaştri ca florile de cicoare privindu-l întrebător. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă straniu de intensă. Apoi ea îşi întoarse ochii spre propriile picioare, şi o pată roz îi coloră brusc obrajii, subliniindu-i pielea atât de subţire şi de delicată, că părea aproape transparentă. Aşa, teribil de îmbujorată cum era, părea aproape febrilă.

Un şir de blesteme ţâşniră de pe buzele lui. Gândul că va trebui să aibă grijă de altă floare delicată îi făcea stomacul să se încordeze de teamă. Mai făcuse lucrul acesta o dată şi îşi promisese că nu avea să repete experienţa.

„Vino-ţi în fire, omule! E doar o servitoare”.

Putea s-o concedieze oricând pe domnişoara Knight, dar adevărul era că avea nevoie de ea. După cum îi explicase Braden cu atâta claritate în urmă cu câteva săptămâni, familia nu mai putea continua aşa cum era acum. Kade avea nevoie de un tratament mai blând decât era capabil Nick să-i ofere, iar ceilalţi fraţi fuseseră scăpaţi din mână prea mult timp şi călcaseră prea mult în strâchini. Nu mai avea altă variantă decât să-i închidă în temniţa castelului pe fraţii lui idioţi şi să arunce cheia.

Şi probabil că nici asta n-ar ajuta la nimic, pentru că ei ar găsi o modalitate prin care ar arde din temelii castelul

Kinglas.

Poate că domnişoara Knight, fiind în mod evident o doamnă rafinată, ar putea să aibă o influenţă bună asupra fraţilor lui – asta dacă supravieţuia primei întâlniri cu ei. La urma urmelor, mama vitregă a lui Nick se pricepuse de minune să îi conducă pe băieţi, inclusiv pe el, şi fusese o femeie cu adevărat blândă. Un singur cuvânt trist sau o privire înlăcrimată erau suficiente pentru ca bărbaţii din familia Kendrick să se întreacă pentru a-i face pe plac. Deoarece influenţa masculină nu avea niciun efect asupra lor, era destul de disperat încât să spere că îndrumarea unei femei civilizate avea să fie un succes.

Şi Sir Dominic gândise la fel. De aceea i-o recomandase pe domnişoara Knight. Acum, tot ce putea face Nick era să spere că fata nu murea de plămâni înainte de-a avea şansa să-şi pună planul în mişcare.

Angus, care mergea cu paşi grei înaintea lor, se roti pe călcâie spre ei după ce intrară în sala cea mare. Cu părul lui alb şi răvăşit, vesta ponosită din piele şi kiltul şi mai vechi, era întruchiparea perfectă a unui scoţian nebun, chiar dacă era ramolit. Bătrânul se uită atât de înverşunat la domnişoara Knight, că era de-a dreptul miraculos faptul că fătuca nu o luase la goană ţipând înapoi spre trăsură.

Nick se uită rapid la chipul ei perfect, încadrat de boneta simplă pe care o purta. Nu părea câtuşi de puţin intimidată de Angus, ci îl studia cu o atitudine dispreţuitoare care aproape îl făcuse pe Nick să izbucnească în hohote de râs.

— Amprior, poate doreşti să ne prezinţi acestui prietenos gentilom, rupse Alec tăcerea când îi ajunse din urmă şi îşi sublinie sarcasmul cu un zâmbet amabil care însă nu păcălea pe nimeni.

Cuvintele îi răsunară cu ecou în sala cea mare de piatră.

— Acesta e bunicul meu, spuse Nick. Domnul Angus MacDonald.

— Bunicul tău vitreg, îl corectă Angus. Fiica mea a fost cea de-a doua soţie a bătrânului moşier, din clanul

MacDonald. Amprior este fiul primei Lady Amprior, care era o MacFarlane. Această Lady Amprior a murit atunci când moşierul aici de faţă era doar un băieţandru.

— Îţi mulţumesc pentru clarificare, comentă Nick pe un ton sec.

Angus avea obiceiul de-a plictisi invitaţii cu detalii minuţioase despre istoria clanului şi a familiei sale.

Domnişoara Knight păru mai degrabă şocată de explicaţie, dar Alec arăta de parcă se străduia din răsputeri să nu râdă. Fiind şi el scoţian, înţelegea obsesia acestora pentru descendenţă.

Pentru Angus, erau foarte importante legăturile dintre clanuri şi respectarea fiecărui rang. Lui Nick nu-i păsa de toate astea şi ar fi preferat să fie strigat după rangul său din armată, adică „maior”. Dar bătrânul era de neclintit când venea vorba despre solemnitatea unui titlu nobiliar şi făcea o criză de nervi de fiecare dată când vreun nătâng vorbea despre Nick folosind altă sintagmă în afară de „stăpân”, „lord” sau „conte”.

— De asemenea, domnul MacDonald este şi administratorul proprietăţilor mele, adăugă Nick. El s-a îngrijit de castel, de moşie şi de fraţii mei cât timp am fost plecat, vreme de mulţi ani.

„Din nefericire, a avut grijă şi de băieţi”.

— Şi nu mă îndoiesc că s-a achitat splendid de toate aceste îndatoriri! exclamă Alec, întinzând mâna spre Angus.

Bătrânul clipi, apoi se uită cu neîncredere la mâna lui Alec.

— Mulţumesc, conaşule. Dumnezeu mi-e martor că am făcut tot ce am crezut mai bine de cuviinţă pentru stăpân.

Domnişoara Knight se încruntă, probabil încurcată de vechile formule de adresare pe care le folosise bătrânul. Ca moştenitor al nobilului Riddick, titlul de curtoazie al lui Alec era conte de Riddick.

— Te rog să-mi spui „căpitane Gilbride” sau Alec, dacă preferi. Nu îmi plac formalităţile.

Când Angus clătină viguros din cap, părul lui alb

flutură ca puful de păpădie în vânt.

— Nu, conaşule. Aşa ceva nu se cuvine.

— Cum doreşti, spuse Alec. Acum, vă rog să-mi permiteţi să o prezint cum se cuvine pe domnişoara Victoria Knight, noua guvernantă a lui Kade. Domnişoară Knight, acesta este domnul MacDonald.

Tânăra se aplecă într-o reverenţă uşoară ce exprima respectul datorat unui bătrân care mai era şi membru al familiei. Lui Nick i se păru că reverenţa fusese însoţită de un aer de superioritate şi dispreţ din partea ei, dacă nu cumva se înşelase – de parcă femeia ar fi fost pe deplin conştientă de propria ei valoare. Nu se gândise niciodată că o simplă reverenţă putea comunica atâtea.

Privirea mândră a lui Angus însemna că pricepuse mesajul şi că nu avea de gând să înceteze s-o mai provoace pe noua guvernantă.

Nu că bătrânul ar fi fost mai amabil când venea vorba despre oricare dintre planurile lui Nick. De fapt, se certaseră încontinuu din ziua în care Nick renunţase la postul din armată şi se întorsese la Kinglas. Rezistenţa cu care întâmpina bunicul orice schimbare, fie că era vorba despre idei noi privind supervizarea recoltelor, fie despre renovarea unui castel aflat în ruine, era una dintre numeroasele probleme cu care se confrunta zilnic.

— Acum, că ne-am prezentat cu toţii în mod corespunzător, începu Nick, ce-ar fi să…

Fu întrerupt de nişte chelălăieli ascuţite şi zgârieturi de gheare pe podelele de piatră, care reverberară până în sala cea mare. Un moment mai târziu, o întreagă haită de câini – toţi cinci, afurisiţii – năvăli în sală ca o claie gigantică şi neîngrijită de blană. Bruce se înclină spre Robby, care se ciocni de Tina, ceea ce dădu naştere unui scheunat îngrozitor care răsună cu ecou dinspre podelele de piatră până în tavanul de lemn. Era un vacarm de neînchipuit.

Odată ce animalele zănatece ieşiră din înghesuială, patru dintre ele porniră direct spre domnişoara Knight, în timp ce Bruce se îndepărtă şi sări să atace bagajele pe care valetul tocmai le adusese înăuntru. Înainte să rostească

cineva vreun cuvânt, nătângul câine ridică un picior şi umezi ceea ce părea a fi bagajul unui bărbat.

— Fir-ar să fie! exclamă Alec. Alea sunt lucrurile mele!

Ceilalţi câini diavoleşti continuară să se îndrepte spre domnişoara Knight, care scoase un chiţăit speriat. Nick îi cuprinse repede talia cu palmele şi o ridică în aer – era la fel de grea ca un ciulin –, apoi o aşeză cu grijă în spatele lui. De abia îi auzi icnetul sugrumat.

— Staţi locului, prostovani afurisiţi, rosti Angus.

Bătrânul era singurul om de care ascultau câinii. Se opriră fix la picioarele lui Nick, ciocnindu-se de cizmele lui şi rostogolindu-se unii în alţii. Asta iscă o altă rundă de chelălăieli. Când doi dulăi încercară să îl ocolească pe Nick şi să ajungă la domnişoara Knight, el se întoarse într-o parte şi împinse un picior în afară, în acelaşi timp ţinând-o cu fermitate de talie.

— Lord Amprior, te rog să îmi dai drumul, spuse ea, încercând să îi îndepărteze braţul.

Nick observase imediat că avea o voce frumoasă, rafinată şi feminină şi un ton blând şi atractiv. De data asta însă, vocea îi sunase cam stridentă. Sărmana fătucă era probabil convinsă că ajunsese într-o casă de nebuni. Erau multe zile în care Nick gândea la fel. Din nefericire pentru el, nu avea nicio speranţă de scăpare.

— Milord, *te rog,* repetă ea printre dinţii încleştaţi.

— Iartă-mă, spuse el, eliberând-o cu reticenţă.

Dar rămăsese în faţa ei, doar ca să fie sigur.

— Dacă îţi închipui că mi-e frică de câini, greşeşti amarnic, milord, continuă ea pe un ton care putea îngheţa sângele în vene şi celui mai curajos bărbat. Deşi haita asta denotă un comportament extrem de rău.

Din fericire, Angus deja apucase să îi controleze, cât de cât. Trei dintre câini se întinseră la picioarele lui Nick, fluturându-şi cozile şi gâfâind de parcă ar fi alergat la un maraton. Ceilalţi doi se răsuciră cu burta în sus înaintea lui Alec, inclusiv Bruce, care îi spurcase bagajul. Alec nu părea să urască animalul din pricina asta, căci tocmai îl freca pe burtă.

— Aşa e mai bine, bestii afurisite, spuse Angus pe un ton aprobator. Nu mai lătraţi pe aici de parcă n-aţi avea maniere.

Nick pufni fără reţinere. Domnişoara Knight avea dreptate – erau câini extrem de răi care ascultau doar de stăpânul lor lipsit de maniere.

Guvernanta se uită din spatele lui.

— Ce rasă de câini sunt, dacă mi-e permis să întreb?

După tonul vocii, nu era deloc impresionată. Era uşor de înţeles, deoarece câinii se tăvăliseră în noroi. Din fericire, nu dăduseră o raită şi prin grajduri sau în padoc. Dacă ar fi fost şi pe acolo, ar fi mirosit mult mai rău.

Alec se ridică şi zâmbi amuzat.

— Aceste exemplare superbe sunt skye terier, o veche şi respectabilă rasă scoţiană. Unul dintre strămoşii lor a stat alături de Maria, regina Scoţiei, atunci când a fost decapitată, ascuns sub fustele ei. I-a fost loial până la final.

— Serios? întrebă domnişoara Knight. Mi se pare că arată mai degrabă ca nişte cârpe de praf nespălate. Deşi nu mă pricep aproape deloc la rasele de câini din Scoţia, adăugă ea în grabă.

Îi zâmbi spăşită lui Nick, iar acesta ridică din umeri. Îi împărtăşea punctul de vedere, pentru că şi el prefera câinii mai mari, rasele de vânătoare. Dar aceşti câini erau descendenţii câinilor pe care îi preţuise foarte mult mama lui vitregă şi pe care Angus îi iubea în mod deosebit, pentru că îi aminteau de fiica lui. Pe Nick nu-l lăsa inima să-i dea arendaşilor săi, care i-ar fi putut folosi la vânătoare sau la pază, pentru că le plăcea să latre ca nebunii.

După cum era de aşteptat, Angus se zbârli când domnişoara Knight îi jigni preferaţii.

— Nu e nicio surpriză, spuse el rânjind. Venind de la o blestemată de *englezoaică.*

— Şi începe scandalul, mormăi Alec, scuturând din cap.

Domnişoara Knight se îmbătoşă ca un vătrai, iar privirea ei autoritară părea că arunca pumnale spre Angus. Liniile de luptă fuseseră deja trasate înainte ca fata să

apuce să-şi scoată boneta. Cât despre bunic, Nick l-ar fi dus bucuros pe metereze ca să-l arunce de acolo.

— Destul, Angus, se răsti el brusc. Domnişoara Knight este oaspetele nostru.

— Nu accept să-mi insulte fetele, ripostă bătrânul. Încearcă doar să fie prietenoase.

— Pot fi prietenoase altă dată, i-o tăie Nick. De exemplu, după ce li s-a făcut baie. Acum, scoate-le de aici, te rog!

Mormăind, Angus începu să adune câinii. Nick era gata să-i ordone s-o găsească şi pe menajeră, când doamna Taffy intră în sfârşit grăbită dinspre partea din spate a casei.

— Iartă-mă, stăpâne, spuse ea. Faţa ei ridată era palidă, şi câteva fire de păr alb ca zăpada scăpaseră de sub boneta drăguţă din dantelă. Am avut un mic necaz în bucătărie, adăugă ea, uitându-se la câini.

Nick oftă.

— Cămara?

— Beciul, răspunse ea încetişor. Îmi cer scuze, domnule, dar e posibil să întârziem puţin cu cina.

Evident, câinii mai făcuseră un raid în bucătărie. Bucătăreasa lui Nick, deşi era din fire bună la suflet, nu era deosebit de pricepută nici la gătit, nici la gospodărirea bucătăriei. Încă nu otrăvise pe nimeni, dar cina venea deseori sleită, prea târziu sau nu mai venea deloc, în funcţie de genul de criză care intervenea în bucătăria de sub scară.

Angus se înroşi când menajera miji ochii spre el. O singură persoană de la Kinglas era în stare să îl înfrângă pe bătrân, şi aceasta era Taffy, care lucra pentru familie de zeci de ani.

— Voi avea grijă de asta, murmură Angus.

Porni tropăind spre bucătărie, cu patrupedele ţopăind fericire în spatele lui.

În sfârşit, o linişte odihnitoare se aşternu în sală. Nick o auzi pe domnişoara Knight oftând uşurată.

— Aceasta este doamna Taffy, menajera noastră, făcu

el prezentările. Se va ocupa de tot ce îţi trebuie.

Taffy îi adresă domnişoarei Knight un zâmbet amabil şi-şi înclină capul.

— Este o plăcere, domnişoară. Voi face tot posibilul ca şederea dumitale aici să fie una confortabilă.

Domnişoara Knight îi răspunse lui Taffy cu un zâmbet ce părea să o lumineze din interior, făcând ca trăsăturile ei delicate de porţelan să fie de-a dreptul frumoase. Conştientizarea acestui fapt îl uimi peste măsură, dar se forţă să alunge senzaţia. Pe el nu-l interesa aspectul ei, doar calităţile.

— Poate că ai putea s-o însoţeşti pe domnişoara Knight în camera ei, ca să-şi aranjeze lucrurile, spuse el pe un ton mai aspru decât ar fi vrut. Apoi ni se va putea alătura în salonul de est, pentru ceai.

Când Taffy făcu iarăşi o grimasă, Nick oftă.

— Există vreo problemă?

— A trebuit să îi pregătesc domnişoarei Knight o altă cameră, răspunse menajera. Hornul vetrei din dormitorul albastru a început să fumege.

Nick se încruntă.

— Nu a mai fumegat până acum.

Dacă era un lucru asupra căruia el şi Angus erau de acord, acela era că vetrele şi hornurile trebuiau curăţate şi reparate. Iernile din Ţinuturile înalte erau red, umede şi lungi. Iernile petrecute într-un castel vechi şi bătut de vânt, aflat pe malul unui lac, erau şi mai groaznice. Fără un sistem de încălzire pe care să se poată baza, castelul şi oamenii care locuiau în el aveau să se simtă îngrozitor luni în şir.

— Se pare că a rămas ceva prins în coş.

Tonul lui Taffy îi spuse lui Nick tot ce trebuia să ştie. Nu se prinsese nimic din întâmplare. Cineva îndesase înadins ceva acolo, ca să provoace neplăceri.

Şi cam bănuia cine era vinovatul.

— Îmi cer scuze, rosti Nick către invitaţii săi, rezistând impulsului de a scrâşni din dinţi. Se pare că asta e ziua în care se petrec o mulţime de neplăceri la Kinglas.

— Dacă îmi este permis, domnule, sugerez să luaţi ceaiul în timp ce aranjez noua cameră pentru domnişoara, spuse Taffy. Servitoarea îi va despacheta bagajul şi totul va fi pregătit cât ai zice peşte.

— Sună minunat, interveni Alec pe un ton jovial. Sunt mort de foame şi sunt sigur că domnişoarei Knight îi va prinde bine o ceaşcă de ceai.

— Sau un vin de Xeres, mormăi guvernanta.

Apoi, după ce fără îndoială îşi dădu seama de scăparea ei, obrajii ei căpătară o nuanţă rozalie fermecătoare.

În ciuda faptului că nu avea simţul umorului prea dezvoltat, Nick nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Sunt sigur că putem oferi şi un vin de Xeres. Sau chiar un pahar de scotch. Nu te-aş învinui dacă ai simţi nevoia să bei ceva, după această întâmpinare deloc protocolară.

Ea îi răspunse cu un zâmbet care i se reflectă şi în ochi, atrăgând atenţia asupra faptului că *aveau* o nuanţă de-a dreptul spectaculoasă de albastru.

— Mulţumesc, milord, dar o ceaşcă de ceai va fi suficientă.

— Îl voi trimite pe Andrew cu ceaiul, încheie Taffy.

Făcu o reverenţă şi se grăbi să plece.

— Pe aici, îi îndrumă Nick, arătând cu capul spre scara principală din piatră.

Robert, cel mai tânăr lacheu al castelului, ieşi iute din postul său aflat la uşa de la intrare şi fugi înaintea lor până la prima uşă care dădea spre aripa de est şi salonul principal. După ce făcu o reverenţă şi aşteptă să pătrundă pe uşă, flăcăul plecă să aducă tava cu ceai.

— Ce loc splendid ai aici, Amprior, comentă Alec, privind salonul spaţios, decorat în stilul Queen Anne.

Această aripă era cu sute de ani mai nouă decât tumul central şi încă nu începuse să dea semne de degradare. Mobilierul din lemn de nuc, cu margini rotunjite, şi materialul roşu cu auriu erau destul de demodate şi confereau un aer prea grandios pentru gustul lui Nick, dar

tapiseriile din secolul al XVI-lea care încadrau vatra de piatră şi reprezentau scene de la vânătoarea regală erau de-a dreptul magnifice. Taffy reuşise să aşeze pe câteva mese vaze cu crizanteme târzii în nuanţe calde de galben şi roşu intens care se asortau cu tapiseriile.

Cea mai bună parte era privelişte asupra lacului. Grădinile ornamentale din spatele castelului şi peluzele care coborau până la apă erau deja cufundate în umbră din cauză că se apropia seara. Ultimele străluciri ale soarelui dansau pe apa lacului, făcând valurile înspumate să sclipească precum nişte diamante aruncate de o mână uriaşă.

Domnişoara Knight se îndreptă direct spre ferestre. Era o femeie înaltă, deşi constituţia ei firavă emana mai degrabă fragilitate decât putere. Totuşi, statura ei denota încredere şi graţie, iar Nick găsi acest lucru ca fiind un aspect liniştitor. Majoritatea doamnelor care erau atât de înalte stăteau deseori cocoşate, căutând să reducă această trăsătură considerată nefeminină.

— Aceasta este o privelişte uluitoare, milord, spuse ea, aruncându-i rapid un zâmbet peste umăr. Habar nu aveam că Kinglas este, de fapt, un castel construit pe apă.

— Lacul este eternul nostru vecin, admise el. Unul mult mai prietenos pe timpul verii, aş adăuga. Iama, furtunile pot fi de-a dreptul violente pe lac.

— Nu mă va deranja acest aspect, replică ea. Îmi e dor de ocean şi mă bucur să mă aflu iarăşi lângă apă.

Uşa se deschise, şi Angus păşi înăuntru, urmat de Robert şi de Andrew. Lacheii cărau obiectele necesare pentru servirea ceaiului, alături de o tavă încărcată cu prăjituri şi produse de patiserie. Bucătăreasa reuşise să servească ceaiul aşa cum se cuvenea.

— Ai crescut lângă ocean, domnişoară Knight? întrebă Nick politicos.

Ea se întoarse şi li se alătură în mijlocul salonului.

— Da, în Brighton. Eu şi verişorii mei am petrecut pe litoral mult timp, cât ne permiteau părinţii noştri. Era întotdeauna o bucurie.

— Aha, Brighton, comentă Angus cu dispreţ. Acolo unde Prinny şi ducii ăia blestemaţi îşi pierd timpul în compania ticăloşilor şi a prostituatelor, cheltuind banii pe care nu îi au. Cred că ne-ar fi mai bine dacă s-ar îneca în canal.

Domnişoara Knight se opri chiar în timp ce îşi da jos mănuşile, iar trăsăturile ei îngheţară într-o expresie ofensată. Până şi Alec părea deranjat, deoarece tatăl lui natural era duce, fapt care nu era cunoscut de foarte multă lume. Cu toate astea, Nick era surprins de faptul că domnişoara Knight rămăsese încremenită la auzul comentariului, deoarece prinţul regent şi fraţii lui erau, totuşi, urâţi cam de toată lumea. Comentariul lui Angus fusese deplasat, dar sentimentele din spatele acestuia nu erau deloc un lucru neobişnuit.

Încă o dată, domnişoara Knight părea genul de persoană pedantă, acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care dorise Nick să o angajeze.

— Ai grijă, domnule MacDonald, altfel va trebui să te arestez pentru trădare, spuse Alec pe un ton sec.

Angus îi aruncă un rânjet.

— Păi, ce, chiar aş face un serviciu patriei dacă i-aş dobori pe toţi cu mâna mea. Probabil că prim-ministrul mi-ar da o medalie, şi orice scoţian cinstit s-ar umple de mândrie.

— Nu prea cred că prim-ministrul sau altcineva ţi-ar mulţumi vreodată pentru că ţi-ai exprimat o părere atât de deranjantă, interveni domnişoara Knight pe un ton muşcător. Consider, la fel ca orice persoană cu bun-simţ, că genul acesta de remarci sunt profund ofensatoare.

Robert şi Andrew păreau să fi îngheţat aplecaţi, chiar în timp ce pregăteau ceaiul şi se holbau la Angus cu nişte expresii îngrozite. Ca şi Nick, ştiau exact ce urma să se întâmple.

Angus se întoarse cu faţa spre fată, şi un zâmbet voios îi lumină chipul ridat.

— Bineînţeles. Ce altceva ar fi de aşteptat din partea unei englezoaice? Nimic nu ţi-ar face mai multă plăcere

decât să-ţi înfigi tocul ghetei în faţa bărbaţilor cinstiţi şi a femeilor de treabă din Scoţia. Ei, lasă-mă să-ţi spun eu, fătucă…

— Nu, Angus, nu vei spune nimic nimănui, interveni Nick. Şi putem lăsa discuţia despre naţionalismul scoţian pentru altă dată, când domnişoara Knight şi căpitanul Gilbride nu vor fi nevoiţi să asculte.

Din punctul lui de vedere, prinţul regent era o ruşine pentru familia şi ţara sa, dar Nick mai servise şi sub conducerea ducelui de York şi îl considera pe acesta un comandant corect şi capabil. Iar implicarea într-o discuţie cu Angus însemna să caute mai multe probleme decât se cuvenea. Cu toate astea, guvernanta trebuia să înveţe mai devreme sau mai târziu cum să se descurce cu bătrânul. Nick nu avea să se afle mereu prin preajmă ca să-i sară în apărare.

Bunicul se uită încruntat la Nick şi, pentru câteva secunde, cei doi duseră o luptă tăcută. În cele din urmă, Angus capitulă mormăind şi se retrase în scaunul lui preferat de lângă şemineu.

— Mulţumesc, spuse Nick. Domnişoară Knight, eşti amabilă să ne serveşti ceaiul?

Ea îi ignoră cererea, continuând să îl privească lung pe Angus, de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui şi să-i dea cu ceva în cap. Ce naiba era în neregulă cu ea? Cu siguranţă, Angus întrecuse măsura, dar răspunsul ei părea exagerat.

— Domnişoară Knight, dacă ai terminat să te certi cu bunicul meu, te anunţ din nou că aş fi foarte îndatorat dacă ne-ai servi ceaiul, repetă Nick cu vocea pe care o folosea atunci cu ofiţerii insubordonaţi.

Ea tresări, şi privirea îi sări direct spre el. Obrajii ei căpătară o nuanţă de roz pal, dar apoi se încruntă şi afişă o expresie politicoasă şi neutră – cea pe care o adoptă cei mai buni servitori atunci când nu vor să facă altceva decât să îşi enerveze stăpânii.

— Iartă-mă, milord, răspunse ea calm. Sigur că nu am vrut să te jignesc şi nici pe domnul MacDonald.

— Dar bineînţeles că ai făcut-o, pufni Angus.

— Nu, domnule MacDonald, nu a făcut-o, i-o tăie cu asprime Alec. Apoi se uită la Nick cu o privire glacială, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze. Am încredere că şi dumneata îţi dai seama de asta, Amprior.

Se întâmpla ceva aici, ceva ce Nick nu înţelegea pe deplin. Deşi Alec ştia că nu trebuia să-i ia prea în serios pe bătrânii scoţieni din Ţinuturile înalte, era clar că prietenul lui îi era foarte loial domnişoarei Knight. Dacă nu ar fi ştiut că Alec îi era complet devotat soţiei sale, ar fi putut să creadă că între cei doi exista o legătură de natură romantică.

Asta era în mod evident total lipsit de sens, dar ceva la domnişoara Knight era neîndoielnic în neregulă.

— E în regulă, căpitane Gilbride, interveni ea. Vă rog, dacă doriţi să luaţi loc, voi servi bucuroasă ceaiul.

Se duse până la masa pe care Andrew şi Robert aşezaseră toate cele trebuincioase pentru servirea ceaiului, oferindu-le un zâmbet dulce care îi făcu pe valeţi să zâmbească spre ea ca nişte îndrăgostiţi prostuţi. Nick îşi făcu o notă mentală să-i amintească lui Taffy că trebuia să avertizeze ferm servitorii de sex masculin în privinţa domnişoarei Knight. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca servitorii lui să se calce în picioare încercând să-i facă curte unei anumite domnişoare englezoaice. Şi aşa avea să-i fie destul de greu să-i împiedice pe fraţii lui, Graeme şi Grant, să flirteze cu ea.

Ca la un semn, uşa se lovi de perete şi gemenii dădură buzna înăuntru. Nebărbieriţi şi îmbrăcaţi în kilturi, veste de piele şi ghete mânjite de noroi, arătau ca nişte versiuni mai tinere ale bunicului lor. Nu le lipseau decât nişte pumnale la curea şi beretele pe cap ca să devină imaginea completă a unor scoţieni munteni sălbatici.

În realitate, erau doar nişte băieţi gălăgioşi, care pierduseră puţin calea cea dreaptă, dar care încercau din răsputeri să se comporte ca nişte bărbaţi – bărbaţi buni, dacă Nick putea să facă ceva în privinţa asta. Însă, din cauza unei combinaţii de factori, unul dintre ei fiind

influenţa bunicului lor, gemenii aveau un comportament rebel cu rezultate dezastruoase. De aceea fusese atât de disperat şi apelase la Sir Dominic pentru ajutor. Drept răspuns, vicleanul magistrat i-o trimisese pe Victoria Knight, iar Nick spera din toată inima că fata poseda temperamentul şi tăria de caracter pentru a duce la îndeplinire sarcina.

Graeme pătrunse ţanţoş în salon, iar Grant îl urmă îndeaproape. Se opriră brusc la vreun metru în faţa guvernantei. Cum gemenii aveau mult peste 1, 80 metri înălţime, ea trebui să îşi încline capul pe spate ca să îi privească.

— Am venit să o cunoaştem pe fata cea nouă, spuse Graeme cu un accent scoţian atât de exagerat, că lui Nick îi venea să râdă şi să-l omoare în acelaşi timp. Am auzit că este de-o frumuseţe rară, chiar dacă este o englezoaică.

Îşi sublinie comentariul prin ridicarea sprâncenelor într-un gest care, în mod evident, se dorea a fi unul de flirt.

„Cu siguranţă va trebui să-l omor”.

Expresia uluită a domnişoarei Knight se transformă într-un amestec de groază şi indignare. Dacă Graeme avea să continue în acelaşi stil, Nick bănuia că prima reacţie a guvernantei avea să fie să-l tragă de urechi pe noul ei elev.

Grant îl lovi cu cotul pe fratele său, dorind în mod clar să ia şi el parte la distracţie. El nu era niciodată capul răutăţilor, doar urma de bunăvoie paşii nesăbuiţi ai lui Graeme.

Făcându-i ochi dulci sărmanei femei, de parcă ar fi fost pe cale să intoneze un sonet de dragoste ori o serenadă, Grant îşi apăsă mâna în dreptul inimii.

— Ce noroc pe capul nostru să ne pricopsim cu o profesoară atât de drăguţă! Promitem să fim cei mai buni elevi pe care i-ai avut vreodată şi poate câte vom învăţa şi noi un lucru sau două.

Singurul răspuns al domnişoarei Knight fu un sunet gâlgâit, de parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

Capitolul 4

Victoria rămase fără suflare când îşi dădu seama de amploarea sarcinii care o aştepta. Atât Sir Dominic, cât şi Alec fuseseră în mod voit imprecişi în descrierea noilor ei îndatoriri, şi acum aflase motivul. A trăi într-un castel îndepărtat din Ţinuturile înalte, alături de o familie de bărbaţi impertinenţi, era o perspectivă intimidantă. Deşi contele era, în mod evident, un gentleman, lăsând la o parte momentul sumbru în care se întâlniseră pentru prima dată, cu domnul MacDonald lucrurile stăteau complet diferit. Comportamentul lui depăşea cu mult stadiul de comportament neprimitor.

Dar acum îi mai era clar şi că, de fapt, ea trebuia *să le predea* fraţilor Kendrick – ceva, orice. Şi, sfinte Dumnezeule, cine ştie ce alte surprize oribile o mai aşteptau când aveau să apară şi ceilalţi fraţi?!

— Aceştia trebuie să fie gemenii, spuse Alec, subliniind ceea ce era evident, căci tinerii semănau ca două picături de apă.

Vărul ei se ridicase de pe scaun şi se aşezase între ea şi cei doi tineri chipeşi, de parcă ar fi vrut să o protejeze. În acel moment însă, nevoie de protecţie nu aveau decât gemenii. Ea era ispitită să le rupă urechile pentru că se comportaseră ca nişte măgari.

Se ridică şi contele, arătând mai degrabă ca Zeus, cu nori de furtună clocotindu-i în jurul capului şi cu fulgere şi tunete împletite în sprâncenele lui nobile.

— Da, regret să spun că aceste exemple demne de milă sunt fraţii mei.

Se înălţă deasupra lor şi-i împinse încet spre vatră. Când umerii tinerilor se loviră de policioara vetrei, expresiile lor răutăcioase deveniseră mai degrabă cele ale unor băieţandri care ştiau că dăduseră de necazuri.

— Eram doar entuziasmaţi să o cunoaştem pe fată, explică geamănul din stânga, cel care, în mod evident, era capul răutăţilor. Nu am vrut să facem niciun rău, Nick.

— Aşa-i, îl susţinu celălalt, încuviinţând din cap cu atâta fermitate, că părul lui roşcat şi răvăşit îi căzu în ochi.

Nu am vrut să facem niciun rău.

— În primul rând, veţi înceta să mai folosiţi accentul ăsta absurd, le ordonă contele. Aţi fost crescuţi în casa unui gentleman, aşa că veţi vorbi şi vă veţi comporta ca nişte gentlemani. Ne-am înţeles?

— Da, Nick, răspunseră ei în cor.

Accentul lor aproape neinteligibil se atenuase deja şi acum doar adăuga puţin culoare cuvintelor pe care le rosteau. Victoria bănuia că o făcuseră înadins, probabil ca să o supere.

Ce om întreg la minte s-ar aştepta ca tocmai ea să îi instruiască pe aceşti bărbaţi în toată firea? Nu se aşteptase la aşa ceva când acceptase să vină aici.

— În al doilea rând, continuă Amprior, nu vă veţi referi la dumneaei folosind cuvinte ca „fată” ori „englezoaică” şi nici vreun termen lipsit de respect. Vă veţi adresa fie cu „domnişoară Knight”, fie cu „doamnă”. Ne-am înţeles?

Două capete roşcate se înclinară la unison.

— Da, Nick.

Amprior încuviinţă scurt din cap şi se dădu câţiva paşi înapoi. Gemenii îşi coborâră umerii de la nivelul urechilor. Nu încăpea îndoială că erau greu de stăpânit, dar era la fel de clar că îl respectau pe fratele lor mai mare – poate chiar se şi temeau de el.

Victoria se foi pe scaunul ei, simţindu-se dintr-odată neliniştită. Contele era un om sever, care impunea respect, aşa cum era şi de aşteptat din partea unuia care comandase un regiment militar. Dar spera că nu era şi crud sau mânios, pentru că avusese parte de suficient de mulţi oameni de genul ăsta, cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Nici măcar promisiunea unui salariu bun sau a unei recomandări imbatabile nu ar fi fost suficient ca să o determine să rămână sub acoperişul lui dacă aşa ar fi stat lucrurile.

Amprior îşi propti mâinile în şolduri şi îi privi intens pe fraţii lui, cu o expresie care denota mai degrabă resemnare decât furie.

— Şi presupun că eraţi atât de nerăbdători să o

salutaţi pe domnişoara Knight, că nu v-aţi sinchisit să vă schimbaţi înainte să intraţi aici arătând ca nişte muncitori nespălaţi, nu?

— Flăcăii şi-au făcut de lucru prin preajmă, comentă domnul MacDonald. Nu trebuie să îi certi pentru asta.

Bătrânul fusese surprinzător de tăcut în ultimele minute. Poate că până şi el fusese surprins de furia contelui şi se gândise că era mai bine să nu intervină.

Amprior îi aruncă o privire aspră.

— Şi pe unde anume şi-au făcut de lucru? Mai exact, erai şi tu cu ei?

— Aşa-i. I-am dus la bătrânul MacBride. Avea nevoie de ajutor cu nişte ţarcuri de oi, iar băieţii s-au oferit să îl ajute.

— Să repare ţarcurile de oi? repetă Amprior pe un ton sarcastic. Nu pare o treabă pentru care s-ar oferi de bunăvoie. De obicei, intră în necazuri care presupun să recompensez sărmana victimă cu bani.

— Nick, bătrâne, nu este nevoie să ne faci de ruşine în faţa doamnei, protestă unul din gemeni.

— Doamne, adăugă celălalt, cu o grimasă amuzantă. Ne faci să arătăm ca doi băieţandri fără creier.

Contele pufni când le văzu expresia de implorare din ochi, apoi aruncă o privire către domnul MacDonald, care părea să aibă chipul cioplit în piatră. O tăcere de rău augur îşi făcu loc în salon, întreruptă doar de flăcările care trosneau şi de şuieratul răşinii din grătarul aflat în faţa vetrei.

Gemenii, care acum erau roşii ca racul la faţă, trăgeau cu ochiul nervoşi spre bunicul lor. În mod evident, era ceva în neregulă, iar Victoria credea că tocmai asta voia să afle contele.

— Las-o baltă, Nicholas, spuse în cele din urmă bătrânul. Cel puţin, pe moment.

Întorcându-se cu spatele la bunicul lui, Amprior îl prinse uşor de umăr pe cel mai apropiat din gemeni.

— Amândoi sunteţi nebuni. Şi o să mă băgaţi în mormânt.

Fraţii lui rânjiră cu afecţiune şi uşurare.

— Ştim, dar tu ne iubeşti oricum, nu-i aşa?

Amprior râse scurt.

— Dumnezeu ştie de ce! Acum, veniţi să o salutaţi cum se cuvine pe domnişoara Knight şi nu uitaţi de maniere.

Când se întoarse spre ea, furtuna deja trecuse, şi privirea lui era luminată de o sclipire de ironie. Zâmbetul pe care îl schimbară gemenii pe la spatele lui, de parcă tocmai l-ar mai fi păcălit încă o dată pe fratele lor mai mare, spunea multe despre temperamentul lui Amprior şi îi linişti toate îngrijorările legate de subiectul acesta. Victoria bănuia că înfăţişarea lui aparent severă era necesară pentru a ţine cât de cât sub control membrii acestei case copleşite de haos.

Şi, cum ea ura haosul, îl susţinea în încercarea lui de a impune ordinea.

— Domnişoară Knight, aş vrea să ţi-i prezint pe fraţii mei. Acesta este Graeme, spuse contele, arătând spre băiatul cel mai impertinent. Şi acesta este Grant.

Reverenţa lui Graeme era mai mult decât spectaculoasă, asemenea zâmbetului pe care i-l adresă. El avea să fie cea mai mare problemă pentru ea, deoarece era clar că se considera un fante.

— Bună ziua, domnişoară Knight, spuse el. Este o plăcere să te cunosc.

— Da, doamnă, spuse şi Grant. Aşteptăm cu nerăbdare lecţiile cu noi. Nick… contele, adică… ne-a spus că trebuie să muncim din greu şi să învăţăm orice ne predai.

Victoria tocmai îşi termină scurta reverenţă şi se îndreptă de spate, dar se blocă la auzul acestor cuvinte.

— Lecţii? Cu siguranţă sunteţi amândoi mult prea mari pentru a avea o guvernantă, comentă ea şi chicoti nelinişti tă.

— Ai al naibii de mare dreptate, mormăi Angus, uitându-se urât la ea.

Pe Victoria deja începeau să o plictisească

încruntăturile lui. Avea să încheie socotelile cu bătrânul cândva, dar acum avea alte preocupări.

— Avem douăzeci şi doi de ani, domnişoară Knight, explică Graeme. Dar Nick zice că încă avem nevoie de guvernantă.

— Nu că am fi neapărat de acord cu el, adăugă în grabă Grant, dar el zice că ne vei învăţa tot ce trebuie să ştim şi că ne vei aduce curând pe calea cea bună.

Victoria se încruntă.

— Nu aţi mers la universitate? Nu aţi avut profesori?

— Răspunsul este afirmativ la ambele întrebări, interveni Amprior brusc.

Urmă o linişte neplăcută.

— Atunci… ce s-a întâmplat? insistă Victoria.

Gemenii avură un schimb de priviri nedumerite, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să cunoască deja detaliile.

— Am fost daţi afară de la universitate, răspunse în cele din urmă Graeme.

„Vai de mine!”

— Oficial, sau aţi fost doar trimişi acasă pentru un semestru?

— Am fost daţi afară şi ni s-a spus să nu ne mai întoarcem niciodată, explică Grant pe un ton posomorât.

Ce făcuseră pentru a merita o pedeapsă atât de severă? Când se uită la conte, acesta părea ciudat de detaşat de subiectul conversaţiei, de parcă ar fi aşteptat o reacţie din partea ei. Şi Dominic avea uneori privirea aceea, iar ei nu îi plăcea.

— Milord, îmi ceri să predau lecţiile pe care fraţii dumitale le-ar fi învăţat la universitate? întrebă ea. Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, trebuie să spun că nu mă simt calificată pentru această îndatorire. În cazul acesta, ar trebui să aibă un profesor de sex masculin.

Contele îi făcu semn să ia loc, iar umerii lui uriaşi se mişcară pe sub materialul întunecat al hainei pe care o purta.

— Ce-ar fi să servim mai întâi ceaiul, şi abia apoi să discutăm despre problema aceasta? Eşti amabilă să faci

onorurile, domnişoară Knight?

Alec, care în mod evident se forţase să nu îşi arate iritarea, vorbi în cele din urmă:

— Amprior, asta n-ar trebui să fie o discuţie complicată. Pur şi simplu, spune-i domnişoarei Knight la ce te aştepţi din partea ei.

— Mai întâi ceaiul, repetă contele. Apoi vă voi oferi explicaţiile necesare.

Alec îşi ridică mâna.

— Te înşeli dacă…

Amprior nu-l lăsă să continue.

— Toată lumea să ia loc. *Acum.*

Gemenii se grăbiră să se supună ordinului, aproape ciocnindu-se unul de celălalt încercând să se aşeze pe canapeaua din faţa Victoriei. Se trântiră cu atâta putere, că ea se temu că picioarele delicate ale canapelei aveau să cedeze sub greutatea lor. Alec rămase în picioare, uitându-se lung la gazda sa. Amprior îşi încrucişă braţele peste piept şi ridică autoritar dintr-o sprânceană, îndemnându-l să se calmeze, în cele din urmă, Alec îşi dădu ochii peste cap şi capitulă. Verişorul Victoriei era un bărbat impunător şi încrezător, care avea o carieră deosebită în armată şi era moştenitorul unui ducat. Dar în cazul lui Amprior era ceva diferit, iar diferenţa era impresionantă. După ce îl studiase, Victoria ajunsese la concluzia că era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Alec şi avea un aer autoritar care arăta că nu se înclina în faţa nimănui, nici măcar în faţa unui om cu statut mai înalt.

Atitudinea lui impunătoare şi privirea intensă aveau un efect ciudat asupra ei. Îi dădeau fiori şi stârneau în ea o stare care nu-i plăcea deloc Victoriei.

Contele o conduse până la fotoliul elegant din lemn de nuc. Victoria simţi că o furnica pielea în locul în care îi atinsese mâna, iar senzaţia degetelor lui noduroase fu într-o oarecare măsură tulburătoare. De la atacul lui Fletcher, atingerea unui bărbat o făcea să se simtă neliniştită. Chloe o asigurase că aceste senzaţii îngrijorătoare aveau să treacă în cele din urmă, iar Victoria nu putea decât să spere

că aşa avea să se întâmple. Nu-i plăcea să reacţioneze atât de neplăcut de fiecare dată când un străin sau chiar o cunoştinţă se apropia de ea.

Amprior trase un scaun cu spătar şi se aşeză la capătul măsuţei pe care se afla ceaiul. Deşi scaunul era masiv şi greoi, contele îl ridicase de parcă ar fi fost făcut doar din câteva crenguţe.

— Oh, biscuiţi cu seminţe, comentă Graeme şi se întinse spre tava cu gustări în timp ce Victoria începu să toarne ceaiul. Cei preparaţi de Taffy sunt cei mai buni, domnişoară Knight. Ai bucătăresei nu sunt nici pe departe la fel de gustoşi.

— De fapt, ai bucătăresei sunt groaznici, adăugă Grant. Iar Taffy prepară aceşti biscuiţi doar la ocazii speciale. Dă-mi unul, vrei, Graeme?

Victoria strânse toarta ceainicului de porţelan chinezesc şi se holbă la gemeni. Nu doar că mâinile lor erau stânjenitor de murdare, dar se mai şi aruncaseră asupra biscuiţilor de parcă… ei bine, de parcă ar fi fost nişte lupi înfometaţi. Era puţin spus că manierele lor erau îngrozitoare.

— Dumnezeule, mormăi Alec când Graeme îşi şterse gura cu mâneca.

Victoria îi împărtăşea dezgustul. Contele susţinuse că fraţii lui erau gentlemani, dar până acum nu văzuse nicio dovadă care să susţină această afirmaţie.

Se uită pe furiş la Amprior pentru a-i studia reacţia la comportamentul ruşinos al fraţilor săi şi aproape că scăpă ceainicul din mână. Şi de data asta, privirea lui era concentrată asupra ei. Oare aştepta să vadă dacă avea să-şi afişeze dezgustul sau să leşine din cauza comportamentului necioplit al gemenilor? Dacă asta se aştepta să vadă, atunci avea să fie surprins.

Totuşi, trebui să-şi închidă ochii preţ de câteva secunde pentru a-şi stăpâni frustrarea. Era obosită şi morocănoasă din cauza zilelor pe care le petrecuse pe drum şi încă nu se spălase pe faţă sau pe mâini ca să înlăture praful şi murdăria de pe haine.

Alec îi atinse braţul.

— Victoria, te simţi bine?

Ea se strădui să zâmbească. Dacă Amprior îi testa capacitatea de a-şi menţine calmul – iar asta părea singura explicaţie plauzibilă – atunci era mai mult decât pregătită să-şi arate puterea caracterului.

— Sunt foarte bine, mulţumesc, răspunse ea în timp ce-i pregăti o ceaşcă lui Alec. După ce i-o întinse, se uită la gazda lor. Dumneata cum preferi ceaiul, milord?

— Simplu.

Amprior îi mulţumi cu o încuviinţare din cap atunci când îşi primi ceaşca, după care începu să discute cu Alec în timp ce ea pregăti ceaiurile gemenilor.

Când îşi primi ceaşca, Graeme îi mulţumi făcându-i cu ochiul, gest pe care Victoria îl ignoră. Deja înţelegea prea bine comportamentul lui. Era practic inofensiv, şi cel mai bine era ca ea să refuze să răspundă la provocările lui.

Când Grant îşi coborî capul şi îi mulţumi timid, ea îl recompensă cu un zâmbet care îl făcu pe celălalt geamăn să se încrunte. În mod clar, Graeme era neastâmpăratul, iar Grant îl urma pur şi simplu pe fratele lui. Lăsat de capul lui, probabil că Grant nu ar fi genul de băiat dispus să intre în necazuri. Aceasta era o vulnerabilitate pe care Victoria intenţiona să o valorifice – dacă se hotăra să rămână în casa asta de nebuni mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Se uită la domnul MacDonald, care şedea separat, lângă vatră. Victoria nu îşi dădea seama dacă bătrânului îi era frig sau doar voia să transmită un mesaj prin faptul că se îndepărtase de musafiri. Probabil a doua variantă era cea adevărată.

— Domnule MacDonald, cum preferi ceaiul?

— Cu lapte şi două cuburi de zahăr, răspunse el răstit.

Ea îi pregăti ceaşca şi i-o întinse. Bătrânul rânji batjocoritor şi-şi încrucişă braţele peste piept. Victoria refuză să se mişte din fotoliul ei. Trebuia să impună limite ferme, altfel avea să fie întotdeauna tratată nerespectuos de el şi de toţi cei care erau înclinaţi să-i urmeze exemplul. Lucrând ca guvernantă de câţiva ani, se aştepta să fie

tratată cu superioritate de cei care o angajaseră. Dar nu avea să mai tolereze agresorii de niciun fel şi nici comportamentele grosolane, chiar dacă veneau din partea unei persoane ce deţinea o poziţie superioară în casă.

Mai ales dacă deţinea o poziţie superioară, având în vedere dezastrul care se petrecuse în ultima casă în care lucrase.

Salonul se cufundă iarăşi în tăcere.

— Există o problemă, domnişoară Knight? întrebă în cele din urmă contele.

— Deloc, milord.

Continuă să ţină ceaşca întinsă, rezistând impulsului de-a se deplasa până la vatră şi de a o turna în capul bătrânului. Sau în al lui Lord Amprior, dacă acesta nu înceta să se mai uite urât la ea.

Văzu cu coada ochiului că Alec se chinuia să nu zâmbească, iar asta îi dădu şi mai mult curaj. Începea să-i obosească braţul, aşa că nu-i rămase decât să spere că situaţia asta avea să se termine curând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Angus! izbucni contele. Du-te odată să-ţi iei ceaşca aia blestemată de ceai!

Bătrânul îşi ridică bărbia.

— Dacă ai impresia că o să-i ofer satisfacţie unei…

Grant sări în picioare.

— Ţi-o aduc eu, bunicule.

Tânărul smulse ceaşca din mâna Victoriei, vărsând ceai pe farfurioară, şi se grăbi spre bunicul lui.

Domnul MacDonald zâmbi la nepotul său.

— Eşti un băiat bun. Oricine crede că ai nevoie de lecţii pentru a-ţi îmbunătăţi manierele este nebun.

Apoi îi aruncă Victoriei un rânjet triumfător.

Ea se strădui să-şi toarne cu calm ceai, sorbind pe îndelete în timp ce medita. Amprior se apucase iarăşi să o studieze cu o privire liniştită, dar destul de sumbră. Se părea că *nu* trecea testul, deşi ea îşi păstrase calmul în această situaţie dificilă.

După ce îşi aşeză ceaşca pe masă cu o mişcare hotărâtă, îl privi direct pe conte.

— Am câteva întrebări, milord, dacă nu vă deranjează.

— Despre îndatoririle dumitale? Amprior încuviinţă din cap. Da, vom ajunge şi la subiectul ăsta într-un minut.

— Cred că ar trebui să ajungem acum la subiect, spuse Alec pe şleau. Apoi domnişoara Knight va putea hotărî dacă doreşte să accepte postul oferit sau să se întoarcă la Glasgow cu mine.

Domnul MacDonald şi gemenii se îndreptară de spate. La urma urmei, se părea că nici gemenii nu aşteptau cu nerăbdare ca ea să le fie guvernantă.

— Nu mi-am dat seama că domnişoara Knight se gândeşte deja să renunţe, răspunse contele.

— Bineînţeles că *deocamdată* nu mă gândesc să renunţ, răbufni ea.

De fapt, se gândea. Reuşi să îşi controleze reacţia – pe cât posibil – când contele o privi ironic.

— Mă bucur să aud asta, zise el. Înainte să îţi prezint îndatoririle, poate ai dori să ne împărtăşeşti o parte din experienţa dumitale. Mă tem că scrisoarea lui Sir Dominic nu a fost foarte generoasă în detalii. O cântări cu privirea din cap până-n picioare. Pari destul de tânără să fi avut atâta experienţă ca guvernantă.

— Am douăzeci şi cinci de ani, milord, şi lucrez ca guvernantă de şapte ani, spuse ea pe un ton aspru.

— De atâta vreme?

Trimiţându-l în sinea ei la naiba, Victoria îşi împreună mâinile în poală.

— Poate ne-ai putea prezenta educaţia de care ai avut parte şi posturile pe care le-ai ocupat înainte, continuă el.

— Desigur, domnule. Câţiva ani am urmat cursuri la Seminarul Domnişoarei Kirby Pentru Tinerele Domnişoare, aflat în Lincoln, care are o reputaţie excelentă atât pentru cursurile academice, cât şi pentru muzică. Predau toate materiile obişnuite, cum ar fi istoria şi geografia, împreună cu franceza şi italiana, şi sunt talentată la muzică, ştiind să cânt atât la harpă, cât şi la pianoforte.

— Lui Kade o să-i placă asta, nu-i aşa, Nick? rosti Grant entuziasmat. Nu se gândeşte decât la muzică,

adăugă.

— Din păcate, murmură domnul MacDonald.

Apoi Victoria îi povesti contelui despre experienţa de la ultimele ei locuri de muncă. Amprior o asculta cu un aer sceptic.

— E clar că ai experienţă ca guvernantă pentru fete de toate vârstele, spuse el când termină ea. Dar ai vorbit foarte puţin despre băieţi. Câţi ţi-au fost elevi de-a lungul anilor?

— Nu mulţi, după cum sunt sigură că aţi dedus deja.

— Asta mă face să mă întreb de ce consideri că îţi poţi asuma îndatorirea de a preda unor băieţi mai mari, unor tineri chiar.

— Amprior, îţi dai seama că Sir Dominic nu ar fi recomandat-o niciodată pe domnişoara Knight pentru această poziţie dacă nu credea că se poate achita onorabil de această îndatorire, interveni Alec cu o voce iritată.

Contele zâmbi fără veselie.

— Aşa am fi înclinaţi să credem. Domnişoară Knight, înţeleg că nu ai primit nicio recomandare din partea ultimului dumitale angajator. De ce?

Din fericire, Dominic o învăţase cum să răspundă la această întrebare previzibilă şi nemiloasă.

— Pentru că am decis să părăsesc poziţia respectivă. Am simţit că nu se potrivea cu abilităţile mele.

Sprâncenele sale expresive se ridicară încă o dată.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa, răspunse ea cu fermitate. Elevii mei erau prea tineri pentru a beneficia de experienţa şi de aptitudinile mele.

— Şi eşti întotdeauna atât de pretenţioasă în privinţa posturilor pe care le accepţi?

— Da, sunt, milord. De aceea aş dori să…

Uşa se deschise şi în salon intră un alt bărbat. Purta un kilt şi o vestă de piele ca domnul MacDonald şi ca gemenii – deşi era mult mai curat, slavă Domnului – şi se vedea clar că făcea parte din familia Kendrick. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât gemenii, iar părul lui strălucea în

nuanţe mai degrabă castanii decât roşcate. Spre deosebire de fraţii lui, trăsăturile lui frumoase erau complet lipsite de jovialitate.

Se îndreptă spre ei cu un mers vizibil şchiopătat. Se opri direct înaintea Victoriei, pe care o măsură din priviri cu ochii lui uimitor de verzi şi dispreţuitori.

— Deci tu eşti noua profesoară, mârâi el în timp ce ea se uita lung. Te avertizez de pe acum, fătuco! Stai dracului departe de mine!

Capitolul 5

Era dar că fraţii lui Nick complotaseră cu Angus pentru a face lucrurile cât mai dificile pentru noua guvernantă. În ritmul acesta, era posibil să reuşească să o pună pe fugă.

— Nu te aşteptam înainte de ora cinei, îi spuse Nick lui Royal.

Sperase să-şi prezinte fraţii pe rând. Fratele lui îi aruncă o privire furioasă. Din nefericire, Royal era mereu furios în ultimul timp.

— Ştiu foarte bine că ai vrut şi mă ţii departe astăzi, i-o întoarse Royal. Dar, de vreme ce planurile tale proaste se răsfrâng şi asupra mea, am dreptul să fiu prezent când o chestionezi pe noua noastră profesoară.

Domnişoara Knight îl privi cât era de înalt. Apoi privirea ei trecu la Nick.

— Milord, ce se întâmplă aici?

— Acesta este fratele meu Royal, rosti Nick cu dinţii încleştaţi. Îmi cer scuze în numele lui, deoarece e clar că şi-a uitat manierele.

Comportamentul fratelui său era exact motivul pentru care avea nevoie de ajutorul ei, iar ea ar fi trebuit să-şi fi dat seama de asta până acum.

— M-ai dezamăgit, Royal, spuse Alec, scuturând din cap. N-am ştiut până acum că poţi fi nepoliticos cu

doamnele.

Royal îi aruncă lui Alec o privire speriată. Cei doi se împrieteniseră în timpul războiului, şi Royal avea un mare respect faţă de viitorul conte de Riddick.

Urmă un moment lung de tăcere incomodă înainte ca Royal să încline din cap în faţa guvernantei.

— Iartă-mă, doamnă. Se pare că mi-am uitat manierele. E de aşteptat, că doar de asta eşti aici, nu-i aşa? Să ne transformi în cel mai delicat grup de gentlemani care au ieşit vreodată pe piaţă.

În ochii mari şi albaştri ai domnişoarei Knight se citi şocul şi, bănui Nick, groaza.

— Da?

Royal ridică din umeri.

— Acesta este planul, deşi eu nu am intenţia să mă supun.

— Bineînţeles că nu, se răsti Angus. Nu-i nimic în neregulă cu voi, după cum şi-ar da seama orice scoţian cu scaun la cap.

— Asta să i-o spui lui Nick, răspunse Graeme.

— I-am spus şi lui, tontule, îl mustră bunicul.

— În mod repetat, adăugă Nick.

Domnişoara Knight trase profund aer în piept. Nick trebui să recunoască în sinea lui că era impresionat de autocontrolul şi de capacitatea ei de a se apăra. Ambele erau calităţi de care urma să aibă nevoie din plin dacă urma să trăiască sub acoperişul lui.

Deşi era jenant să-şi vadă familia comportându-se atât de grosolan în faţa unei tinere femei educate, permisese ca lucrurile să decurgă în felul acesta până într-un punct. Trebuia să ştie dacă ea se putea descurca cu oricare din bărbaţii Kendrick şi cu prostiile pe care le-ar fi putut face în prezenţa ei.

Din nefericire, se comportau mai aberant decât se aşteptase Nick.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face un pas mai departe de mine, îi spuse domnişoara Knight lui Royal. Eşti foarte înalt, o trăsătură care pare să fie ceva obişnuit în

familia voastră. Sper că nu te vei înălţa deasupra mea de fiecare dată. Altfel, voi fi nevoită să port o proptea pentru gât.

Comentariul ei îl făcu pe Royal să pufnească.

— Doamne fereşte! Avem deja un olog în casa asta. Nu ne mai trebuie unul.

Guvernanta îl studie câteva secunde, apoi înclină pur şi simplu din cap.

Royal se îndepărtă de ea şchiopătând şi se aşeză într-un fotoliu aflat de cealaltă parte a vetrei, făcând o uşoară grimasă de durere când îşi întinse piciorul. Erau zile când vechea rană îl necăjea, zile în care se istovea prea mult. Dar aşa era Royal – el nu ceda nici măcar un pic, nu-şi recunoştea slăbiciunea şi nu cerea niciodată ajutor.

Calităţile care îl ajutaseră să devină un soldat şi ofiţer remarcabil îl aruncau acum din ce în ce mai mult într-o stare depresivă.

Vocea domnişoarei Knight risipi imediat gândurile mohorâte ale lui Nick.

— Milord, e timpul să fim sinceri unii cu alţii.

Îl privea cu severitate, de parcă ar fi vrut să-l tragă de urechi sau să-l pedepsească să stea la colţ.

Dintr-un motiv ciudat, lui Nick îi venea să râdă. Fata era atât de nepotrivită în salonul plin cu bărbaţi musculoşi şi supăraţi, că părea o pisică aflată în faţa unei haite de lupi pe jumătate îmblânziţi.

— Ce anume ai dori să ştii, domnişoară Knight?

Nu putea rezista tentaţiei de-a o tachina, doar ca să vadă cum reacţiona.

— Aş vrea să ştiu *exact* care ar fi responsabilităţile mele privitor la fraţii dumitale mai mari. Pronunţase cu grijă fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un om slab de înger.

— Oh, asta e simplu, interveni Graeme. Trebuie să ne înveţi cum să fim nişte gentlemani corespunzători, exact cum a spus Royal.

— *Şi* să vă ajut să vă găsiţi soţii? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Grant încuviinţă nerăbdător.

— Trebuie să ne ajuţi să ne găsim soţii *potrivite.* Nick spune că nicio femeie potrivită nu s-ar uita la vreunul dintre noi, aşa cum suntem acum.

Graeme îl împunse pe fratele lui în umăr.

— Dar cum rămâne cu cele nepotrivite, ăăă?

Gemenii izbucniră într-un râs gălăgios. Când Nick le aruncă o privire autoritară, gemenii îşi închiseră gura la jumătatea hohotelor de râs. În tăcerea care se instalase brusc în salon, Nick aproape că putea să audă gândurile supărătoare ale domnişoarei Knight.

Judecând după expresia de pe chipul ei, gândurile care o chinuiau nu erau bune.

— Milord, eu sunt guvernantă, nu peţitoare.

— Tocmai din acest motiv te-am angajat, domnişoară…

— Nu încă, îl corectă ea.

— Ăsta e motivul pentru care sper să te angajez, termină Nick de vorbit. Fata avea o înclinaţie spre a fi autoritară, o calitate neobişnuită pentru un slujitor. Dar, pentru nevoile lui, era o trăsătură de caracter folositoare. Vreau să te angajez ca să-l educi pe fratele meu mai mic, mai ales la muzică. Acestea vor fi, în mare, responsabilităţile dumitale.

— Dar, în mod evident, nu toate, spuse ea.

— Presupun că o guvernantă cu reputaţia dumitale este expertă în regulile de etichetă şi standarde sociale adecvate.

— Desigur.

— Şi presupun, de asemenea, că le-ai învăţat totul despre aceste reguli pe fetele care au fost în grija dumitale, nu?

— Aşa este.

— Şi, fără îndoială, acele standarde se aplică şi tinerilor, nu doar tinerelor domnişoare.

Ea îşi strânse buzele, căutând un argument ca să îl contrazică.

— Domnişoară Knight? o întrebă el pe un ton blând.

Ea îi aruncă o privire mustind de ostilitate pură.

— Da, milord. Desigur, se aplică aceleaşi reguli.

— Bine. Atunci, ceea ce vreau să faci este să le reaminteşti fraţilor mei care sunt aceste reguli şi standarde. *Au fost* crescuţi ca nişte gentlemani, dar s-au petrecut anumite evenimente care i-au făcut să uite cine sunt. Au nevoie de nişte lecţii care să le amintească.

— Şi ce ar presupune aceste lecţii? Aruncă o privire dezaprobatoare spre fraţii lui. Dincolo de ceea ce este evident.

Nick ridică din umeri.

— Ce se obişnuieşte în mod normal… Cum să înceapă o conversaţie politicoasă cu tinerele domnişoare, cum să se comporte corespunzător la o petrecere, cum să danseze…

— Ei ştiu deja cum să danseze, lătră Angus.

— Doar dansul tradiţional, bunicule, îl corectă Grant. Oh, şi dansul cu sabia. Dar nu cred că multe fete îl ştiu pe ăsta.

Alec se înecă, încercând să nu râdă. Când Nick îi aruncă o privire mustrătoare, prietenul lui afişă un zâmbet prietenos.

— Şi ar fi distractiv să învăţăm cum să valsăm, spuse Graeme, ridicând sugestiv din sprâncene spre domnişoara Knight.

— Vreţi să ţopăiţi pe aici ca nişte dancii? mormăi Angus.

Domnişoara Knight părea a încerca să scape de o stare de amorţeală mentală.

— Eu nu sunt profesoară de dans, milord. Sunt profesoară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Amprior, interveni Alec. De ce nu angajezi pur şi simplu un profesor de dans? Sigur ar putea să-i ajute pe băieţi şi cu celelalte… Făcu un gest vag cu mâna. Chestiuni sociale.

— Am încercat asta. Nu a funcţionat.

Experimentul îngrozitor din urmă cu câteva luni era încă viu în amintirea lui. Profesorul de dans abia dacă supravieţuise primei săptămâni.

— Era un nenorocit de negustor ţopăitor, mormăi

Angus.

— Să văd dacă am înţeles corect, milord, rosti domnişoara Knight. Vrei să-i predau fratelui dumitale mai mic. De asemenea, trebuie să-i învăţ pe fraţii dumitale mai mari că devină gentlemani fără cusur, manieraţi şi să-i scot la însurat. Şi trebuie să fac toate astea fără ajutorul altor profesori specializaţi în asemenea chestiuni.

Nick îi întâlni privirea furioasă cu un zâmbet aprobator.

— Cred că asta e tot.

— Vrei să îi învăţ să se şi lupte cu pumnii sau cu săbiile? îl întrebă ea pe un ton sarcastic.

— Oh, ştim deja cum să facem asta, răspunse Grant.

— Sfinte Doamne, comentă Royal, scuturând din cap. Toată situaţia asta e o glumă.

— Sunt forţată să fiu de acord cu fratele tău, Lord Amprior, spuse domnişoara Knight. Cu siguranţă asta e o glumă.

— În mod categoric nu este, riposta Nick. Eu nu glumesc niciodată.

— Asta-i adevărat, comenta Graeme.

Domnişoara Knight îşi duse o mână la frunte.

— Vă rog să-mi scuzaţi lipsa de maniere, milord, dar nu mă plătiţi suficient pentru o asemenea îndatorire nebunească.

— De fapt, încă nu am ajuns să discutăm despre salariul dumitale, domnişoara Knight, o corectă Nick.

— Oricât ar fi, nu va fi îndeajuns.

Nick îşi domoli frustrarea care începea să i se adune în stomac. Dacă fata refuza postul, Dumnezeu ştia ce-i mai rămânea lui să facă. Îşi imaginase un scenariu care i-ar fi permis că o studieze pe guvernantă într-un mediu calm şi rezonabil. Dar, ca de obicei, familia lui îi zădărnicise planurile.

La fel şi domnişoara Knight. Pentru că nu fusese aşa cum se aşteptase el, îl dezamăgise în prima fază. Acum însă, era convins că ea era omul perfect pentru acest post.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Sir Dominic m-a

asigurat că eşti mai mult decât capabilă să preiei aceste îndatoriri suplimentare şi că ai fi bucuroasă să o faci.

— Aşa a făcut? întrebă ea cu neîncredere.

Nick încuviinţă.

— Într-adevăr, şi l-am asigurat pe Sir Dominic că te-aş plăti cu o sumă frumuşică pentru eforturile depuse. Sunt dezamăgit că nu te simţi în stare să preiei aceste îndatoriri.

Ea tresări de parcă ar fi înţepat-o cineva cu un ac.

— Amprior, interveni Alec, ea este perfect capabilă să facă orice i-ai cere.

— Se pare că nu.

— Asta e o prostie, mormăi Alec. A lucrat în unele dintre cele mai bune case din Anglia.

Când domnişoara Knight îl ţintui cu privirea pe Alec, acesta se arătă şocat şi îşi dădu seama că nu o lăsase să vorbească pentru sine. Cu toate astea, ea nu îl contrazise.

— Milord, deşi mă simt flatată de încrederea pe care o are Sir Dominic în mine… începu ea.

— Chiar ar trebui să te simţi flatată, o întrerupse Nick cu un zâmbet. Nu este un om care laudă cu uşurinţă, după cum bine ştim amândoi.

— Da, dar…

— În afară de faptul că te plătesc foarte bine, voi oferi şi o recomandare excelentă când vei dori să pleci.

După felul în care mijise ochii şi după expresia meditativă de pe chipul ei, era clar că o recomandare bună era chiar mai importantă decât banii. Iar el avea să se folosească bucuros şi de acest aspect în favoarea lui.

Dar apoi Victoria clătină din cap.

— Sunteţi generos, milord, dar mă îndoiesc că planul acesta va avea sorţi de izbândă.

Royal se ridică din scaun.

— N-o mai agasa pe fată. Nu vrea să fie aici, nici noi nu vrem.

Se ridică şi Nick.

— Stai jos, Royal!

Fiecare părticică din Royal emana revoltă, dar Nick se uita la el cu un aer autoritar. Fusese comandantul unui

regiment timp de cinci ani, ba chiar şi ofiţerul superior al lui Royal. Fratele lui nu îl înfruntase niciodată în timpul războiului. Acum însă, sfidarea devenise o trăsătură obişnuită de caracter a lui Royal şi, din câte se părea, pentru toată lumea care locuia în casa asta blestemată. Faptul că Nick era dispus să angajeze o fată firavă ca să îl ajute să impună ordinea la Kinglas arăta cât de disperată devenise situaţia pentru el.

Royal murmură un blestem şi se trânti la loc pe fotoliu.

— Laşule, îl muştrului Angus bombănind în barbă, dar Royal îl ignoră.

Când Nick îşi reluă locul, fu surprins să o vadă pe domnişoara Knight privindu-l cu o neîncredere care era în complet dezacord cu purtarea ei de până atunci. Oare se aşteptase ca el şi fratele lui să se ia la bătaie?

— Nu există motive de îngrijorare, domnişoară Knight, spuse el. Fraţii mei au suficient de multă minte cât să se abţină de la comportamente grosolane în prezenţa unei doamne.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Nu eram îngrijorată din cauza fratelui dumitale.

— Punct ochit, fătuco, murmură Alec.

Nick se forţă să afişeze un zâmbet spăsit.

— Iartă-mă dacă te-am speriat, domnişoară Knight.

Angus se aplecă înainte în scaun.

— Dacă fata este prea delicată ca să suporte nişte certuri şi discuţii în contradictoriu, atunci ar trebui să plece. Nu avem nevoie de manierele ei simandicoase şi englezeşti aici, la Kinglas.

Privirea ei părea a arunca pumnale spre bătrân, dar îşi păstră buzele perfect nemişcate.

Nick simţea că răbdarea lui se apropia de limită, dar trebuia să rezolve situaţia într-un mod favorabil. Avea nevoie *de ea.*

— Domnişoară Knight, îmi dau seama că aceasta poate fi considerată o responsabilitate dificilă… O ignoră când o auzi pufnind nervoasă, o reacţie deloc specifică unei

lady. Tot ce îţi cer este să amâni hotărârea pentru câteva zile, continuă el. Kade a fost sub îngrijirea medicului nostru de familie din Glasgow, dar va sosi mâine acasă. Sper că îl vei cunoaşte şi pe el înainte de a hotărî dacă rămâi sau dacă pleci.

Ea îşi ţuguie buzele roz şi cărnoase într-o expresie feminină pe care Nick o găsi neaşteptat de fermecătoare. Apoi Victoria clătină din cap.

— Chiar nu cred…

— Măcar atât poţi face de dragul lui Sir Dominic, nu?

Când Victoria tresări, Nick ştiu că atinsese un punct sensibil. Urmări calm expresia tulburată care apăru pe chipul ei, lăsând ca sentimentul de vinovăţie să îşi facă treaba în locul lui.

— Ai venit tocmai până aici, fătuco, rosti Alec, sprijinindu-şi mâna pe braţul ei. Ce strică să-l cunoşti şi pe băiatul ăsta şi apoi să iei hotărârea?

Preţ de câteva secunde, Alec şi domnişoara Knight păreau să fie implicaţi într-o conversaţie tăcută, în timpul căreia Nick fu nevoit să-şi reprime dorinţa de a lovi mâna prietenului său. Nu-i plăcea faptul că Alec era atât de posesiv cu ea şi cu siguranţă nu-i plăcea nici că avea o problemă cu asta.

În cele din urmă, fata încuviinţă rapid.

— Prea bine, milord. Dar trebuie să spun că nu tind să ofer un răspuns favorabil decât dacă sunt convinsă că familia dumitale e pregătită să ne accepte atât pe mine, cât şi sfaturile şi îndrumarea oferite de mine. Nu voi accepta o poziţie care este de la bun început menită eşecului

— Am notat, spuse Nick sec.

Când Angus scoase un rânjet mic şi triumfător, îi veni să spargă ceainicul în capul bătrânului încăpăţânat.

*

Victoria îşi împletea părul când se auzi un ciocănit slab în uşă.

— Intră! Se ridică de pe scaunul aflat în faţa unei

mese de toaletă din lemn de nuc. Oglinda sculptată şi poleită cu aur aşezată pe masă era minunată, dar atât de învechită, că imaginea nu mai era clară. În lumina slabă a lumânărilor, oglinda o făcea să arate ciufulită şi destul de obosită. Sau poate că pur şi simplu aşa arăta în realitate, după o zi cu adevărat lungă şi îngrozitoare.

Doamna Taffy – despre care Victoria hotărâse că era singura persoană sănătoasă la cap din casă – intră ducând un braţ plin cu prosoape albe şi pufoase.

— Am venit să văd dacă aveţi tot ce vă trebuie, rosti ea cu accentul ei plăcut, de om simplu, în timp ce aşeză prosoapele pe masa de spălat de lângă vatră.

Judecând după privirea critică pe care menajera o aruncă în cameră, Victoria bănui că urcase pentru a se asigura că dormitorul îndeplinea standardele ei exigente. Doamna Taffy avea părul alb ca zăpada, prins îngrijit sub o bonetă de dantelă, şi un chip ridat care sugera că avea în jur de şaptezeci de ani. Dar avea o constituţie robustă şi se mişca cu o viteză care putea face de ruşine o femeie de două ori mai tânără ca ea. Când îşi trecu degetul peste policioara de peste vatră, Victoria se strădui să nu zâmbească.

Castelul Kinglas era vechi şi necesita reparaţii, avea mobilier şi covoare demodate, dar era o casă bine întreţinută. Bănuia că servitorii îşi cunoşteau foarte bine îndatoririle şi le duceau la îndeplinire fără prea multe comentarii. Era clar că menajera de temut era responsabilă de asta, pentru că nu exista alt majordom sau administrator al castelului.

— Da, mulţumesc, răspunse Victoria. Camera aceasta este minunată. Cred că este unul dintre cele mai frumoase dormitoare de la castel.

Fusese surprinsă de cât de frumoasă era camera. Din câte îşi putuse da seama, majoritatea camerelor din turnul central – adevărata parte din Kinglas care putea fi numită *castel* – erau mai degrabă mici decât spaţioase. Fiecare etaj avea doar trei sau patru camere. Salonul, unde serviseră ceaiul în această după-amiază, se afla laolaltă cu sala de

mese, biblioteca şi alte câteva încăperi destinate tuturor.

Comparativ cu aripa cea nouă, turnul central avea o arhitectură de-a dreptul medievală, cu pereţi groşi de piatră, tavane joase, podele de lemn şi pereţi care reprezentau dovada trecerii timpului, fiind înnegriţi de fum. Aproape că îşi dorea să rămână la Kinglas pentru simpla şansă de a explora un astfel de castel semeţ.

Aproape.

A trăi cu bărbaţii din familia Kendrick era o perspectivă intimidantă. Ideea de a-şi petrece iarna în mijlocul lor, în îndepărtata Scoţie, era mult prea sumbră pentru a o lua în calcul.

„Cu excepţia contelui. Nu te-ar deranja să-ţi petreci timpul cu el, nu-i aşa?”

Ea nimici tentaţia de-a se gândi la chipul frumos al lui Amprior şi la privirea lui irezistibilă.

Doamna Taffy îi zâmbi cu căldură.

— Aceasta a fost camera stăpânei. Este una dintre cele mai frumoase din castel.

Victoria clipi.

— A fost dormitorul contesei de Amprior?

— Da, mai exact, al celei de-a doua soţii a bătrânului conte. Există o suită de camere obişnuite în aripa de est, dar stăpâna voia să fie aproape de soţul ei. Dormitorul contelui se află direct sub camera asta. Excelenţa Sa obişnuia să urce repejor pe scări şi să ajungă la soţia lui într-o clipită.

Victoria simţi că îi iau foc obrajii la gândul că silueta impresionantă a contelui de Amprior dormea atât de aproape de ea.

— Mulţumesc că mi-ai oferit o cameră atât de confortabilă, doamnă Taffy. Este mult prea frumoasă pentru o guvernantă, dar apreciez grija pe care mi-ai purtat-o.

— Of, măcar atât am putut face şi eu. Pregătisem una dintre camerele mai moderne aflate în aripa de vest, dar hornul ăla blocat a făcut multă murdărie. Singurele dormitoare care mai erau disponibile se află în aripa destinată barăcilor, lângă dormitoarele domnului Royal şi

ale fraţilor săi. Dar asta nu s-ar fi cuvenit pentru o tânără domnişoară.

— Mulţumesc, spuse Victoria cu un zâmbet plin de recunoştinţă. Ideea de-a dormi lângă un grup de bărbaţi gălăgioşi – chiar şi lângă unii relativ inofensivi – îi cam dădea fiori. Straniu însă, faptul că dormea la câteva trepte distanţă de conte nu o făcea să simtă acelaşi lucru.

— Legat de hornul acela, adăugă ea, bănuiesc că nu exista niciun cuib de pasăre care să-l facă să fumege, nu-i aşa?

Menajera râse.

— Nu sunt eu omul care să-şi lase hornurile să ajungă într-o astfel de stare!

— Presupun că a fost unul din gemeni, rosti Victoria pe un ton sec.

Când Grant comentase ceva legat de starea hornului, la cină, cu un zâmbet răutăcios pe faţă, bănuise că avusese de gând să o sperie cu fumul şi să o alunge.

— Nu vor să vă facă niciun rău. Chiar nu. Când contele a plecat la război, au fost lăsaţi aici fără o mână de fier care să îi ţină sub control şi să le îndrume paşii în viaţă. Îmi pare rău să spun că s-au cam sălbăticit.

În ciuda intenţiei ferme de-a nu se lăsa fascinată de povestea familiei Amprior, Victoria nu-şi putu suprima în totalitate curiozitatea.

— Dar bunicul lor? Am înţeles că el a administrat proprietatea şi s-a îngrijit de nepoţi pe timpul războiului.

— Of, domnul MacDonald ăla! Încurajează comportamentul nepotrivit al băieţilor. Nici nu vrea să audă de manierele englezeşti, de parcă a fi civilizat şi manierat e ceva sortit doar străinilor.

— Suntem cu toţi supuşii Coroanei şi membri ai unei uniuni, nu-i aşa?

— Mulţi scoţieni nu ar fi de acord. Cu atât mai puţin unul al cărui clan a luptat de partea greşită la Culloden.

— Dar asta s-a întâmplat cu zeci de ani în urmă, comentă Victoria.

Menajera oftă.

— Unii din generaţiile trecute nu vor să treacă peste faptul că au pierdut. Se agaţă de vechile obiceiuri, când bărbaţii erau războinici şi nu se temeau să trăiască dur.

— Lord Amprior este războinic, dar e totodată un bărbat civilizat. Cu siguranţă, domnul MacDonald vede asta. Nimeni sănătos la cap nu l-ar putea acuza pe conte că este blând. E de ajuns să te uiţi la silueta lui impunătoare şi la trăsăturile lui severe pentru a şti că o asemenea idee e ridicolă.

— Da, dar domnul MacDonald crede că stăpânul este prea modern. Că întoarce spatele trecutului. Pentru o parte dintre cei mai în vârstă, asta este o adevărată trădare faţă de clan şi faţă de Scoţia. De aceea îi încurajează domnul MacDonald pe băieţi. Îi este teamă că vor uita cine sunt.

— Contele vrea doar ca fraţii lui să se comporte într-o manieră mai civilizată.

Din ceea ce văzuse la cină, aceasta părea o sarcină fără speranţă. Deşi contele făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a stăpâni situaţia, gemenii se comportaseră incredibil de ridicol. Pesemne că bunicul lor fusese mândru că vorbiseră neîntrebaţi şi molfăiseră mâncarea ca nişte barbari. Royal, pe de altă parte, abia dacă rostise un cuvânt, mâncând cu gesturi automate şi apoi scuipând în şervet, după care se ridicase şi şchiopătase afară din salon înainte să fie servit desertul. Alec şi Lord Amprior încercaseră să poarte o conversaţie normală, dar, până la sfârşitul serii, contele părea gata să omoare pe toată lumea de la masă.

Jumătate din seară o privise încruntat, lucru care ei i se păru nedrept. Victoria încercase din răsputeri să fie politicoasă, dar, după ce fusese respinsă în repetate rânduri de Royal sau ironizată de Angus pentru „manierele ei de englezoaică”, devenise tăcută, situaţie care în mod evident îl dezamăgise pe conte. Putea cineva să o învinovăţească pentru că se scuzase şi fugise sus în dormitor?

Doamna Taffy o fixă cu o privire stăruitoare.

— Stăpânul se străduieşte, dar a ajuns la capătul puterilor. Are nevoie de o profesoară rafinată, o lady ca

dumneata, care să îl ajute.

— E posibil să aibă nevoie şi de o lege a parlamentului. Victoria se ruşină imediat ce cuvintele sarcastice îi ieşiră de pe buze. Îmi pare rău, a fost foarte nepoliticos din partea mea să spun asta. Presupun că sunt mai obosită decât credeam.

Menajera aranjă o păstoriţă de porţelan de pe policioară.

— Nu vă poate învinui nimeni, domnişoară. Asta e clar. Sunteţi o sfântă pentru că aţi acceptat postul acesta.

O cascadă de râs îi răbufni din piept. Victoria râdea la ideea că cineva ar putea-o numi sfântă. La urma urmei, omorâse un bărbat cu doar câteva săptămâni în urmă, iar acesta era cel mai lipsit de sfinţenie act, chiar dacă fusese neintenţionat.

Doamna Taffy dădu la o parte păturile, luă cărămida caldă din vatră şi începu să o plimbe peste aşternuturi.

— Şi să nu vă temeţi. În cele din urmă, băieţii vor face întocmai cum le spune stăpânul. Când doamna Taffy observă tăcerea Victoriei, îşi ridică privirea de la treburile ei. Prin urmare, vă gândiţi să nu ne acordaţi nicio şansă, domnişoară?

Victoria fu surprinsă de tonul acuzator din glasul menajerei.

— Eu… probabil că nu. Nu cred că aş putea face prea mult bine aici, adăugă ea.

Se strâmbă în sinea ei când văzu expresia descurajată de pe chipul doamnei Taffy. Deşi era o prostie să se simtă vinovată, pentru că fusese ademenită să vină aici sub un pretext fals, ura să dezamăgească oamenii. Chiar şi în copilărie, Victoria făcuse tot ce putea pentru a fi pe placul mătuşilor şi al unchilor ei, muncind din greu pentru a compensa faptul că prezenţa ei era o pată asupra reputaţiei familiei Knight.

Dar dacă a dezamăgi câţiva străini – chiar şi pe Dominic – era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a evita situaţia asta fără speranţă, atunci asta trebuia să facă. Poziţia ei în casa lui Lord Welgate îi arătase cu vârf şi

îndesat ce rezultate devastatoare risca să îndure dacă nu îşi asculta instinctul.

Dar sub privirea încruntată a femeii mai în vârstă, Victoria se simţi ca un copil care voia să se ghemuiască într-un colţ. Ca un copil obraznic, prins cu mâna în borcanul cu fursecuri.

— Nu sunt de acord cu dumneata, domnişoară, spuse menajera. Dumnezeu ştie că stăpânul are nevoie de ajutorul unei fete ca dumneata. Are nevoie de o femeie frumoasă şi cu suflet bun ca dumneata.

Victoria simţi că se îmbujorează.

— Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui.

— Stăpânul a avut parte de multe necazuri şi suferinţe de-a lungul anilor, continuă pe un ton mohorât doamna Taffy. Iar astea îşi lasă amprenta asupra unui bărbat. Îl întristează. Ba chiar îl fac să devină sever.

Deşi Victoria încuviinţă plină de compasiune, comentariul menajerei nu era neapărat un lucru care să o facă să accepte postul oferit de conte.

— Sunt sigură că majoritatea bărbaţilor care au fost în război au văzut lucruri îngrozitoare. Nu am nicio îndoială că este o povară.

Doamna Taffy zâmbi scurt şi fără bucurie.

— Da, războiul îşi cere tributul, dar eu nu mă refeream la asta.

— Atunci, la ce anume, dacă îmi e permis să întreb?

Menajera păru să cadă pe gânduri câteva clipe, apoi ridică din umeri. Victoria avu sentimentul că doamna Taffy fusese pe punctul de a-i dezvălui ceva foarte personal despre Lord Amprior, dar apoi se răzgândise.

Asta părea o decizie bună, îşi spuse în sinea ei, zdrobind curiozitatea care o rodea. Contele era un bărbat convingător, dar, după ziua de mâine, probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Ce am vrut să spun este că stăpânul ar avea nevoie de o femeie inteligentă şi rafinată în jurul casei, spuse doamna Taffy. Mama lui vitregă a fost o astfel de doamnă. A fost cea mai bună femeie pe care am întâlnit-o vreodată,

iar fiii şi copiii ei vitregi ar fi făcut orice pentru ea. Stăpâna a avut o influenţă minunată aici.

— Dar a fost mama lor, comentă Victoria. Sunt sigură că din cauza asta o respectau.

— Probabil ai dreptate, domnişoară, răspunse brusc doamna Taffy, ducând cărămida înapoi la vatră. Dar eu am sporovăit deja prea mult, când dumneata pesemne eşti nerăbdătoare să te strecori în patul ăsta confortabil. Nu ştiu ce m-a apucat.

Victoria zâmbi politicos. Până mâine după-amiază avea să fie înapoi pe drumul spre Glasgow, apoi înspre Londra, câteva zile mai târziu. Întâlnirea cu Lord Amprior şi cu familia lui pestriţă nu avea să fie decât un scurt ocol în viaţa ei. Nu putea ieşi nimic bun dacă rămânea la castelul Kinglas, indiferent de ce credeau Dominic, Alec sau oricine altcineva.

Dar, pe măsură ce somnul puse stăpânire pe Victoria, în visele ei apăru un chip frumos – unul a cărui privire albastră şi pătrunzătoare aproape o certa pentru că intenţiona să fugă tocmai de lângă cei care aveau mai multă nevoie de ea.

Capitolul 6

Victoria se ridică brusc în şezut. Visa că urca o scară ce se întindea la nesfârşit, în interiorul unui turn. Sub ea, de undeva din abisul întunecat, o urmărea ceva. În timp ce făcea eforturi să urce, deoarece avea picioarele ca de plumb, scările se transformară într-o pantă abruptă. Pierdut în ceaţa de mai jos, urmăritorul ei scosese un sunet asurzitor şi groaznic.

Sunetul pe care îl auzea acum.

„Cimpoaie”.

Le auzise pentru prima oară în Glasgow, când o fanfară cu cimpoaie şi tobe mărşăluise prin faţa bisericii unde mergea împreună cu Alec ca să participe la slujba de duminică. Îi plăcuse interpretarea cântecului *Amazing Grace,* care fusese impresionant, interpretat cu atâta

expresivitate, că trebuise să-şi şteargă iute câteva lacrimi.

Dar nu era nimic impresionant sau frumos la ceea ce se petrecea jos, în curtea de sub fereastra dormitorului ei. De fapt, era un zgomot îngrozitor, şi nu avea nicio îndoială că serenada îi era destinată chiar ei. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi dat buzna la fereastră şi ar fi strigat că bărbaţii din familia Kendrick nu trebuiau să se deranjeze într-atât ca să o alunge. Nu existau suficienţi bani pe lumea asta ca să o convingă să rămână la Castelul Nebunilor.

Dar fiindcă era epuizată şi deoarece doamnele nu obişnuiau să strige pe fereastră la nişte străini, se răsuci şi îşi puse nişte perne peste cap. Reuşi astfel să atenueze zgomotul, dar în mod categoric nu suficient cât să se poată culca la loc liniştită. Spera că şi altcineva avea să se sature de vacarm şi să îi pună capăt – dacă nu contele, atunci doamna Taffy. Temuta menajeră era în mod vizibil consternată de poznele şi de comportamentul neplăcut al *băieţilor.*

În câteva minute, cântarea de groază se încheie cu un muget de final. Prin pernă, Victoria auzi voci ridicate care se certau. Nu după mult timp, o tăcere binecuvântată se lăsă din nou peste castel.

Îşi dădu uşor perna de pe urechi şi se ghemui sub pătura de lână şi cuvertura de catifea, alinându-se cu faptul că a doua zi avea să doarmă într-unul dintre minunatele dormitoare din conacul lui Alec din Glasgow. Închizând ochii, începu să alunece din nou într-un somn odihnitor.

Sunetul oribil – sunet care semăna cu unul făcut de o funcţie a corpului despre care nu se discuta – explodă din nou în liniştea nopţii. Victoria se răsuci speriată şi aproape căzu din pat. Respiră de câteva ori profund, ca să-şi domolească bătăile puternice ale inimii.

Mormăind blesteme despre scoţieni nebuni, se rostogoli jos din pat, îşi luă capotul şi îşi căută papucii. În ciuda focului din vatră, dormitorul era teribil de rece şi scăldat de întuneric.

Îşi lovi piciorul de unul dintre stâlpii baldachinului.

— Fir-ar să fie! Sări pe loc câteva secunde înainte să

cadă în mâini şi genunchi ca să-şi caute papucii. Blestemă în sinea ei fiecare bărbat din familia Kendrick, inclusiv pe conte.

Îşi găsi papucii afurisiţi şi porni glonţ spre uşă, hotărâtă să pună capăt nebuniei din curte.

Când ieşi pe hol, o altă uşă se deschise brusc, şi Alec apăru ca o furtună din camera alăturată. Îmbrăcat doar în pantaloni şi o cămaşă şi ţinând în mână o lumânare, arăta la fel de nervos ca ea.

— Se pare că sunetul ăla oribil te-a trezit şi pe tine, comentă ea.

— Nu am fost în stare să dorm la auzul acestei fermecătoare interpretări a cântecului *Fuga Reginei Mary din Loch Leven.*

— Dumnezeule, cum de ţi-ai dat seama ce cântec era? Şi, mai important, ce nebun abuzează de cimpoiul ăla?

— Cine crezi? mârâi el.

— Domnul MacDonald?

— Întocmai. Mă duc jos să-l pun la punct... dacă nu cumva ajunge Amprior înaintea mea. El l-a făcut pe Angus să înceteze prima dată.

— Nu tu?

— Nu. Am coborât ca turbat în curte, dar Amprior deja îl muştruluia pe Angus de nu-ţi venea să crezi. Aproape că mi-a părut rău pentru bătrân. Dar, de vreme ce ţipatul nu a avut niciun efect, compasiunea mea a luat sfârşit.

Victoria strâmbă din nas.

— Cred că mă plac foarte mult dacă sunt dispuşi să facă asemenea eforturi ca să scape de mine.

El clătină din cap.

— Nu, cred că gemenii chiar te plac foarte mult. Se tem doar că, dacă ar arăta asta, ar atrage mânia bunicului lor.

— Poate, dar Royal cu siguranţă nu mă vrea aici.

— Lui nu-i place de nimeni acum, şi am senzaţia că Amprior nu mai ştie cum să se descurce cu el. E evident că Royal nu se poate împăca cu faptul că a fost trimis la vatră din armată şi nu ştie ce să facă mai departe cu viaţa lui.

Victoria simţi un val de simpatie pentru tânărul tulburat.

— Are dureri? Şchioapătă destul de vizibil.

— Sunt sigur că da. A fost rănit destul de rău la Waterloo. Aproape a murit, din câte am înţeles. Amprior mi-a spus că a avut noroc că şi-a păstrat piciorul.

— Sărmanul de el! Dacă aşa stau lucrurile, sunt mai mult decât dispusă şi-i scuz comportamentul neplăcut. Dar ceilalţi… nici măcar contele nu pare foarte dornic să mă convingă să rămân.

Alec se încruntă.

— Crede-mă… vrea să rămâi. Doar că…

Ea îi atinse braţul.

— Este în regulă. Poţi să-mi spui.

— Simte că îi ascunzi ceva… că *amândoi* îi ascundem ceva.

Inima ei tresări în cuşca pieptului.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu cu atât de multe cuvinte, dar, după cină, m-a interogat în privinţa motivului pentru care ai plecat atât de grabnic din postul pe care îl deţineai la Welgate.

Ea făcu o grimasă.

— Oh, asta nu e de bine.

— De asemenea, dorea să ştie de ce îl interesează pe Dominic situaţia ta.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am explicat pur şi simplu că Dominic cunoaşte familia Knight de ani în şir şi te-a ajutat să îţi găseşti de lucru.

— Şi a acceptat acest răspuns? Mentorul ei se străduise din greu să ascundă faptul că ea era fiica nelegitimă a prinţului regent. Primul om care o angajase – un negustor bogat – cunoştea istoria familiei ei, dar nu ţinuse cont de ea, însă majoritatea oamenilor din înalta societate ar fi considerat scandaloasă întreaga situaţie.

Alec flutură din mână.

— A părut că da, însă nu te ajută deloc faptul că nu ai nicio referinţă de la Welgate.

Victoria oftă.

— Se pare că Excelenţa Sa nu mă place mai mult decât restul familiei sale.

Pe de altă parte, de ce îi păsa ce gândea Amprior despre ea? La urma urmei, nu era ca şi cum ar fi vrut să accepte slujba.

— Sunt sigur că e de părere că eşti exact persoana de care are nevoie.

— Dacă spui tu... Ea aruncă o privire încruntată spre fereastră, în timp ce alt sunet de cimpoi explodă în atmosferă. Dacă zgomotul ăsta blestemat nu încetează, jur că o să găsesc un pistol şi o să-l omor. Sau o să-l omor în bătaie cu cimpoiul lui blestemat.

Alec râse.

— Ai vorbit ca o adevărată englezoaică nesuferită. Mă duc jos şi... ah, în sfârşit.

Cântecul oribil fu întrerupt brusc. Victoria se rezemă relaxată de cadrul uşii, lăsând tensiunea să se risipească.

— Amprior s-a dus probabil din nou jos să îl certe, adăugă Alec. Situaţia ar trebui să revină la normal acum.

— Căpitane Gilbride, permite-mi să-ţi spun că ai o viziune extrem de optimistă asupra vieţii.

El zâmbi cu mâhnire.

— Ştiu. Du-te înapoi în pat, Victoria! Mă voi ocupa eu de orice alte probleme ar mai putea apărea în noaptea asta. Îţi promit!

— Mulţumesc, zise ea şi îi aruncă o privire ezitantă. Alec, nu-mi place să-l dezamăgesc pe Dominic şi ştiu că decizia mea va provoca complicaţii, dar nu cred că pot accepta acest post.

Alec o privi cu simpatie.

— Ce-ar fi să vorbim dimineaţă cu Amprior şi să vedem cum stau lucrurile? Sunt convins că situaţia nu va mai părea dezastruoasă după un somn odihnitor.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— După cum am spus, eşti extrem de optimist.

— Adevărat, dar fii sigură că te voi sprijini în orice hotărâre ai lua în cele din urmă. Acum, vezi dacă poţi dormi

puţin.

— Voi încerca. Victoria închise uşa şi merse cu paşi grei înapoi în pat, atât de obosită, încât era convinsă că putea dormi indiferent de ce avea să se mai întâmple, chiar şi o altă serenadă.

Din nefericire, se înşelă. La scurt timp după asta, gemenii se hotărâră să dea o petrecere chiar sub fereastra ei. După ce suportase trei cântece obscene de beţie, Victoria sări din pat şi se duse ca o furtună la fereastră. În timp ce se străduia să deschidă încuietoarea învechită a ferestrei, îl văzu pe Amprior dând buzna afară pe o uşă ascunsă în umbre şi traversând cu paşi mari curtea castelului, spre fraţii lui.

Contele nu purta nimic altceva în afară de un kilt pe care tocmai îl lega în jurul taliei. Cum luna era aproape plină, Victoria îi văzu umerii laţi şi musculoşi şi pieptul puternic. În lumina lunii, nu semăna deloc cu aristocratul civilizat care îi trăsese scaunul ca să ia loc la cină. Bărbatul acesta arăta ca un scoţian sălbatic, gata de luptă.

Dând dovadă de o regretabilă lipsă de sensibilitate feminină, Victoria se holbă la el, incapabilă să-şi mute privirea.

Graeme şi Grant săriră imediat în picioare, conştienţi că trebuiau să se apere cumva. Având în vedere atitudinea feroce cu care se apropia contele, Victoria nu avea nicio îndoială că gemenii ar fi ieşit mult mai şifonaţi dintr-o ciocnire cu fratele lor sătul de toată gălăgia pe care o provocau.

Amprior se opri sub fereastra Victoriei, uitându-se după fraţii lui mai mici, cu o frustrare evidentă. Îşi propti mâinile în şolduri şi îşi ridică ochii spre fereastra ei, de parcă ar fi vrut să îi întâlnească privirea.

Ea rămase ca trăsnită. Lumina lunii cădea peste corpul lui pe jumătate gol, scoţându-i în evidenţă silueta înaltă, formele musculoase şi prezenţa impunătoare. Aşa cum stătea în lumina strălucitoare, în aerul rece şi neiertător al nopţii, părea ireal. Victoria nu era o femeie predispusă la fantezii exagerate, dar putea să şi-l închipuie

pe Amprior ca pe o creatură venită din vremuri mai primitive – poate un aprig războinic celt sau chiar un zeu păgân, venit să primească sacrificiul unei virgine.

„Şi tu te holbezi la el ca o nătângă”.

Se uită la corpul ei, dintr-odată conştientă că îi alunecase cămaşa de noapte de pe umăr şi boneta îi căzuse de pe cap, lăsând să i se vadă părul bogat.

Împleticindu-se înapoi, se prăbuşi pe podeaua rece. Victoria îşi apăsă o mână în dreptul inimii, încercând să-şi tragă răsuflarea şi să gândească raţional. Contele n-ar fi putut s-o vadă, fiindcă în camera ei era întuneric, şi ea nu reuşise încă să deschidă fereastra. Şi, chiar şi îmbrăcată doar cu această cămaşă de noapte, era acoperită din cap până în picioare, ceea ce era mult mai mult decât se putea spune despre el. Da, acesta era castelul lui, şi fraţii săi se comportau scandalos, dar toate astea nu erau nicidecum o scuză bună pentru ca un gentleman să umble pe jumătate gol.

Oricât de chipeş şi de bine făcut se întâmpla să fie acest gentleman.

Se ridică şi trase cu ochiul pe fereastră ca să vadă că Alec ajunsese în cele din urmă în curte, după ce se străduise să se îmbrace corespunzător. În timp ce el şi Amprior discutau în linişte, Victoria nu putu să nu observe că aerul rece al nopţii nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin pe conte, deşi nu avea haine.

Când se întoarseră înăuntru, Victoria se urcă înapoi în pat, rugându-se ca tămbălăul să se fi încheiat în noaptea aia. Dimineaţa avea să fie dificilă, deoarece trebuia să-l informeze pe conte că nu urma să accepte poziţia de guvernantă pe care i-o oferea.

Ultima supărare de pe timpul nopţii avu loc câteva ore mai târziu, când un cocoş începu să cânte sub fereastra ei. Desigur, nu era nimic neobişnuit ca un cocoş să cânte când se crăpa de ziuă. Cu toate astea, Victoria refuza să creadă că Amprior obişnuia să ţină animale chiar sub camerele membrilor familiei sale.

O oră mai târziu, când intră servitoarea ca să aprindă

focul şi să aducă o ceaşcă de ceai, Victoria era deja trează şi îşi pregătea bagajele. Îşi petrecuse ora aceea repetând în sinea ei discursul prin care avea să-i spună contelui exact ce credea despre familia lui dezmăţată. Şi, odată ce avea să termine, urma să plece de la castelul Kinglas pentru totdeauna.

*

Nick aşeza pe farfurioară a doua ceaşcă de cafea, pe care o servise în speranţa de-a îndepărta ceaţa care părea să îi învăluie mintea. În orice clipă aveau să apară anumite persoane furioase, şi el voia să fie pregătit.

Se auzi un ciocănit politicos în uşa bibliotecii.

„Nu a întârziat deloc”.

— Intră!

Alec intră ţanţoş în bibliotecă, arătând la fel de obosit şi de nervos pe cât se simţea şi Nick. Cu toate astea, prietenul lui avea norocul să poată părăsi această casă de nebuni peste câteva ore, în timp ce Nick avea să fie reţinut aici pentru toată viaţa.

— Înainte să-mi iei capul, ia loc şi serveşte o cafea, începu Nick, indicând unul dintre scaunele cu tapiţerie de piele.

Alec se opri în faţa biroului mare, din lemn de nuc, şi se holbă la el.

— Nici nu mă gândesc. Vom rezolva problema aici şi acum. De ce naiba nu-ţi poţi stăpâni fraţii? Niciun soldat sănătos la cap nu ar fi îndrăznit să te sfideze în regimentul tău.

— Cred că expresia „sănătos la cap” surprinde perfect esenţa problemei, comentă Nick.

— Nu destul, izbucni Alec

— Ultima dată când am verificat, *căpitane* Gilbride, acesta era castelul meu, nu al tău, aşa că te rog să te abţii de la a da ordine. Stai naibii jos şi ia o ceaşcă de cafea.

Subliniase rangul militar al lui Alec pentru a-i aminti că fusese odinioară ofiţer sub comanda lui Nick. Prietenul

lui spumegă de furie câteva secunde înainte să zâmbească reticent şi să se afunde într-un scaun, mormăind morocănos.

— Întotdeauna ai fost mai autoritar decât un duce, Amprior.

— Tu ştii asta, presupun.

Alec se uită la serviciul mare de cafea care se afla pe birou.

— Aştepţi un batalion, nu-i aşa?

— Aştept să vină cel puţin încă trei persoane înainte de micul dejun, şi fiecare va fi nerăbdător să îmi spună ce are pe suflet.

— Pun pariu că următoarea va fi domnişoara Knight, spuse Alec în timp ce îşi turna o ceaşcă de cafea. În locul tău, aş căuta nişte vată să-mi bag în urechi.

— Atât de rău va fi?

Bineînţeles că atât de rea era situaţia. Numai morţii ar fi putut dormi fără să audă haosul de noaptea trecută.

— Nu e mulţumită, spuse Alec.

Nick îşi frecă tâmplele, pentru că începea să îl doară capul.

— O să-i cer scuze, firește. Şi voi face ce schimbări îmi sunt în putinţă, în speranţa de a o convinge să rămână.

— Mult noroc cu asta, bătrâne, zise Alec cu un zâmbet prietenos.

Nick se uită la el, cu capul între mâini.

— Deşi nu-mi place să recunosc, *bătrâne,* am nevoie de ajutorul fetei. Şi aş fi foarte recunoscător dacă ai face tot ce ţine de tine pentru a mă ajuta.

Alec clătină din cap.

— Singura mea preocupare în acest moment este să găsesc cea mai bună situaţie pentru Victoria.

— Nu mi-am dat seama că tu şi domnişoara Knight vă vorbiţi la per tu, observă Nick. Cât de… neobişnuit!

Privirea prietenoasă a lui Alec dispăru pe dată.

— Ce naiba vrei să spui cu asta, Amprior?

— Sunt doar curios de ce eşti atât de protector în privinţa ei.

După ce îl ţintui o clipă cu privirea, Alec izbucni în hohote de râs.

— Eşti complet smintit! Îţi aminteşti că ai cunoscut-o pe soţia mea, nu-i aşa? Tu ai înşela-o pe Edie?

— Doamna Gilbride este, desigur, cu totul fermecătoare.

Dar blondele voluptuoase şi vesele nu erau pe gustul lui Nick. Se părea că îi plăceau mai degrabă blondele slabe şi cu replici acide pe vârful limbii, ceea ce era o revelaţie destul de neplăcută, având în vedere circumstanţele.

— Ştii că nu mi-aş trăda niciodată soţia, spuse Alec, şi oricum Victoria Knight nu s-ar implica niciodată într-o relaţie scandaloasă. Dacă ai impresia că ar face-o, atunci fii sigur că se va întoarce la Glasgow cu mine.

— Sunt bucuros să aud că m-am înşelat, replică Nick. Şi nici comportamentul domnişoarei Knight nu m-a determinat să fac acea presupunere nefericită.

— Asta a fost o scuză? întrebă Alec pe un ton suspicios.

— Eşti liber să o interpretezi astfel dacă doreşti.

Alec clătină din cap.

— Uneori, poţi fi un adevărat nemernic, Amprior.

— Sunt sigur că familia mea ar fi de acord cu evaluarea ta. Dar sper că nu crezi cumva că domnişoara Knight ar putea păţi ceva rău sub acoperişul meu. Poate că bunicul şi fraţii mei sunt nişte idioţi, dar nu ar atinge niciodată o fată.

— Ştiu, răspunse Alec.

— Atunci, care este problema? Sir Dominic m-a asigurat că domnişoara Knight este calificată şi dornică să ocupe o poziţie bună.

Alec părea să se lupte cu el însuşi.

— Are nevoie de acest loc de muncă, atât îţi pot spune.

Din nou, Nick simţi un val de nelinişte. Guvernantele calificate, cu recomandări dintre cele mai bune, erau mereu la mare căutare. Cu toate acestea, se părea că domnişoara Knight avea dificultăţi în a-şi găsi un loc de muncă, în ciuda

recomandărilor excelente. Dar, cum el avea mare nevoie de fata asta afurisită, pur şi simplu trebuia să aibă încredere că Dominic şi Alec nu l-ar îndruma greşit.

După ce aşează ceaşca de cafea pe birou, Alex îl fixă cu o privire ameninţătoare.

— În regulă, voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a o convinge să accepte postul. Dar ar trebui să ştii că domnişoara Knight se află sub protecţia lui Dominic, dar şi a mea. Cred că înţelegi ce înseamnă asta.

Înainte ca Nick să poată răspunde acestei ameninţări voalate, Royal intră în bibliotecă şchiopătând.

Nick îi aruncă fratelui său un zâmbet scurt, dar îşi păstră atenţia asupra lui Alec.

— O vom trata pe domnişoara Knight ca pe un membru al regalităţii, îţi promit!

Alec pufni.

— Ai grijă să fie întocmai.

Royal se cufundă în celălalt fotoliu.

— După spectacolele de noaptea trecută, sunt uimit că fătuca asta nu a furat un cal ca să fugă în Glasgow.

Nick observă grimasa uşoară pe care o făcu fratele lui în timp ce îşi masa coapsa.

— Iarăşi te doare piciorul?

— Nu-i nimic.

Vocea lui Royal era încordată, iar privirea îi era obosită şi întunecată.

— Pot să trimit după medic dacă doreşti.

— Bătrânul nu poate face nimic.

— Prea bine. Dar să nu te epuizezi astăzi. Dacă nu ai grijă, o să-ţi distrugi piciorul ăla. Nick ignoră încruntarea lui Royal şi-şi întoarse atenţia către Alec. Prin urmare, vom face front comun când va coborî domnişoara Knight?

— Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Royal, nu crezi că e timpul să renunţi la planul ăsta nebunesc al tău de-a ne transforma într-o haită blestemată de debutanţi?

— Amprior, nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar de ce *eşti* atât de hotărât să-i transformi pe fraţii tăi? Ei provin dintr-una dintre cele mai distinse familii

din Scoţia; sunt sigur că sunt perfect capabili să încheie nişte căsătorii respectabile.

— Şi dacă unii dintre noi nu vor să se căsătorească? rosti brusc Royal.

Alec ridică din umeri.

— Atunci, presupun că te-ai putea apuca de o profesie. Să faci ceva folositor în loc să enervezi guvernante şi să te prefaci că eşti un măgar fără minte.

— Gemenii s-au dat în spectacol tocmai pentru a demonstra asta, răspunse Royal. Şi ai dreptate. Dacă Nick ne-ar lăsa în pace, am găsi noi o soluţie.

Nick ştia că fratele lui nu avea dreptate.

— Royal, ştiu că nu vrei să auzi asta, dar cariera ta militară s-a terminat. Trebuie să accepţi asta.

— Am fost un soldat bun, unul dintre cei mai buni din regimentul nostru, izbucni el. Nu-i vina mea că am fost rănit!

— Bineînţeles că nu. Ceea ce ţi s-a întâmplat a fost incredibil de nedrept, încercă Nick să îl liniştească. Aşa cum a fost şi pentru mulţi alţii.

— Există viaţă şi după armată, Royal, spuse Alec. O viaţă bună, dacă depui ceva efort să ţi-o construieşti.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta, Gilbride. Eşti moştenitorul unui ducat blestemat. Eu nu sunt primul născut… sunt doar unul dintre fiii mai mici. Nu ştiu să fac nimic altceva decât să fiu soldat, iar fraţii mei ştiu chiar mai puţin decât mine. De aceea este Nick atât de dornic să ne găsească soţii bogate. Nu suntem buni pentru nimic altceva.

Alec îi aruncă lui Nick o privire încruntată.

— Cu siguranţă unii dintre băieţi s-ar putea apuca să înveţe o meserie. Să facă ceva cu viaţa lor.

— Se pare că nu, comentă Nick. Cu excepţia lui Braden, care vrea să fie medic, nici unul dintre fraţii mei nu a manifestat vreun interes faţă de lege, afaceri sau administrarea imobilelor. Şi Dumnezeu ştie că biserica iese din discuţie! Clătină din cap. Ţi-i poţi imagina pe vreunul dintre gemeni în haine de preot? Probabil ar distruge reputaţia a jumătate dintre fetele din congregaţie.

Numai printr-un miracol reuşise Graeme să nu lase însărcinată vreuna dintre fetele din sat ori să nu fie omorât de vreun tată înfuriat. Nick fusese nevoit să-i ameninţe constant că avea să-i alunge de pe pământurile Amprior dacă le trecea prin cap să profite de vreuna dintre fetele de prin partea locului.

Cât despre reprezentanţii micii nobilimi din împrejurimi, aceştia deja îi priveau pe fraţii lui ca pe nişte parteneri inacceptabili pentru fiicele lor.

— Înţeleg problema, spuse Alec.

— Mai ales pentru săracul Nick, mormăi Royal. Şi e nevoit să rămână cu noi în viitorul apropiat, pentru că nici unul dintre noi nu se poate întreţine singur. Îi aruncă lui Nick un zâmbet îndurerat. Chiar îmi pare rău pentru asta.

— Nu, *mie* îmi pare rău. V-am dezamăgit pe toţi.

Dezamăgise întreaga familie afurisită, inclusiv pe soţia şi pe băieţelul său.

Chiar şi Logan, fratele de care fusese odinioară cel mai apropiat, fugise după ce Nick aproape îl omorâse. Copleşit de ură şi de sentimentul de vinovăţie, fugise şi Nick şi se alăturase armatei. Îşi abandonase familia tocmai când avea mai mare nevoie de el.

— Ai făcut tot ce ai putut pentru noi, spuse Royal. Niciunul dintre noi nu te-a învinuit vreodată. Niciodată.

De fapt, cu toţii îşi făceau griji în privinţa lui. Ba chiar Royal îl urmase în armată, în mare parte ca să îl ţină sub observaţie. Dacă nu ar fi făcut asta, Royal ar fi rămas la Kinglas, departe de războiul care avea să-i răpească inocenţa, sănătatea şi, cel mai probabil, viitorul.

Nick se dezbără de tristeţea care îl însoţea zilnic.

— Prostii! Ca şef al acestei familii, *eu sunt* responsabil pentru voi toţi. Asta înseamnă că tu şi fraţii tăi veţi face exact cum spun eu. Vă veţi supune ordinelor domnişoarei Knight, şi să sperăm că veţi deveni gentlemani respectabili care să aducă onoare numelui Kendrick, în loc să-l târască prin mocirlă.

Royal îşi dădu ochii peste cap.

— Blestemăţie, dar nu renunţi niciodată!

— Nu voi renunţa niciodată la tine, idiotule! rosti Nick cu un zâmbet strâmb.

— Dacă îmi permiteţi, v-aş sugera să amânăm argumentele până după ce vom primi răspunsul domnişoarei Knight, interveni Alec. Iar asta ar trebui să se întâmple din clipă în clipă, dacă nu mă înşel.

Deoarece Royal lăsase uşa deschisă, Nick putu să distingă un murmur de voci pe hol înainte să audă clar zgomotul unor paşi feminini care se apropiau de bibliotecă. Un moment mai târziu, domnişoara Knight intră, arătând pregătită să îşi folosească toate armele pentru a ataca. Şi, după expresia de pe chipul ei, avea să fie o ploaie de ghiulele de tun îndreptate numai spre el.

Victoria aproape îşi pierdu echilibrul când se trezi întâmpinată de privirile intense venite din partea a trei bărbaţi. Încă o dată, fusese luată prin surprindere.

Decizia de a părăsi castelul Kinglas era corectă, dar nu era niciodată un lucru plăcut să admită înfrângerea, mai ales că, dacă făcea asta, avea să îi dezamăgească pe cei care încercau să o ajute. Victoriei nu-i plăcea să dezamăgească oamenii şi detesta să renunţe. Nu avea nici un chef să înceapă o discuţie care avea să se dovedească umilitoare în faţa unor martori, chiar dacă unul dintre ei era Alec.

Domnii se ridicară de pe locurile lor, iar Alec îi zâmbi cald.

— Bună dimineaţa, o salută el. Ce-ar fi să ni te alături pentru o ceaşcă de cafea? Aruncă o privire spre serviciul mare de cafea. După cum poţi vedea, Excelenţa Sa ne aştepta.

Contele stătea tăcut în spatele biroului său, studiind-o cu o privire tulburătoare şi calculată.

„Fir-ar să fie!”

Nu avea de gând să uşureze lucrurile pentru ea, chiar dacă Victoria avea o mulţime de obiecţii, care, dacă ar fi fost scrise pe hârtie, ar fi măsurat cât o stivă de treizeci de centimetri. Enumerarea tuturor acestor obiecţii – şi reticenţa ei de-a le discuta – ar fi fost destul de jenante şi în

particular.

— Te rog să mă ierţi pentru întrerupere, Lord Amprior, începu ea, îndreptându-se înapoi spre uşă. Mă pot întoarce mai târziu, după ce termini de discutat afaceri cu domnul Kendrick şi cu căpitanul Gilbride.

— Domnişoară Knight, *dumneata* eşti afacerea despre care discutam, mârâi contele. Te rog să ni te alături!

Cearcănele de sub ochii lui şi umbrele de pe maxilarul lui îi dădeau un aspect neaşteptat de sălbatic, arogant şi masculin. Descoperi tulburată că găsea periculos de atrăgătoare trăsăturile acestea.

„Eşti doar nervoasă, toanto”.

Lord Amprior *nu* era genul de bărbat pe care îl considera atrăgător în mod normal.

— Slavă Domnului, murmură ea ca pentru sine.

— Ce ai spus, domnişoară Knight? întrebă contele.

— Doar că îmi pare rău că v-am întrerupt, milord. Repet, voi reveni bucuroasă mai târziu.

— Prostii! Trebuie să avem această discuţie imediat, şi e perfect logic să rămână de faţă şi căpitanul Gilbride.

Aruncă pe ascuns o privire spre Alec, dar acesta continua să se uite la ea cu o expresie înşelător de nevinovată, de parcă s-ar fi aflat cu toţii la o mică serată cu ceai. Victoria avea impresia clară că bărbaţii puseseră la cale o conspiraţie ca să o păcălească. În fine, mai puţin Royal, care părea pur şi simplu plictisit.

— Amprior a crezut că te vei simţi mai liniştită dacă rămân şi eu aici, explică Alec. Vom vorbi puţin despre situaţie şi vom vedea cum putem îmbunătăţi lucrurile.

„Oh, Doamne!” Era clar că vărul ei trecuse de partea cealaltă.

— Situaţie? întrebă ea politicos. Asta ar fi denumirea pentru trupa de circ care a ţinut un spectacol sub fereastra mea noaptea trecută?

Alec făcu o grimasă, iar Amprior se arătă şi mai deranjat. Cu toate astea, Royal chicoti.

— Mi s-a părut mie că am auzit ceva gălăgie în curte. Ce trist că Taffy a trebuit să te mute într-un dormitor din

turn. Aripa de est a castelului este întotdeauna mult mai liniştită.

Contele se întoarse încet şi miji ochii spre fratele lui. Royal ridică din umeri, dar obrajii i se îmbujorară. Amprior îşi întoarse atenţia spre ea.

— Acesta este unul dintre subiectele pe care aş vrea să le discut cu dumneata, domnişoară Knight. Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet smerit. Şi pentru care aş dori să-mi cer scuze. Se pare că a trebuit să fac asta destul de des în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Vă asigur, domnule, că nu le număr, răspunse ea cu eleganţă.

Până acum, se scuzase de cel puţin patru ori, fiindcă este posibil să nu fi pus la socoteală una sau două ocazii. Privirea lui sceptică trăda faptul că era sigur că ea *le numără.* Iar situaţia era destul de jenantă.

— Asta este foarte amabil din partea dumitale, zise el în cele din urmă. Acum, ia loc alături de noi şi bea o cafea! Sunt sigur că ai nevoie.

Asta era adevărat.

Alec îi veni în întâmpinare şi o însoţi până la unul dintre fotoliile de piele. Biblioteca lui Amprior, deşi nu era mare, era perfect mobilată cu rafturi încorporate, protejate de panouri de sticlă, dincolo de care se afla un număr impresionant de volume. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă bogată de bordo, iar căminul era construit din granit impunător şi minuţios sculptat, deasupra căruia se afla un ceas frumos, din lemn lustruit şi închis la culoare.

Punctul central al încăperii era biroul contelui, o piesă de mobilier impresionantă, decorată cu sculpturi medievale pe picioare şi în partea din faţă. Registrele şi hârtiile erau aşezate în grămezi ordonate pe suprafaţa tapiţată cu piele, semn că însuşi contele avea un rol activ în administrarea proprietăţilor sale. Încăperea părea o reflexie a stăpânului său – un bărbat serios care supraveghea cu atenţie pe toată lumea şi tot ce se afla pe domeniul său.

Atmosfera destul de sumbră era luminată de priveliştea asupra lacului, care se deschidea dincolo de

ferestre. Era o privelişte fermecătoare: apa cu valurile sale albe, dealurile abrupte acoperite cu frunzişul strălucitor de toamnă care se ridica de pe toate laturile. Lumina soarelui pătrundea în cameră, învăluind pereţii vişinii şi podelele lustruite într-o aură de căldură. Dacă ar fi fost singură, Victoria ar fi fost tentată să se cufunde în fotoliul confortabil din faţa ferestrei şi să se piardă în frumuseţea apei, a dealurilor şi a cerului.

Pe de altă parte, era numai o chestiune de săptămâni până când vânturile aveau să vuiască şi zăpada avea să se adune în straturi groase în jurul zidurilor înalte ale castelului. Atunci ar rămâne închisă pentru câteva luni în şir aici, cu nişte străini nebuni. Nu că l-ar putea considera nebun pe Lord Amprior, dar ideea de-a petrece iarna între pereţii înguşti ai castelului împreună cu el nu era, din motive pe care nu intenţiona să le recunoască în faţa nimănui, o perspectivă liniştitoare.

— Totul e în regulă? murmură Alec.

Ea încuviinţă din cap.

— Bine, spuse el. Şi nu trebuie să-ţi faci griji. Vom descurca întreaga situaţie.

Victoria îşi privi cu suspiciune vărul în timp ce se aşeză în fotoliul din faţa biroului, dar acesta refuză să-i întâlnească privirea.

Luă ceaşca de cafea pe care i-o întinse contele. Când mâinile lor se atinseră, inima îi zvâcni brusc, şi din cauza asta îi tremură ceaşca pe farfurioară. Contele, afurisitul, ridică dintr-o sprânceană cu ironie, gest pe care ea se strădui din răsputeri să îl ignore – chiar dacă era tentată să se strâmbe ca răspuns la aroganţa lui.

Cafeaua, binecuvântat de fierbinte şi de tare, îi dădu impulsul de care avea nevoie. Amprior şi Royal îşi ocupară locurile, în timp ce Alec îşi sprijini umărul de un raft. Nu putea să nu se simtă puţin abandonată, deşi ştia că era o prostie. Alec putea încerca s-o convingă să accepte poziţia, dar nu ar încerca niciodată să o forţeze.

Contele se rezemă pe spătarul fotoliului său şi îşi împreună degetele peste abdomenul lui plat.

— Înţeleg că ai luat o decizie, domnişoară Knight.

Ea puse ceaşca pe colţul biroului.

— Da, milord. Oricât de mult aş regreta, mă găsesc în situaţia de a refuza oferta dumitale generoasă.

Royal pufni.

— Regreţi că scapi de circul nostru… sau cum i-ai zis? Mă îndoiesc. Ai fi proastă dacă ai rămâne, şi nu cred că eşti proastă, nu-i aşa?

Victoria aproape că rămase cu gura căscată la tirada asta înspăimântător de sinceră. Dacă ar fi rămas – deşi nu era cazul – ar fi avut mult de lucru ca să-l înveţe manierele corespunzătoare.

Amprior ridică din umeri şi îi oferi un zâmbet politicos.

Bine. Puteau să joace amândoi acest joc.

— Ai dreptate, domnule, spuse ea către Royal cu un zâmbet politicos. Dar nu am vrut să aduc nicio ofensă când am spus ce simt cu adevărat în legătură cu oferta de angajare a Excelenţei Sale.

— Sentimentele tale legate de această chestiune sunt deja destul de clare, domnişoară Knight, o întrerupse contele. La urma urmei, ai spus că familia mea este un circ.

Victoria îşi dădu seama că intrase direct în această capcană.

— Îmi cer scuze, milord, începu ea, simţind cum un val de căldură îi urca pe gât. Nu mă simt în apele mele în dimineaţa asta. Este clar că noaptea trecută m-a tulburat mai mult decât mi-am închipuit.

Ochii lui străluciră dintr-odată cu amuzament. Aveau cea mai frumoasă nuanţă de albastru, intensă şi limpede în acelaşi timp, ca gheaţa de pe un lac de munte. Avea ochii unui viking sau poate ai unui strămoş care traversase mările îngheţate ale nordului cu secole în urmă, pus pe jefuit şi cucerit.

— De asemenea, cred că suntem de acord că *tulburat* este puţin spus, rosti el. Iar circ este o descriere foarte potrivită.

— Poate că data viitoare ai putea vinde bilete, sugeră Alec.

— Nu va exista o dată viitoare, spuse Amprior. Domnişoară Knight, dacă evenimentele nefericite de noaptea trecută te-au determinat să refuzi oferta mea, te rog să te mai gândeşti.

— Iartă-mă, milord, îl întrerupse ea, dar nu cred că poţi garanta că nu se va mai întâmpla ceva asemănător.

— Crede-mă, rosti contele pe un ton glacial. Fraţii mei vor face cum le poruncesc, altfel vor suferi consecinţele.

Ea se încordă.

— Nu vreau să sufere nicio consecinţă. Nu din cauza mea.

Royal pufni.

— N-o să ne bată şi n-o să ne arunce în temniţă, domnişoară Knight.

— De fapt, am luat în calcul ideea cu temniţa, comentă contele.

Royal îl ignoră.

— Nu, sfântul meu frate doar se va încrunta la noi, ne va ţine o predică şi ne va face să simţim că l-am dezamăgit atât de mult încât îi vom cerşi iertarea. Altfel, ne va mustra până când eu şi fraţii mei ne vom arunca de bunăvoie de pe meterezele castelului. Problemă rezolvată.

— Îţi mulţumesc pentru această descriere fermecătoare a caracterului meu, spuse Amprior. Sunt sigur că ai făcut multe ca să o convingi pe domnişoara Knight să rămână.

Royal zâmbi.

— Cu plăcere.

Un muşchi îi tresări în dreptul maxilarului, semn că Amprior îşi încleşta dinţii. Victoria nu putea să nu simtă milă pentru săracul om. Încerca să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru familia lui, iar ei, toţi, se luptau cu el la fiecare pas.

Totuşi, asta nu era problema ei.

— Iartă-mă că vorbesc cu francheţe, milord, începu ea. Dar cred că domnul MacDonald va face tot ce poate pentru a-mi submina autoritatea şi cel puţin unii dintre fraţii dumitale par să fie foarte influenţaţi de el.

— Aici are dreptate, Amprior, o sprijini Alec din colţul lui. Bătrânul Angus vă va înnebuni pe toţi dacă rămâne.

Contele îi aruncă o privire urâtă.

— Trebuia să mă ajuţi, îţi aminteşti?

— Aşa trebuia, nu?

Victoria nu era surprinsă, dar n-avea cum să nu se simtă enervată. Amprior încuviinţă din cap.

— Căpitanul Gilbride consideră că ar fi în interesul tuturor… inclusiv al dumitale… dacă ai accepta poziţia de guvernantă.

Victoria se uită peste umăr la Alec, care arăta spăşit.

— Nu am spus-o chiar aşa, îl corectă el.

— Sper că nu, deoarece nu este decizia ta, îl mustră Victoria.

— Nu, dar sfatul lui merită să fie luat în seamă, continuă Amprior. Şi urmat.

— Milord, nu e treaba dumitale sau a văru… Se opri din vorbit la timp. Nu e treaba dumitale, căpitane Gilbride, sau a oricui altcuiva să decidă ce e mai bine pentru mine.

Contele miji ochii într-o expresie gânditoare. Când, în cele din urmă, îşi ridică mâna ca să facă un gest eliberator, Victoria simţi că putea respira din nou.

— Bineînţeles, spuse el. Dar nu ştim întotdeauna ce este cu adevărat mai bine pentru noi, nu-i aşa?

Ea se uită lung la el, uimită de faptul că presupuse, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume, că *el* ar şti ce era mai bine pentru *ea.* Răspunsul lui Amprior la privirea ei fu să zâmbească uşor, arogant şi enervant.

— E mai bine să renunţi, fătuco, spuse Royal încercând să îi arate compasiune. Când Nick hotărăşte ceva, nu-ţi mai rămâne decât să cedezi. El cucereşte câmpul de luptă în ciuda tuturor vicisitudinilor.

— Eu nu sunt un câmp de luptă, domnule Kendrick, îl admonestă ea. Şi nici nu intenţionez să renunţ la nimic.

— Ei bine, din moment ce nu eşti nici câmp de luptă, nici armata inamică, o întrerupse contele, nu trebuie să cedeze nimeni. Cu toate astea, cred că putem avea o conversaţie raţională legată de avantajele de care te-ai

bucura în cazul în care ai accepta poziţia de guvernantă în casa mea, nu?

Uf. Omul ăsta afurisit nu voia să renunţe. Victoria se ridică.

— Nu, milord, nu putem. Vă rog să acceptaţi scuzele mele, dar trebuie să spun categoric că nu pot…

Când fu întreruptă de o bătaie în uşă, Victoria fu tentată să ia ceaşca şi să o arunce direct în faţa lui Amprior – a lui Alec, Royal sau a oricărui alt bărbat încăpăţânat şi arogant care se afla la distanţa potrivită.

Doamna Taffy făcu o reverenţă.

— Îţi cer scuze, dar domnul Braden şi conaşul Kade sunt aici. Valeţii îl ajută pe conaşul cel mic în holul de la intrare.

Contele era deja în picioare şi ocolea biroul.

— Ce naiba caută aici atât de devreme? întrebă Royal, ridicându-se şi el. Pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu au călătorit pe timpul nopţii. Nu când Kade este încă atât de slăbit.

— Vom afla curând, răspunse Amprior. Se opri la uşă. Iartă-mă, te rog, domnişoară Knight. Va trebui să încheiem această discuţie mai târziu.

— Domnule, cred că ştii deja… Oh, fir-ar murmură ea când îl văzu dispărând pe hol.

În mintea ei, discuţia se încheiase, dar în mod clar Amprior nu era pregătit şi piardă. Probabil că va trebui să se strecoare afară pe la grajduri şi fure caii, pentru a reuşi să scape.

Royal şchiopătă până la uşă.

— Haide, domnişoară Knight. Îl poţi vedea pe elevul pe care îl vei abandona.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Scuză-mă, dar credeam că vrei să plec.

Royal ridică din umeri.

— Eu n-am nimic împotrivă să fii profesoara lui Kade. Pur şi simplu nu vreau să mă înveţi nimic pe mine. Apoi îl urmă pe fratele său şi ieşi din încăpere.

Victoria îşi apăsă mâna pe frunte.

— Bărbaţii din familia asta sunt de-a dreptul nebuni, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu mai mult decât un scoţian obişnuit, răspunse Alec, venind alături de ea.

Ea se aplecă spre el.

— Credeam că mă vei sprijini, indiferent ce hotărăsc.

— Şi o voi face. Dar, dacă reuşim să ne înţelegem cu Angus MacDonald, cred că există numai avantaje pentru tine dacă vei rămâne la Kinglas.

— Numeşte unul, îi ceru ea.

— Este locul perfect să te ascunzi, răspunse el imediat. Ochii care nu se văd se uită, îţi aminteşti? Dominic a fost destul de clar cu privire la necesitatea acestui lucru, şi nu ştiu o ascunzătoare mai bună decât un castel vechi, aflat într-o zonă îndepărtată din Ţinuturile înalte. În plus, Amprior este obligat să-ţi dea nişte referinţe foarte bune dacă rămâi. Îţi va fi de ajutor să te poţi baza pe sprijinul unui conte respectabil atunci când îţi vei inaugura propria şcoală, nu crezi?

Victoria oftă.

— Chiar trebuie să fii atât de raţional?

El zâmbi şi o luă de braţ.

— Sunt enervant, nu-i aşa? Ce-ar fi să ieşim de aici şi să-l întâlnim pe tânărul Kade? Cel puţin îţi vei face o idee mai bună despre ce te aşteaptă, în caz că te hotărăşti să rămâi.

— Oh, foarte bine, mormăi Victoria, permiţându-i să o tragă afară pe coridor. Dar să nu te aştepţi la miracole.

Kade ar trebui să fie un muzician extrem de talentat şi să fie un băiat manierat ca să o convingă să rămână alături de restul nebunilor din familia asta.

— Nu mă aştept.

Porniră spre sala cea mare, devenită un furnicar de agitaţie în timp ce valeţii ieşeau şi intrau cu valize şi cufere, sub îndrumarea atentă a doamnei Taffy. În ciuda agitaţiei, servitorii îşi îndeplineau îndatoririle cu rapiditate şi în tăcere, aruncând priviri îngrijorate spre membrii familiei care se adunaseră în jurul unui scaun din centrul sălii.

Îngrămădit în scaun se afla un băiat, înfăşurat într-o haină groasă şi o pătură. Contele stătea în genunchi în faţa lui şi-i vorbea pe un ton şoptit. Royal se afla pe undeva prin apropierea lor, privindu-i pe cei doi cu o expresie mohorâtă. Alături de el stătea un tânăr serios cu ochelari, de asemenea îmbrăcat pentru călătorie. Mâna lui se odihnea protector pe spătarul scaunului în care se afla băiatul.

Victoria şi Alec se opriră la câţiva metri distanţă, pentru că nu voiau să deranjeze mica reuniune de familie. Contele îşi ridică ochii, le zâmbi şi le făcu semn cu mâna să se apropie. Victoria considera că fusese un zâmbet forţat şi observase şi încordarea care pusese stăpânire pe umerii lui largi, pe sub haina verde-închis.

Contele se ridică în timp ce se apropiau.

— Domnişoară Knight, vreau să faci cunoştinţă cu fraţii mei cei mai mici, Braden şi Kade. Braden studiază în prezent la Universitatea din Glasgow, în timp ce Kade, după cum ştii, s-a întors acasă pentru a studia. Alec, cred că tu i-ai întâlnit pe băieţi vara trecută, când ai fost împreună cu soţia ta în Glasgow.

Braden Kendrick era înalt, dar încă avea aerul unui băieţandru, căci nu atinsese deocamdată masculinitatea viguroasă a fraţilor săi mai mari. Purta ochelari şi avea un aer gânditor şi rezervat, care îl făcea să se distingă de ceilalţi bărbaţi din familia Kendrick.

Tocmai voia să facă reverenţa, când Alec îl opri întinzându-i prietenos o mână.

— Mă bucur, Braden. Cum merg studiile? Amprior îmi spune că eşti un elev excelent şi că doreşti să studiezi medicina.

Tânărul îi adresă lui Alec un zâmbet timid, care îi lumină ochii verzi şi pătrunzători, o trăsătură comună cu Royal şi cu gemenii.

— Studiile mele decurg bine, domnule. Mulţumesc de întrebare. Cu puţin noroc, voi merge la şcoala medicală de la Universitatea din Edinburgh peste un an şi ceva. Aruncă o privire rapidă spre conte. Dacă Nick aprobă asta, bineînţeles.

Amprior îl bătu pe umăr.

— Băiete, de ce nu aş fi de acord? Ştiu că ne vei face pe noi toţi mândri.

— Dumnezeu ştie că cineva trebuie să facă asta, comentă Royal cu sarcasm.

Când Braden îi aruncă o privire dezaprobatoare, Royal ridică din umeri într-un gest ce aducea a scuză. După ce clătină din cap spre fratele lui, Braden îşi întoarse privirea serioasă şi surprinzător de inteligentă spre Victoria.

— Domnişoară Knight, este o plăcere să te cunosc, spuse el cu o reverenţă.

— Şi eu nu-ţi pot spune cât de fericit sunt să te întâlnesc, domnişoară Knight, i-o tăie Kade cu nerăbdare, uitându-se în sus la ea cu un zâmbet larg. Pentru că nu mai aveam răbdare, l-am forţat pe Braden să plece cu o zi mai devreme, atât eram de dornic să ajung acasă la Kinglas şi să mă apuc de studiu.

„Oh, Doamne!” Victoria reuşi să afişeze un zâmbet şi făcu o reverenţă scurtă în faţa nou-veniţilor.

— Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Sper că drumul nu v-a obosit prea mult.

Kade clătină din cap.

— A meritat, ştiind că în curând voi fi acasă şi voi putea începe lecţiile cu dumneata.

— Nu-ţi face griji, Nick, spuse Braden, văzând expresia tulbure de pe chipul lui Amprior. Ne-am petrecut noaptea la hanul din Arrochar. Hangiul şi soţia lui au avut foarte mare grijă de noi.

Kade pufni îmbufnat.

— Vă agitaţi cu toţii prea mult. Sunt chiar bine. Nu trebuie să vă faceţi griji cu privire la rezistenţa mea, domnişoară Knight.

Băiatul îi zâmbi din mijlocul coconului său de lână, cu o privire nerăbdătoare. Ochii lui erau de im albastru viu, culoarea unui lac într-o zi însorită. Semăna mai degrabă cu Amprior decât cu ceilalţi fraţi, pentru că avea părul negru, o frunte înaltă ce îi dădea un aer inteligent şi începutul unor trăsături puternice, care promiteau că într-o zi avea să

devină un bărbat frumos.

Dar, chiar şi cu haina de lână, pătura şi un fular din flanel înfăşurat în jurul gâtului, Victoria îşi dădu seama că era mult prea plăpând.

Şi obrajii lui aveau o culoare îngrozitoare. Era la fel de alb ca laptele, dar obrajii supţi îi erau puternic îmbujoraţi. Era evident încântat că se afla acasă şi că urma să înceapă studiile cu ea.

O durea inima că urma să îl dezamăgească pe băiat. Kade părea extrem de dulce şi de fermecător, şi se părea că avea un talent deosebit pentru muzică. În alte împrejurări, ar fi înşfăcat fără ezitare şansa de a-l avea ca elev.

Dar, deşi Kade era fericit să fie elevul ei, ceilalţi bărbaţi din familia Kendrick nu erau. Sorţii nu erau în favoarea ei.

Victoria îşi ridică privirea spre conte şi îl surprinse iarăşi studiind-o cu o expresie ironică. Îi citea gândurile, şi asta o făcu să roşească.

Din fericire, Amprior îşi întoarse atenţia spre fraţii lui.

— O să avem noi o discuţie despre graba asta nebună de-a vă întoarce la Kinglas. Nu vreau să aud că te epuizezi, Kade. Nu putem risca o recidivă.

Fratele lui mai mic îl luă în derâdere în timp ce aruncă la o parte pătura şi începu să-şi desfacă eşarfa din jurul gâtului.

— Acum sunt perfect sănătos, Nick. Şi Braden se agită în preajma mea de parcă ar fi deja medic… sau bătrâna mea doică. Practic m-a încuiat în camera mea.

Braden pufni.

— De parcă te-ar putea ţine cineva sub control când îţi pui mintea să faci un lucru.

— Nu mai sunt un copil, se răţoi Kade, şi e timpul să încetaţi să mă mai trataţi ca pe unul. Zâmbi spre Braden, de parcă ar fi vrut să-şi îndulcească vorbele. Apoi aruncă o privire spre sala cea mare. Unde sunt bunicul şi gemenii?

— Bunicul tău a plecat devreme în vizită la nişte arendaşi, îl informă Amprior. Iar Graeme şi Grant sunt…

— Încă dorm, îl întrerupse Royal pe un ton sarcastic.

Victoria nu se miră, de vreme ce amândoi fuseseră treji cea mai mare parte din noapte, chinuind întreaga casă.

— Oh, am crezut că o să vrea să mă vadă, comentă Kade întristat. Au trecut luni întregi de când au fost în Glasgow.

Contele netezi şuviţele bogate care cădeau pe fruntea băiatului cu atâta grijă, că Victoria simţi cum i se pune un nod în gât. Deşi era un om dur şi aspru, îl trata pe fratele său cu o blândeţe incredibilă.

— Credeam că ajungeţi mai târziu, îţi aminteşti? întrebă Amprior.

Kade se lumină la faţă.

— Oh, da, asta explică tot.

— Pot să-i trezesc, dacă vrei, se oferi Royal.

— Nu, Kade are nevoie de odihnă, interveni Braden. Ar trebui să meargă direct la culcare.

Victoria trebui să-şi înăbuşe un zâmbet când auzi glasul hotărât al băiatului. Poate că era tânăr, dar dovedea o maturitate care contrasta cu atitudinea gemenilor şi chiar cu a lui Royal.

— Sunt de acord, spuse contele. Îi poţi vedea pe bunicul şi pe gemeni la cină.

Kade strâmbă din nas.

— Sunteţi nişte bestii, dar cred că aş putea să mă odihnesc puţin. Apoi făcu ochii mari şi flutură o mână spre unul dintre valeţi. Te rog să fii atent cu aia, Andrew, şi să o duci direct în camera mea.

— Da, conaşule Kade, răspunse valetul care purta o cutie mică, în formă de coşciug. Nu voi permite să păţească nimic.

— Este vioara mea, spuse Kade spre Victoria. Nick mi-a adus-o din Franţa, când s-a întors acasă din război.

— Trebuie să fie un instrument foarte bun, comentă ea.

El încuviinţă din cap cu entuziasm.

— Este splendid, după cum vei auzi cu urechile dumitale. Cânţi la pianoforte, nu-i aşa? Şi eu cânt la

instrumentul ăla. Am studiat nişte duete pe care cred că le putem încerca împreună.

De data aceasta, inima Victoriei se înmuie de tot.

— Oh, cât de… cât de drăguţ, se bâlbâi ea.

— Atunci, putem…

— Destul, băiete, îl întrerupse uşor Amprior. Poţi să vorbeşti mai târziu cu domnişoara Knight.

Contele aruncă în direcţia ei o privire care ameninţa cu ruina şi distrugerea dacă îndrăznea cumva să îl contrazică. Ea blestemă în sinea ei, dar îi zâmbi lui Kade.

— Ar fi mai bine.

— Bine, spuse contele. Acum, sus cu tine, tinere.

Îşi ajută fratele să se ridice. Când Kade se împiedică şi făcu o grimasă, Amprior îl săltă în braţe şi îl ghemui la pieptul lui.

Imaginea aceasta o făcu pe Victoria să lăcrimeze.

„Toanto! Lasă sentimentalismele!”

— Fir-ar să fie, Nick! Ţi-am spus că nu mai sunt un copil, ripostă Kade, pe jumătate râzând, pe jumătate protestând.

— Sigur că nu. Dar nu vrem să cazi şi să te loveşti în prima ta zi acasă. Contele se uită înspre Victoria. Domnişoara Knight nu te-ar mai putea învăţa nimic dacă ai avea capul spart, nu-i aşa?

— Şi Amprior a repurtat o victorie, murmură Alec la urechea Victoriei.

Ea îl ţintui pe vărul ei cu o privire mânioasă. Cu toate acestea, nu putea decât să admire tactica nemiloasă a Excelenţei Sale.

— Presupun că ai dreptate, cedă Kade. Dacă îmi împrăştii creierii prin sala cea mare ar putea fi o problemă. Şi lui Taffy cu siguranţă nu i-ar plăcea mizeria.

— Doamne, Dumnezeule, cât de îngrozitor, comentă contele îndreptându-se spre scara de piatră. Chiar nu înţeleg de ce am fost de acord să te las să vii acasă.

— Pentru că mă iubeşti? întrebă Kade.

— Asta trebuie să fie. Amprior se opri la baza scărilor şi se uită spre Braden. Vii, băiete? Probabil că şi tu ai

nevoie de odihnă.

Braden clătină din cap.

— Aş vrea să vorbesc puţin cu tine şi cu Royal mai întâi. Doar să vă informez cu privire la raportul primit de la medicul lui Kade. Privi spre Victoria. Şi cu dumneata, domnişoară Knight.

De ce ar dori Braden să vorbească cu ea? Ea cu siguranţă nu avea nici cea mai mică dorinţă să se implice în treburile familiei.

— Nu cred că… începu ea.

— Dacă nu te superi, insistă Braden.

Ea se încruntă, dar apoi fu luată prin surprindere de privirea îndurerată care atinse pentru o clipă trăsăturile inteligente ale tânărului.

— Cred că ar fi mai bine să îl asculţi, fătuco, murmură Alec.

Uimită, ea îşi ridică privirea spre el. Era clar că şi Alec văzuse schimbarea din comportamentul lui Braden. Şi Royal, de asemenea, părea tulburat, şi-i aruncă o privire întrebătoare lui Amprior.

Însă contele nu făcu altceva decât să încuviinţeze şi să pornească în sus pe scări.

— Prea bine. O să-l aşez pe Kade, după care ne vom întâlni în bibliotecă.

— Nu trebuie să mă aşezi ca pe un cufăr vechi, comentă Kade pe un ton dintr-odată aspru. Şi Braden se agită prea mult pentru nimic. Mă simt foarte bine, indiferent de ce a spus medicul.

— Băiete, dacă nu mă pot agita în privinţa ta, atunci cine îmi mai rămâne? rosti contele pe un ton rezonabil.

Pentru câteva secunde, băiatul păru să vrea să protesteze, dar apoi oftă.

— Nimeni, presupun.

Îşi odihni capul pe umărul lat al lui Amprior, de parcă ar fi fost brusc învins de oboseală.

În timp ce îl urmărea pe conte ducându-şi fratele în sus pe scări, Victoria avu o premoniţie de rău augur: simţi că ceva nu era deloc în regulă. Poate că nu avea să-i fie

prea uşor să fugă din castelul Kinglas, la urma urmei.

Capitolul 8

— Sunt bine, insistă Kade în timp ce Nick îl ajuta să urce în patul înalt, cu baldachin. Acum, că sunt aici, la Kinglas, mă voi face bine într-o clipită.

Se uită împrejur, la dormitorul cald şi primitor, clipind greu în timp ce trecea în revistă cărţile, jucăriile lui vechi şi instrumentele muzicale.

Emoţiile schimbătoare ale lui Kade îl convinseră pe Nick de faptul că ceva era în neregulă – ceva mai rău decât ultima recidivă a fratelui său mai mic. Când se aplecase să îl salute, pe chipul lui Kade se iviseră lacrimi şi o expresie de uşurare. Acest lucru îl speriase, de vreme ce Kade era un copil care plângea foarte rar. De asemenea, avea senzaţia că fratele lui mai mic îi ascundea ceva, alt lucru care nu îi stătea deloc în obicei. Nick fusese dintotdeauna mai degrabă un tată decât un frate pentru fraţii lui mai mici, iar Kade avea în mod special încredere în el.

— Trebuie să-mi fac griji pentru tine, îţi aminteşti? glumi Nick, în timp ce-l înveli. Şi tu ai fost destul de bolnav, răsfăţatule. Ce naiba te-a apucat de ne-ai speriat pe toţi aşa?

Kade strâmbi din nas.

— Nici mie nu mi-a plăcut deloc.

Când suferise cea mai gravă criză de febră, Nick se temuse pentru viaţa lui Kade. Acum, era mai mult decât evident că fratele lui nu era suficient de rezistent încât să meargă la şcoală şi că avea nevoie de studii în particular până când îşi recăpăta sănătatea şi avea să fie pregătit să meargă la universitate.

— Şi *urăsc* faptul că nu pot cânta muzica mea, adăugă băiatul. Era şi-aşa destul de rău că la şcoală nu puteam să exersez la vioară, dar apoi medicul i-a dat lui Braden instrucţiuni stricte că nu am voie să cânt până nu

mă însănătoşesc. A spus că este prea obositor, dar asta e o mare prostie.

Nick se încruntă.

— De ce nu puteai exersa la şcoală? Din cauza asta te-am trimis acolo în primul rând… pentru orele de muzică.

Kade îşi plecă privirea şi începu să se joace cu aşternutul.

— Oh, am vrut să spun că nu puteam exersa cât de mult voiam. Dar, bineînţeles, profesorii de muzică au fost foarte buni. Îşi ridică privirea şi-i oferi lui Nick un zâmbet tremurat, care îi frânse inima. Cum trebuie să fie, pentru că ştiu că i-ai plătit foarte mult.

Nick se forţă să adopte un ton relaxat, în ciuda faptului cât se strânse inima în piept.

— Tocmai de asta am angajat o guvernantă, pentru că este varianta mai ieftină. Tu şi fraţii tăi mă veţi băga la închisoarea datornicilor în curând.

— Sărmanul Nick, suntem o povară îngrozitoare, nu-i aşa? întrebă Kade cu o mică grimasă.

Amprior îndepărtă părul care căzuse pe faţa palidă a băiatului.

— Nu eşti niciodată o povară, băiete. Să nu gândeşti niciodată aşa.

În ochii lui Kade străluciră câteva lacrimi, dar şi le reprimă.

— Sunt atât de fericit că ai angajat-o pe domnişoara Knight. Pare extraordinar de amabilă. Făcu o grimasă. Este şi foarte drăguţă, nu crezi?

— Şi mult prea în vârstă pentru cineva de seama ta, răspunse Nick pe un ton sever, dar glumeţ.

Kade râse.

— Doar te tachinez. Dar când crezi că putem începe lecţiile?

— Destul de curând. Nu e nicio grabă.

Singura care se grăbea era mult dorita guvernantă, care de abia aştepta să fugă de la Kinglas. Fratele lui îşi scoase mâna de sub cuvertură şi îi prinse degetele într-o strânsoare puternică.

— Trebuie să mă apuc din nou de treabă, Nick. *Am nevoie* de muzica mea.

Muzica fusese întotdeauna alinarea şi refugiul lui Kade. Era clar că avea nevoie de acea alinare acum mai mult ca niciodată.

— Înţeleg, admise Nick uşor.

— Atunci, vei vorbi cu domnişoara Knight să începem cât mai curând posibil?

Kade îl implora din priviri, cu o nerăbdare care îi frânse inima lui Nick.

— O să mă ocup de asta, zisese el fără să dea un răspuns clar.

— Asta ar fi cel mai bine pentru sănătatea mea, o ştiu, insistă Kade pe un ton ascultător.

— Acum, încerci doar să mă manipulezi.

— Şi funcţionează?

Nick bătu uşor mâna fratelui său, apoi o aşeză peste cuvertură.

— Da. O să vorbesc cu domnişoara Knight despre momentul în care vei putea începe studiile.

„Poate după ce reuşeşti să o convingi să şi rămână?”

Şi asta, desigur, însemna că trebuia să-şi convingă familia să nu se mai comporte ca o grămadă de imbecili. Kade oftă uşurat şi se relaxă pe perne.

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc că m-ai adus acasă.

Nick simţi o tensiune în glasul băiatului.

— Băiete, ştii că poţi vorbi mereu cu mine, nu-i aşa? Despre orice te deranjează sau te îngrijorează.

Când privirea lui Kade pluti într-o parte, Nick trebui să-şi înfrâneze frustrarea.

— Desigur. Dar nu-ţi face griji, Nick! Acum, că sunt acasă, totul e bine, răspunse băiatul, uitându-se la perdelele grele de catifea din jurul patului de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

Nick se întreba dacă să insiste cu întrebările, când uşa se deschise şi intră Taffy, urmată de un valet care aducea o tavă cu mai multe vase acoperite.

— Acum, conaşule Kade, începu ea, vei servi micul

dejun, după care vei trage un pui de somn, nu-i aşa?

— Nu cred că am de ales, răspunse Kade, uitându-se în sus la Nick.

— Nu, nu ai, replică Nick. Şi vreau să aud de la Taffy că ai mâncat tot la micul dejun.

Menajera descoperi vasele cu mâncare în care se aflau ouă fierte, pâine prăjită şi biscuiţi cu gem, dar Kade le privi cu dezgust.

— Nu prea am poftă de mâncare în perioada asta. Uneori, mi se pare că e prea obositor şi să mănânc.

„Doamne!”

— Ai nevoie doar de nişte mâncare bună din Ţinuturile înalte, spuse Nick, păstrându-şi calmul.

— Aşa e, adăugă Taffy, aruncându-i lui Nick o privire îngrijorată în timp ce se apucă să-i pregătească o farfurie. Acum, stăpâne, am dus micul dejun şi în bibliotecă. Ceilalţi te aşteaptă acolo.

Nick ştia când era alungat dintr-o încăpere.

— Da, Taffy. Ciufuli părul fratelui său. Voi urca mai târziu să văd ce faci, răsfăţatule.

Când ajunse la uşă, se uită peste umăr. Fratele lui arăta prea mic şi firav, parcă înghiţit de un morman de lenjerii de pat şi pături. Frica îi cuprinse inima ca o mănuşă de gheaţă, şi se prinse de clanţă, simţindu-se uşor ameţit.

„Stăpâneşte-te, omule! Nu-ţi poţi permite să intri în panică, cu atât mai puţin când e în joc sănătatea lui Kade”.

Fratele lui îşi ridică privirea de la tava pe care o ţinea în poală şi îşi flutură mâna spre el cu veselie.

— Ne vedem mai târziu.

Nick reuşi să zâmbească şi să iasă de acolo înainte de-a face ceva stupid – cum ar fi, să-i arate fratelui său cât de speriat era. *Nu* avea să-l piardă pe Kade, aşa cum îi pierduse pe soţia şi pe fiul lui. Avea să-i ofere tot ce-i trebuia băiatului, ca să se facă bine. Şi dacă asta însemna că trebuia s-o lege pe Victoria Knight de un scaun ca să o facă să rămână la Kinglas, atunci aşa avea să facă.

Alec păşi în holul de la intrare tocmai când Nick cobora scările.

— Te aşteaptă în bibliotecă, îi spuse prietenul lui.

— Nu ni te alături?

— Nu, mă duc sus să-mi strâng bagajul. Voi pleca înainte de prânz.

Nick resimţi afirmaţia asta ca pe o undă de şoc.

— Şi domnişoara Knight va pleca odată cu tine?

Alec îşi înclină capul şi îl studie din priviri.

— Dacă îţi joci bine cărţile, cred că o poţi convinge să rămână.

— Ai vreo sugestie? întrebă Nick sarcastic. Până acum nu am reuşit.

— Spune-i doar cât de mult ai nevoie de ea, îl sfătui Alec. Şi de data asta să adopţi un ton serios.

— Doamne, omule, chiar am nevoie de ea. Kade are nevoie de ea.

Alec îl bătu pe umăr.

— Atunci, spune-i asta. Porni în sus pe scări, apoi se întoarse. Amprior, dacă nu o vei trata pe domnişoara Knight cu respectul cuvenit, mă voi întoarce şi te voi ucide.

— După cum am spus mai devreme, o voi trata ca pe o prinţesă.

Alec scoase un hohot de râs.

— Ei bine, ai grijă să se întâmple întocmai.

Scuturând din cap mirat de reacţia prietenului său, Nick se îndreptă cu paşi grăbiţi spre bibliotecă. Fraţii lui şi femeia pe care dorea să o angajeze ca guvernantă stăteau în jurul unei mese joase din dreptul ferestrei, pe care se afla un platou generos cu gustări. Domnişoara Knight şedea rigidă la marginea canapelei, cu o altă ceaşcă de cafea şi un biscuit neatins în faţa ei. Nu era de mirare că era atât de slabă – femeia părea *că* nu mânca niciodată. Ea şi Kade ar trebui să se înţeleagă de minune.

Poate că Braden o făcea să se simtă neliniştită, pentru că se plimba de colo-colo şi arăta gata să sară la atac. Numai Royal servea micul dejun copios, tăind cu poftă din bucata uriaşă de şuncă, din brânză şi numeroasele produse de patiserie. Poate că şi pofta lui de mâncare putea explica lipsa de apetit a domnişoarei Knight, deoarece aceasta se

uita la Royal cu o expresie oarecum îngrozită.

Dacă nu ar fi fost atât de încordat, Nick ar fi râs de întreaga situaţie. Royal era cunoscut pentru pofta lui de mâncare, chiar şi în mijlocul unei crize sau al unei bătălii aprige. În timpul războiului, Nick îl găsise de mai multe ori ghemuit în spatele vreunui gard viu sau în vreun şanţ, savurând liniştit orice gustări sau resturi de mâncare reuşise să găsească.

„Nu ştii niciodată când va fi ultima ta masă, bătrâne”, îi spusese Royal odată, când o ghiulea de tun şuierase pe deasupra capetelor lor. Poţi la fel de bine să profiţi de ocazie şi să te îndestulezi.

Dacă nu pentru altceva, Nick îl admira pe fratele său pentru stomacul sănătos.

— În sfârşit! exclamă Braden. Ce-a durat atât? Kade e în regulă?

— E bine, răspunse Nick şi se aşează într-unul din fotoliile care flancau canapeaua. Va lua micul dejun şi apoi va trage un pui de somn.

— Bietul băiat arăta distrus, comentă Royal, punându-şi farfuria pe masă.

— N-ai idee cât de tare, spuse Braden.

— Atunci, te rog, nu mai face insinuări şi povesteşte-ne tot ce s-a petrecut, zise Royal.

— Nu trebuie să fii atât de maliţios, replică Braden cu un aer de demnitate. Pur şi simplu, am crezut că Nick trebuie să audă primul. El este tutorele lui Kade.

— Sunt aici acum, spuse Nick, aşa că nu trebuie să ne certăm. Aruncă o privire spre domnişoara Knight. Vrei să fii amabilă să-mi torni o ceaşcă de cafea?

— Oh, desigur, spuse ea, tresărind un pic.

Îi pregăti grijulie o ceaşcă, de parcă s-ar fi temut să nu o verse. Fata era în mod evident tulburată. În ciuda asigurărilor lui Alec, Nick simţea că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât s-o şteargă din loc.

— Lord Amprior, simt că nu se cade să fiu şi eu aici, începu ea, confirmându-i suspiciunile. Sunt sigură că asta este o chestiune privată de familie.

— Nu, trebuie să rămâi, i-o tăie ferm Braden. De vreme ce vei fi guvernanta lui Kade, ar trebui să înţelegi ce i s-a întâmplat. Va avea nevoie de tot sprijinul dumitale ca să-şi revină.

Privirea ei se îndreptă spre Nick, iar ochii ei mari şi albaştri îl implorau să ofere o explicaţie. El oftă.

— Din păcate, domnişoara Knight are unele rezerve în privinţa acceptării acestei poziţii.

Braden se întoarse încet spre Royal, încruntat.

— I-aţi făcut toţi probleme, nu-i aşa? Ce aţi făcut de aţi speriat-o pe domnişoara Knight?

— Eu n-am făcut nimic, protestă Royal.

— Ha! murmură guvernanta.

— Royal are dreptate în mare parte, confirmă Nick. Cea mai mare vină o au bunicul şi gemenii.

— Atunci, dă-i încolo, spuse Braden nerăbdător. Kade este cel care are nevoie de ajutor.

— Aş spune că *toţi* fraţii dumitale au nevoie de ajutor, domnule Kendrick, interveni Victoria. Nu că asta ar fi treaba mea, adăugă ea în grabă.

— Poate, dar nu la fel de mult pe cât are nevoie Kade, ripostă Braden. Ceilalţi sunt doar proşti şi încăpăţânaţi, dar totuşi inofensivi. La Kade este altceva. El încă este doar un băiat, şi a trecut printr-o perioadă îngrozitoare.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, spuse ea.

Empatia şi căldura de pe chipul ei contrastau cu postura ei încordată. Toate astea îi dădeau de înţeles lui Nick că femeia nu era complet indiferentă la rugămintea lui Braden.

„Rezolvă mai întâi cea mai mare problemă, apoi vei rezolva şi restul, odată ce o vei face să se răzgândească”.

— Poate că Braden are dreptate… nu trebuie să ne facem griji în privinţa celorlalţi fraţi ai mei, spuse Nick, frecându-şi bărbia într-un gest gânditor.

— Chiar aşa? întrebă ea, pe un ton evident sceptic.

— Kade este principala mea preocupare acum. El ar fi centrul atenţiei dumitale, indiferent de ce alte îndatoriri mai eşti de acord să preiei.

Când ea deschise gura, cel mai probabil ca să ridice o obiecţie, Nick o opri.

— Dumneata vei alege ce alte îndatoriri vei prelua.

Royal îşi dădu ochii peste cap, dar se abţinu de la orice comentariu. Ştia că Nick *l-ar arunca* de pe crenelurile castelului dacă ar continua să intervină în discuţie. În plus, acum era şi el la fel de îngrijorat pentru Kade. Pentru toţi fraţii Kendrick, Kade era mai important decât orice altceva.

Domnişoara Knight îl privi cu o expresie tulburată. Nick aşteptă să se calmeze. În cele din urmă, Victoria scoase un oftat.

— Prea bine, milord. Sunt dispusă să amân luarea unei decizii, în funcţie de rezultatul acestei discuţii.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Knight, zise Nick, oferindu-i un zâmbet cald.

Ea roşi şi încercă să-i răspundă în aceeaşi manieră.

Braden răsuflă uşurat.

— Da, îţi mulţumesc şi eu, doamnă. Nu ştiu cât de multe cunoşti despre Kade.

— Ştiu că este un muzician desăvârşit, începu ea. Dar că are o sănătate şubredă.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care vreau să devin medic, spuse Braden.

— Atunci, Kade este un băiat foarte norocos, rosti ea, încuviinţând din cap.

Braden îi aruncă fratelui său o grimasă neliniştită.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece la şcoală, Nick. Ar fi trebuit să-l ţinem acasă, în siguranţă.

— Kade a fost dintotdeauna mai bolnăvicios, explică Nick către guvernantă. A studiat aici cu diferiţi profesori particulari, până anul trecut. Atunci, l-am trimis la Academia Eskbank din Glasgow.

— A fost din cauza muzicii blestemate a lui Kade, rosti mohorât Royal. Nu am putut găsi profesori suficient de proşti cât să se mute într-un castel îndepărtat din Ţinuturile înalte.

Victoria ridică din sprâncene, dar se abţinu de la orice comentariu.

— Kade l-a sâcâit pe Nick luni în şir ca să îl trimită la şcoală, continuă Braden. Ne-a sâcâit pe toţi şi în cele din urmă ne-a învins.

— Eu am ales Eskbank, spuse Nick, deoarece are o reputaţie excelentă, profesori şi cursuri potrivite, precum şi un director care crede în metodele de predare progresivă. Nu avea intenţia să-l lase pe fratele său în seama unui om care l-ar fi maltratat sau care i-ar fi neglijat sănătatea. În plus, este în Glasgow, unde frecventează şi Braden universitatea.

— În felul ăsta, eu puteam să îl ţin sub observaţie pe Kade, sau cel puţin aşa credeam, continuă Braden pe un ton plin de amărăciune. Dar el avea probleme, şi eu nici măcar nu mi-am dat seama.

— Dar părea că se descurca bine, spuse Royal. Cel puţin asta a fost impresia mea când a venit acasă, în vacanţa de iarnă.

— Chiar se descurca bine, rosti Nick. Sunt sigur de asta.

Mai mult, Kade fusese nerăbdător să se întoarcă la şcoală şi la profesorii de muzică.

— Ce s-a schimbat între timp? întrebă domnişoara Knight.

— În acest semestru, a fost numit un nou director de departament, începu Braden. Şi un nou şef de departament.

La fel ca alte şcoli, Eskbank era împărţită în mai multe departamente, fiecare supravegheată de câte un profesor care era numit director al departamentului respectiv. Şeful departamentului era de obicei elevul cel mai în vârstă din departament.

— Şi? întrebi Nick

— Noul director de departament, un bărbat pe nume Corbin, a început să-l dispreţuiască profund pe Kade, explică Braden. A început să-l facă responsabil pentru tot felul de infracţiuni prosteşti, unele dintre ele inventate.

— Sfinte Dumnezeule, mormăi Royal. Cum ar putea cineva să nu-l placă pe băiatul ăsta dulce?

Braden ridică din umeri.

— Omul este un ticălos, şi ticăloşii se iau de cei pe care îi percep ca fiind cei mai slabi. Corbin şi-a făcut o adevărată misiune din a-l pedepsi pe Kade ori de câte ori avea ocazia. Pedepsele includeau şi interzicerea exersatului la vioară.

— Doamne, murmură Nick. Acum, totul începea să aibă sens.

— Bietul băiat, comentă domnişoara Knight, scuturând din cap.

— Când ţi-a spus în cele din urmă toate astea? întrebă Nick, forţându-se să rămână calm.

— De abia când s-a îmbolnăvit şi l-am adus în reşedinţa noastră din Glasgow, îi explică Braden domnişoarei Knight.

Nick se încruntă.

— Dar eu am venit în Glasgow imediat ce mi-ai scris. Kade nu mi-a zis nici măcar o vorbă despre toate astea.

Călărise ca un demon ca să ajungă la căpătâiul lui Kade şi rămăsese lângă el mai mult de o săptămână. Fusese o perioadă de agonie, cu toate vechile trăiri şi sentimente de vinovăţie ieşind din nou la iveală şi chinuindu-l, în timp ce se lupta cu teama că avea să-l piardă şi pe Kade. Dimineaţa când febra băiatului se domolise, în sfârşit, şi îi zâmbise privindu-l cu ochii limpezi fusese dimineaţa în care Nick începuse din nou să creadă în Dumnezeu.

Se întorsese la Kinglas abia după ce fusese sigur că boala lui Kade nu avea să revină. Avea încredere că Braden şi personalul de la reşedinţa lor din Glasgow – alături de cei mai buni medici din oraş – o să-l îngrijească pe băiat aşa cum era necesar, până când se putea întoarce acasă.

— Kade nu a vrut să-ţi spună, continuă Braden tăcut. Ştie că îţi faci griji pentru noi toţi şi nu voia să te împovăreze.

— Oh, Doamne, oftă Royal, apăsându-şi mâinile peste ochi.

Frustrarea şi sentimentul de vinovăţie îl făceau pe

Nick să vrea să dărâme un perete cu pumnul. Dar, pe moment, se stăpâni. Aici era vorba despre fratele lui mai mic, nu despre el.

— Corbin a abuzat fizic de Kade?

Domnişoara Knight scoase un sunet disperat pe care avu grijă să-l acopere la timp cu mâna, înţelegând în mod clar la ce se referea Amprior.

Cei mai mulţi băieţi care plecau la şcoală ştiau ce se putea întâmpla chiar şi în cele mai bune instituţii – bătăi şi atacuri umilitoare care puteau marca fizic şi psihic orice băiat. Nick nu suferise niciodată astfel de umilinţe şi nici fraţii lui mai mari. Chiar şi pe vremea când erau doar nişte copii, fuseseră mai mult decât capabili să se apere singuri în mediul uneori dur de la internat.

Dar nu şi Braden. Şi nici Kade. Acesta era motivul pentru care Nick avusese deosebită grijă când alesese şcoli pentru ei.

— Domnul Corbin nu l-a rănit niciodată fizic pe Kade, spuse Braden. Ştia că tu nu ai tolera niciodată aşa ceva.

— L-a rănit altcineva? întrebă Royal, care arăta la fel de dezgustat ca Nick.

— Da. Richard, fiul cel mare al lui Lord Kincannon, răspunse Braden. A fost numit în funcţia de şef al departamentului în acest semestru. Atunci, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută.

Nick fusese la aceeaşi şcoală cu Kincannon. Omul fusese de pe atunci o nevăstuică răutăcioasă, şi se părea că fiul îi călca pe urme.

— Ce s-a întâmplat?

— Un alt elev a devenit ţinta răutăţilor lui Richard şi ale găştii sale. Băiatul respectiv a fost bătut grav de domnul Corbin pentru o greşeală nesemnificativă. Kade a fost indignat de această maltratare şi s-a plâns directorului.

— La naiba, comentă Royal cu o grimasă. Ar fi trebuit să ne scrie nouă, în schimb.

Domnişoara Knight păru uimită.

— De ce a fost greşit că s-a dus la director? Sunt sigură că directorul doreşte să afle când unul dintre elevii

instituţiei sale este maltratat.

— Din păcate, rareori se întâmplă astfel, răspunse Nick. Nu există păcat mai mare pe care îl poate comite un băiat decât să spună unui alt elev ce a păţit, mai ales dacă acesta este şeful departamentului sau mai mare decât el.

Ea se încordă, dezaprobând în mod evident spusele contelui.

— Asta e ridicol.

— Orice persoană sănătoasă la cap ar fi de acord cu dumneata, spuse el.

— Nu directorul a fost problema, continuă Braden. De fapt, el i-a mustrat atât pe domnul Corbin, cât şi pe fiul lui Kincannon. *Asta* a fost problema. Richard era furios că fratele nostru s-a plâns directorului. El şi alţi băieţi mai mari au aşteptat până noaptea, când directorul nu era în şcoală, l-au scos pe Kade din pat şi l-au târât la toaletă, i-au îndesat capul în… Se uită la domnişoara Knight. Ei bine, înţelegeţi. Apoi… apoi au urinat pe el.

Braden se întoarse repede spre fereastră, încercând să-şi reţină lacrimile. Nick nu mai simţea nevoia să spargă un perete cu pumnul – voia să omoare pe cineva.

— Doamne! exclamă Royal. Mă duc acolo chiar acum să-i omor pe nenorociţii ăia. Se împinse din scaun. Şi apoi o să-l omor şi pe nenorocitul ăla de profesor.

Nick îi împărtăşea setea de răzbunare, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre fraţii Kendrick să fie implicat într-un scandal şi să facă situaţia şi mai complicată.

— Nu, n-o să faci asta. Stai jos, Royal, spuse el.

Fratele lui se holbă la el.

— Du-te naibii! Dacă n-o să pui tu lucrurile la punct, o s-o fac eu.

— Stai jos, repetă Nick printre dinţi. N-avea niciun chef să se lupte cu fratele lui încăpăţânat, care era atât de furios, că putea omorî pe cineva.

Vocea calmă a domnişoarei Knight spintecă atmosfera încordată.

— Domnule Kendrick, nu cred că Braden a terminat

de povestit, îi spuse ea lui Royal. Cu siguranţă trebuie să auzi toate faptele înainte de a lua o decizie cu privire la acţiunile dumitale viitoare.

Royal îşi întoarse privirea de foc spre ea.

— Pe dumneata ce te interesează? Doar pleci, nu-i aşa?

Ea tresări, apoi se ridică, susţinându-i privirea lui Royal.

— Mă interesează suficient cât să ştiu că nu-i vei face niciun bine lui Kade dacă vei comite un act de violenţă, oricât de mare este impulsul.

Royal se înălţă deasupra ei, clocotind de mânie. Cu toate acestea, fata nu cedă. Pentru o femeie cu un aspect atât de fragil, arăta un curaj surprinzător şi impresionant în acelaşi timp.

Braden se întoarse, deja mai stăpân pe sine.

— Are dreptate. Trebuie să afli şi restul poveştii.

— Royal, te rog să iei loc, spuse Nick. Odată ce vom şti totul, vom vedea cum va trebui să procedăm.

Fratele lui îi mai aruncă o privire domnişoarei Knight, care încuviinţă din cap şi îl bătu uşor pe antebraţ. El murmură ceva în barbă, apoi se lăsă la loc pe fotoliu.

„Sfinte Dumnezeule!” Fata îl făcuse pe fratele lui încăpăţânat să se domolească. Era un miracol afurisit. Nick se holbă la ea, fermecat de trăsăturile ei calme şi frumoase. Victoria îi întâlni privirea cu un zâmbet misterios, apoi îşi reluă locul pe canapea.

El îşi desprinse privirea de la ea şi se concentra asupra lui Braden.

— Continuă, băiete!

Braden încuviinţă din cap.

— Kade a spus că întâmplarea aia a fost partea cea mai rea. După aceea, l-au târât în curtea şcolii şi au aruncat câteva găleţi de apă rece pe el… ca să îl cureţe, ziceau. Dar nu l-au lăsat să se usuce sau să se întoarcă în pat. L-au închis afară, ud leoarcă şi îmbrăcat doar în cămaşa de noapte. Şi-a petrecut noaptea ghemuit pe pragul uşii. Portarul l-a găsit în dimineaţa următoare, aproape complet

îngheţat.

— Doamne, şopti Nick. Imaginea fratelui său mai mic maltratat, singur şi tremurând de frig îi sfâşie sufletul. Avusese parte de multe tragedii în viaţa lui şi supravieţuise ororilor războiului. Dar actul acesta plin de răutate şi lipsit de sens… ei bine, era posibil să îl trimită dincolo de graniţa nebuniei. Kade trecuse printr-un astfel de chin fără să aibă parte de sprijinul cuiva, iar Nick nu putea suporta aşa ceva.

— De ce naiba n-a trezit pe cineva? întrebă Royal cu glas gâtuit.

Braden făcu o grimasă.

— Era umilit şi nu voia să înrăutăţească situaţia nici pentru el, nici pentru celălalt băiat.

— Vrei să spui că i-ar fi făcut şi mai multe? întrebă domnişoara Knight pe un ton ce-i trăda groaza. E nebunie curată.

— Onoarea masculină e adesea nebunie curată, îi explică Nick.

— Pentru că bărbaţii sunt nişte idioţi, completă Royal cu amărăciune.

Expresia ei tulburată arăta că era de acord cu el.

— Până a doua zi, Kade a făcut febră mare, continuă Braden. În după-amiaza aceea, când directorul s-a întors din călătorie, mi-a trimis de ştire. L-am adus imediat pe Kade acasă, şi mai departe ştiţi ce s-a întâmplat.

Nick îşi apăsă mâna la tâmple, simţind că mai avea un pic şi-i ieşea creierul prin craniu. Trebuia să se gândească şi să procedeze cum era mai bine pentru Kade. În trecut, reacţionase de prea multe ori *fără* să se gândească, lăsându-se mânat de furie. Iar asta nu-i adusese decât şi mai multă suferinţă, iar familia lui suferise deja cât pentru zece vieţi.

— Ei bine, ce vom face? întrebă Royal.

— În primul rând, o să vorbesc cu Kade şi apoi mă duc la Glasgow să discut cu directorul, răspunse Nick. De asemenea, avea să se ocupe de Corbin şi să discute cu Lord Kincannon despre băiatul ăla dezgustător care îi era fiu.

— Nu, n-o vei face, interveni Braden, aşezându-şi cu

fermitate ochelarii pe nas.

Royal se strâmbă.

— De ce nu?

— Pentru că am avut deja grijă să clarific situaţia, răspunse Braden. De îndată ce Kade mi-a povestit totul, m-am dus să vorbesc cu directorul. Am insistat ca fiul lui Kincannon să fie pedepsit şi Corbin să fie concediat din funcţia de profesor.

— Sunt sigur că a făcut întocmai, nu-i aşa? întrebă Royal cu sarcasm.

— De fapt, chiar aşa a făcut. Richard a fost eliminat din şcoală, şi domnul Corbin a fost concediat fără nicio recomandare.

Nick râse, nevenindu-i să creadă.

— Cum ai reuşit asta? Deşi era adevărat că Braden avea mai multă minte decât restul familiei la un loc şi era matur pentru vârsta lui, era încă tânăr şi destul de necunoscător în treburile lumeşti.

— L-am ameninţat că altfel o să vii tu, Nick, răspunse el. I-am spus că îţi vei pune în gând să închizi şcoala şi să distrugi reputaţia tuturor celor care au lucrat acolo.

— Şi te-a crezut?

Braden îi aruncă un zâmbet nedumerit.

— Sigur că da. De fapt, am crezut că sărmanul om o să aibă o cădere nervoasă chiar atunci.

Royal râse scurt şi aspru.

— În mod clar a auzit de reputaţia teribilă a lui Lord Amprior.

— Da, şi l-a îngrozit, comentă Braden cu un zâmbet mulţumit.

Nick făcu o grimasă când se uită la domnişoara Knight. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o sperie pe fată cu poveşti exagerate despre firea lui severă. Cu toate acestea, ea nu părea câtuşi de puţin afectată de caracterizarea făcută de Braden. De fapt, zâmbetul ei sugera că era de acord cu tactica fratelui său.

— Te-ai descurcat bine, băiete, spuse Royal. Încă avem şanse să te transformăm într-un războinic scoţian.

Braden îşi coborî umerii şi zâmbi timid.

— Doamne, sper că nu.

— Royal are dreptate, spuse Nick. Te-ai descurcat bine. Dar îl voi vizita pe director data viitoare când mă voi duce în Glasgow. De asemenea, îl voi vizita şi pe Lord Kincannon şi voi discuta cu el despre fiul său. Se opri, făcând o grimasă. Şi trebuie să vorbesc şi cu Kade despre acest incident. Nu ar trebui să ascundă nimic faţă de mine.

Detesta faptul că fratele lui mai mic păstrase un asemenea secret faţă de el.

— Nu poţi, i-o tăie Braden cu hotărâre.

— Dar…

— Nu. Îl vei umili şi mai mult. Ştii cât de mult te admiră. Îi este teamă că o să fii dezamăgit de el.

— N-aş putea fi niciodată dezamăgit de el, protestă Nick.

— Bineînţeles că nu, continuă Braden. Dar el nu vrea să vorbească despre asta acum. Cel mai bine este să-l lăsăm până când va fi pregătit să aducă el însuşi subiectul în discuţie.

— Când ai devenit atât de inteligent? comentă Royal cu un pufnet.

Braden îşi dădu ochii peste cap.

— Întotdeauna am fost inteligent. Categoric, mai inteligent decât voi toţi.

— Cred că o să devii un doctor excelent, spuse domnişoara Knight cu blândeţe.

Cel puţin exista un membru al familiei pe care îl admira.

Nick oftă.

— În regulă, pentru moment, voi acţiona cum mă sfătuieşti tu. Dar trebuie să facem ceva ca să-l ajutăm pe Kade. Nu ne putem preface că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar facem ceva, zise Braden pe un ton răbdător, de parcă Nick ar fi fost cam greu de cap. O angajăm pe domnişoara Knight să-i fie profesoară.

Guvernanta clipi, expresia ei schimbându-se din gânditoare în prudentă.

— Dar eu nu sunt profesoară. N-ar fi mai bine pentru Kade să fie în preajma unui profesor de sex masculin, care să aibă mai multă experienţă în astfel de situaţii?

Braden clătină din cap.

— Nu după acea experienţă traumatizantă de la Eskbank. Sincer, Kade se va simţi mai confortabil în prezenţa unei profesoare. I-am spus lucrul acesta lui Nick încă de luna trecută.

Ea aruncă o privire întrebătoare către Nick. Acesta încuviinţă din cap.

— A fost ideea lui Braden să angajăm o persoană de sex feminin pentru Kade, şi acum înţeleg de ce a fost atât de insistent în privinţa asta. Dar a fost ideea mea să îi înveţi câte ceva şi pe ceilalţi fraţi ai noştri.

Când ea începu să se încrunte, el ridică o mână.

— Deocamdată, vom lăsa deoparte acest subiect.

— Sau pentru totdeauna, murmură ea.

Nodul din pieptul lui începu să se descâlcească. Se părea că fata era dispusă să accepte postul, la urma urmei.

Royal oftă.

— În cele din urmă, se pare că avem totuşi nevoie de influenţa unei femei în locul ăsta blestemat.

Nick ridică din sprâncene.

— Ei bine, domnişoară Knight, ce crezi? Eşti dispusă să accepţi provocarea?

Ea se încruntă, încă dezbătând problema în sinea ei.

— Cum va trebui să mă îngrijesc de nevoile şi dorinţele lui Kade, voi avea control deplin asupra materialelor de curs şi asupra metodelor de predare?

El încuviinţă din cap, ştiind că putea avea încredere că avea să-l trateze pe Kade cu blândeţe.

— Şi te vei îngriji ca domnul MacDonald să înceteze războiul pe care l-a pornit împotriva mea?

— Se va ocupa de asta, altfel o voi face eu, rosti Braden cu asprime.

Fraţii Kendrick stăteau cu sufletul la gură, aşteptând decizia ei. Când, în sfârşit, îl privi direct pe Nick, expresia ei era în acelaşi timp ironică şi resemnată.

— Atunci, da, Lord Amprior, spuse ea. Voi accepta poziţia.

Capitolul 9

Victoria corectă poziţia degetelor lui Kade pe clapele pianului Broadwood.

— Încearcă aşa! Şi poate ar fi de ajutor dacă ai încetini ritmul puţin, deoarece este o piesă atât de grea.

Băiatul se uită la ea cu un rictus amuzant.

— Profesorul meu de muzică din Glasgow îmi spunea întotdeauna că mă străduiam prea tare de fiecare dată când începeam să studiez o piesă nouă. Spunea că trebuie să îmi exersez răbdarea dacă vreau să excelez cu adevărat.

Ea zâmbi.

— Să nu spui nimănui, dar eu am considerat întotdeauna că răbdarea este supraestimată. Nu cred că-i nimic în neregulă cu a începe studiul direct, cu entuziasm.

De fiecare dată, Victoria aborda o nouă compoziţie, în special una atât de complexă din punct de vedere tehnic precum *Sonata 21* a lui Beethoven, cu mare entuziasm, fapt ce o făcea să uite de toate şi să nu se descurajeze din cauza provocării.

— Nu-i voi spune lui Nick că ai zis asta, comentă Kade, chicotind. Ar fi şocat să audă că guvernanta mea m-a încurajat să mă revolt împotriva uneia dintre virtuţile de căpătâi.

Victoria se aplecă mai aproape de banca pianului, de parcă i-ar fi împărtăşit o confidenţă.

— Acesta să fie micul nostru secret, vrei? Ne putem revolta împreună.

Plăcerea timidă din zâmbetul băiatului îi încălzi inima mai mult decât focul zdravăn care ardea în cămin.

— Sunt atât de bucuros că ai venit tocmai până aici ca să mă înveţi, spuse el, întorcându-şi atenţia asupra partiturii aşezate deasupra pianului. Detest faptul că Nick e

îngrijorat din pricina mea. Dar pare că se simte mai bine ştiind că ai tu grijă de mine. În realitate, nu am nevoie de nimeni să mă îngrijească, adăugă el. Nu sunt un copil.

— Sigur că nu, răspunse ea pe un ton grav. De fapt, cred că ai deja câteva fire de păr alb în creştet.

Kade chicoti.

În realitate, nu era cu mult mai mare decât un copil şi mai era şi foarte sensibil. De fiecare dată când se gândea la trauma pe care o suferise, Victoriei îi venea să plângă sau să ceară socoteală cerurilor. Era greu de imaginat că cineva ar putea face atâta rău unui copil, deşi aceasta era o perspectivă extrem de naivă asupra lumii. Învăţase din proprie experienţă că violenţa se ascundea peste tot, chiar şi printre cele mai alese categorii ale societăţii. Victoria aproape că ajunsese să creadă că oamenii bogaţi şi puternici, precum Thomas Fletcher, erau oameni de cea mai rea speţă, deoarece se foloseau adesea de privilegiul lor pentru a abuza de ceilalţi.

Când Kade începu din nou să cânte, cu degetele plutind pe deasupra clapelor, ea luă o lampă Argand de pe bufet şi o aşeză cu grijă pe pian.

Se aflau în salonul familiei, aşteptându-i pe ceilalţi să urce după cină. Cum amurgul cobora mai devreme în Scoţia în acest moment al anului, familia Kendrick respecta programul rezonabil – deşi demodat – al culcării odată cu găinile. Ea şi Kade obişnuiau deja să se scuze înaintea desertului şi să urce în salon pentru a-şi petrece timpul la pian, înainte să ajungă tava cu ceai şi să li se alăture fraţii lui.

Preluase rolul de profesoară cu o hotărâre sumbră, incapabilă să-i întoarcă spatele lui Kade după ce ascultase povestea îngrozitoare a lui Braden. O făcuse de dragul băiatului, bineînţeles, dar mai fusese un element care o surprinsese şi pe ea – nu fusese capabilă să-l refuze pe Amprior. Acesta fusese în mod evident devastat de suferinţa lui Kade, iar durerea şi furia plutiseră în jurul lui ca un nor întunecat. Îşi controlase reacţia cu o disciplină admirabilă, dar Victoria nu se lăsase păcălită. Era evident

că el se învinovăţea pentru ce i se întâmplase lui Kade. Se vedea, de asemenea, că se simţea destul de neajutorat când venea vorba despre gestionarea situaţiei.

Aşa că, atunci când îi ceruse cu tact să rămână, ea răspunsese afirmativ. Nu ar fi putut să trăiască împăcată cu ea însăşi dacă ar fi întors spatele familiei Kendrick, când exista chiar şi o fărâmă de şansă să îi poată ajuta. Chiar dacă asta însemna să-şi petreacă iarna închisă într-un castel rece şi îndepărtat, cu ceea ce probabil era cel mai încăpăţânat grup de bărbaţi din Scoţia.

Ca orice om de onoare, contele reuşise cumva să-i controleze într-o oarecare măsură pe fraţii lui. Trecuseră aproape două săptămâni de când acceptase poziţia de guvernantă, iar Alec plecase spre Glasgow împreună cu Braden. În tot acest timp, gemenii încetaseră să o necăjească, Royal încetase să fie mereu ursuz şi chiar şi domnul MacDonald îşi retrăsese, în cea mai mare parte, atacurile.

Ajuta şi faptul că toată lumea de la Kinglas îi era devotată lui Kade, astfel încât, atunci când contele anunţase că Victoria este importantă pentru recuperarea sănătăţii lui Kade – în ciuda faptului că era o femeie *şi* o englezoaică –, familia se văzuse nevoită, cam fără tragere de inimă, să dea ascultare ordinelor.

Degetele lui Kade se împleticiră când porni să interpreteze notele finale ale rondoului.

— Pianissimo, murmură ea. Această secţiune este mai delicată, aproape ca muzica de dans. Se întinse în faţa lui şi apăsă câteva clape cu mâna stângă, pentru a-i exemplifica.

— Aha, înţeleg. Apoi accelerez spre final, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— Exact. Încearcă din nou!

De data asta, Kade reuşi. Victoria urmărea cu admiraţie cum degetele lui zburau peste claviatură, interpretând cu uşurinţă partea rapidă cu mâna stângă, acompaniată de tremoloul executat cu dreapta. Era o sonată care îi învingea până şi pe cei mai experimentaţi interpreţi, însă Kade se avânta peste note, punându-şi tot

sufletul în interpretare.

Când încheie cu o înfloritură triumfătoare, Victoria aplaudă cu entuziasm.

— A fost minunat, Kade. Vei învăţa piesa în cel mai scurt timp.

El se întoarse să o privească, şi ochii lui albaştri străluceau de bucurie, moment în care semăna foarte mult cu fratele lui mai mare. Ori de câte ori Kade se aşeza la pian sau exersa la vioară, părea să uite de probleme. Începea să se vindece de trauma suferită şi făcea progrese constante în fiecare zi.

Faptul că îi preda lui Kade, ştiind că îl ajuta cu adevărat, îi aducea Victoriei o linişte sufletească şi un sens în viaţă pe care nu le mai simţise de la noaptea aceea îngrozitoare de la conacul Welgate.

— Mulţumesc, spuse el. Îl iubesc pe Beethoven, şi această piesă este deosebit de frumoasă. Nu ar fi extraordinar dacă aş putea să compun şi eu ceva atât de magnific? Aş vrea să pot.

— Ai încercat vreodată să compui?

Între sprâncenele lui apăru un mic rid.

— Presupun că nu m-am gândit niciodată cu adevărat. În plus, nu sunt aşa talentat.

— Nu ştii niciodată până nu încerci.

— Dumneata ai compus muzică vreodată?

Ea strâmbă din nas.

— Da, şi eu categoric *nu* sunt talentată în privinţa asta. Rezultatul a fost oribil. Aşa îi spusese unul dintre profesorii ei de la şcoală, deşi acelaşi mesaj îl percepuse şi de la propriile ei urechi. Destinul meu este să fiu profesoară.

— Dar eşti un interpret grozav.

— Nu sunt la fel de pricepută ca tine. Se gândi o clipă la ce voia să-i spună. Trebuia să-i vorbească astfel încât să nu-l stânjenească sau să-i dezvăluie faptul că-i cunoştea cel mai ascuns secret. Cei mai mari compozitori sunt mai mult decât nişte interpreţi excelenţi din punct de vedere tehnic. Ei mai simt şi o mare emoţie şi privesc lumea cu o

sensibilitate care nouă, celorlalţi, ne lipseşte. Pe compozitori îi inspiră experienţele din viaţa lor… bune sau rele… şi îşi transpun sentimentele în muzică, într-o manieră care impresionează cu adevărat ascultătorii. Tu deja aduci un plus de emoţie când interpretezi. E ceva asemănător cu a compune, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cred că înţeleg, spuse el încet. Este ca şi cum ai explica ceva fără a fi nevoie să vorbeşti despre asta.

— Exact. Unii dintre cei mai buni compozitori nu au avut o viaţă uşoară. Dar au folosit pianul, necazurile şi bucuriile pentru a da viaţă muzicii… pentru a compune. Îl bătu uşurel pe umăr. Cred că tu ai genul acesta de sensibilitate, Kade. Pun pariu că ai putea compune ceva frumos dacă ţi-ai pune în minte.

— Chiar crezi asta? întrebă el cu o duioşie emoţionantă.

— Da, dar numai dacă îţi doreşti. Nu trebuie să te forţezi. Simţea, totuşi, că i-ar fi de mare ajutor dacă l-ar lăsa să se afunde în muzica lui.

— Ar putea fi distractiv, comentă el. Dacă nu te deranjează să petrec puţin mai mult timp compunând, în loc să exersez.

— Absolut deloc. Şi sunt fericită să te ajut în orice fel pot.

O luă prin surprindere când îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei. Când se retrase din îmbrăţişare, în ochii lui Kade lucea o fericire ştrengărească.

— Mulţumesc, domnişoară Knight. Ţi-am spus în ultima vreme cât de minunată eşti?

Victoria avu nevoie de o secundă ca să-şi controleze emoţiile.

— Cred că da, domnule, şi sunt foarte recunoscătoare pentru complimentele dumitale.

— E tare bine că avem iarăşi o femeie în casă, comentă el în timp ce se apucă din nou de cântat. Deşi Taffy este minunată, bineînţeles. Şi nu e că nu-mi iubesc fraţii şi bunicul, dar ei pot fi puţin cam…

— Gălăgioşi şi certăreţi? încheie ea fraza în locul lui.

— Da, şi probabil nu sunt interesaţi de muzica mea. Nick încearcă, desigur, dar de obicei e prea ocupat să mă asculte. Sunt atât de fericit că e acasă totuşi. Mi-a lipsit teribil în timpul războiului.

— Sunt convinsă că da.

Mâinile lui se opriră pe clape.

— El m-a crescut, ştii? Mama mea a murit când m-am născut şi abia mi-l amintesc pe tatăl meu, pentru că a murit când aveam trei ani. Nick a trebuit să se ocupe de mine. Îi aruncă un zâmbet jenat. Ce povară suntem pe capul lui!

— Mă îndoiesc că el simte aşa, spuse ea. Dar îmi pare rău că nu ţi-ai cunoscut niciodată mama.

— Mulţumesc. Janet a fost totuşi foarte bună cu mine. Şi ei îi plăcea muzica, şi îmi cânta la harpă ori de câte ori rămânea la Kinglas. Îmi plăcea foarte mult.

Victoria nu auzise niciodată pe cineva de la castel rostind acest nume.

— Cine este Janet?

Kade îi aruncă o privire uimită.

— A fost soţia lui Nick. Nu ştiai că a fost căsătorit?

Creierul ei părea să se fi împotmolit.

— Ăăă, de fapt, nu.

Dintr-odată, Kade se simţi inconfortabil.

— A *fost* cu foarte mult timp în urmă. Aveam doar şapte ani când a murit. Lui Nick nu-i place să discute despre asta, aşa că noi nu vorbim despre ea de obicei.

Era puţin spus, deoarece ea nu auzise pe nimeni referindu-se la soţia lui Amprior sau la statutul lui de văduv. Mai mult, ea nu văzuse niciun semn că aici locuise vreo femeie.

Kade apăsă o clapă din registrul minor, interpretând o notă tristă.

— Încă îmi e dor de ea.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Este trist când moare cineva pe care îl iubim.

— S-a îmbolnăvit foarte brusc. Nick a fost distrus.

Să-ţi piardă soţia la o vârstă tânără? Nu era de mirare că Amprior era un om atât de serios.

— Îmi închipui.

— Totuşi, moartea ei nu a fost aşa îngrozitoare precum ce s-a întâmplat cu…

Kade se opri, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă.

— Cu cine? întrebă ea.

El îi aruncă un zâmbet care părea mai degrabă o grimasă.

— Nu contează. Chiar nu ar trebui să spăl în public hainele murdare ale familiei, după cum zice bunicul. Nici lui Nick nu i-ar plăcea să bârfesc.

Victoria trebui să-şi reprime valul uriaş de curiozitate. Istoria familiei Kendrick nu era treaba ei.

— Foarte cinstit, tinere. Să bârfeşti cu guvernanta… cât de şocant! Toată lumea ar crede că suntem foarte *vulgari.*

Încruntarea lui dispăru.

— Doamne, sună mai degrabă distractiv. Poate că…

Se opri când uşa salonului se deschise. Amprior intră, şi Victoria simţi că îi iau foc obrajii.

— Voi doi arătaţi de parcă aţi pune la cale o năzdrăvănie, comentă contele, apropiindu-se de ei. Despre ce vorbeaţi?

Ea şi Kade făcură un schimb de priviri.

— Despre nimic, rostiră la unison.

— Judecând după expresiile voastre vinovate, nu vă cred, replică el pe un ton sarcastic.

— Am discutat despre muzică, milord, spuse Victoria.

Ultimul lucru pe care îl dorea era ca el să ştie că discutaseră despre soţia lui. Angajatorul ei era un bărbat rezervat, care aprecia intimitatea, iar dacă el nu dorea să vorbească despre răposata lui soţie – sau măcar să recunoască existenţa ei –, atunci ea avea să îi respecte dorinţa.

Kade îi zâmbi fratelui său.

— Întocmai! Am discutat despre Beethoven.

Amprior îşi sprijini mâinile pe şoldurile acoperite de kilt – silueta lui înaltă, bine clădită, arăta superb în ţinuta tradiţională – şi oftă, cu o mimică exagerată.

— Va trebui să fiu cu ochii pe voi doi Am impresia că nu trebuie să mă încred în voi.

Kade chicoti plin de bucurie.

— Da, este distractiv şi am în sfârşit un partener de belele.

— Eşti la fel de rău ca gemenii, comentă Amprior.

— Mai rău, spuse Kade.

Contele râse, chipul lui frumos strălucind de un amuzament rar afişat. Dumnezeule, dar omul arăta devastator când zâmbea în felul acela, mai ales când zâmbetul îi era adresat ei. Victoria era gata să se topească la picioarele lui.

Era un gând ridicol. Ea nu era genul de femeie care să se topească la picioarele nici unui bărbat.

Amprior tocmai voia să răspundă, când ceilalţi fraţi intrară brusc, urmaţi de un valet şi de doamna Taffy cu serviciul de ceai. Contele făcu un semn din cap spre Victoria şi se îndreptă spre biroul din lemn de mahon din colţ. Îşi petrecea majoritatea serilor la biroul acela, ocupându-se de corespondenţă, în timp ce ea şi Kade exersau la pian sau conversau cu gemenii la un ceai. Uneori li se alătura şi Royal, deşi el nu vorbea prea mult.

Dar în seara aceasta apăru şi Angus în spatele gemenilor, cu doi dintre preaiubiţii lui câini pe urme. Bătrânul o salută pe Victoria cu o încruntare, apoi se cufundă într-unul din fotoliile din faţa căminului, dându-i foarte clar de înţeles cât de puţin o aprecia.

Ea îşi reprimă un oftat. Deşi bătrânul încetase campania de ostilităţi împotriva ei, tot nu era bucuros de prezenţa ei acolo. Motivul rămânea un mister, deoarece Victoria nu încerca să-i transforme pe nepoţii lui în nişte dandi răsfăţaţi, după cum se exprimase el. În cele din urmă, Victoria îşi spuse că bătrânului îi displăceau în general englezii şi că era cel mai bine să îl ignore pe cât posibil.

— Salut, bunicule, strigă Kade, fluturând mâna spre el.

Băiatul îl respecta pe bătrânul necioplit şi făcea orice ca să-l bucure. Uneori nu-i venea să creadă cum de

supravieţuise un băiat atât de drăguţ precum Kade în lumea grosolană a bărbaţilor Kendrick.

— Băiete, tocmai ai luat cina cu mine, i-o întoarse bunicul său.

— Ştiu, dar rareori vii să iei ceaiul cu noi, aşa că mă bucur să te văd.

Angus strâmbă dintr-un colţ al gurii. Victoria presupuse că bătrânul nu putea suporta nici măcar farmecul lui Kade.

— Poate că mi-ar plăcea să ascult puţină muzică în seara asta, răspunse bătrânul.

— Eu şi domnişoara Knight am exersat o sonată de Beethoven, spuse Kade. Ţi-ar plăcea să o asculţi pe asta?

Bătrânul pufni batjocoritor.

— De ce aş vrea să aud o muzică frivolă, compusă de un străin? Am chef de o muzică de-a noastră, de dans.

Taffy, care aranjase ceştile pe masa joasă din faţa canapelei, se îndreptă uşor de spate şi-l sfredeli cu privirea pe Angus. Când acesta se făcu roşu ca racul, Victoria nu fu deloc surprinsă. Numai doamna Taffy îl putea face de ruşine pe Angus MacDonald. Aveau ceea ce se putea numi o „relaţie interesantă”, deşi Victoria nu avea nicio dorinţă să afle mai multe detalii

— Angus, lasă băiatul să cânte ce vrea, spuse contele peste umăr. Beethoven e prima noastră alegere, Kade. Aş vrea să aud.

— Trebuie să spun că tind să fiu de acord cu bunicul, interveni Graeme, întinzându-se să ia un biscuit de pe farfuria ticsită cu produse de patiserie.

Când Taffy îl plesni peste mână, şi-o trase înapoi de parcă s-ar fi ars.

— Va trebui să aştepţi puţin, se răţoi ea pe un ton plin de mustrare. Până *după* ce contele şi bunicul vostru îşi vor fi luat ceaiul.

— Şi vei asculta orice va cânta Kade, spuse contele, fixându-l pe Graeme cu o privire severă.

— Dar…

Grant îşi lovi fratele geamăn în coaste.

— Taci, Graeme! apoi zâmbi spre Kade. Cântă orice vrei, băiete! Nouă o să ne placă oricum.

Kade îi aruncă fratelui său un zâmbet trist.

— Este în regulă. Şi mie îmi place muzica de dans.

— Întocmai! Îmi voi aduce cimpoiul şi voi cânta cu tine, interveni Angus, ridicându-se de pe scaun.

— Nu! strigară gemenii.

De fapt, toţi bărbaţii păreau alarmaţi. Bătrânul îşi privi nepoţii plin de reproş.

— Dar vouă vă place cimpoiul.

— Nu şi cum cânţi tu la el, îi spuse Royal fără cruţare.

— L-ai auzit în prima noapte în care ai stat aici, o informă Grant pe Victoria, de parcă ea ar fi putut uita.

— Oh, spuse ea. Am crezut că încerca să fie…

Grant clătină din cap posomorât.

— Înţeleg. Nu putu decât să zâmbească plină de compasiune spre bătrân, deoarece acesta arăta foarte dezamăgit. Nu a fost aşa rău. De fapt, a fost destul de… mişcător.

Toată lumea se holbă la ea de parcă ar fi fost nebună. Angus o privi cu suspiciune, apoi ridică din umeri, aşa cum făcea de obicei.

— Ei bine, haideţi, atunci, spuse el brusc, fluturând mâna spre Kade.

— De ce nu cânţi *Shean Truibhais?* îi sugeră Royal, rostind cu accentul specific denumirea galică.

Se duse la fereastra care dădea spre peluza din spatele castelului şi se cufundă iarăşi în tăcere. Din câte îşi putea da seama Victoria, asta făcea Royal în cea mai mare parte a timpului, atunci când nu se lua la harţă cu Amprior.

„E denumirea galeză pentru Pantaloni Sfâşiaţi, îi explică Kade. E un dans despre cum a fost scos în afara legii kiltul, după bătălia de la Culloden. Scoţienii munteni au fost forţaţi să poarte pantaloni, aşa că le venea să şi-i rupă de pe ei.

— Nenorociţii de englezi bastarzi, murmură Angus.

— Pare să fie un dans interesant, spuse Victoria. Se ridică de pe banca din faţa pianului. Îţi aduc o ceaşcă de

ceai şi un biscuit când termini.

Kade încuviinţă din cap absent, răsfoind partiturile muzicale. Ar fi trebuit să-l facă să se oprească şi să mănânce, deoarece băiatul se gândea rareori la mâncare dacă nu îi amintea cineva.

În timp ce Kade interpretă muzica plină de viaţă, ea turnă ceaiul şi-i întinse ceaşca lui Grant, ca să i-o dea. Fusese încântată să descopere că Grant era un tânăr foarte drăguţ, atunci când nu-l îndemna Graeme la necazuri. Doamna Taffy aşeză biscuiţii pe farfurii, apoi se retrase.

Când Kade termină de interpretat cu o înfloritură personală, toată lumea bătu din palme – cu excepţia lui Angus, care cel puţin încuviinţă din cap în semn de aprobare. Chiar şi câinii lătrară cu entuziasm şi fură mustraţi de stăpânul lor.

Salonul familiei Kendrick nu era încăperea cea mai elegantă, iar bărbaţii – şi câinii – erau greu de stăpânit. Dar faptul că nimeni nu o agresa şi nu o acuza de crimă era un avantaj enorm. Începea să se gândească că, dacă avea puţin noroc, putea să treacă teafără peste iarnă. Conform celei mai recente scrisori primite de la Dominic, nici doamna Welgate, nici tatăl ei nu luaseră deocamdată vreo măsură împotriva ei, şi el nici nu se mai aştepta la asta din partea lor. Dacă lucrurile rămâneau la fel de liniştite, putea să se întoarcă în Londra cândva pe timpul verii şi începă să pună la cale deschiderea seminarului pentru fete.

Trebuia doar să supravieţuiască iernii şi primăverii în Scoţia, alături de Lord Amprior şi de fraţii săi.

Graeme înghiţi alt biscuit.

— Cred că… începu el cu gura plini.

Când Victoria ridică în mod voit din sprâncene, el făcu o grimasă, dar mestecă şi înghiţi înainte să vorbească din nou. În mod oficial, ea nu le oferea gemenilor lecţii de etichetă, dar nu se putea abţine să nu îi corecteze tacit, uneori. Din fericire, funcţiona dacă afişa o expresie îngrozită.

— După cum ziceam, reveni Graeme după ce înghiţi, tot cred că ar fi minunat să putem învăţa să valsăm, în loc

să repetăm doar dansurile noastre tradiţionale.

— Dacă am putea învăţa să valsăm la timp pentru balul de iarnă de la Sir Duncan MacLeish… continuă Grant pe un ton visător.

O ţintuia cu privirea pe Victoria, de parcă ar fi fost un căţeluş lovit. Graeme adoptă o expresie asemănătoare, ba chiar merse mai departe şi îşi ţuguie buza inferioară.

Victoriei îi venea să izbucnească în râs şi să-i certe pentru că se gândiseră că era destul de prostuţă cât să cadă în capcana lor. Da, poate că era dispusă să le dea câte un sfat din când în când, dar ea *nu* era profesoară de dans.

— Eh, n-aveţi nevoie să vă învârtiţi ca nişte acrobaţi pentru a atrage privirile fetelor, comentă Angus. Nimic nu-i mai bărbătesc şi mai viguros ca un dans ţărănesc… O să atrageţi sigur fetele. Chiar mai bine ar fi dansul sabiei.

— Mă îndoiesc că va exista aşa ceva la balul lui Sir Duncan, comentă Royal.

În cele din urmă, i se făcu milă de piciorul lui şi se aşeză pe fotoliul de la fereastră.

— Mi-ar plăcea să văd dansul sabiei într-o zi, rosti Victoria cu veselie, sperând să distragă atenţia de la cererea neplăcută a lui Graeme.

Grant se îndreptă imediat de spate.

— Îţi vom arăta bucuroşi.

— Şi apoi tu ne vei putea arăta cum să valsăm, adăugă Graeme triumfător.

Of! Intrase direct în această capcană.

Grant sări de pe scaunul lui.

— Staţi doar să aduc nişte săbii din panoplia aflată în holul de la intrare.

Amprior îşi ridică privirea din corespondenţa sa.

— Nu se va face dansul sabiei în casa asta. Ţi-am spus de o sută de ori lucrul acesta.

— Dar, Nick… începu Graeme.

— Nu, repetă contele cu fermitate. Se uită la Victoria. Nu se termină niciodată bine, şi avem mobilier rupt drept dovadă.

Ea încercă să nu se arate prea uşurată, deşi era

tentată să râdă când şi-i imagină pe gemeni demolând salonul.

— Înţeleg perfect. Poate că îmi vor arăta în curte, când vremea va fi mai blândă.

Când gemenii îşi mormăiră nemulţumirea, fratele lor rămase imperturbabil.

— Va trebui să vă mulţumiţi cu dansurile ţărăneşti obişnuite, pe care sunt sigur că le cunoaşteţi destul de bine. În plus, Sir Duncan este un om de modă veche, şi mă îndoiesc că va permite valsul la vreunul dintre balurile sale.

— Valsul e prea scandalos pentru Ţinuturile înalte, milord? întrebă Victoria cu un zâmbet, în timp ce ducea ceainicul spre birou pentru a-i umple din nou ceaşca.

Aproape că îi venea să-l sărute pentru că o salvase.

„Aproape?”

— Suntem puţin mai înapoiaţi aici, în caz că nu ai observat, rosti el, zâmbind ironic din spatele ceştii.

Ea se prefăcu şocată, ca să acopere faptul că se simţea stânjenită de ideea că l-ar putea săruta.

— Chiar aşa? Vai, dar nu am observat deloc asta.

Un pufnet batjocoritor din partea lui Angus îi spuse care era părerea lui despre schimbul lor jucăuş de replici. Poate că îşi închipuia că flirta cu nepotul său, dar ea în mod categoric nu făcea asta. Voia doar să fie… drăguţă.

— De fapt, să ştii că te înşeli, Nick, spuse Graeme. Chiar *o să se danseze* vals. Lady MacLeish aduce o orchestră din Glasgow care o să interpreteze toată muzica.

Contele îşi puse ceaşca pe birou şi le acordă gemenilor toată atenţia lui.

Grant aprobă cu entuziasm.

— Da, aşa e! Ştim asta din surse sigure.

Amprior se ridică şi o urmă pe Victoria înapoi până la masa pe care era servit ceaiul. Într-un fel, contele reuşi ca această mică plimbare să pară intimidantă, sau cel puţin gemenii păreau să creadă asta. Până când ajunse lângă ei, gemenii păreau destul de nervoşi.

— Şi cine este această sursă sigură? întrebă contele. Sper că nu este cineva cu care v-aţi întâlnit în afara

proprietăţii.

Graeme se înroşi până în vârful urechilor, în timp ce Grant deveni palid ca o stafie.

Din ordinul fratelui lor, gemenii fuseseră închişi pe proprietate în ultimele zile, din cauza unui incident care era prea şocant pentru a fi discutat în faţa unei doamne. Indiferent de ce se întâmplase de data asta, Victoria avu impresia că astfel de incidente aveau loc în mod regulat.

— Domnul Allen le-a spus băieţilor, se auzi Angus din colţul său de lângă foc. M-au însoţit la rundele pe care le fac pe la arendaşi, ieri, şi ne-am oprit să schimbăm câteva vorbe cu el. Soţia lui a auzit chiar de la Lady MacLeish.

Contele se uită lung la bunicul lui, iar acesta continuă să pufăie din pipa lui cu siguranţa pe care o poate avea un om sincer sau un mincinos înnăscut.

— Aşa e, susţinu Graeme. Domnul Allen ne-a spus. Îşi lovi fratele geamăn cu cotul. Nu-i aşa?

Grant îşi plecă uşor capul ca un porumbel agitat.

— Întocmai.

Amprior îi studie nemulţumit.

— Presupun că ar trebui să fiu fericit că vă interesează administrarea domeniului, comentă el în cele din urmă.

Angus îşi scoase pipa din gură.

— Aşa şi trebuie. Doar asta vrei, nu-i aşa?

— Dacă ar fi adevărat, aş radia de bucurie, replică Amprior.

— E absolut adevărat, spuse Graeme, privind cu seriozitate la fratele său mai mare.

Amprior se uită lung la el, apoi ridică din umeri.

— Bravo vouă, băieţi! Sunt sigur că bunicul tău apreciază ajutorul pe care i-l daţi.

Când se aplecă să ia un biscuit, Victoria se trezi admirându-i şoldurile musculoase şi spatele bine proporţional trăsături subliniate de ţesătura drapată a kiltului. Nu că ar fi avut cum să nu îl admire, oricât de lipsit de politeţe ar fi fost gestul, pentru că el stătea direct în faţa ei – ba chiar la nivelul ochilor. Şi, deşi nu fusese niciodată o

admiratoare înfocată a costumului tradiţional scoţian, după ce îl văzuse pe conte îmbrăcat astfel mai mult de o dată pe săptămână, hotărâse că stilul acesta vestimentar începea să îi placă.

El se îndreptă.

— Ei bine, domnişoară Knight, ce părere ai? Ţi-ar face plăcere?

Ea îşi mută privirea în sus şi-i văzu expresia amuzată. Dumnezeule! Când observase că îi studia, pe furiş, partea dorsală? Ba, mai rău. I se păruse amuzant că o prinsese asupra faptului.

Ea însă nu găsea nimic amuzant.

— Ce anume să-mi facă plăcere, milord? întrebă ea, încercând să adopte un ton demn.

Şi asta era o provocare pentru ea, deoarece simţea că îi luase foc faţa. El ridică din sprâncene.

— Păi, să îi înveţi pe fraţii mei să valseze, desigur. Şi, din moment ce eu ştiu deja paşii acestui dans, voi fi mai mult decât fericit să te ajut.

— Spuneţi da, domnişoară Knight, o imploră Graeme. Ar fi cel mai bun lucru întâmplat vreodată.

— Vreodată, repetă Grant cu la fel de mult entuziasm.

— Domnişoară Knight, te rog să faci asta, insistă şi Royal. Altfel, aceşti doi idioţi ne vor sâcâi până ne vom pierde minţile.

Ea întâlni privirea amuzată a contelui, dar rezistă impulsului nedemn de a scoate limba la el – sau să-l lovească în fluierul piciorului – pentru că o manipulase atât de uşor.

O adusese exact în poziţia pe care o dorise de la început pentru ea – şi o făcuse în faţa întregii lui familii. Acum o provoca să refuze.

Capitolul 10

— Ei bine, domnişoară Knight? întrebă Nick din nou. Îi

învăţăm pe fraţii mei să valseze?

Ea clipi de câteva ori, de parcă ochii ei albaştri frumoşi ar fi încercat să se concentreze. O prinsese cu garda jos – după ce o surprinsese că-i studia posteriorul. Roşeaţa din obrajii ei stătea dovadă că ea nu era genul de femeie care se holba la posteriorul bărbaţilor. Până şi pielea de pe piept i se înroşise, deasupra decolteului îngust al corsajului. Deoarece stătea lângă ea, Nick putea vedea în decolteu, exact acolo unde umflăturile sânilor forţau materialul să se desfacă. Dacă se apleca uşor…

„Încetează! Imediat!”

Oferta lui nesăbuită de-a o ajuta să-i înveţe pe gemeni să valseze era doar parţial explicată de faptul că el voia ca ea să fie profesoara fraţilor săi. Şi acum se gândea să arunce pe furiş o privire în decolteul ei. Nu conta câtuşi de puţin că era o femeie drăguţă şi bună şi că făcea progrese remarcabile cu Kade. Victoria Knight era totuşi slujitoarea lui, iar el nu flirta cu servitorii.

Nick nu flirta în general. De fapt, nu mai fusese cu o femeie de când se întorsese acasă din război. Îi mulţumise lui Dumnezeu că Victoria era o guvernantă extrem de cuviincioasă şi o doamnă desăvârşită, de vreme ce el o găsea mai atrăgătoare decât ar fi vrut să recunoască. Oricum, bănuia că nici ea nu ar flirta cu angajatorul ei, la fel cum nu ar fugi cu o trupă de acrobaţi.

— Vorbeşti serios, Nick? întrebă Grant, plin de speranţă. Vrei să ne ajuţi cu adevărat?

— Bineînţeles, spuse el.

Dacă ar putea s-o convingă şi pe Victoria să îi ajute, cel puţin ar ieşi ceva bun din impulsul lui nebunesc.

Uneori, lui Nick îi venea cu greu să creadă că gemenii erau deja suficient de mari ca să-şi întemeieze propriile familii – suficient de mari cât să facă ceva semnificativ cu viaţa lor, nu să se comporte ca nişte tineri ticăloşi, alunecând dintr-o greşeală în alta. Fusese o greşeală din partea lui să îi lase atâta vreme fără îndrumare, doar sub supravegherea lui Angus.

Numai duminica trecută fuseseră prinşi că pătrundeau

în biserică să fure colecta săptămânală. O făcuseră, desigur, fără să se gândească la consecinţe. Nick fusese forţat să facă o donaţie uriaşă bisericii pentru a compensa comportamentul lor *şi* să promită vicarului că toată familia lui avea să înceapă să ia regulat parte la slujbe.

Cât despre faptul că gemenii fel petreceau atât timp ajutându-l pe Angus cu treburi administrative? Nick avea serioase îndoieli în această privinţă.

— Ptiu, se îmbufnă bunicul, pufnind din pipă. De parcă un conte nu ar avea lucruri mai bune de făcut decât să vă înveţe pe voi, puşlamalelor, să ţopăiţi ca o pereche de fetiţe. E al dracului de ridicol!

— Sunt întru totul de acord, domnule MacDonald, spuse Victoria, găsindu-şi glasul în cele din urmă.

Era evident că situaţia devenise foarte neplăcută pentru sărmana fată, dacă se vedea nevoită să se bazeze pe sprijinul duşmanului ei.

— Văd că minunile nu încetează să apară, se miră Angus, şi sprâncenele lui albe şi sârmoase se ridicară în semn de surprindere. Englezoaica este de acord cu mine. Ei bine, asta e, băieţi! Domnişoara Knight nu vă va învăţa să dansaţi, aşa că ar fi mai bine să treceţi peste ideea asta prostească de-a încerca să vă comportaţi ca nişte blestemaţi de englezi.

Graeme şi Grant păreau atât de încremeniţi, că Nick fu nevoit să-şi reprime hohotele de râs.

— Mă înţelegi greşit, domnule MacDonald, continuă Victoria. Am vrut să spun că nu este nevoie să se deranjeze contele. Sunt perfect capabilă să îi învăţ pe gemeni să valseze şi fără ajutorul lui.

— Vrei să spui că o vei face? întrebă Grant cu o expresie amuzată şi plină de speranţă întipărită pe chip.

— Se pare că nu am de ales.

Încruntarea ei şi pufnetul dezaprobator pe care i le adresă apoi lui Nick fură mai degrabă o etalare adorabilă de supărare.

— Ura! exclamă Graeme, sărind în sus. Îşi apucă fratele de braţ şi îl trase în picioare. Ce vrei să facem mai

întâi?

Ea indică spre spaţiul dintre canapea şi fereastră.

— Ar trebui să trageţi nişte scaune din drum şi să strângeţi covorul. Astfel nu vă veţi împiedica şi nu veţi cădea unul peste celălalt.

— Nu vă temeţi, domnişoară Knight, zise Graeme, avem paşii extrem de uşori. Suntem cei mai buni dansatori cu sabia din ţinut, de fapt.

Royal pufni şi se dădu la o parte din faţa lor.

— Mai degrabă, la tăiatul picioarelor.

Gemenii protestară, dar o făcură în timp ce cărau mobila şi rostogoleau covorul. Victoria se uită la ei cu îngrijorare, de parcă abia acum conştientiza în ce se băgase. Gemenii erau înalţi, deşi cam deşiraţi. Doar Logan era mai mare şi mai puternic decât ei. Era un adevărat munte de om, capabil să arunce un trunchi de copac cu o uşurinţă uimitoare.

„Dar nu suficient de puternic pentru a-l salva pe Cameron, nu-i aşa?”

Nick trânti uşa în faţa acestui val de amintiri urâte. Nu ieşea nimic bun dacă se gândea la fratele care fugise de la Kinglas cu mulţi ani în urmă.

Simţi o atingere uşoară pe braţ şi tresări.

— Milord, s-a întâmplat ceva? întrebă Victoria cu glas slab.

— Nimic, răspunse el brusc. Se uită la gemenii care îşi aşteptau nerăbdători lecţia. Mă tem doar că băieţii îţi vor zdrobi picioarele alea firave.

Zâmbetul ei luminos topi o parte din gheaţa pe care o avea în jurul inimii.

— Picioarele mele nu sunt deloc firave. Şi voi fi bine.

— Iar eu voi fi mai mult decât bucuros să le demonstrez paşii de vals. Existau puţine lucruri pe lumea asta care i-ar fi putut îndepărta gândurile întunecate în afară de a ţine o fată frumoasă în braţe. Era o tentaţie nebunească, dar în momentul acesta nu îl deranja să se comporte nebuneşte.

Privirea ei îl ţintui pentru o clipă. Dar curând ea îşi

reveni şi adoptă expresia unei guvernante pline de tact.

— Mulţumesc, milord, dar sunt sigură că doreşti să te întorci la corespondenţa dumitale.

Nick nu îşi dădu seama dacă propunerea lui i se păru bine-venită sau necuvenită. Desigur, Victoria avea dreptate, iar el ar fi trebuit să se simtă uşurat.

Dar nu se simţea.

— Mai târziu, ripostă el. Am sentimentul că va fi mult mai distractiv să îi urmăresc pe fraţii mei cum învaţă să danseze vals decât să redactez o scrisoare pentru bancherul meu.

Ea îi răspunse cu un zâmbet mohorât, apoi se duse lângă gemeni.

— Vrei să cânt un vals, domnişoară Knight? întrebă Kade. Sunt sigur că m-aş putea descurca destul de bine, dacă ar fi să te ajut.

— Nu, e în regulă, Kade. Le voi arăta fraţilor tăi paşii de bază, apoi o să le cânt eu un vals.

Grant se uită în jos la ea.

— Dar noi cu cine o să dansăm dacă dumneata cânţi la pian?

— O să dansaţi unul cu celălalt, le spuse ea pe un ton calm.

Gemenii se holbară la ea şi apoi unul la celălalt, în mod clar îngroziţi.

— Dar… dar nu pot face asta cu un alt bărbat, protestă Graeme, chiar dacă e fratele meu. Mai *ales* dacă e fratele meu.

Tonul lui sugera că le ceruse ceva aproape nenatural. Victoria îşi înclină capul.

— Dar dansaţi cu alţi bărbaţi dansurile tradiţionale şi cel cu sabia, nu-i aşa?

— Da, dar nu ne îmbrăţişăm, spuse Grant cu dezgust.

— Imbecililor, murmură Angus.

Cu toate astea, bătrânul se uita la ei amuzat.

— Tinerele domnişoare dansează mereu împreună atunci când iau lecţii de dans, îi informă Victoria.

— Asta e altceva, protestă Graeme.

— Hmm. Victoria îşi lovi un deget de bărbie. De ce este diferit?

— Pentru că pur şi simplu este, răspunse Grant, fluturându-şi braţele într-un mod straniu.

Royal, care se aşezase pe fotoliu, zâmbea maliţios.

— Ce logică impecabilă!

Graeme îi aruncă o privire încruntată.

— Du-te învârtindu-te!

— Ai grijă cum vorbeşti, îl potoli Nick brusc. Vă aflaţi în prezenţa unei lady.

Gemenii făcură aproape acelaşi tip de grimasă.

— Îmi pare rău, domnişoară Knight, spuse Graeme.

— Îmi pare rău, domnişoară Knight, adăugă Grant.

— Scuzele au fost acceptate, îi linişti ea. Şi, dacă nu doriţi să învăţaţi vals, e perfect de înţeles.

Încuviinţă din cap şi începu să se îndepărteze. Protestele lor vehemente o făcură să se întoarcă.

— Ah, să înţeleg că acum sunteţi dispuşi să dansaţi împreună?

Băieţii se uitară unul la celălalt.

— Presupun că da, spuse Graeme. Dacă asta înseamnă că, în cele din urmă, vom ajunge să dansăm cu fete *adevărate.*

— Acesta este scopul întregului exerciţiu, nu-i aşa? comentă ea cu un zâmbet aprobator.

Până acum, Royal deja lăcrima de râs şi Kade îşi acoperise gura cu ambele mâini ca să-şi stăpânească râsetele. Până şi Angus părea impresionat de modul în care ea îi stăpânise pe gemeni.

Să o vadă pe această guvernantă extrem de feminină şi drăgălaşă controlându-i pe fraţii lui fusese cel mai distractiv lucru pe care îl văzuse Nick de multă vreme încoace.

Victoria îi aruncă lui Royal o privire aspră care nu avu niciun efect asupra ironiei situaţiei, din punctul de vedere al lui Nick. Fratele lui nu mai râsese atât de copios de multă vreme, şi era minunat să vadă ochii lui Royal luminându-se de fericire.

— Ignoraţi-l, le spuse ea gemenilor care se holbau supăraţi la Royal. Victoria se uită la ghetele lor. Ei, dar ăştia nu sunt tocmai pantofi de dans, nu-i aşa?

— N-avem aşa ceva, spuse Grant.

— Va trebui să comandăm nişte perechi dacă sunteţi serioşi în ceea ce priveşte dansurile de societate, îi informă ea. Deocamdată, ar fi mai bine să vă scoateţi ghetele. Va fi mai uşor să faceţi răsucirile în picioarele goale.

Odată ce îşi scoaseră ascultători ghetele, şi Victoria văzu îngrozită felul în care arătau şosetele lor, le arătă cum să se ţină unul pe celălalt în braţe.

— Tu eşti partenerul de sex masculin, Grant, aşa că ţine-o pe doamna ta în felul acesta, îi explică ea şi luă mâna lui Graeme ca să o pună pe umărul fratelui său.

— De ce trebuie să fie el bărbatul? protestă Graeme.

— Pentru că e mai amabil decât tine, răspunse Victoria. Şi, pentru acest exerciţiu, tu eşti o tânără domnişoară frivolă, cu reputaţia de femeie care frânge inimile. Toate mamele vorbesc despre tine şi nu te aprobă.

— Nu este adevărat, spuse el indignat.

— Eu am auzit altceva, replică ea, subliniindu-şi punctul de vedere.

Graeme *chiar căpăta* o reputaţie în rândul familiilor din ţinut – şi nu era o reputaţie care să fie pe gustul lui Nick.

Flăcăul mormăi câteva proteste pe care Victoria le ignoră. Atingându-le uşor braţele şi oferindu-le instrucţiuni precise, ea începu să le explice paşii. Din păcate, gemenii, care erau atletici şi destul de graţioşi în mod natural, se împiedicau mereu unul de celălalt.

— Au, se plânse Grant când Graeme călcă apăsat peste degetele lui de la picioare.

— Lasă-mă să-ţi arăt eu, Grant, spuse ea răbdătoare. Şi tu priveşte cu atenţie, Graeme!

Când deveni partenera de dans a lui Grant, băiatul îi aruncă geamănului său un zâmbet până la urechi. Nick nu putea să-l învinuiască. Orice bărbat normal la cap ar fi fost fericit să o ţină pe graţioasa Victoria Knight în braţele sale.

Ea îl lovi peste umăr pe Grant.

— Fii atent! exclamă ea cu asprime.

— Da, domnişoară, răspunse Grant cu voce spăşită.

Victoria îi arătă paşii de vals încet şi cu grijă, explicându-i şi numărând pe măsură ce avansau.

— Înţelegi acum? întrebă ea, oprindu-se.

El încuviinţă din cap.

— Bine, conchise ea. O să adăugăm muzică, şi vreau ca tu şi Graeme să încercaţi singuri. Însă nu vă grăbiţi şi concentraţi-vă asupra ritmului!

Se duse iute la băncuţa pianului, iar Kade se trase într-o parte ca să-i facă loc. Ea zâmbi încurajator spre gemeni.

— Gata?

Băieţii, care se ţineau în braţe mult prea strâns, păreau atât de serioşi, că ziceai că se pregăteau să meargă la război.

— Da, domnişoară, spuse Grant.

Ea începu să cânte un vals cunoscut, unul pe care Nick îl auzise de nenumărate ori. Tinerii începură să urmeze paşii pe care îi învăţaseră de la Victoria. După câteva minute în care îi urmărise rotindu-se cu grijă prin cameră, Victoria grăbi ritmul.

— Asta e! le strigă ea. Menţineţi ritmul!

Cu expresii chinuite, băieţii se împiedicară.

— Dumnezeule, mormăi Angus. Este groaznic.

— Au cam măcelărit valsul, comentă Kade, strâmbându-se când Graeme aproape se împiedică în timpul unei rotiri. A fost un miracol că n-au căzut amândoi în fund.

— Ignoraţi criticile, strigă Victoria către gemeni. Vă descurcaţi de minune. Doar continuaţi să număraţi paşii.

Royal cam rămăsese fără aer din cauză că râdea foarte puternic, iar Nick trebui să facă mari eforturi pentru a păstra o mimică serioasă.

— Cred că m-am prins cum se dansează, se lăudă Grant când îl aruncă pe fratele lui într-o rotire largă.

Prea largă, după cum se dovedi. Loviră unul din fotolii

şi piciorul lui Graeme alunecă pe podeaua lustruită. În timp ce cădea, Grant făcu o încercare curajoasă să-l prindă, dar unul dintre câini se aruncă înainte şi între picioarele lui Grant şi îl încurcă. Amândoi gemenii căzură cu un bubuit puternic care zgudui până şi ceştile cu ceai.

Toată lumea îngheţă, inclusiv câinii. Apoi gemenii începură să urle.

— Dă-te de pe mine, împiedicatule, strigă Graeme, împingându-l pe fratele său.

— Încerc, spuse Grant. Mi s-a prins nenorocita de cămaşă în cureaua ta.

— Nu vă mai luptaţi unul cu celălalt, le ordonă Nick, păşind peste ei.

Reuşi să-i descurce cu minime daune şi îi ridică pe amândoi.

— Nu v-aţi rănit, nu-i aşa? întrebă Victoria.

Se grăbise spre ei şi se agita în jurul lor ca un fluture fricos. Graeme se strâmbă şi îşi frecă posteriorul.

— Cred că mi-am rupt…

— Atenţie, mormăi Nick.

— Sunt bine, comentă Royal, care şchiopătă până la ei ca să-i studieze. Au nevoie de-o căzătură mult mai zdravănă ca să-şi crape ţestele.

Grant făcu o grimasă speriată spre Victoria.

— Aveam impresia că ne descurcăm, dar cred că ne-am înşelat.

— Ne descurcam bine până să o ia la goană câinele ăla afurisit, spuse Graeme şi aruncă o privire urâtă spre bunicul lui.

Câinii, conştienţi de faptul că făcuseră belele, îşi găsiră refugiu sub scaunul lui Angus.

— Îmi pare rău, băieţi, spuse bunicul lor. Dar chiar şi nişte pui de câini ar fi putut să danseze mai bine decât voi.

Gemenii aruncară o privire plină de rugăminţi spre profesoara lor.

— A fost atât de groaznic? întrebă Graeme.

— Ăăă…

Victoria nu mai adăugă nimic la acest răspuns

monosilabic, pentru că nu voia să le rănească sentimentele.

— Poate că ar ajuta să-l vadă interpretat corect, zise Nick. De nişte dansatori care cunosc paşii.

Ea se încruntă.

— Nu cred…

— Asta este o idee bună, rosti Grant entuziasmat. Domnişoară Knight, dacă v-am putea vedea pe dumneata şi pe Nick dansând corect, sunt sigur că am înţelege cum se face.

— Nick e un dansator destul de bun, din câte îmi amintesc, rosti Royal. Lord Amprior îmbrăcat în kilt a făcut multe femei să leşine şi să roşească la balurile regimentului.

— Adevărat? Graeme îl privi pe Nick de parcă l-ar fi văzut într-o lumină nouă. Femeile obişnuiau să leşine din cauza ta?

— Bineînţeles că nu, răspunse Nick, uitându-se lung la Royal.

Fratele lui ridică din umeri.

— Dar îţi place să dansezi.

Nick nu putea nega acest lucru. Descoperise că puţine lucruri sunt mai plăcute decât a lua o femeie drăguţă în braţe pentru un vals sau chiar şi pentru un dans tradiţional. În plus, făcea asta pentru o cauză nobilă, nu-i aşa? Făcea asta pentru a-i ajuta pe băieţi să-şi îmbunătăţească manierele, nu se putea afirma că ceda în faţa dorinţei sale de-a o ţine în braţe pe drăguţa lor guvernantă.

— Ce zici, domnişoară Knight? Ne rotim pe aici?

Întinse mâna spre ea. Ea îşi strânse buzele într-o linie dreaptă. Lui Nick îi fu clar că ei nu i se părea un gest cuvenit să danseze cu el.

Cuvenit? Era al naibii de periculos.

Cu toate astea, ce putea fi rău dacă dansau într-o cameră plină cu tineri şi cu un bunic morocănos care stătea cu ochii pe ei?

În mod ciudat, Angus nu mai părea a dezaproba ce se petrecea. De fapt, îl studia pe Nick cu o expresie care părea mai degrabă perplexă decât oricum altcumva.

— Dar eu sunt singura care poate cânta vals, încercă să se scuze Victoria.

— Pot să cânt eu, interveni Kade. Am recunoscut valsul Sussex, şi tocmai am găsit partiturile în dosarul tău. Pare la fel de simplu ca orice altă muzică.

Nick aproape râse când ea bombăni în barbă.

— Oh, foarte bine, acceptă ea în cele din urmă. Dar o fac doar pentru a-i ajuta pe gemeni.

— Bineînţeles, replică el, adoptând o expresie nedumerită. Ce alt motiv ar putea fi?

Când ea se înroşi, el îşi trecu mâna peste gură pentru a-şi ascunde un zâmbet. Era o dulceaţă de fată, iar el nu-şi mai amintea de când nu se mai distrase atâta. Desigur, tristeţea era ceva obişnuit la Kinglas zilele astea. Dacă să tachineze o guvernantă englezoaică devenea cel mai amuzant moment din săptămâna lui – poate din tot anul lui –, chiar ajunsese rău.

După ce Kade interpretă primele note ale valsului, şi ea îşi puse în cele din urmă mâna într-a lui, Nick avu un sentiment straniu de victorie, de parcă ar fi câştigat un fel de luptă. O auzi icnind şi văzu roşeaţa din obrajii ei trandafirii.

Luptă? La naiba, se trezi dintr-odată în mijlocul unui adevărat război cu sine însuşi, stăpânindu-se cu greu să nu o ia în braţe şi să o ducă în patul lui. Slavă Domnului că familia lui era în cameră, altfel ar fi fost ispitit să facă un gest incredibil de stupid. Victoria Knight era o femeie educată care lucra pentru el, aşa că îi era cu totul inaccesibilă.

În plus, ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie – orice femeie – alături, zi de zi. Sexul era o nevoie simplă, de bază, dar nimic mai mult. Janet îl învăţase foarte bine această lecţie.

Victoria îşi ridică în cele din urmă privirea spre el şi îi zâmbi timid. Nick se forţă să îi răspundă şi el cu un zâmbet, apoi făcu o reverenţă. Îşi trecu braţul pe după ea şi o trase cu blândeţe în ritmul primilor paşi de vals.

Ea era graţioasă şi elegantă în braţele lui – firavă, cu

oase subţiri şi foarte scundă în comparaţie cu el. Dar dansa cu energie şi eleganţă, potrivindu-şi paşii cu ai lui fără ezitare. Poate că lăsa impresia unei fiinţe fragile, dar avea un trup agil şi rotunjimi feminine plăcute, drept dovadă fiind umflăturile sânilor care se frecau de pieptul lui ori de câte ori o rotea.

După aproximativ un minut, timp în care ea îşi ţinuse privirea aţintită la umărul lui, ea îşi ridică ochii spre el cu o expresie uimită.

— Cred că mă ţii mult prea aproape, milord, spuse ea şoptit.

Primul indiciu ar fi trebuit să fie faptul că putea să-i simtă sânii lipindu-se de pieptul lui, alături de alte părţi ale corpului care se frecau într-un ritm minunat.

— Milord, fraţii dumitale ne privesc, insistă ea.

— Îmi pare rău, spuse el, slăbindu-şi îmbrăţişarea. Presupun că nu acesta este exemplul pe care dorim şi-l oferim.

Buzele ei voluptuoase se curbară într-un zâmbet lipsit de umor.

— Probabil că nu.

El se uită spre familia lui. Gemenii priveau cu o concentrare acerbă, de parcă şi-ar fi luat notiţe. Royal se întorsese în fotoliu şi intrase din nou în starea lui obişnuită. Kade zâmbea, pierdut în muzică.

Angus însă îşi mângâia bărbia acoperită de peri şi îi privea cu o expresie şireată, straniu de intensă. Nick putea să vadă cum i se roteau gândurile prin cap.

Ca răspuns la încruntarea lui, bătrânul îi zâmbi plictisit şi flutură din mână, dar parcă ar fi vrut să-i zică „Distrează-te cât poţi”.

— Fratele tău avea dreptate, spuse ea. Eşti un dansator foarte bun.

El privi în jos. Ea zâmbea, şi obrajii ei erau roz de bucurie. Când renunţa la atitudinea de guvernantă, Victoria era mai mult decât drăguţă. Era ca o prinţesă dintr-un basm, cu părul auriu şi buze roşii.

Şi, la fel ca o prinţesă de basm, îl vrăjea.

— Sunt puţin cam ruginit, spuse el. A trecut destul de mult de la ultima mea incursiune pe ringul de dans.

— Nu şi-ar da nimeni seama. Cât de mult a trecut?

— A fost în ajunul bătăliei de la Waterloo. La balul ducesei de Richmond, răspunse el încet.

Aproape fiecare moment din noaptea aceea şi zilele îngrozitoare care urmaseră fuseseră gravate în amintirea lui cu o claritate dureroasă.

— Oh!

Privirea ei albastră păru a se îndepărta.

— A fost ultima dată când Royal a dansat, adăugă el.

Probabil că fratele lui nu avea să mai danseze niciodată.

— Îmi pare atât de rău.

El o roti de mai multe ori, căutând alinare în atingerea trupului ei cald şi bucurându-se de foşnetul fustelor care se frecau de picioarele lui.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, zise el în cele din urmă. A supravieţuit. *Noi* am supravieţuit, în timp ce mulţi nu au reuşit.

Ea îşi ridică mâna puţin mai sus pe gâtul lui.

— Dar tot poate să îmi pară rău pentru amândoi.

Când el o strânse mai tare în braţe fără să vrea, Victoria păru să rămână fără aer. Nick nu voia mila ei. El voia…

Kade încheie piesa cu o înfloritură. Cei doi dansatori se mai rotiră o dată înainte ca Nick să se oprească brusc. În tăcerea neobişnuită care se lăsă în salon, el şi Victoria se priviră în ochi. Ea avea ochii mari, şi pupilele îi păreau dilatate, contrastând puternic cu irisul albastru ce îi înconjura. Când îşi umezi buzele cu vârful limbii, Nick se abţinu cu greu să nu-i acapareze gura într-un sărut pasional.

Ea se scutură, cerând tăcută ca el să o elibereze. Mişcarea ei avu efectul opus, dar Nick se forţă totuşi să-i dea drumul şi făcu un pas înapoi.

Când gemenii începură să aplaude, Victoria zâmbi şi făcu o reverenţă scurtă, păstrându-şi atitudinea calmă în

ciuda îmbujorării care îi colora obrajii.

— Ultima parte a părut un pic cam stângace, comentă Grant. Dar restul a fost perfect, din câte pot spune.

— Chiar *eşti* destul de bun, Nick, declară Graeme cu o admiraţie şovăitoare. Nu-i de mirare că toate doamnele te iubesc.

Când Victoria îi aruncă o privire speriată, lui Nick îi veni să rostească blesteme.

— Asta e complet ridicol, zise el în schimb, pe un ton aspru.

— Nu şi dacă te iei după Royal, spuse Grant cu naivitatea lui obişnuită.

Când Nick privi încruntat spre Royal, fratele lui îi răspunse cu un zâmbet zeflemitor.

— E posibil să fi exagerat puţin puterea ta de atracţie pe continent, admise Royal.

— Nu a existat niciun fel de putere de atracţie, i-o tăie el brusc.

Nu era vina lui că mai multe doamne se dădeau bine pe lângă el din când în când. El nu urmărise pe nimeni, deşi nici nu le refuzase atunci când i se oferiseră. La urma urmelor, era văduv, nu călugăr.

Şi, ca orice bărbat aflat departe de casă şi de familie, suferise uneori de chinurile singurătăţii – deşi nu ar fi recunoscut niciodată aşa ceva.

— Îmi pare rău, se scuză Royal, deşi nu arăta de parcă ar fi regretat cu adevărat.

Victoria îl privea acum pe Nick cu o încruntare circumspectă. Era tipic pentru fraţii lui să-i distrugă singura seară plăcută pe care o avusese de luni întregi.

— Mulţumesc pentru dans, domnişoara Knight, zise el, oferindu-i un zâmbet şi o mici reverenţa. A fost încântător şi educativ pentru fraţii mei.

Ea încuviinţă.

— Mă bucur să fiu de ajutor, milord.

Guvernanta rigidă revenise. Iar ăsta era, probabil, un lucru bun.

— Vreţi să mai faceţi o dată rotirea aia? le ceru Grant,

învârtindu-şi mâna. Vreau să mă uit la picioarele voastre în timp ce o faceţi.

— Da, Nick. Tu şi fata ar trebui să o faceţi din nou, adăugă Angus prin fumul de pipă. Arată-le băieţilor cum să se comporte aşa cum se cuvine.

Nick studie pe furiş comportamentul suspect de vesel al bunicului. Cu numai câteva minute în urmă, se opusese ideii ca gemenii să înveţe valsul. Ce naiba se întâmpla?

— Oh, cred că sunt destul de ameţită din cauza rotirilor, spuse domnişoara Knight, îndepărtându-se de el. Poate că am putea relua lecţiile în altă seară.

„Sfinte Dumnezeule!” Acum, fata se uita la el cu o expresie ce aducea a frică. Oare chiar îi era teamă de el? Având în vedere modul în care reacţionase în timp ce dansau, acest lucru nu avea niciun sens.

Bineînţeles, vorbăria lui Royal îi lăsase, probabil, impresia că era un ticălos cu femeile. Totul din el se răscula în faţa acestei imagini false, dar reuşi să se stăpânească şi să nu protesteze.

— Sunt de acord, domnişoară Knight, spuse el. Voi fi în biblioteca mea dacă are cineva nevoie de mine.

Observând expresia de uşurare din ochii ei, se întoarse şi ieşi din cameră cu paşi mari.

Capitolul 11

Victoria mergea la trap pe lângă zidul castelului. Se întorcea după o minunată oră de călărie pe proprietatea Amprior. Kade încă nu era pregătit pentru activităţile fizice obositoare, iar ei îi fusese dor de plimbările în aer liber sau călare, aşa că în cele din urmă îşi luase inima în dinţi şi-i ceruse voie contelui să folosească un cal din grajdurile lui.

Amprior era în biblioteca lui, şi pusese jos tocul, studiind-o cu aceeaşi privire pătrunzătoare care o enerva de fiecare dată. Din fericire, acum era perfect conştientă de impactul pe care îl avea contele asupra ei, aşa că reuşise

să-şi ascundă semnele care îi trădau tulburarea.

Deşi nu trebuise să se străduiască prea mult. În ultima perioadă, contele nu-i acorda atenţie mai deloc, decât dacă îi punea ea vreo întrebare. Presupuse că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru această situaţie, pentru că nu avea nevoie de atenţiile altui aristocrat dezmăţat. Nu că Amprior s-ar fi comportat ca un dezmăţat, în ciuda afirmaţiilor lui Royal. Având în vedere încruntătura contelui, părea mai degrabă posibil ca afirmaţiile lui Royal să fi fost pur şi simplu o tachinare între fraţi.

— Nu mă deranjează să-mi călăreşti animalele, răspunsese contele, dacă eşti suficient de pricepută şi de puternică pentru a le stăpâni. Nu am cai leneşi în grajdurile mele, domnişoară Knight.

O deranjase scepticismul lui evident.

— Călăresc exemplar, replicase ea. De fapt, câţiva dintre angajatorii mei anteriori mi-au cerut să ofer lecţii de echitaţie tinerelor domnişoare aflate în grija mea.

Amuzamentul lui evident o făcuse să roşească.

— Într-adevăr, eşti o femeie cu multe talente, spusese el. Prea bine, voi vorbi cu grăjdarul. Dar nu te îndepărta prea mult de drumurile principale. Nu cunoşti ţinutul, şi terenul e cam dificil. Nu vreau să te pierzi sau să cazi.

Victoria nu reuşise să-şi ascundă încruntarea.

— Nu sunt o fetiţă, milord. Nu se va întâmpla nimic din ce ai zis.

— N-aş putea spune niciodată că eşti o fetiţă, domnişoară Knight, răspunsese el cu blândeţe.

Victoria murmurase nişte scuze şi se grăbise să iasă, simţindu-se *exact* ca o fetiţă.

Îşi încetini iapa, şi trecură de ultimul colţ al zidurilor, apoi intrară în curtea largă, încadrată pe trei laturi de grajduri din cărămidă roşie şi de alte acareturi. Poate că turnul principal al castelului Kinglas era vechi, dar generaţiile trecute ale familiei Kendrick se îngrijiseră să modernizeze încăperile de-a lungul anilor, adăugând două aripi spaţioase care se uneau cu castelul iniţial.

În prezent, actualul conte era chiar dornic să

modernizeze castelul, spre deosebire de administratorul proprietăţilor sale. Victoria fusese martoră la mai multe discuţii între Amprior şi bunicul său şi auzise chiar şi câteva certuri violente din spatele uşilor închise ale bibliotecii. Bătrânul părea să ţipe adesea, susţinând superioritatea metodelor tradiţionale.

Dar, cum nu era treaba ei, Victoria se prefăcea de obicei a nu auzi – oricât de mult l-ar fi compătimit pe angajatorul ei.

În timp ce ea îşi mâna calul spre boxa din grajd, contele ieşi pe uşile duble purtând ghete şi pantaloni şi o vestă de piele pe deasupra cămăşii. Îmbrăcat astfel, putea fi luat drept un grăjdar obişnuit – deşi ea nu mai întâlnise niciodată un grăjdar atât de chipeş precum Amprior.

Strânse fără să vrea frâiele, şi iapa tresări.

— Linişteşte-te, murmură ea, reuşind să controleze iapa.

Contele se grăbi să ia hăţurile.

— Vreo problemă, domnişoară Knight?

— Absolut deloc, milord. De fapt, am avut o plimbare minunată.

Privirea lui alunecă rapid peste ea şi iapa ei. În cele din urmă, încuviinţă din cap, aparent mulţumit.

— Mă bucur că ai profitat de vremea frumoasă. Mă tem că nu va mai dura mult.

— Chiar *trebuie* să spui asta? comentă ea cu un oftat dramatic. Tocmai mă convingeam pe mine însămi că ne aşteaptă o iarnă blândă.

El pufni.

— Da, ne putem preface, dacă asta te face să te simţi mai bine. Acum, lasă-mă să te ajut să descaleci, astfel încât băiatul de la grajduri să poată duce iapa înăuntru.

Când ea ezită, el ridică din sprâncene într-o expresie întrebătoare, neîncrezătoare.

— Mulţumesc, milord, spuse ea, forţându-se să afişeze un zâmbet politicos.

Îşi aşeză mâinile pe umerii lui largi şi se lăsă să alunece în braţele lui. În timp ce el o aşeza pe pământ,

susţinând-o cu uşurinţă, Victoria simţi puterea impresionantă a trupului său.

Victoria mai simţi şi alte lucruri: cum sânii i se treziră la viaţă în momentul în care se lipiseră de pieptul lui şi cum îi tremurară genunchii când se atinseră, pentru câteva clipe, de coapsele lui.

Când păru a-şi pierde echilibrul, el o prinse cu mâinile de talie.

— Totul e în regulă? murmură el.

Victoria îi simţi respiraţia şoptită în ureche şi peste gât şi se înfioră.

— Ai răcit? întrebă Amprior când ea nu răspunse.

Victoria scutură din cap şi se eliberă din îmbrăţişarea lui.

— Eu nu răcesc niciodată, milord.

El părea îngrijorat, aşa că ea îi oferi un zâmbet, ca să îl liniştească.

— E posibil să fiu mai firavă, milord, dar am o sănătate de fier Slabă, dar puternică precum un taur, după cum obişnuia să spună bunicul meu când eram mică.

El râse.

— Sfinte Dumnezeule! Înţeleg că bunicul tău nu prea îşi calcula vorbele.

— Asta, milord, este puţin spus.

— Atunci, bănuiesc că ne-am fi înţeles foarte bine.

Ea se opri, tulburată de acest gând.

— Da, cred că este adevărat.

— Într-o zi, va trebui să-mi povesteşti despre el.

Ea zâmbi.

— Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut decât să asculţi povestiri despre rudele mele.

Contele făcu semn din cap spre băiatul de la grajduri, care aştepta cu răbdare să ia calul.

— Nu este adevărat. Sunt foarte interesat, mai ales că vizitiul mi-a spus că ai reuşit să identifici problema pe care o avea la vechea trăsură de călătorie.

— Oh, da. Era doar o mică problemă la cuiul roţilor.

Nick adoptă o postură relaxată şi îşi încrucişă braţele

peste piept. Poziţia aceea scotea în evidenţă umerii lui largi şi braţele musculoase, aspecte pe care ea nu ar fi trebuit să le observe în primul rând.

— Eşti o femeie extrem de capabilă, domnişoară Knight, comentă el. O guvernantă talentată şi expertă în repararea trăsurilor.

Ea strâmbă din nas.

— Şi mă pricep destul de bine şi la cai.

— Aşa se pare, deşi încă nu mă linişteşte ideea să ieşi singură la plimbare, fără să fii însoţită de un valet sau de unul dintre fraţii mei.

Victoria îl privi îngrozită.

— Milord, dacă eşti îngrijorat pentru siguranţa mea, atunci aş fi într-un pericol şi mai mare dacă aş pleca la plimbare cu gemenii.

— Ai dreptate. Ei abia dacă se pot ridica din pat dimineaţa fără să creeze haos. Totuşi, nu-mi place să te plimbi singură. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva… ei bine, Sir Dominic m-ar ucide.

Arăta iarăşi îngrijorat, lucrul pe care ea îl detesta.

— Domnule, bunicul meu m-a urcat pe primul meu ponei când aveam doi ani, spuse ea zâmbind, încercând să-l liniştească. Nu este o exagerare să spun că am crescut în preajma cailor. De fapt, ei au fost primii mei prieteni.

Singurii ei prieteni, în realitate, deoarece ea fusese cea mai mare nepoată. Grăjdarii şi ajutoarele din gospodărie fuseseră întotdeauna buni cu ea, în felul lor grosolan, dar mătuşile Victoriei nu priviseră niciodată cu ochi buni faptul că ea se împrietenea cu servitorii.

— Probabil ai avut o educaţie neobişnuită, comentă el.

— Presupun că da, răspunse ea. De obicei, evita să vorbească despre copilăria ei. În plus faţă de jena cauzată de originile ei, copilăria petrecută într-un han nu era genul de trecut pe care să-l dorească nobilii la guvernanta copiilor lor.

— Nu îţi voi purta pică din cauza asta, replică el cu sinceritate. Munca onestă ar trebui să fie privită la fel de

bine ca oricare altă activitate, oricât de umilă ar fi.

În experienţa ei, nobilii rareori aveau o gândire atât de liberală, dar Amprior părea foarte sincer. Victoria îşi zise atunci că nu strica dacă îi povestea nişte detalii din viaţa ei.

— Am crescut într-un han la care opreau trăsurile ca să schimbe caii, începu ea. Bunicul meu deţinea două astfel de hanuri, chiar în afara oraşului Brighton. Unchii şi mătuşile mele îl ajutau să le conducă.

Sprâncenele lui expresive se ridicară a uimire.

— Nu-i de mirare că eşti atât de pricepută la cai.

— Dacă vreodată o să rămâneţi fără ajutoare la grajduri, aş fi bucuroasă să vă ajut, glumi ea.

Victoria se simţea straniu. Familia ei era prosperă, dar avea origini umile. Colegii de şcoală de la Seminarul Domnişoarei Kirby pentru Tinerele Domnişoare o tachinaseră deseori din cauza asta, sugerându-i mai degrabă o carieră de grăjdar decât de guvernantă. O fată deosebit de rea, al cărei tată era un negustor de succes, obişnuia să pufnească tare în preajma ei şi să spună că dormitorul lor mirosea ca un grajd.

Dar, crescând cu o mamă al cărei comportament atrăsese tot felul de remarci nepoliticoase, Victoria învăţase – destul de dureros să nu reacţioneze la astfel de insulte sau la aluzii legate de părinţii ei. Câştigase un mare respect din partea profesorilor ei pentru faptul că se stăpânea, deşi urla în sufletul ei de furie şi îşi uda perna de lacrimi, plângând noaptea pe tăcute. Totul părea atât de nedrept. Tatăl ei avea să fie într-o bună zi rege al Angliei, dar sângele albastru care curgea prin venele ei nu însemna nimic. Nu conta decât păcatul pe care mama ei îl comisese, acela de-a o aduce pe lume.

— O să ţin minte asta, replică Amprior cu o mică reverenţă ironică.

Ea simţi nevoia să-şi lase privirea în pământ.

— Ei bine, dacă asta-i tot, milord, eu trebuie…

El întinse mâna.

— Crezi că originea dumitale mă deranjează? Pentru că nu mă deranjează. Glumeam doar.

— Oh, eu… vă mulţumesc.

Îi zâmbi timid.

— Eu sunt soldat, domnişoară Knight, spuse el. Şi fermier până în măduva oaselor, ca să spun adevărul. Ar fi o prostie din partea mea să privesc cu superioritate pe cineva care îşi câştigă traiul prin muncă grea. De fapt, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre viaţa dumitale. Cum de ai plecat de la han şi ai ajuns guvernantă?

Ea ezită.

— De fapt, este o poveste destul de plictisitoare.

El o prinse de braţ şi începu să o conducă în direcţia grădinilor din faţa bucătăriei.

— Nu eşti câtuşi de puţin plictisitoare, domnişoară Knight. În plus, îmi place să ştiu cât de multe pot despre oamenii care lucrează pentru mine.

Deşi era logic să ee aşa, era în acelaşi timp ciudat, având în vedere câteva secrete destul de mari din trecutul ei.

Ca şi cum i-ar fi simţit reticenţa, el o privi şi-i zâmbi cu un aer relaxat.

— Nu este un interogatoriu, promit. Sunt mai mult decât mulţumit de rezultatele dumitale aici. De fapt, aş vrea să vorbesc cu dumneata şi despre Kade. Despre cum crezi că progresează.

— Desigur, domnule. Aş fi fericită să vă pun la curent cu progresele sale.

În timp ce privi pe furiş la profilul lui cu trăsături aspre, îşi dădu seama că nu avea de ce s-o deranjeze dacă petrecea puţin timp cu el. Adevărul era că se simţea cam singură. Îşi petrecea mare parte din zi cu Kade, care era un băiat minunat, dar ea tânjea să poarte o conversaţie ca între adulţi. La cină, de obicei se trezea aşezată între gemeni – care, deşi aveau o fire bună, nu puteau fi consideraţi nişte intelectuali – sau lângă Royal, care abia dacă scotea un cuvânt. Cât despre Angus, cu cât spunea mai puţine, cu atât era mai bine.

Acum era destul de sigură că Amprior o evitase după noaptea aceea în care valsaseră. Nu ar fi trebuit s-o

deranjeze acest lucru, dar sinceritatea o obliga să recunoască opusul.

„Pentru că eşti o prostuţă”.

— Mă gândesc că am putea să ne plimbăm prin grădină în timp ce vorbim, sugeră contele, mai ales că este o zi atât de frumoasă. Îmi place să petrec cât mai mult timp în aer liber, până să vină zăpada şi viscolul.

— Te rog, nu mai aminti de urgiile care ne aşteaptă. Sunt convinsă că jupoanele mele din flanel şi lână nu vor fi suficient de călduroase pentru a trece prin iarnă fără să tremur.

Când el scoase un sunet gâlgâit, de parcă s-ar fi înecat, Victoria îşi dori să vină un cutremur şi să o înghită pământul. Îşi pierduse minţile de vorbise despre lenjeria ei în faţa unui bărbat – care era şi angajatorul ei, nu altceva? Era un comportament tipic pentru mama ei. Deşi Dumnezeu ştie că mama ei nu ar fi purtat niciodată flanel.

— Ăăă, n-am vrut să spun… adică… se bâlbâi ea.

— Să mergem la plimbare, domnişoară Knight, înainte să intrăm în necazuri, spuse el pe un ton sec.

O conduse printre rândurile cu varză şi straturile cu plante aromatice care acum erau aproape dezgolite. Victoria era atât de stânjenită, că de abia observa împrejurimile. În mod normal, era cea mai echilibrată femeie, dar Lord Amprior o tulbura cumva, deşi nu într-un mod neplăcut.

Dimpotrivă.

— Erai pe cale să-mi povesteşti cum ai devenit guvernantă, începu el după ce trecură de spalierul care separa grădina bucătăriei de restul grădinilor.

Se plimbau de-a lungul unei alei cu pietriş, aflată între două parcele mari de flori în care străluceau crizanteme târzii de toamnă.

— După cum am mai sus, domnule, răspunse ea, încercând să-şi pună ordine în gânduri, mătuşile şi unchii mei ajutau la hanurile bunicului. Toată lumea trăia fie în han, fie în apropiere, aşa că aveam mereu prin preajmă un grup de copii. Şi, cum eram cea mai mare nepoată, a căzut

pe umerii mei datoria de-a avea grijă de micuţi. Mi s-a părut ceva normal să încep să-i învăţ şi literele, şi numerele. Victoria zâmbi, amintindu-şi de începerea micuţă, dar primitoare pe care o primise de la bunicul ei şi pe care o transformase în şcoală. Deoarece am dat dovadă de un talent surprinzător de profesoară, am primit în grijă toţi verii, atunci când ajungeau la vârsta la care puteau sta departe de mamele lor.

— Surprinzător? De ce? întrebă el.

— Oh, probabil din cauză că mama nu avea nicio înclinaţie în sensul ăsta, răspunse ea vag. Deşi îi moştenesc talentul muzical.

Mama ei interpreta cu talent cântece vulgare pentru bărbaţii care îi frecventau hanul. Victoria detestase disponibilitatea mamei ei de-a se etala în faţa tuturor, la fel ca mătuşile ei. Dar bunicul nu păruse niciodată deranjat de comportamentul ei. Veneau bărbaţi din toate zările ca s-o audă cântând pe Rose Knight, iar asta însemna şi că, implicit, cheltuiau mai mulţi bani pe bere şi alcool.

— Şi tatăl tău lucra la han? întrebă contele.

Aceasta era întrebarea pe care o detesta cel mai mult.

— Nu. Eu nu… nu mi-am cunoscut niciodată tatăl.

— Îmi pare rău. Probabil a murit când erai foarte mică.

Era adevărat că prinţul regent era mort pentru ea, aşa că afirmaţia lui i se părea corectă.

— Da.

Amprior se apropie de ea, şi umărul lui o atinse.

— Eu aveam doar şapte ani când a murit mama mea.

Ea îşi ridică privirea şi-i văzu expresia tristă ce i se întipărise pe chip.

— Este o vârstă prea fragedă la care un băieţel să îşi piardă mama.

Suferise mult, pierzându-şi mai întâi mama la o vârstă atât de fragedă şi apoi soţia.

— Din fericire, tatăl meu şi-a revenit după această pierdere şi a avut o căsnicie fericită alături de o femeie admirabilă, adăugă el.

Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă bărbatul care se plimba alături de ea îşi revenise după moartea soţiei sale. Se părea că nu, deoarece nu se recăsătorise.

— Dar mama ta nu s-a recăsătorit niciodată? întrebă Amprior.

— Ăăă, nu, dar am avut norocul să am un bunic minunat şi mai mulţi unchi minunaţi. Să nu mai vorbim despre Sir Dominic, care a fost întotdeauna bunătatea întruchipată. Nu mi-a lipsit niciodată o familie care să aibă grijă de mine.

Doar o mamă care s-o iubească cu sinceritate. Şi un tată adevărat.

— Înţeleg că Sir Dominic a ajutat la educaţia ta.

Ea zâmbi.

— Da, el a plătit taxa pentru Seminarul Domnişoarei Kirby. Este o instituţie excelentă. Am fost foarte norocoasă.

Ochii contelui o priveau cu un aer misterios. Gemu în sinea ei, înţelegând prea târziu că, de fiecare dată când îl menţiona pe Sir Dominic, se afla într-o situaţie neclară. La urma urmei, nu avea cum să descrie relaţia dintre ei fără a minţi.

— Sir Dominic era un prieten de-al bunicului tău, dacă nu mă înşel, rosti el.

— Întocmai.

Îi aruncă un zâmbet ironic.

— Se pare că bunicul tău cunoştea jumătate dintre membrii familiei regale, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Şi dumneata câţi ani aveai când l-ai cunoscut pe Sir Dominic?

— Nouă, domnule, răspunse ea.

Victoria îşi ţinu respiraţia în timp ce el o conduse pe gazonul care ducea spre lac.

— Şi câţi ani ai petrecut departe, la şcoală? întrebă el în cele din urmă.

Victoria răsuflă uşurată în sinea ei pentru faptul că se îndepărtau de acel subiect sensibil.

— Şase, iar ultimul an l-am petrecut ca asistent de

profesor. Aş fi fost fericită să rămân mai mult, dar nu au mai avut loc pentru mine. M-am angajat pentru prima oară ca guvernantă la nouăsprezece ani şi de atunci predau încontinuu.

El se opri lângă o bancă de piatră care dădea spre apă şi era parţial protejată de un gard viu. Descoperise şi ea locul acesta când se plimbase pentru prima dată prin grădini, şi devenise refugiul ei preferat când vremea era plăcută. Banca păstra căldura soarelui, nu era în bătaia vântului şi oferea locul perfect pentru a admira priveliştea uimitoare asupra lacului, munţilor şi cerului.

Amprior făcu un gest cu mâna şi o invită să ia loc. El rămase în picioare, sprijinindu-şi un picior pe celălalt capăt al băncii.

— Şi iată-te aici, adăugă el pe un ton relaxat. Departe de civilizaţie şi aproape îngropată de vie cu un grup de scoţieni necioplţi. Mă întreb ce ţi s-ar fi putut întâmpla de ai ajuns în această poziţie regretabilă.

— Cred că de vină e salariul frumuşel pe care mi-l plătiţi, domnule.

Asta era, cel puţin în parte, adevărat. El o privi neîncrezător, dar cu un aer politicos.

— Sunt sigur că o guvernantă de valoarea dumitale este foarte căutată, nu-i aşa?

Doamne, Dumnezeule! Omul era la fel de insistent ca un câine de vânătoare.

— Milord, doreşti să mă întrebi ceva anume sau ai vreo temere pe care doreşti să mi-o adresezi? Simt că ne învârtim în jurul cozii.

El zâmbi brusc, şi expresia fu atât de fermecătoare, că inima Victoriei păru să stea locului.

— Şi eu care mă credeam inteligent! comentă el.

Profită o clipă ca să-şi adune gândurile, ca un fel de armură.

— Din moment ce nu pot răspunde la acest comentariu fără a aduce ofense, te încurajez să repeţi întrebarea. Zâmbi smerită. Milord.

Râsul lui sună intens, cald şi seducător. Ea îşi strânse

pumnii, străduindu-se să-şi reprime o reacţie de fetiţă prostuţă.

— Prea bine, spuse el. Cu toată seriozitatea, nu pot înţelege de ce o femeie cu talentele dumitale, cu referinţe excelente şi cu sprijinul lui Dominic Hunter ar alege să accepte o poziţie care pe majoritatea le-ar face să o ia la goană urlând de spaimă.

— Aproape că am fugit şi eu, după cum îţi aminteşti, mai ales după întâlnirea cu bunicul dumitale.

— Ah, da. Angus este unul dintre motivele pentru care mi-a fost greu să-i păstrez pe tutorii de dinaintea dumitale, în primul rând. Aproape l-a alungat pe profesorul de dans pe care reuşisem să-l angajez din Glasgow – ameninţându-l cu pumnalul. Şi aş fi vrut să fie o glumă.

Ea îşi închipui pentru câteva clipe scena violentă. Apoi Amprior se aplecă spre ea şi îşi rezemă braţul pe coapsă. Ochii lor erau acum la acelaşi nivel.

— Cu toate astea, dumneata pari să-l fi făcut pe bătrân să-şi ţină ghearele ascunse, adăugă el cu o urmă de zâmbet.

— Chiar aşa? Vai, dar tocmai ieri m-a certat că îi deranjez pe gemeni cu o grămadă de prostii şi fleacuri.

— Ce anume făceai?

— Le sugeram să se abţină de la a mai sorbi supa.

El râse.

— Sărmana domnişoară Knight. Ei bine, asta nu face decât să-mi dovedească spusele. *De ce* ai acceptat manierele grosolane ale familiei mele, ba chiar cu o asemenea răbdare? Şi nu cred că este din cauza banilor, deoarece ştiu prea bine că acesta nu e singurul motiv.

Era clar că nu avea să renunţe.

— Dacă vrei să ştii adevărul…

— Vreau.

Zâmbetul lui îi mai îndulci afirmaţia, dar ea observă tonul de avertizare cu care vorbise. Amprior încă avea îndoieli în privinţa ei din simplul motiv că nu primise referinţe din partea lui Lord Welgate. Deşi gemenii şi Royal probabil ar fi lăudat-o că îl omorâse pe cel care o atacase,

contele era ceva mai formal. Victoria bănuia că el nu ar fi fost de acord cu fapta ei, aşa că trebuia să continue explicaţiile cu mare grijă.

— După ultima mea poziţie, aveam nevoie de o schimbare, răspunse ea.

— Simţeai că elevii nu erau pe măsura abilităţilor dumitale, din câte îmi amintesc.

— Erau ceva mai mici, dar au existat şi alte dificultăţi.

— Continuă, o îndemnă el.

— Exista un membru al familiei care s-a comportat destul de în… îndrăzneţ. Se bâlbâi şi făcu o grimasă. Mi-a îngreunat situaţia, aşa că m-am hotărât să plec.

Când Amprior se îndreptă de spate, Victoria respiră uşurată. Contele nu o înspăimânta niciodată, dar era un bărbat masiv şi o domina din punct de vedere fizic. Şi, deşi avea foarte mare încredere în el, amintirile o neliniştiră.

— Acest bărbat te-a rănit, domnişoară Knight?

O întrebase pe un ton calm, dar în privirea lui sclipea o furie pe care de abia şi-o putea stăpâni. Destul de ciudat, privirea aceea îi topi inima, laolaltă cu resturile de ruşine şi de teamă cu care se alesese de pe urma atacului.

Ea scutură din cap.

— Nu iremediabil, dar nu mai puteam rămâne acolo.

Gura lui deveni o linie rigidă, şi rămase cu privirea fixată asupra lacului pentru câteva secunde lungi. Când se uită înapoi la ea, ochii lui erau încă tulburaţi de cele aflate.

— Regret că ai fost victima unei astfel de întâmplări îngrozitoare. Dar acum te găseşti într-o casă urâtă şi mohorâtă, înconjurată de burlaci deloc drăguţi. Făcu o grimasă. Nu cred că este o situaţie plăcută pentru dumneata, având în vedere recenta experienţă.

— Vă asigur, domnule, că ultima mea poziţie era într-o casă foarte bună, dar asta nu a fost de-ajuns ca să mă simt protejată.

Contele dădu să protesteze, dar ea îşi ridică mâinile.

— Ai înţeles greşit, milord. Nu îmi fac griji în privinţa siguranţei mele la Kinglas. Fraţii dumitale, în ciuda anumitor comportamente lipsite de maniere, sunt bărbaţi

buni. Oricine poate vedea că nu ar face niciodată rău unei femei sau unui copil. În ceea ce-l priveşte pe bunicul dumitale, cred că este inofensiv. În cea mai mare parte, adăugă ea cu un zâmbet, sperând să-l liniştească.

Contele ridică dintr-un colţ al gurii şi afişă un zâmbet strengăresc.

— Tocmai *partea aia* mă îngrijorează pe mine. Şi sunt sigur că nu eşti obişnuită cu astfel de comportamente. Îşi luă piciorul de pe bancă şi se întoarse pe jumătate ca să se uite la apă şi la cer. Iar locul ăsta nu e tocmai Brighton sau Londra. Va deveni o adevărată provocare pe timpul iernii, te asigur.

Se ridică şi ea şi i se alătură, privind către dealurile înghesuite şi către pantele abrupte care duceau spre vârfuri maiestuoase. Frunzele strălucitoare de toamnă din urmă cu câteva săptămâni dispăruseră, lăsând loc unui peisaj cenuşiu, întrerupt doar de pâlcurile de pini. Briza care venea dinspre lac era rece şi părea să şoptească despre furtunile care, mai mult ca sigur, aveau să vină. Ştia că aveau să vină zile în care urma să-şi dorească să scape de frig şi de singurătate, să fugă înapoi la agitaţia civilizaţiei din Londra sau chiar din vechiul Brighton.

Dar Ţinuturile înalte erau un loc incredibil de frumos şi de diferit. Atât de diferit, că putea să creadă că acest loc avea să o ajute să o ia de la început. Kinglas nu-i amintea absolut deloc de trecutul ei, şi era departe de viaţa urâtă pe care o dusese înainte.

— De fapt, cred că este minunat aici, mărturisi ea.

El aruncă o privire spre ea, surprins.

— Chiar aşa?

— Da. Peisajele de aici te fac să uiţi orice detaliu urât şi plictisitor al vieţii, nu crezi? Iar Kinglas este într-adevăr un castel vechi şi nobil.

El răsuflă uşurat, de parcă ceva dinăuntrul lui tocmai şi-ar fi găsit locul potrivit.

— Şi eu am crezut asta dintotdeauna. Cât timp am fost departe, în toţi anii aceia petrecuţi pe continent, am fost uimit de cât de mult am dus dorul Scoţiei.

— Milord, dacă îţi faci griji că îmi voi abandona postul şi voi fugi înapoi în Anglia, nu e cazul. Intenţionez să rămân până la capăt. Îi aruncă o privire amuzată. Totuşi, mai întreabă-mă în ianuarie. E posibil să-mi schimb părerea până atunci.

— Te voi întreba.

Zâmbetul lui era aprobator şi cald. Atât de cald, că o făcu să roşească.

— Mai rămâne să discutăm despre Kade, spuse ea, ignorând fluturii care îi zburau în stomac. E un băiat minunat. Chiar dacă aş fi nevoită să mănânc *haggis*[1] în fiecare zi şi să dorm în grajduri, ar merita să rămân aici pentru el. Este într-adevăr cel mai dulce băiat şi este atât de talentat.

Trăsăturile severe ale lui Amprior se îndulciră într-o expresie care îi făcu inima să se oprească. Contele întinse mâna şi-i îndepărtă o şuviţă de păr pe care vântul i-o lipise de obraz.

— El sigur te place, domnişoară. Şi nimeni nu l-ar putea învinovăţi pentru asta.

— Oh, ăăă, mulţumesc, se bâlbâi ea.

Rămase locului, nemişcată, profund tulburată de o simplă atingere.

El îşi afundă mâna în buzunarul vestei de piele şi îşi mută privirea cu o uşoară grimasă, de parcă şi-ar fi dat deodată seama că o stânjenise.

— Da, Kade a făcut progrese extraordinare.

Se uită din nou la ea, cu o privire rece şi stăpân pe sine, afişând iarăşi atitudinea lui obişnuită de conte sever.

— La fel cred şi eu, admise ea, pe un ton la fel de glacial. Trebuie să-l împing de la spate ca să se ocupe şi cu studiul celorlalte materii, pentru că, dacă l-aş lăsa, şi-ar petrece tot timpul exersând la instrumente.

— El a fost întotdeauna aşa. Domnişoară Knight, am vrut să te întreb dacă băiatul a mărturisit ceva despre

---

1 Fel de mâncare tradiţional scoţian asemănător cu drobul, făcut din organe de oaie tocite, amestecate cu ceapă şi condimente şi fierte în stomac de oaie (n.red.)

trauma pe care a suferit-o la şcoală.

— Nu, milord. E limpede că încă ezită să vorbească despre asta.

El se încruntă.

— Când am intrat în salon, noaptea trecută, am avut impresia că purtaţi o conversaţie intimă despre acel subiect.

„Fir-ar!”

Victoria nu vedea niciun rost să amâne clarificarea acelui moment. Putea respecta dorinţa cuiva de a păstra secrete, dar îi era greu să ignore faptul că angajatorul ei fusese cândva căsătorit.

— De fapt, vorbeam despre familia dumitale. Lui Kade i-a fost foarte dor de tine cât timp ai fost plecat.

— Am fost plecat prea mult timp. A fost o greşeală, admise el pe un ton sumbru.

— De asemenea, a amintit şi că îi este dor de contesă.

Privirea lui gânditoare deveni nedumerită.

— Mama lui Kade a murit la naştere. Nu avea cum să-şi amintească de ea.

— Se referea la soţia dumitale, îl corectă ea cu blândeţe.

Contele nu mişcă niciun muşchi, iar expresia păru să-i îngheţe pe chip, deşi Victoria avu senzaţia stranie că vorbele ei aproape îl doborâseră.

— Îmi pare rău dacă asta îţi provoacă tristeţe, milord, adăugă ea. Nu asta a fost intenţia mea.

El mişcă mâna, făcând-o să tresară din cauza gestului brusc.

— E în regulă. Vreau să ştiu tot ce îl tulbură pe Kade, explică el. Doar că nu mi-am dat seama că s-a referit la soţia mea, atâta tot. Era destul de mic atunci când ea a murit.

— A spus că împărtăşeau amândoi dragostea pentru muzică.

— Da, contesa era deosebit de talentată la muzică. Când stătea la Amprior, obişnuia să cânte pentru băiat. Ţinea destul de mult la el.

Victoriei i se păru că exista o disonanţă între tonul cu care vorbise şi cuvintele pe care le rostise contele.

— Excelenţa Sa nu-şi petrecea prea mult timp la castel? întrebă ea într-o doară.

— Prefera conacul nostru din Glasgow.

Ah, tonul ăsta îi era familiar. Era o avertizare să nu continue, şi stea departe de acest subiect.

Înainte să-şi întoarcă privirea spre lac, Victoria îi văzu ochii plini de deznădejde.

— Îmi pare foarte rău, domnule, spuse ea pe un ton resemnat. Cred că vă e foarte dor de ea.

Comentariul ei îl făcu să revină la realitate.

— Ar trebui, nu-i aşa? Da, presupun că ar trebui. La urma urmei, am iubit-o. Probabil citi consternarea pe chipul ei, pentru că scoase un sunet exasperat. Iartă-mă, însă…

Contele se opri încruntându-se, privind dincolo de ea, spre castel.

Se întoarse şi ea şi o văzu pe doamna Taffy grăbindu-se spre ei, prin grădină, cu faţa încremenită într-o expresie încruntată.

— Asta nu pare de bun augur, murmură Victoria.

— Ai un mare talent de-a subestima problemele, domnişoară Knight.

Când el porni cu paşi mari către menajeră, Victoria îşi ridică fustele şi o luă iute după el.

— Mă scuzaţi, stăpâne, începu Taffy şi făcu o reverenţă. Dar avem musafiri care întreabă de dumneata.

El se încruntă.

— Nu aşteptăm pe nimeni, nu-i aşa?

— Sunt oameni care încasează taxele, spuse ea încet.

El îşi ridică mâinile, evident nedumerit.

— Vor să vă întrebe despre o distilerie de whisky de pe proprietatea Amprior, continuă doamna Taffy.

— Dar noi nu avem… închise gura pentru câteva secunde. Gemenii! exclamă printre dinţi.

— Aşa se pare, replică Taffy.

— Şi Angus. Este şi el implicat?

Privirea menajerei deveni la fel de glacială ca a

stăpânului său.

— Nu ştiu sigur, dar voi afla până la sfârşitul zilei.

— Fir-ar să fie! exclamă Amprior. O să-i omor pe toţi!

Porni ca o furtună spre grădina bucătăriei, făcând bucăţi de pământ şi iarbă să sară în urma sa.

— Oh, Doamne, oftă Taffy. Tocmai când lucrurile începeau să se liniştească.

— Credeam că este legal să distilezi whisky în Scoţia, comentă Victoria.

— Doar cu permisiune, domnişoară. Permisiune pe care familia Kendrick nu o are. Acum, dacă mă scuzaţi, ar fi bine să văd dacă stăpânul se ţine de promisiune.

— Voi merge cu tine, spuse Victoria grăbindu-se pe urmele femeii. La urma urmei, nimeni nu avea nevoie de un răufăcător în casă.

Capitolul 12

Când Kade scoase o altă notă nepotrivită, Victoria îşi ridică ochii din planul lecţiei. Băiatul se uita absent la claviatură în timp ce interpreta sonata de Haydn pe care i-o dăduse de dimineaţă. Nici măcar muzica nouă nu reuşea să îl înveselească.

După cearta înfiorătoare de ieri, Angus ieşise ca o furtună din Kinglas, în timp ce contele se închisese tunând şi fulgerând în bibliotecă. Spectacolul lor public de urlete aproape că zguduise din ţâţâni zidurile castelului. Niciunul dintre bărbaţi nu apăruse la cină, lăsând-o pe Victoria să poarte o conversaţie chinuitoare cu Royal, în timp ce Kade şi neruşinaţii de gemeni ciuguleau fără chef din mâncare.

Când Kade oftă dramatic şi îşi lăsă privirea să alunece într-o parte, Victoria încetă lucrul. Încerca întotdeauna să se distanţeze de viaţa personală a angajatorilor săi, dar elevul ei suferea vizibil şi avea nevoie de sprijinul ei.

— Ce-ar fi să iei o pauză? sugeră Victoria, lovind uşor scaunul de lângă ea. Taffy a pregătit unele dintre prăjiturile

tale preferate cu seminţe. Ar fi păcat să rămână nemâncate.

Băiatul veni şi se aşeză lângă ea.

— Îmi este *extrem* de greu să mă concentrez, acum că Nick şi bunicul s-au certat. Se ceartă deseori, dar de data asta a fost diferit.

— Poţi să-mi povesteşti tot, dar mai întâi trebuie să mănânci. Abia te-ai atins de micul dejun sau de prânz.

— E greu să ai poftă de mâncare când fratele şi bunicul tău doresc să se omoare între ei.

— Sunt sigură că sunt doar ameninţări rostite la supărare, îl linişti ea pe un ton blând. În plus, nu cred că, dacă te înfometezi, o să rezolvi ceva, nu-i aşa?

Problemele s-ar rezolva numai dacă i-ar alinia pe toţi bărbaţii din familia Kendrick şi i-ar trage puţin de urechi pentru că s-au comportat ca nişte măgari încăpăţânaţi.

Kade oftă şi acceptă ceaşca de ceai.

— Cel puţin, când sunt bolnav, nu se mai luptă între ei.

— Dragule, nu este responsabilitatea ta să rezolvi problemele familiei. Este treaba lor să aibă grijă de tine, nu invers.

Kade se considera motivul pentru care era pace în familie. În general, asta însemna doar să fie vesel, deoarece contele era foarte protector cu fratele lui mai mic. Dar scandalul din urmă cu o zi distrusese echilibrul fragil al gospodăriei. Judecând după umbrele de sub ochii lui Kade, era clar că dormise prost. Şi îşi pierduse şi apetitul pe care tocmai începuse să-l recâştige în ultimele săptămâni.

Aşa ceva era inacceptabil, iar Victoria intenţiona să-i spună contelui lucrul acesta, imediat ce-şi aduna suficient curaj pentru a intra în bârlogul leului.

— Nick nu se enervează niciodată, spuse Kade, parcă citindu-i gândurile, dar ieri am crezut că o să-l omoare pe bunicul.

— Mie mi s-a părut că mai degrabă voia să-i bată pe gemeni, spuse ea pe un ton sec.

Kade strâmbă din nas.

— A fost greşit din partea lui Grant şi a lui Graeme să facă distileria ilegală, indiferent de ce crede bunicul.

Potrivit ofiţerilor vamali, gemenii întemeiaseră o distilerie mică, dar totuşi ilegală, într-o vale de pe proprietatea Amprior. Deşi era o practică destul de frecventă în ţinut, aceasta putea avea consecinţe juridice grave. Din fericire, aceştia acceptaseră să nu îi pună sub acuzare după ce contele le promisese că avea să le dărâme şandramaua şi să îi pedepsească el însuşi pe gemeni.

— Ei bine, *este* împotriva legii, comentă ea, şi a fost foarte jenant pentru conte să fie luat pe nepregătite.

Amprior fusese îngrozit de faptul că gemenii produceau băutură sub nasul lui. Şi, mai rău, că Angus ştia despre asta.

Kade îşi lăsă ceaşca în farfurie, îngrijorat.

— Ofiţerii nu se vor întoarce ca să-i aresteze, nu-i aşa?

Ea îi oferi un zâmbet liniştitor.

— Nu, o să-l lase pe fratele tău să gestioneze situaţia după cum consideră potrivit, atât timp cât distileria va fi distrusă.

— Slavă Domnului! Ar fi groaznic dacă gemenii ar ajunge la închisoare.

— Într-adevăr, spuse ea sec, umplându-i din nou ceaşca.

Din câte văzuse cu o zi în urmă, contele fusese tentat să-i trimită pe gemeni şi pe bunic la răcoare.

— Şi poate că bunicul are dreptatea lui, continuă Kade gânditor. Ce drept au englezii să ne spună ce şi când să facem?

— Îţi sugerez să nu îl asculţi pe bunicul tău în privinţa asta, dragul meu.

Angus încercase să îşi susţină punctul de vedere – fără succes – în faţa contelui, după ce ofiţerii plecară.

— În afară de asta, zisese Angus, uitându-se urât la Amprior, la ce altceva te aşteptai de la ei? Puştii trebuie să se întreţină cumva.

Contele îşi privise bunicul, nevenindu-i să creadă.

— Mă aştept să nu fie daţi afară de la universitate şi mă aştept să înveţe o meserie afurisită! De asemenea, mă aştept ca bunicul lor să-i încurajeze spre activităţi legale!

— Dar flăcăii *învaţă* o meserie, nu te-ai prins?

— Să facă băutură? Ai înnebunit?

— Nu te văd venind cu o idee mai bună, replicase Angus înainte de-a se uita la Victoria. Oh, da, cu excepţia faptului că vrei să-i înveţi să ţopăie, ca să poată găsi nişte fete prostuţe cu care să se căsătorească. Nu-i de mirare că băieţii nu ascultă nimic din ce spui. Şi cine-i poate învinovăţi, când tu ai plecat la război ca nebunul? De parcă *tu* ai fi singurul care suferă şi noi, restul, nu am simţi nimic!

Şi, aşa, atmosfera din holul de la intrare se transformase din periculoasă în explozivă. După ce încercase, în mod evident, să îşi înfrâneze furia, contele arătase dintr-odată de parcă ar fi fost în stare să-l strângă de gât pe bunic.

— Destul! exclamase Royal, şchiopătând între cei doi bărbaţi. Nu ai voie să mai rosteşti niciun cuvânt despre asta, bunicule!

— Ştii la fel de bine ca mine că… protestase Angus mânios.

— Nu! i-o tăiase Royal.

Stăteau nas în nas, privindu-şi bunicul cu ochi ameninţători. Apoi se întorsese spre fratele lui cu un zâmbet stăpân pe sine. Dar privirea contelui devenise atât de mohorâtă şi de furioasă, că Victoria simţise un fior până în măduva oaselor.

— Nick, bunicul nu ştie ce spune, începuse Royal. Nu-l asculta!

Amprior încuviinţase din cap spre fratele lui, apoi se răsucise pe călcâie şi se îndepărtase cu paşi mari. Royal îl urmase, Angus plecase, iar doamna Taffy trimisese servitorii la treburile lor.

Victoria se retrăsese sus, în încăperea ce servea drept şcoală, şi-l găsise pe Kade afundat în studiu, din fericire fără să aibă habar de dezastrul care se produsese jos. Fusese tentată să-i ceară lui Taffy mai multe informaţii

despre acuzaţiile voalate pe care le rostise Angus, dar hotărâse că nu era treaba ei.

De atunci, toată casa părea că îşi ţinea respiraţia, de parcă s-ar fi aflat pe un vulcan gata să erupă, aşteptând explozia finală a conflictului.

— Nu ştiu ce se va întâmpla dacă Nick nu-i iartă pe gemeni, spuse Kade. Sau pe bunicul.

De dragul lui Kade, venise vremea ca Victoria să ia nişte măsuri drastice, chiar dacă asta însemna să intervină în treburile familiei Kendrick.

— Vrei să vorbesc eu Amprior despre gemeni?

Băiatul ridică privirea, cu o expresie plină de speranţă.

— Ai face asta?

— Da, şi voi vorbi şi cu Royal. Dacă ne unim forţele, am putea restabili nişte relaţii mai paşnice.

El zâmbi la mica ei ironie.

— Asta ar fi minunat, pentru că sunt îngrijorat din pricina lui Nick. Nu a mai fost atât de supărat…

Îşi strânse brusc buzele.

— De când? întrebă ea cu blândeţe.

Părea că urma să-i răspundă, când Grant intră ca o furtună în salon. Speriat, Kade aproape scăpă ceaşca din mână.

Victoria se uită încruntată la Grant.

— Te rog să ieşi înapoi pe hol şi să intri din nou ca un gentleman.

— Îmi pare rău, domnişoară, pufni Grant cu entuziasm. Dar avem un vizitator.

— Cine? întrebă Kade.

— Logan, izbucni el. Logan s-a întors în sfârşit acasă.

Faţa lui Kade se relaxă.

— Vorbeşti serios?

Grant încuviinţă din cap.

— Tocmai a sosit.

— Nick ştie?

— Royal s-a dus să-l anunţe.

Înainte ca Victoria să poată spune un cuvânt, Kade

zbură de pe fotoliu spre uşă.

— Kade, nu fugi, strigă ea după el.

Când fratele lui mai mare porni în urma lui, ea se ridică în picioare.

— Grant, aşteaptă un moment!

El se întoarse, vibrând de nerăbdare.

— Mai întâi, te rog să-mi spui cine este Logan, îi ceru ea.

— Fratele meu mai mare.

— *Alt* frate?

— Frate vitreg, de fapt. Logan este cel mai mare, după Nick. Mama lui a fost prima contesă a tatălui meu.

Victoria îşi dădu seama că se zgâia la el.

— De ce nu am mai auzit vorbindu-se de el?

Grant se mişcă agitat.

— Pentru că lui Nick nu-i place să vorbească despre el. Au avut… o ceartă.

Excelenţei Sale nu-i plăcea să vorbească nici despre soţia lui. Omul părea să aibă multe secrete.

„Ca tine, nu?”

— Dacă nu te deranjează, domnişoară Knight, spuse Grant, trebuie să mă duc jos. Nu sunt sigur ce se va întâmpla când Nick va afla că Logan e aici.

Ea se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Vin şi eu cu tine.

— Poate ar fi mai bine să rămâi aici, rosti el după ce Victoria ajunse lângă el, pe coridor. E posibil să se ia la ceartă. Nick i-a spus lui Logan să nu se mai întoarcă niciodată la Kinglas. De fapt, niciunul dintre noi nu l-a mai văzut de şase ani. A fost în Canada.

— De ce l-ar fi exilat contele? întrebă ea fără suflare, aproape tropăind ca să ţină pasul cu el.

Când ajunseră la treapta de sus a scării interioare, Grant se opri atât de brusc, încât pantofii ei moi din piele alunecară pe podelele lustruite. El o apucă de braţ.

— Să nu cădeţi, domnişoară.

Grant avea un talent deosebit de a sublinia lucrurile evidente.

Enervată, Victoria îşi împinse la o parte o şuviţă care îi căzu pe faţă. Dar cuvintele aspre pe care ar fi vrut să i le zică lui Grant îi îngheţară pe limbă când văzu expresia îngrijorată de pe chipul lui. De obicei, el era cel mai vesel dintre băieţi şi rămânea neafectat de nimic, exceptând mustrările cele mai dure din partea contelui. Dar acum părea aproape speriat.

Victoria putea auzi voci venind de mai jos, din holul de la intrare. Ignorând glasurile, îşi puse mâna cu blândeţe pe antebraţul lui Grant.

— Ce este, dragul meu?

El privi dincolo de ea, ca să se asigure că nu puteau fi auziţi de nimeni.

— Ştii că Nick a fost căsătorit.

— Da. Şi mai ştiu că nu-i place să vorbească despre faptul că şi-a pierdut soţia.

— Nu este singura pierdere despre care nu-i place să vorbească…

— Continuă!

Grant păru să ezite, dar în cele din urmă cedă.

— Oricum vei afla, aşa că pot la fel de bine să-ţi povestesc eu. Nick şi soţia lui au avut un fiu… un băieţel pe nume Cameron.

Ea se uită nemişcată la el. Creierul ei nu părea să perceapă informaţia.

— A murit şi micuţul?

— Cu mai mult de şase ani în urmă.

Acum totul devenea clar.

— Cam în perioada în care fraţii tăi s-au înstrăinat?

El încuviinţă din cap şi aruncă o privire neliniştită peste umăr. Vocile din hol deveniră stridente.

— Domnişoară, trebuie să cobor!

— Foarte bine, dar spune-mi… fir-ar să fie, murmură ea, când Grant trecu de ea şi începu să coboare treptele.

Nu îl urmă imediat, ci îşi lăsă o clipă de repaus ca să-şi pună ordine în gânduri.

În ciuda ocaziilor rare în care îşi arăta farmecul sincer, Amprior era un om extrem de trist, care purta pe umeri

povara grea a responsabilităţii. Acum, ea ştia că el ducea şi povara teribilă a suferinţei cauzate de moartea soţiei şi a fiului său. Inima ei suferea pentru el şi pentru restul familiei sale, care aproape se îneca în secrete dureroase.

Victoria îşi aranjă câteva fire rebele de păr, îşi netezi manşetele de dantelă, apoi coborî pe scări până în holul de la intrare. Grant avea probabil dreptate – ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei şi să se gândească la treburile ei. Dar nu avea nicio intenţie să îl abandoneze pe Kade sau pe Lord Amprior.

În mijlocul holului de la intrare se afla un bărbat uriaş, îmbrăcat cu pantaloni, ghete şi o pelerină groasă, vizibil uzată. Ca toţi bărbaţii din familia Kendrick, era musculos şi bine construit, dar el parcă îi întrecea pe toţi. Era cu aproape zece centimetri mai înalt decât gemenii şi părea chiar mai musculos decât contele.

Kade se aruncase în braţele lui Logan şi aproape că fusese înghiţit de îmbrăţişarea bărbatului. Gemenii şi Angus stăteau în apropierea lor, oscilând între entuziasm şi teamă. Câţiva slujitori se plimbau pe lângă ei fără rost, iar Taffy stătea într-o parte, cu o batistă la ochi, încercând să nu plângă. Câinii făceau un adevărat vacarm, rostogolindu-se şi lătrând. Cu atâta zgomot, era aproape imposibil să auzi ce spunea oricare dintre cei prezenţi.

În încăpere era rece, deoarece valeţii, aparent la fel de entuziasmaţi ca patrupedele, uitaseră să închidă uşa de la intrare.

Clătinând din cap, Victoria se grăbi să închidă uşa, apoi trecu de câini şi de valeţi pentru a rămâne lângă menajeră. Taffy îi zâmbi cu ochii plini de lacrimi.

— Oh, domnişoară, casa e cu susul în jos, acum că s-a întors şi domnul Logan din Canada.

Victoria se aplecă mai aproape.

— Înţeleg că nu se aştepta nimeni să vină?

— Nu. Menajera îşi şterse repede nasul, apoi băgă batista în mânecă. O să ziceţi că sunt o bătrână proastă pentru că plâng, dar au trecut ani întregi de când nu l-am mai văzut pe băiat. Şi i-am dus dorul, să ştiţi.

— Dar nu şi contele, din câte am înţeles.

Taffy îi aruncă o privire prudentă.

— Ce ţi-a spus domnul Grant?

— Numai că Amprior şi fratele lui s-au înstrăinat. Oh, şi că Excelenţa Sa a avut un fiu, adăugă ea. Asta a fost o veste cam şocantă.

Taffy avu eleganţa de-a afişa o expresie sfioasă.

— Îmi pare rău că nu v-am spus, domnişoară. Stăpânului nu-i place să vorbim despre sărmanul copilaş.

— Nici despre soţia sau despre fratele lui, din câte se pare.

Menajera ridică mâinile într-un gest neajutorat.

— Trebuie să înţelegeţi cum au fost lucrurile pentru stăpân. Prima doamnă Amprior a murit atât de brusc, şi apoi…

— Domnişoară Knight! strigă Kade peste zgomotul din încăpere. Vino să-l cunoşti pe Logan!

Flutură mâna entuziasmat în direcţia ei, deşi era încă prins în îmbrăţişarea fratelui său. Ea zâmbi şi îi întoarse gestul.

— Vin imediat, răspunse, apoi îşi îndreptă atenţia spre menajeră. Contele va fi, cel mai probabil, nemulţumit de sosirea fratelui său, dacă am înţeles eu bine.

— Asta, domnişoară, este puţin spus, rosti femeia pe un ton sumbru. Domnul Royal s-a dus să-l caute şi să încerce să-l pregătească pentru vestea cea nouă.

— Atunci, aş sugera să încercăm să ne comportăm elegant înainte de sosirea contelui. Supărarea asta nu-i va trece dacă este deja prost dispus.

— Aveţi dreptate, domnişoară. Voi servi ceaiul în salon când lucrurile se vor mai linişti.

În timp ce menajera plecă să restaureze ordinea printre slujitori şi câini, Victoria porni spre grupul adunat în mijlocul holului.

Kade o prinse de mână.

— Domnişoară Knight, acesta este fratele meu, Logan. Ochii îi străluceau de emoţie. A fost în Canada mai mult de şase ani. *Şi* se pare că este la fel de bogat precum

Cresus, ceea ce este destul de amuzant.

Victoria făcu o reverenţă.

— Este o plăcere să te cunosc, domnule Kendrick.

— Şi pentru mine să te cunosc pe dumneata, domnişoară Knight, răspunse el cu voce profundă şi sonoră.

Apoi se aplecă înaintea ei. Când se îndreptă de spate, era atât de înalt faţă de ea, că Victoria se simţi forţată să-şi ridice privirea ca să îl vadă. Se trezi privind în nişte ochi albaştri şi veseli, care semănau cu ai contelui. De fapt, Logan semăna foarte mult cu fratele său, amândoi având aceleaşi trăsături frumoase şi părul atât de întunecat, că părea negru-albăstrui.

Spre deosebire de conte însă, Logan avea un zâmbet prietenos şi o atitudine fermecătoare ce sugerau că se simţea perfect în largul său în această situaţie ciudată. Dacă Logan era îngrijorat de reacţia fratelui său mai mare, cu siguranţă nu o arăta.

— Kade, ai neglijat să-mi spui cât de frumoasă este noua ta guvernantă, spuse Logan. Nu-i de mirare că-ţi place atât de mult să studiezi. E posibil să-i cer fi eu câteva lecţii domnişoarei Knight.

Victoria clipi. Încerca să flirteze cu ea în faţa familiei şi a jumătate dintre servitori? Gemenii făcură un schimb de priviri derutate şi până fi Angus păru confuz.

— Ei, nu o necăji pe fată, începu bătrânul. Domnişoara Knight îşi ia foarte în serios îndatoririle.

— Da, nu trebuie să o tachinezi, repetă Kade pe un ton serios. Este o profesoară minunată şi o pianistă talentată. Sunt foarte norocos că este profesoara mea.

— Asta e şi mai bine, deoarece iubesc muzica. Vei cânta ceva special pentru mine, dacă te rog frumos? o întrebă el.

Când sublinie întrebarea cu o clipire ştrengărească, Victoria rămase să se holbeze la el. Cum putea un bărbat să se comporte într-o manieră atât de scandaloasă, în împrejurări atât de scandaloase? Nu putea decât să spere că Amprior nu avea să-i ceară să îl facă şi pe Logan Kendrick să se comporte politicos. Era deja ocupată cu

restul familiei, iar acest ultim frate părea un caz extrem de dificil.

Pe de altă parte, era foarte posibil ca Amprior să-l împuşte pe fratele lui rătăcitor, nu să încerce să-i îndrepte comportamentul.

Dintr-odată, câinii se opriră din lătrat. În acelaşi moment, Logan se uită dincolo de ea, iar zâmbetul lui fermecător şi ştrengăresc şi dispăru de pe chip. Ea se întoarse şi îl văzu pe conte stând în colţul cel mai îndepărtat al holului, cu Royal alături.

Inima ei făcu un salt în abis când văzu mânia glacială care plutea în jurul lui Amprior.

— Ah, Nick, începu Logan cu voce tare. Acolo erai!

Contele se mişcă în cele din urmă, venind în mijlocul holului cu umbra protectoare a lui Royal în urmă. Angus şi gemenii se retraseră câţiva paşi, ba chiar şi câinii avură suficientă inteligenţă cât să se dea îndărăt.

Victoria îl prinse pe Kade de mână, încercând să-l liniştească. Degetele lor se împletiră, şi ea rămase cu privirea aţintită la conte.

— Uite, Nick, rosti băiatul cu o voce plină de entuziasm, de parcă veselia lui ar fi putut alunga furtuna care se apropia. Logan s-a întors în sfârşit acasă.

— Văd.

Glasul contelui era blând, dar sunase ca un muget înspăimântător.

El şi Logan se măsurară din priviri. Tăcerea din cameră era atât de intensă, că Victoria începu să simtă fiori pe şira spinării.

— Milord, spuse Logan în cele din urmă, făcând în faţa fratelui său o plecăciune corectă în privinţa etichetei. Comportamentul lui era acum mult mai liniştit şi calculat. Mă bucur să te văd din nou.

Privirea lui Amprior sugera contrariul. Deşi Logan era într-adevăr mai mare, prezenţa autoritară, aproape ameninţătoare a contelui, îi făcea pe toţi ceilalţi din cameră să se simtă mici prin comparaţie.

— Chiar aşa? răspunse contele. Pentru că eu nu mă

bucur deloc să te revăd.

În cele din urmă, când Amprior zâmbi, Victoria aproape leşină. Era zâmbetul pe care un ucigaş cu sânge rece îl afişa înainte să înfigă cuţitul între coastele unui om.

— Mai mult, adăugă contele, îţi sugerez să părăseşti casa mea cât timp încă eşti într-o singură bucată.

Capitolul 13

Nick îşi petrecuse ani în şir căutându-şi drumul afară din străfundurile întunecate ale disperării, încercând să urce din negura suferinţei, a vărsării de sânge şi a disciplinei. Acum, simţea că aluneca din nou acolo.

Logan.

Apariţia fratelui său era insulta supremă care venea după întâmplările din urmă cu o zi. Părea o glumă groaznică a sorţii, care îi dădea de înţeles că nu avea pic de control asupra vieţii sale.

Logan îi adresă o privire circumspectă.

— Nick, dă-mi voie să vorbesc cu tine, spuse el îmbufnat. Lasă-mă să-ţi explic de ce sunt aici.

— Nu ai nimic de explicat. Fiul meu este mort din cauza ta. Nu există nicio iertare pentru aşa ceva.

În tăcerea care inundă holul, Nick o auzi pe Victoria icnind. Contele fusese atât de concentrat asupra lui Logan, încât aproape că uitase de prezenţa ei. Stătea lângă Kade, ţinându-l de mână. Părea şocată, bineînţeles. Probabil nici măcar nu ştia despre fiul său.

Când privirile li se întâlniră, ea ridică dintr-o sprânceană în semn de avertisment. El îşi spuse că nu-i pasă de opinia ei sau de a altora. Nu acum, când Logan se afla în castelul Kinglas, locul în care îi interzisese să se mai întoarcă vreodată.

— Aş face orice pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat, spuse Logan. Ştii asta.

— Singurul lucru pe care-l poţi face este să ieşi

dracului din casa mea înainte să te scot în şuturi, răspunse Nick.

Kade se desprinse din strânsoarea Victoriei şi se repezi înainte.

— Nu este drept! Ştii că nu a fost vina lui Logan!

— Trebuie să plece, Kade, repetă Nick, ignorând rugăminţile băiatului.

Ochii lui Logan sclipiră de mânie.

— Cât timp mă vei mai pedepsi, Nick? Pentru tot restul vieţilor noastre nenorocite?

Nick fu surprins să audă un mârâit ieşindu-i din gâtlej.

— Nu vei mai avea mult de trăit dacă nu pleci imediat.

— Milord, cu siguranţă asemenea ameninţări nu sunt necesare. Vocea calmă şi limpede a Victoriei tăie ceaţa din creierul lui Nick, la fel ca o pală de vânt care tăia apele lacului pe timp de iarnă.

Se uită spre ea, mijind ochii.

— Şi fratele dumitale mai mic este prezent, în caz că ai uitat, adăugă ea, deloc intimidată.

— Atunci, îţi sugerez să-l scoţi de aici, i-o tăie Nick.

Ea păşi protectoare în faţa lui Kade.

— Voi fi fericită să fac asta, domnule, imediat ce voi fi convinsă că dumneata sau oricine altcineva de aici nu va comite o crimă.

Royal oftă exasperat.

— Nu-ţi face probleme din pricina asta.

— Poate ar trebui să-şi facă, se răsti Logan şi râse malefic. Pentru că se pare că va trebui să îl bat pe fratele meu ca să-i bag minţile în cap.

Servitorii gemură la unison. Logan nu ştiuse niciodată când să-şi ţină gura sau şi arate un oarecare respect. Era clar că cei şapte ani petrecuţi în exil nu schimbaseră nimic din punctul acesta de vedere.

— Aici, acum! Vei arăta mai mult respect faţă de conte! exclamă Angus cu glas autoritar.

Nick îi aruncă un zâmbet criminal.

— Nu contează, bunicule. Am fost întotdeauna în stare să-l dobor. E clar că a uitat asta.

Privirea fratelui său deveni tăioasă.

— Cred că veţi descoperi că s-au schimbat nişte lucruri, frate.

— Excelent, mârâi Nick. Începem?

Începu să se mişte, dar se opri brusc când Victoria se strecură între ei. Îl apăsă pe piept cu mâna ei mică.

— Milord, începu ea pe un ton calm, nu gândeşti limpede.

— Nick, te rog, ascult-o, îl imploră Kade cu glas gâtuit.

Nick îşi desprinse privirea de la chipul ei calm şi se uită spre fratele său mai mic. Kade se ţinea acum strâns pe braţul lui Royal, cu gura strânsă într-o linie tremurândă. Royal făcu o grimasă şi arătă cu capul spre băiat, dându-i de înţeles lui Nick să înceteze.

Când Nick îşi întoarse privirea spre Victoria, văzu înţelegere şi compasiune în adâncul ochilor ei frumoşi. Simţi că ceva se rupea în sufletul lui, de parcă un medic i-ar fi alinat o durere. Rămase numai o oboseală care îi împovăra sufletul – şi durerea pe care i-o aducea conştientizarea faptului că suferinţa lui nu avea să se termine niciodată.

Micuţa lui guvernantă îl bătea uşor pe piept, de parcă încerca să liniştească un animal pe jumătate sălbăticit. Nu se putu împiedica să nu observe ironia. Pe câmpul de luptă se considerase întotdeauna un om civilizat, care evita cruzimea şi brutalitatea ori de câte ori era posibil. Dar acum trebuia să se lupte cu dorinţa de a-l omorî pe fratele lui ticălos.

— Eşti bine, milord? întrebă Victoria.

— Sunt bine, răspunse el pe un ton tăios.

Când ea îşi retrase mâna şi făcu un pas înapoi, Nick avu sentimentul că pierduse ceva de o importanţă vitală.

— Mă simt uşurată să aud asta, milord, rosti ea. Genul ăsta de scenă nu ajută cu nimic la recuperarea lui Kade. Aruncă o privire autoritară la toţi cei adunaţi în hol. Ultimele zile au fost extrem de grele pentru el.

Când Angus şi fraţii lui – inclusiv Logan – avură un schimb de priviri ruşinate, Nick simţi cum otrava se scurgea

din inima lui. Victoria, întruchiparea guvernantei perfecte, cu rochia ei cafenie cu guler alb scrobit, îi luă cu neînfricare apărarea lui Kade. Fraţii lui ar fi putut să o ridice cu uşurinţa în aer într-o singură mână, dar ea îi făcuse să bată în retragere ca pe nişte şcolărei năzdrăvani.

Era pur şi simplu… minunată.

— Sunt de acord cu tine, domnişoară Knight, spuse Nick. Şi îmi cer scuze pentru rolul meu în acele evenimente nefericite. Îţi sugerez să-l duci pe Kade la etaj, pentru a evita o supărare mai mare.

Kade îi aruncă o privire sfidătoare.

— Sunt destul de mare să iau parte la orice discuţie de familie, Nick. Şi nu plec până nu promiţi că nu o să-l răneşti pe Logan.

Şi furia lui Logan le domolise, iar acum îşi privea fratele mai mare cu un fel de precauţie relaxată, zâmbind slab. Înainte ca tragedia să distrugă această familie, Logan considerase că lumea era un loc minunat, plin cu femei frumoase, whisky bun şi veselie. Se întreba dacă Logan mai credea asta.

Kade întinse mâna şi îl trase de vestă.

— Nick, promite-mi!

Contele zâmbi forţat.

— Băiete, te-ai uitat bine la Logan? Cred că e mai greu decât mine cu câteva kilograme bune. Probabil m-ar doborî.

— Ai mare dreptate, admise Logan, şi zâmbetul i se lărgi până la urechi.

— Încetează, idiotule! mârâi Royal. Nu-i cel mai bun moment pentru a glumi.

— De ce nu? întrebă Logan. La urma urmei, toată situaţia asta e aproape o farsă. Ba avem chiar şi o eroină care completează scena.

Când îi făcu Victoriei cu ochiul, Nick simţi iarăşi dorinţa de a-l omorî pe fratele său.

— Logan, ţi-am cerut să nu o mai tachinezi pe domnişoara Knight, repetă Kade. Dai dovadă de lipsă de respect, şi ea nu merită asta.

Logan se strâmbă.

— Îmi pare rău, băiete. Am impresia că sunt cam greu de cap astăzi. Nu în fiecare zi mă întorc în casa părintească.

— Înţeleg şi te iert, spuse Kade cu un aer demn şi elegant. Acum, te rog să-ţi ceri scuze şi faţă de domnişoara Knight.

Nick nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Fratele lui mai mic îi punea pe toţi la punct. Logan făcu o plecăciune scurtă în faţa Victoriei.

— Te rog să îmi accepţi scuzele pentru comportamentul meu nepotrivit, doamnă. Apoi afişă un zâmbet fermecător, care probabil ameţise multe servitoare din Scoţia. Pur şi simplu…

— Scuzele au fost acceptate, domnule Kendrick, îl întrerupse Victoria brusc.

Era clar că îl citise din priviri pe Logan. Nick ciufuli părul lui Kade.

— Du-te sus cu domnişoara Knight, băiete. Voi urca şi eu imediat.

Băiatul aruncă o privire îngrijorată de la Nick la Logan.

— Oh, nu trebuie să-ţi faci griji, spuse Logan. Doar ne vom blestema şi vom ţipa unul la celălalt şi probabil vom sparge nişte porţelanuri, dar nimic mai mult.

— Îmi promiteţi? întrebă Kade bănuitor.

— Promitem, aghiuţă, rosti Nick. Acum, du-te!

Kade fugi să-l mai îmbrăţişeze o dată pe Logan.

— O să vii să mă vezi înainte să pleci?

— Promit, Kade.

Zâmbetul plin de siguranţă al lui Logan dispăru imediat ce Kade se întoarse cu spatele. Cu o expresie sumbră, îl privi pe fratele său urcând pe scări cu Victoria.

Nick era furios pe Logan pentru că se întorsese la Kinglas, dar era conştient de cât pierduse fratele lui cu acest exil. Deşi se bucurase de succes în Canada, pierduse şansa de a-i vedea crescând pe Kade şi pe Braden. Îşi pierduse familia, Ţinuturile înalte şi casa părintească pe care o iubea mai presus de toate.

Nick scoase un sunet ce trăda un soi de compasiune.

Fratele său nu merita iertarea lui. Logan îi amintea constant şi chinuitor că suferise şi pierduse multe în viaţă. Era inacceptabil să rămână la Kinglas.

Se uită împrejur. Încă o dată, avuseseră parte de public la cearta lor de familie.

— Taffy, cred că spectacolul de astăzi s-a terminat. Servitorii se pot întoarce la îndatoririle lor.

Menajera făcu o reverenţă scurtă.

— Da, stăpâne. Vreţi să aduc sus o tavă cu ceai?

— Nu va fi necesar. Domnul Kendrick nu cred că va mai rămâne mult timp.

Expresia lui Logan se înăspri.

— Chiar nu vrei să auzi ce am de spus?

— Pot tolera o scurtă discuţie, dar să fiu blestemat dacă voi sta să beau ceaiul cu tine. Am nevoie de o duşcă sănătoasă de whisky.

— În sfârşit, suntem de acord cu ceva, replică Logan sarcastic.

După ultimele zile, Nick avea nevoie de mai mult decât de o băutură. Avea nevoie să se vâre în sticla blestemată şi să se stabilească înăuntru.

— Ce vrei să facem, Nick? întrebă Grant. El şi Graeme reuşiseră să-şi ţină gurile închise pe durata scenei neplăcute.

— Staţi naibii departe de necazuri, spuse el.

Nick se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre bibliotecă. În acest moment, gemenii erau cea mai mici problemă a lui. Se uită în spate şi-l văzu pe fratele lui urmându-l la câţiva metri, uitându-se pe pereţii galeriei din aripa de vest, admirând portretele strămoşilor şi arătând ca un om care îşi uitase trecutul, iar acum şi-l reamintea. Angus, care mergea lângă Logan, se uita la Nick cu o privire sfidătoare, de parcă l-ar fi provocat să-l excludă din consiliul familiei. Bătrânul şi Logan fuseseră mereu apropiaţi. De fapt, corespondau frecvent, deşi Angus nu credea că Nick ştia lucrul acesta.

Dar el bineînţeles că ştia, la fel cum ştia şi că Logan le scrisese lui Kade şi lui Braden. Se făcuse că nu ştia doar

pentru că Logan avusese bunul-simţ să stea departe. Dar, din moment ce fratele lui îşi pierduse raţiunea şi venise acasă, ostilităţile erau pe cale să se reia.

Royal îl prinse din ură.

— Ce ai de gând să faci, Nick?

— Să ascult ce are de zis şi apoi să-l dau afară.

— Nu crezi…

— Nu.

Nick deschise uşa bibliotecii şi se îndreptă cu paşi mari spre dulapul de mahon şi sticlă, unde avea colecţia de carafe şi pahare. Îşi umplu un pahar – în speranţa că nu era o băutură ilegală preparată de fraţii lui în timp ce restul familiei intra, şi dădu totul pe gât, de abia simţind arsura alcoolului. Apoi îşi umplu încă o dată paharul şi se aşeză la biroul său.

— Puteţi să vă turnaţi singuri, comentă el.

— Eu nu. Cineva din familia asta afurisită trebuie să rămână cu mintea limpede, spuse Royal şi se aşeză pe un fotoliu.

Angus se retrase în colţul lui obişnuit, lângă cămin, de unde rareori intervenea în conversaţie. Cu toate astea, Nick nu-şi făcea nicio iluzie că avea să rămână la fel de tăcut şi de data aceasta.

De fapt, se pregăti mental pentru a ţine piept întregii familii. Tuturor le fusese dor de Logan, şi era clar că toată lumea considera că venise timpul să fie primit înapoi acasă. La urma urmei, după cum arătaseră Royal şi Angus, moartea lui Cam fusese un accident. Dar fusese un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă Logan ar fi îngrijit copilul, în loc să flirteze cu o femeie.

Femeile fuseseră întotdeauna punctul slab al lui Logan, şi această slăbiciune îl omorâse pe fiul lui Nick.

Împotriva dorinţei întregii sale familii, nu avea de gând să-şi ierte fratele – nici acum, nici altă dată.

Logan aruncă o privire spre Royal, care îşi freca absent piciorul rănit.

— Te deranjează mult zilele astea?

Răspunsul lui Royal fu o mişcare scurtă din cap.

— Îl deranjează foarte mult, răspunse Nick în locul lui. Dar asta nu este treaba ta. *Familia asta* nu este treaba ta. Credeam că ai suficientă minte cât să-ţi dai seama de asta şi să nu te mai întorci niciodată.

Logan îşi trânti paharul pe birou, vărsând whisky pe suprafaţa lustruită. Nick văzu picăturile adunându-se într-o pată mare şi căpătând o culoare urâtă, de un maro-închis.

— Pe naiba nu e treaba mea, se răsti Logan. Sunt şi familia mea. Nu îi deţii.

— Nu, dar eu sunt contele şi capul familiei. După cum ţi-am spus acum şapte ani, tu ţi-ai pierdut dreptul de a fi un Kendrick sau membru al clanului când l-ai lăsat pe Cameron să moară ca urmare a neglijenţei tale. Şi, făcând asta, mi-ai distrus familia.

În ochii cenuşii ai lui Logan sclipiră resentimentele, şi el se aplecă înainte.

— Asta e o afirmaţie cam dramatică. Poate că putem discuta şi despre felul în care ai distrus *tu* viaţa lui Janet. Nu eşti singura parte nevinovată din familia asta, Nick, şi tu ştii foarte bine acest lucru.

Înainte să se poată controla, Nick se trezi în picioare şi pe jumătate aplecat peste birou, spre fratele lui.

— Mai spune ceva de genul ăsta şi *te voi ucide,* Logan, în ciuda promisiunii pe care i-am făcut-o lui Kade.

Royal se întinse şi îl lovi pe Logan în braţ.

— Ce dracu’ se petrece cu tine? Ar trebui să-ţi ceri scuze, nu să faci acuzaţii nefondate.

Logan se îndreptă şi îşi trecu mâinile peste faţă.

— Doamne, mormăi el cu voce groasă, ai dreptate. Îmi pare rău, Nick. A fost josnic din partea mea să spun aşa ceva. Trece-o pe lista uriaşă de lucruri pentru care trebuie să-mi cer scuze.

Nick căzu înapoi în scaunul lui, simţind că oboseala îi îngreuna corpul.

— Poţi să-ţi păstrezi scuzele, căci eu nu te voi ierta niciodată pentru Cam.

Moartea lui Janet era o altă poveste. Oricât de mult detesta Nick să recunoască, fratele său avea dreptate.

— *Merde,* murmură Logan când se aşează pe celălalt scaun, aflat în faţa biroului.

Când Nick devenise conte, Logan îşi petrecuse ore întregi pe scaunul acela, ajutându-l să pună la punct toate afacerile familiei. În ciuda viziunii sale relaxate asupra vieţii, Logan avea o minte ascuţită şi se pricepea la cifre. Transformase acest talent într-un avantaj, punând cu succes bazele unei afaceri de comerţ cu lemn şi blănuri în Quebec.

Oricare ar fi fost motivul pentru care se întorsese Logan, acesta nu avea legătură cu banii.

— Înţeleg cum te simţi, începu Logan în cele din urmă. A fost un accident, dar a fost totuşi vina mea.

Royal se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Doamne, omule, aproape că te-ai înecat încercând să-l salvezi pe Cam. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

Era adevărat, dar Logan îl convinsese pe Nick să-l lase pe Cam la pescuit cu unchii lui. Nick îl făcuse pe Logan să jure că nu avea să-şi ia nicio clipă ochii de la băiat. Şi fratele lui îi făgăduise acest lucru, desigur, cu râsul liniştitor care îi venea atât de uşor.

Fusese ultima dată când Nick îşi văzuse fiul în viaţă.

— Păi, măcar ai reuşit să aduci acasă trupul copilului, comentă Angus. Măcar asta a fost o alinare.

Nick pufni.

— Alinare? Da, una mică. Dar imaginea copilului său iubit şi jucăuş închis pentru totdeauna într-un mormânt de marmură rece îi frânsese inima. Cel puţin băiatul meu a avut parte de o înmormântare corespunzătoare.

— Ar trebui să-ţi aducă alinare faptul că nu mă voi ierta niciodată, spuse Logan.

— Şi te aştepţi să te iert eu, când nici măcar tu nu te poţi ierta?

— Da, pentru că tu eşti un om mai bun decât mine.

Nick se întinse după pahar.

— Nu şi după spusele bunicului, comentă el înainte de a da pe gât restul băuturii

Angus se îmbujoră, iar obrajii lui roşii contrastară

puternic cu părul alb ca zăpada.

— Acum, balete, ştii că nu am vrut să spun asta. Doar mi-am pierdut cumpătul puţintel.

Royal fluieră.

— Puţintel? Cred că glumeşti.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Logan.

Royal se întoarse în fotoliu şi se uită la bunicul lui.

— Vrei şi-i explici tu, sau o fac eu?

Angus începu să-şi inspecteze ghetele.

— Cineva ar face bine să-mi explice, altfel o să încep să sparg capete, zise Logan.

— Asta o să fie ceva diferit pentru tine, comentă Nick pe un ton sarcastic.

Logan se uită urât la el, dar avu suficientă minte cât să-şi ţină gura. Când erau tineri, Logan se lua deseori la luptă doar pentru distracţie. Se lua la bătaie la fel de uşor cum se apuca de băutură sau de femei. Logan fusese întotdeauna altfel – un dezmăţat fermecător, după cum îl numise mama lui vitregă.

— Bine, îţi spun, îl linişti Royal. Fraţii noştri idioţi…

— Gemenii, evident, rosti Logan.

— Normal. Se pare că gemenii au construit o distilerie ilegală. Nick a aflat despre asta de abia ieri, când ne-au vizitat nişte ofiţeri.

— Fir-ar să fie! exclamă Logan. Şi bunicul ştia despre asta, presupun.

— Într-adevăr, confirmă Royal.

Logan se întoarse în scaun pentru a privi spre bătrân.

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Potrivit lui Angus, eu sunt problema, explică Nick. Eu am abandonat familia când *am fugit* să lupt pentru ţara mea. Prin urmare, gemenii au apucat-o pe asemenea căi din cauza mea.

Logan clătină din cap.

— Sufereai, Nick. Nimeni nu te poate învinui pentru asta.

— Nu contează, spuse el nerăbdător. Angus are dreptate când spune că am stat departe. Toţi băieţii aveau

nevoie de ajutorul şi de îndrumarea mea, iar eu nu mă aflam aici ca să le-o ofer.

— Dar nici nu ţi-ai pierdut viaţa printr-un bordel sau căzut pe sub mese, mort de beat, în toţi anii aceia, zise Royal. Ai fost comandant de oaste.

— Ce-i făcut e bun făcut. Tot ce pot face acum este să încerc să îndrept lucrurile.

Cu ajutorul Victoriei, Nick se gândise că avea să reuşească să cizeleze comportamentul gemenilor suficient de mult cât să-i ajute să-şi găsească soţii respectabile – asta dacă nu îl avea pe Logan alături, să-i distragă atenţia. Doar faptul că se afla în aceeaşi cameră cu fratele său reuşise să-l facă să tremure.

— Cred că aş putea avea o soluţie la această problemă, spuse Logan.

— Cu gemenii? întrebă Royal.

Logan încuviinţă din cap.

— Ştiu exact ce să fac cu ei.

— Nu e nimic în neregulă cu băieţii, comentă Angus. Sunt doar tineri şi plini de avânt.

— Sunt nişte idioţi, asta sunt, conchise Royal. Şi data viitoare când intră în necazuri, e posibil ca Nick să nu-i mai poată scoate din belele.

— Pot lucra pentru mine, interveni Logan. Înfiinţez un birou şi un depozit în Glasgow şi am nevoie de ajutor. Când se holbară toţi la el, Logan ridică pur şi simplu din umeri. Am al naibii de mare succes în afaceri, după cum probabil aţi auzit. Am resurse mai mult decât suficiente pentru a-i întreţine pe gemeni şi încă ceva pe deasupra. Logan aruncă o privire rapidă prin bibliotecă. Şi, dacă e nevoie, să ajut şi moşia.

— Deci te întorci aici şi vrei să rezolvi tu totul, nu-i aşa? Nick îl împunse cu degetul pe Logan. Nu am nevoie de ajutorul tău blestemat! Sunt perfect capabil să am grijă de familie *şi* de Kinglas.

— Eu nu asta am auzit, i-o întoarse Logan în şoaptă.

Când Nick îi aruncă o privire aspră lui Angus, bătrânul făcu o grimasă.

— Ştii că avem nevoie de ajutor, băiete. Nu mai avem la fel de mulţi bani ca înainte.

— Şi asta din cauza anumitor decizii pe care *le-ai luat* cât timp am fost eu plecat, se răsti Nick. Decizii pe care acum încerc să le corectez pentru a pune proprietatea pe picioare.

— Dar tu l-ai lăsat pe el şi administreze, Nick, spuse Logan. Sunt sigur că Angus a făcut tot ce se putea.

Era un comentariu raţional. Din păcate, Nick nu se simţea deloc raţional în acel moment.

— Da, asta am făcut, se apără Angus, cu demnitatea rănită.

— De asta te-ai întors? îl întrebă Nick pe fratele său. Ca să te speli pe mâini de vinovăţie oferindu-mi bani, cumpărându-mă?

Logan miji ochii.

— M-am întors ca să-mi ajut familia. Mă crezi sau nu, să ştii că mi-a fost dor de toţi, inclusiv de tine.

— Repet, nu am nevoie de ajutorul tău, răspunse Nick cu glas rece.

— Eu cred că ai nevoie. Logan se opri o clipă, de parcă şi-ar fi adunat gândurile. Iar *eu* am nevoie de iertarea ta, aşa că nu plec până nu o voi obţine.

Royal se aplecă înainte, privindu-l cu toată sinceritatea.

— E timpul, Nick. Trebuie să renunţi.

Nick pufni.

— Tocmai tu vorbeşti? Omul care nu renunţă la nimic?

— Cum a spus şi Logan, tu eşti un om mai bun decât noi.

Nick se săturase să audă că era un om bun. Se împinse de la birou, se ridică şi se uită la Logan.

— Se pare că nu sunt, pentru că o să te iert de abia la paştele cailor.

Capitolul 14

Victoria se grăbi pe hol şi-i găsi pe Royal întins în faţa uşii bibliotecii şi pe Angus plimbându-se înainte şi înapoi, aproape făcând gaură în covor. Se opri pentru a-şi linişti bătăile inimii. Scenele dramatice din ultimele zile se dovedeau destul de chinuitoare – la fel cum erau toţi bărbaţii Kendrick, începând cu Amprior şi trecând apoi la fiecare în parte.

Observând-o, Angus scoase din buzunar un ceas vechi.

— Băiatul a adormit? E trecut de ora unsprezece.

— Da, în cele din urmă. Sărmanul băiat era istovit. Tonul ei abrupt îi făcu pe cei doi bărbaţi să schimbe o privire vinovată.

— Cum se simte? întrebă Royal când se rezemă de perete şi se chinui să se ridice. Când am încercat să vorbesc cu el, mi-a spus că suntem cu toţii nişte proşti şi că are de gând să ne ignore până încetăm cu certurile.

— E jenat de comportamentul familiei sale.

Angus se zbârli.

— Jenat de familia sa? Ridicol!

— Personal, cred că este o situaţie tristă atunci când un băiat de cincisprezece ani are mai multă minte decât cei mai maturi decât el, comentă ea.

Bătrânul îşi puse mâinile în şold.

— Ei, ia vezi tu, fătucă…

— Oh, mai renunţă, bunicule, îl întrerupse Royal. Ea are dreptate. Suntem nişte proşti, inclusiv Nick.

Victoria aruncă o privire spre uşa bibliotecii.

— Presupun că Excelenţa Sa nu a răspuns când i-aţi cerut să intraţi, nu?

— Nu a răspuns încă la nimic, rosti Royal. Am bătut şi am strigat, dar ne-a ignorat.

Angus se rezemă de perete.

— E turtă.

Victoria se încruntă.

— Poftim?

— E beat, domnişoară Knight, îi explică Royal. Mort de

beat.

— Dar Excelenţa Sa rareori serveşte mai mult de un pahar sau două de vin la cină. Niciodată nu l-am văzut nici măcar ameţit.

— Adevărat, zise Royal, dar a început să bea de când a venit Logan.

— Asta-i rău, comentă ea.

— Fătuco, n-ai idee *cât de rău* este, declară Angus cu un oftat.

După scena din după-amiaza aceea, ea mersese împreună cu Kade la etaj. Vorbiseră puţin despre Logan, deşi băiatul nu voia să discute despre incidentul care dusese la moartea fiului lui Amprior sau despre înstrăinarea dintre cei doi fraţi. Nu putuse decât să îl ajute pe Kade să se concentreze asupra studiilor sale, aceasta fiind cea mai bună modalitate de-a face timpul să treacă mai repede, până venea cineva să vorbească cu el.

După ce se scurseseră mai multe ore fără vreo vizită de la conte sau altcineva, Victoria devenise aproape la fel de îngrijorată ca elevul ei. În cele din urmă, coborâseră la cină doar ca să afle că Amprior dăduse ordin să fie lăsat în pace şi se închisese în bibliotecă.

— Atunci, poate ar fi bine să-i spui cât de rău este, se auzi vocea doamnei Taffy.

Victoria se răsuci pe călcâie şi o văzu pe menajeră, îmbrăcată cu boneta ei îngrijită şi cu şorţul apretat, privindu-i liniştită.

— La naiba, femeie, tresări Angus, uitându-se la Taffy. Aproape am făcut atac de cord din cauza ta, că te-ai furişat aşa.

— Taffy nu se furişează niciodată, spuse Royal. E doar foarte, foarte discretă.

Menajera aruncă o privire spre uşa bibliotecii.

— Încă n-a ieşit?

Angus scutură cu tristeţe din cap.

— Asta *e rău,* spuse ea agitată. Cred că ar trebui s-o lăsaţi pe domnişoara Knight să încerce.

— Ce să încerc? întrebă Victoria, surprinsă.

— Să încerci să vorbeşti cu el. Stăpânul nu ascultă ce-i zice propria familie, şi cine ar putea să-l învinovăţească pe sărmanul om?

— N-o să-i placă, îi avertiză Angus. Nu se vorbeşte despre problemele de familie cu străinii.

Victoria oftă.

— Trebuie să admit că toate secretele astea încep să fie obositoare.

— Oricum, dumneata nu mai eşti o străină, o linişti Royal.

Cu siguranţă nu se simţea aşa, dar nu era ea în măsură să comenteze acum.

— Hmm, mormăi Angus, cred că ai dreptate în privinţa asta, băiete. Cred că şi contele ar fi de acord.

Un semnal slab de avertizare răsună în mintea Victoriei.

— Nu sunt sigură că…

Angus o întrerupse:

— Ştii că Amprior a avut un băieţel numit Cameron?

Ea încuviinţă din cap.

— Da, şi că a murit într-un fel care a dus la o înstrăinare între conte şi fratele său.

— Cameron s-a înecat când avea patru ani, o informă Royal direct.

— Îmi… îmi pare atât de rău, spuse Victoria.

— După ce soţia contelui a murit, băieţelul ăla a devenit raţiunea lui de a trăi, continuă Taffy cu durere în glas. Conaşul Cameron era cel mai dulce băieţel. Semăna foarte mult cu unchiul său Kade.

— Amprior nu a mai fost niciodată acelaşi om, comentă Angus. Moartea lui Cam aproape că a distrus toată familia.

— De ce îl învinovăţeşte pe Logan? întrebă Victoria.

— A fost ideea lui Logan să ia băiatul la pescuit, povesti Royal. Îi făcuse cadou lui Cam o undiţă mică şi un tambur de ziua lui de naştere, iar băiatul era încântat să le încerce cu unchii lui. Nick a fost ocupat în ziua aia şi nu a putut să ni se alăture, dar Logan i-a promis că nu se va

îndepărta nici măcar cu un pas de lângă băiat.

Victoria îşi apăsă o mână pe abdomen, ameţită de scenariile îngrozitoare care îi treceau prin minte. Văzuse odată un înec, la Brighton, iar întâmplarea aceea oribilă îi rămăsese în minte timp de mai multe luni.

— L-am dus în locul lui preferat – un pârâiaş aflat la nord de aici, care se scurge în lac, continuă Royal. Era primăvară, şi apa fugea repede la vale. La fel şi Cam, adăugă el cu un zâmbet dulce-amărui. Era atât de entuziasmat, micuţul! Logan n-a stat o clipă locului, încercând să-l ţină departe de necazuri.

— Dar totuşi a dat de necaz, spuse Victoria uşor. Ce s-a întâmplat?

Taffy oftă.

— S-a întâmplat... o fată. Cum se întâmpla de obicei când era vorba despre Logan.

— Una dintre fiicele nobililor din ţinut, adăugă Royal. Ieşise la plimbare călare. Logan nu era genul de bărbat care să fie interesat de o singură femeie, dar se părea că simţea ceva serios pentru fata aceea.

Angus oftă.

— Da, lui Logan îi fugeau întotdeauna ochii după femei. Dar era îndrăgostit de fata aia. Şi ea era atât de frumoasă.

— Desigur, ea i-a atras atenţia de la Cam. Eu şi gemenii eram mai în amonte, destul de departe cât să nu ne dăm seama. Când Cam a alunecat şi a căzut în apă, doar Kade a fost destul de aproape încât să încerce să-l salveze.

Victoria rămase cu gura căscată.

— Kade a intrat după el?

— Fără să stea pe gânduri, spuse Royal, scuturând din cap. Băiatul are mai multă inimă decât noi toţi laolaltă. Imediat ce a văzut ce s-a întâmplat, Logan a sărit în apă şi a început să înoate după Cam, iar eu m-am dus după Kade. Am reuşit să ajung la băiat şi să-l trag înapoi pe ţărm, aproape mort. Este un miracol că nu au murit amândoi în curentul ăla vijelios de apă.

— Atunci, s-a îmbolnăvit Kade de febra asta

îngrozitoare, adăugă Taffy. De atunci a început să aibă sănătatea delicată.

— Şi contele îl învinuieşte pe Logan şi pentru asta, bănuiesc, sugeră Victoria, iar ceilalţi nu negară.

Royal continuă povestea sumbră:

— Curentul l-a tras pe Cam în aval spre lac. Ştiam că, dacă Logan nu ajungea la el mai repede, nu mai putea fi salvat.

— Dar a ajuns la el, spuse ea încet.

Royal încuviinţă din cap.

— N-am mai văzut aşa ceva niciodată. Logan s-a luptat cu apa râului aproape o veşnicie. Nu voia să renunţe, chiar dacă ştiam cu toţii că era prea târziu ca să-l salveze pe Cam. Îşi frecă pieptul, de parcă l-ar fi durut. Dar el l-a luat pe băiat, asta a făcut. Cel puţin a reuşit să-i aducă trupul acasă la Nick.

Timp de câteva secunde, Victoria nu putu vorbi.

— Ce coşmar, reuşi ea în cele din urmă să rostească.

Se gândi la copilăria ei. Dincolo de toate supărările şi neajunsurile, fusese o copilărie idilică în comparaţie cu suferinţele prin care trecuse această familie.

Angus îşi frecă ochii şi îşi trase nasul, cu o expresie atât de tristă, că Victoriei îi venea să îl îmbrăţişeze.

— Am crezut că sărmanul Nick avea să-şi piardă minţile când a văzut că fiul lui era mort.

Royal făcu un efort să se dezbare de emoţii şi reluă povestirea cu voce mohorâtă:

— Da, a fost o scenă îngrozitoare. Nick l-a acuzat pe Logan şi… s-au luptat. Te voi scuti de restul detaliilor. În cele din urmă, am reuşit să-l calmăm pe Nick, mai ales pentru că fratele nostru Kade avea nevoie de atenţia noastră. După înmormântarea lui Cam, Nick abia de s-a mai dezlipit de Kade.

— Şi l-a izgonit pe Logan, rosti Angus cu amărăciune. l-a spus să nu mai pună niciodată piciorul pe proprietatea familiei Kendrick.

— Poţi să-l învinuieşti? întrebă brusc Taffy.

— Nu, dar nu este bine că încă se ceartă din cauza

asta. Amândoi au suferit prea mult.

— Dacă există un lucru la care Nick excelează, atunci acela e să se simtă vinovat, comentă Royal.

— Se pare că este o trăsătură obişnuită în familia asta, replică Victoria.

— Ah, frumos, domnişoară Knight, rosti Royal cu un zâmbet fantomatic. Mai ai vreo altă observaţie pe care doreşti să ne-o împărtăşeşti?

— Probabil, dar ne presează timpul şi încep să-mi fac griji în privinţa lui Lord Amprior. La fel ca voi toţi, altfel nu aţi sta pe hol ca vrăjitoarele din Macbeth.

— Nu trebuie să ne insulţi, fătuco, spuse Angus indignat.

Ea râse dispreţuitor.

— În momentul acesta, mă pot gândi la insulte mult mai rele pentru familia dumitale, domnule. Dar întrebarea rămâne… ce face contele acolo?

— Bea până leşină, sugeră Royal.

— Dacă asta e tot, atunci îşi va reveni, spuse Victoria. Dar oare *numai* atât face?

Începea să aibă un sentiment de rău augur legat de starea sufletească a contelui.

— Ţi-e teamă că s-ar putea răni singur? întrebă Royal. N-aş fi spus că este posibil, dar nu l-am văzut niciodată pe Nick atât de trist… de ani întregi.

— Cel mai probabil se va duce la Logan să-l împuşte, spuse Angus pe un ton care sugera că ea ar trebui să se simtă liniştită de acest gând.

— Nimeni nu împuşcă pe nimeni, strigă Victoria tare la uşa bibliotecii. Domnule Amprior, sunt domnişoara Knight. Aş vrea să vorbesc cu dumneata.

Efortul ei fu răsplătit cu o tăcere asurzitoare. Victoria îşi lipi urechea de uşă, dar fie lemnul de stejar era prea gros, fie contele leşinase din cauza băuturii… sau mai rău.

Lovi mai tare în uşă.

— Domnule, sunt domnişoara Knight. Deschide, te rog!

Angus se strâmbă.

— Oh, fătuco, dacă n-a auzit răcnetul tău de adineauri, atunci sigur a trecut pe lumea cealaltă.

— Şi, dacă nu este mort, sunt destul de sigur că ştie că eşti tu, comentă Royal cu o tentă de umor.

— Nu reuşesc să văd ceva amuzant în situata asta, se stropşi ea.

— Atunci, nu îţi dai silinţa, spuse Royal.

Victoria se forţă să-i ignore gluma.

— Mai există vreo cheie pentru camera aceasta?

— Taffy a avut una, dar Nick a făcut-o să renunţe la ea, o informă Royal.

— Contele a insistat, zise Taffy nefericită. Am luat la rând cheile vechi ca să caut una în plus, dar până acum nu am avut noroc.

Victoria oftă.

— Poţi continua căutarea?

Încuviinţând din cap, menajera se retrase în partea principală a casei.

— Trebuie să intrăm acum în camera aia, spuse Victoria, încercând să-şi stăpânească un sentiment din ce în ce mai mare de panică.

Angus scutură din cap.

— Contele a dat ordine stricte să fie lăsat singur.

— Nu şi mie. Există un alt mod în care putem intra?

Royal îşi trosni degetele.

— Dumnezeule, da! Ferestrele bibliotecii au vedere spre lac. Dacă una dintre ele este deschisă, pot să urc şi să…

— Nu, voi urca eu şi voi discuta cu contele, îl întrerupse Victoria. E clar că nu vrea să discute cu niciunul dintre voi. Nu pot să-l condamn, din moment ce vă comportaţi cu toţii ca nişte prostovani.

Victoria ignoră protestele lui Angus şi porni spre intrarea din spate a aripii de vest. Royal o prinse din urmă.

— Domnişoară Knight, dacă este treaz, fratele meu se va afla cel mai probabil într-o dispoziţie proastă. Dumnezeu ştie ce poate face.

— Nu mă va răni, asta e sigur, spuse ea cu o

încredere mai mare decât simţea.

Ideea de-a se aventura în bârlogul lui Amprior o neliniştea, dar nu putea suporta nici gândul că el suferea singur, lipsit de alinare.

— Are dreptate, admise Angus, care se opri în spatele lor. E mai bine să o lăsăm pe fată să încerce prima.

Victoria se uită peste umăr.

— Chiar eşti de acord cu mine?

Bătrânul îi oferi un zâmbet dulce.

— Nu strică să încercăm.

Victoria nu putea să scape de sentimentul că Angus punea ceva la cale, dar nu avea timp să descopere acum planurile bătrânului.

— Sunteţi nebuni amândoi, comentă Royal în timp ce ridica o lampă de pe măsuţa de lângă uşă.

— Suntem, băiete, recunoscu Angus cu o mină straniu de veselă.

Îşi croiră cu grijă drum pe lângă aripa de vest. Era o noapte întunecoasă, şi doar o semilună arunca un văl de lumină argintie peste grădini. Vechiul turn central se înălţa ca o rămăşiţă fantomatică a unor timpuri de mult uitate şi numai câteva dintre ferestrele sale erau luminate. Un vânt rece bătea dinspre lac, unde valurile loveau ţărmul cu zgomot.

În jurul lor, munţii erau nişte pete masive de cerneală profilată pe cer, vârfurile lor zimţate sclipind în lumina slabă a lunii. Era un peisaj sălbatic şi neiertător, şi Victoria nu-şi putu ascunde un fior de agitaţie. Nici nu putea să scape de sentimentul că avea să se petreacă ceva important. N-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi ridicat în faţa lor, din pământ, chiar regele zânelor.

Desigur, ea *nu credea* în premoniţii, apariţii, zâne, elfi sau alte astfel de prostii scoţiene. Îi era doar frig.

Royal păru a-i citi gândurile.

— Nu eşti îmbrăcată corespunzător pentru vremea asta.

— Câtă atenţie din partea ta, că ai observat.

El nu răspunse decât cu un chicot. Angus, care

mergea înainte, trase cu ochiul pe una dintre ferestrele bibliotecii.

— Nu pot să văd nimic.

Victoria se ridică pe vârfuri ca să se uite peste umărul lui. Singura lumină din cameră provenea de la focul care ardea mocnit în cămin. Lumina sa de abia dacă pătrundea prin întunericul profund. Putea distinge conturul fotoliului mare, tapiţat cu piele, aflată în faţa căminului, şi nişte ghete care străluceau în lumina focului.

— Cred că Excelenţa Sa stă lângă foc, spuse ea.

Royal îl împinse pe Angus cu coatele.

— Nu se mişcă, din câte se pare. Probabil e beat mort.

— Atunci, nu putem decât să sperăm că a adormit, zise Victoria. Dacă da, atunci voi deschide uşa şi vă voi lăsa înăuntru. Apoi îl veţi putea transporta în camera lui, cu ajutorul unor valeţi.

— Dacă găseşti cheia de la uşă, îi aminti Royal. E posibil să n-o fi lăsat în încuietoare.

— Oh, fir-ar! Nu m-am gândit la asta.

— Poţi să îl pipăi după cheie, sugeră Angus pe un ton îndatoritor. Sunt sigur că pe Nick nu l-ar deranja.

— Nu voi face aşa ceva, domnule MacDonald.

Victoria roşi imaginându-şi cum şi-ar trece mâinile peste trupul contelui. Slavă Domnului că era prea întuneric să observe cineva. Royal îşi stăpâni un hohot de râs.

— Dacă nu este în uşă, probabil se află în buzunarul vestei sale. Sunt sigur că nu vei fi nevoită să încalci în niciun fel intimitatea fratelui meu.

— Te rog, deschide odată fereastra, îi ordonă Victoria.

Văzu în întuneric dinţii albi ai lui Royal, semn că tânărul zâmbea larg. Acesta se chinui o clipă cu cerceveaua, apoi deschise fereastra.

— Ultima şansă, spuse el. Sigur nu vrei să intru eu?

Ea ezită pentru o clipă, dar apoi scutură din cap.

— Nu, contele probabil doarme. Şi, dacă nu, e mai puţin probabil să mă certe pe mine decât pe vreunul dintre voi.

— Are dreptate, băiete, spuse Angus.

— Nu-mi place, dar bănuiesc că e adevărat, admise Royal. Sus cu dumneata!

O prinse de talie şi o ridică pe pervazul ferestrei. Ea rămase acolo pentru o clipă, obişnuindu-se cu înălţimea, apoi îşi trecu picioarele dincolo de tocul ferestrei şi sări pe podea. Păşind cât se putea de uşor, se îndreptă spre cămin.

Trupul deşirat al contelui era întins pe fotoliu, cu ghetele sprijinite de suportul pentru buşteni şi cu mâinile împreunate peste abdomen. Bărbia îi şedea rezemată în piept şi avea, în mare, o postură foarte relaxată. Îşi dădu seama că dormea dinainte să audă ritmul lent şi regulat al respiraţiei sale.

Trase cu ochiul la carafa goală de whisky care şedea pe podea, alături de un pahar de cristal. Evident, contele băuse până căzuse într-un somn binecuvântat. Cu toate astea, fruntea lui era încruntată şi gura îi era încadrată de riduri de tristeţe, semne clare că somnul lui era tulburat de coşmaruri. Ea îşi dorea să le poată alunga cu o simplă atingere a degetelor.

Sau a gurii…

Victoria aproape muri de spaimă când şoapta puternică a lui Angus răsună în tăcerea care domnea în bibliotecă.

— Ce se întâmplă, fătuco? întrebă el.

Victoria îşi duse mâna în dreptul inimii care îi bubuia în piept.

— El… el doarme.

— Verifică cheia, vezi dacă se află în uşă, rosti încetişor Royal.

— Imediat.

Se mustră în sinea ei pentru că era atât de fricoasă şi se grăbi spre uşă. De ce îşi imaginase că l-ar putea trezi pe Amprior cu un sărut? Nici chiar în închipuirile ei nu trebuia să se gândească la angajatorul ei într-o manieră atât de scandaloasă, indiferent de cât de chipeş era.

Şi chiar dacă era convinsă că el avea nevoie de ea – avea nevoie de ea într-un fel pe care ea încă nu reuşise să-l definească.

Blestemata de cheie nu era în uşă. Dar, doar ca să fie sigură, încercă să deschidă uşa. Aceasta rămase închisă.

O rafală rece ca gheaţa pătrunse pe fereastră şi făcu perdelele să fluture ca pelerina unui uriaş. Tremurând, se grăbi înapoi la ceilalţi.

— Cheia nu e în broască, spuse ea.

— Bineînţeles, replică Royal.

Angus, care ţinea acum lampa, o ridică să o privească mai bine. Lumina pâlpâia agitată pe chipurile bărbaţilor, aruncând umbre în jurul ochilor şi făcându-i să arate mai degrabă ca nişte fantome.

Victoria încercă să-şi reprime un frison, supărată că emoţiile începeau să pună stăpânire pe ea.

— Eşti bine, fătuco? întrebă Angus.

— Da, dar s-a făcut foarte rece, nu-i aşa?

— Da, suficient de rece cât să îngheţe alama…

— Da, foarte, spuse ea grăbit. Domnilor, vă sugerez să vă întoarceţi înăuntru şi să aşteptaţi la uşa bibliotecii. Voi găsi cheia şi voi deschide uşa ca să intraţi.

— Cred că ar trebui să intru acum, spuse Royal, pregătindu-se să se ridice.

— Nu vei face asta, îl opri ea. Royal îşi tratase cu grijă piciorul toată ziua, iar ultimul lucru de care avea nevoie Victoria era un bărbat rănit, în plus faţă de unul beat. Sunt perfect capabilă să caut cheia şi să vă las să intraţi imediat ce o găsesc.

— Dacă fratele meu se trezeşte…

Ea îl împinse înapoi şi începu şi închidă geamul

— Se va trezi doar dacă nu te opreşti din comentat.

— Dar…

Le închise geamul în nas. Când se uitară la ea prin sticlă, ea le făcu semne şi plece, apoi se întoarse tiptil spre conte.

Focul fusese redus la nişte cărbuni care ardeau acum mocnit, iar lumina palidă scotea în evidenţă trăsăturile cizelate ale chipului său. Nu se mişcase deloc, deşi cei trei făcuseră foarte mult zgomot.

Mâinile lui Amprior erau împreunate lejer peste

abdomen, astfel că misiunea ei de-a căuta în buzunarul vestei fără să îl trezească era destul de dificilă. Dacă se trezea în timp ce îl pipăia, avea să creadă, pe bună dreptate, că un asemenea comportament era inadecvat din partea angajatei sale.

Ei bine, cum zicea bunicul ei, dacă nu încerci, nu câştigi.

Se aplecă peste el – încercând să ignore felul în care se ridică şi cobora pieptul lui – şi îndepărtă cu grijă marginile hainei lui. Slavă Domnului că nu îşi încheiase nasturii hainei! Gândul de a-l dezbrăca, fie şi puţin, începea să o afecteze în mod straniu, înteţindu-i bătăile inimii.

Tocmai începuse să îşi strecoare o mână în buzunarul vestei lui, când el se mişcă atât de repede, că Victoria nu apucă să îşi dea seama de ceea ce se petrecea. Între o respiraţie şi următoarea, el îi cuprinse încheietura mâinii cu degetele sale lungi.

Tresărind, Victoria scoase un ţipăt şi aproape căzu în poala lui. Nick o prinse cu cealaltă mână de talie şi o ţinu locului, dar într-o poziţie incomodă, deasupra lui.

Ea îşi întoarse brusc privirea ca să se uite la el. Ochii lui uimitori sclipeau spre ea ca argintul-viu.

— Victoria Knight, îi rosti el numele cu glas seducător şi pătrunzător. Ce naiba faci?

Capitolul 15

— Ăăă… ăăă, milord… se bâlbâi Victoria ca o şcolăriţă, incapabilă să exprime un gând coerent.

De fapt, părea incapabilă să facă altceva decât să privească în ochii lui uimitori.

— Ei bine, domnişoară Knight? Îmi furi din buzunare sau încerci să mă pipăi? întrebă el cu un accent scoţian mai pronunţat, ceea ce îi conferea un ton seducător vocii.

— Bineînţeles că nu încerc să te pipăi.

Se strădui să sune şi să arate indignată, dar avea

senzaţia neplăcută că obrajii îi sclipeau la fel de roşii ca tăciunii din vatră. Şi glasul îi sună prea ascuţit.

Când încercă să se retragă, el o ţinu de încheietura mâinii cu o strânsoare blândă, dar implacabilă.

— Ah, şi eu care speram că vrei să-ţi faci de cap cu mine.

— Milord, te rog, gâfâi ea.

— Şi nu ai negat că voiai să îmi furi din buzunar.

— Nu.

Victoria îşi schimbă poziţia, mult prea conştientă că se sprijinea încă de el, cu pieptul aproape lipit de al lui. Era atât de aproape, încât putea să-i vadă ridurile fine din jurul ochilor şi perii care îi creşteau pe barbă.

De asemenea, începea să o doară spatele din cauza poziţiei.

— Pot să întreb motivul? întrebă el cu accentul lui seducător.

— Încercam să găsesc cheia de la uşă. Domnule, ne aflăm într-o poziţie destul de ciudată şi dureroasă, răspunse ea, împingându-se în umărul lui în încercarea de-a se elibera.

Ochii lui străluciră de amuzament. Blestematul, el găsea toată situaţia asta foarte amuzantă.

— Bineînţeles, comentă el. Mai ales pentru o femeie aşa cuviincioasă şi rigidă ca dumneata.

— Eu nu sunt...

O trase brusc spre el şi, într-o clipită, se trezi întinsă deloc elegant în poala lui. În timp ce mintea ei se zbătea să se adapteze situaţiei, el o poziţionă şi mai bine pe coapsele lui.

Şi avea nişte coapse foarte musculoase, pe care ea le putea simţi foarte uşor prin pantalonii lui strâmţi şi prin materialul mult prea subţire al rochiei şi al cămăşuţei pe care le purta.

— Milord, ce faci? reuşi ea în cele din urmă să întrebe.

— Ţi-am corectat postura ciudată. Sunt sigur că poziţia asta e mai blândă cu spatele tău.

Ea se holbă la el, observându-i linia senzuală a gurii

curbându-se într-un zâmbet ştrengăresc. Ar fi trebuit să ţipe din toţi rărunchii, dar nu făcu altceva decât să se ghemuiască şi mai aproape de el.

În mod clar, îşi pierduse simţul raţiunii.

Victoria încercă încă o dată să-şi adune minţile şi simţul moralităţii, care, din câte se părea, o părăsiseră complet.

— Milord, am venit aici doar ca să văd ce faci, nu ca să încep…

Ei bine, chiar nu ştia cum să descrie momentul, contele nu era genul de bărbat care să flirteze cu o femeie oarecare, iar toată situaţia asta nu îi amintea absolut deloc de experienţa înspăimântătoare cu Thomas Fletcher. Instinctiv, simţi că, dacă ar încerca şi se zbată şi să scape, el nu ar încerca să o împiedice.

Amprior se aplecă înainte şi-i sărută vârful nasului.

— Ce să începi, domnişoară Knight? murmură el şi apoi îşi trecu buzele fierbinţi peste obrazul ei.

Când îşi reveni din şocul acestei atingeri, Victoria încercă să arunce o privire severă.

— Domnule, nu cred că te simţi bine în seara asta.

Sprâncenele lui se ridicară într-o expresie jignită.

— Dacă îţi închipui că încerc să te seduc din cauză că sunt beat, domnişoară Knight, atunci greşeşti foarte mult. S-ar putea să fiu un pic ameţit, dar încă pot să vorbesc limpede.

Ea se încruntă.

— Nu am idee ce înseamnă asta.

El se aplecă mai aproape, până îşi lipi nasul de al ei. Victoria îşi simţea inima galopându-i în piept.

— Înseamnă că sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, şopti el.

— Nu pot să fiu de acord cu dumneata.

Începu să se mişte, încercând să-i dea de înţeles că voia să se ridice din poala lui. Dar asta nu părea decât să producă efectul opus, pentru că el scoase un sunet gâtuit şi o îmbrăţişă şi mai strâns.

Un moment mai târziu, Victoria înţelese motivul. Un

mădular în erecţie o împingea acum în spate.

— Domnule! Cred că ar fi bine să mă laşi să plec înainte să se întâmple ceva necuviincios.

„Doamne, vorbise ca o fată prostuţă”.

El trase puternic aer în piept, de parcă ar fi încercat să-şi revină.

— Nu sunt de acord că ar fi mai bine, dar... cum doreşti.

Victoria scoase un strigăt panicat când el se aplecă înainte şi se întinse spre taburetul de lângă scaunul lui.

— N-o să te scap, iubire, o linişti el, ţinând-o în siguranţă cu braţul celălalt.

Iubire? În ciuda protestelor lui, probabil era mai beat decât îşi închipuise ea.

Cu un gest uşor, care arăta cât de puternic era, o aşează pe taburet, apoi îi netezi fustele cu o grijă exagerată.

— Mai bine? murmură el.

O parte mare din ea nu considera că era mai bine, dar, bineînţeles, Victoria ar fi murit înainte să recunoască aşa ceva.

— Da, mulţumesc, domnule.

Contele se rezemă pe spătarul fotoliului, adoptând o postură masculină relaxată şi elegantă, arătând mult prea confortabil, având în vedere supărările din ultimele zile. Victoria nu putu să nu observe mădularul în erecţie care încă împungea materialul pantalonilor săi. Şi, deşi lucrul acesta ar fi trebuit să o alarmeze, îi părea rău să admită sieşi că se părea că avea efectul opus.

— Acum, micuţa mea guvernantă, începu el cu un zâmbet leneş, spune-mi de ce te-ai căţărat înăuntru pe fereastra bibliotecii mele.

Ea oftă.

— M-ai auzit?

— Voi trei făceaţi la fel de mult zgomot ca un regiment de cavalerie pornit la atac. N-ai cum să dormi când se întâmplă asta.

— Atunci, de ce nu ai deschis uşa aia afurisită când am ciocănit? întrebă ea cu exasperare. Am fost îngrijoraţi

pentru dumneata, aşa că am venit să găsesc cheia şi să-i las şi pe ceilalţi să intre.

— Ah! Contele îşi miji ochii. Iar eu am ales să nu răspund pentru că aşa am vrut. Evident.

Victoria îşi apăsă un deget pe buze, încercând să-şi potolească iritarea. Din nefericire, gestul ei nu făcu altceva decât să-i atragă lui atenţia spre gura ei şi să reînvie sclipirea seducătoare din ochii lui.

Se întinse şi trase uşor de o şuviţă care îi cădea pe lângă obraz.

— În orice caz, ambele chei se află pe biroul meu. Nu era necesar să mă pipăi.

— Royal a spus că, foarte probabil, cheia se va afla în buzunarul dumitale, rosti ea pe un ton defensiv.

El schiţă un zâmbet ironic. Adevărul era că îl pipăise.

— Am făcut-o cu intenţii bune, spuse ea.

El încuviinţă din cap.

— După cum ai spus, eraţi îngrijoraţi pentru mine.

— *Familia dumitale* este îngrijorată. M-am oferit voluntar să vin să vă verific.

— Umblând prin întuneric şi apoi târându-te pe fereastră?

Dacă punea problema aşa, suna destul de absurd.

Contele se ridică într-un braţ şi se holbă la carafa cu whisky.

— Fir-ar, e goală. Domnişoară Knight, eşti atât de bună cât să-mi aduci altă carafă de la bufet?

— Cred că ai băut destul pentru seara asta, refuză ea folosindu-se de tonul de guvernantă.

Pufnetul lui dezgustat îi spuse exact ce gândea despre afirmaţia ei.

— Domnule, dacă vrei…

— De ce ai intrat *tu* aici, şi nu Royal sau Angus?

Ea încerca să se gândească la un mod diplomat de a explica.

— Pentru că era destul de clar că nu îi vei primi pe niciunul din ei.

El pufni iarăşi.

— Vrei să spui că le era frică să nu le sparg capetele? Fără îndoială, pe bună dreptate.

Ea scutură din mână.

— Royal a fost chiar dispus să-şi asume riscul. Cu toate acestea, m-am gândit că nu ajută la nimic încă o ceartă.

— Deci tu ai fost jertfa nobilă, trimisă în bârlogul leului?

Victoria nu putu să-şi reţină un zâmbet maliţios, deoarece şi ea se gândise la exact acelaşi lucru înainte să pătrundă pe fereastră.

— Am fost destul de sigură că nu îmi vei sparge capul.

El se aplecă înainte, cu buzele strânse într-un rânjet ameninţător.

— Deci consideri că sunt un leu înfumurat, domnişoară Knight?

Ea refuză să se lase intimidată.

— Nu, cred că eşti un gentleman, domnule. Şi un om bun, de asemenea.

El se lăsă pe spate cu *un* oftat.

— Nu şi conform fraţilor mei sau lui Angus. Pentru ei, sunt un nenorocit care îl ţine pe Logan departe.

Arăta atât de trist şi de istovit, că Victoria cedă impulsului şi îşi odihni o mână pe genunchiul lui.

— Ei ştiu că încă suferi.

— Ţi-au spus totul, presupun, comentă el.

Ea fu surprinsă să descopere că acum deja se rezema de piciorul lui. Cumva totuşi, părea un gest complet natural.

— Îmi pare atât de rău pentru băieţelul dumitale, spuse ea.

Pentru mai multe clipe, nu auzi decât ticăitul ceasului de pe policioara căminului şi sfârâitul tăciunilor.

— Încă îmi lipseşte foarte mult, se confesă el în cele din urmă.

Tăcerea profundă din glasul lui aproape îi frânse inima.

— Cum era?

El se holbă la foc.

— Cam a fost ca o lumină strălucitoare pentru noi toţi, fătuco. Cel mai dulce băiat. Ştiu că sună a clişeu, dar el a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Nu soţia lui. Victoria lăsă această informaţie pentru mai târziu.

— Semăna cu dumneata? întrebă ea.

El chicoti.

— Era un Kendrick, get-beget. Avea părul negru, ochii albaştri şi era întotdeauna fericit. Din punctul ăsta de vedere, Cam semăna mai degrabă cu Kade, era un copil bun care iubea pe toată lumea. De asemenea, avea şi talentul de-a intra în buclucuri, exact ca gemenii.

— Aşa sunt de obicei băieţii.

Căldura din privirea lui se stinse.

— Soţia mea nu ştia cum să se comporte cu el. Ea voise o fată, pe cineva ca ea, nu un bărbat gălăgios din neamul Kendrick.

Victoria îşi ascunse surpriza. Majoritatea femeilor care făceau parte din aristocraţie simţeau că eşuau dacă nu năşteau un moştenitor de sex masculin la scurt timp după căsătorie.

De parcă i-ar fi sesizat uimirea, Amprior ridică din umeri.

— Janet nu s-a simţit niciodată cu adevărat confortabil în preajma copiilor, cu atât mai puţin a băieţilor. L-a iubit pe fiul nostru, dar nu era motivată să se implice în educaţia lui.

Victoria îl bătu uşor pe genunchi.

— De aceea oamenii ca dumneata angajează oameni ca mine.

Contele afişă cel mai uluitor zâmbet al lui.

— Adevărat, dar mie îmi plăcea să-mi petrec timpul cu Cam. Eram obişnuit cu băieţii, pentru că a trebuit să-mi cresc fraţii mai mici.

— Cu siguranţă te-a ajutat şi Angus cu asta.

— Da, a fost de mare ajutor, spuse el cu ironie.

— Ştiu că este un om dificil, dar îi pasă de tine şi doreşte să te ajute. La fel şi fraţii tăi.

— Nu mi-ar fi trecut asta prin cap, având în vedere

modul în care s-au comportat în ultima vreme.

— Iar noi ne străduim să schimbăm toate astea, nu-i aşa?

El îi prinse mâna şi-şi împleti degetele cu ale ei. Atingerea pielii lui calde şi aspre, felul în care mâna lui o cuprindea aproape complet pe a ei o făceau să tremure de nerăbdare.

— I-am dezamăgit, rosti el posac.

— Nu înţeleg.

— După ce a murit Cam, m-am pierdut. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

Victoria îi strânse mâna.

— Ai pierdut atât de multe. Mai întâi pe soţia dumitale şi apoi pe băiat.

— Nu, Angus avea dreptate. Şi ei erau îndureraţi, dar mie nu mi-a păsat. Nu-mi păsa de nimic altceva în afară de faptul că fiul meu era mort, iar Logan era responsabil pentru asta.

Din câte auzise, Logan suferise aproape la fel de mult ca Nick, dar acum nu era momentul potrivit să vină cu un asemenea argument.

— Sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut pentru toată lumea.

El pufni scârbit.

— Mi-am abandonat familia când avea cea mai mare nevoie de mine şi am folosit ca scuză datoria militară. Am fost un laş.

— Ei, asta e o prostie. Eu aş îndrăzni să adaug, milord, că nu iese nimic bun atunci când un om deja trist începe să se învinovăţească.

— Ai vorbit ca o guvernantă adevărată, spuse el, tachinând-o uşor. Mai ai vreun sfat pentru mine?

Ea se gândi pentru o clipă.

— Poate să încetezi să te mai consideri vinovat pentru tot?

Amprior pufni.

— Trebuie să recunosc că am făcut o treabă îngrozitoare cu fraţii mei, în special cu gemenii. Ar fi trebuit

să fiu aici, să îi cresc cu mână de fier şi să mă ocup de restul responsabilităţilor mele.

— Graeme şi Grant sunt bărbaţi în toată firea. Nu sunt complet fără creier şi, categoric, sunt destul de mari cât să ştie ce să facă. Se încruntă. În fine, Graeme se comportă ca şi cum n-ar avea niciun pic de minte, dar încă mai am speranţa că putem interveni asupra acestui aspect.

El chicoti încet, apoi îi eliberă mâna doar ca să-i prindă bărbia între degete.

— Domnişoară Knight, ţi-am spus în ultima vreme cât sunt de fericit că te-am angajat?

Victoria se holbă la el, încă o dată fascinată de ochii lui uimitori.

— Cred că, din când în când, mi-ai arătat aprecierea pe care mi-o porţi.

Când el chicoti din nou, Victoria se strâmbă din cauza felului în care sunaseră vorbele ei.

Peste bibliotecă se aşternu tăcerea, întreruptă doar de trosnetul ocazional al tăciunilor din cămin şi de ritmul lent şi constant al respiraţiei sale. Îşi putea auzi propria inimă bătând atât de puternic, încât îi venea să-şi ducă mâna la piept ca să o liniştească. Îi părea imposibil să se mişte, deşi ar fi trebuit să se străduiască să pună mai multă distanţă între ei.

Privirea lui coborî pe buzele ei, apoi îi înclină bărbia în sus, ca să o aducă mai aproape de el, şi se aplecă spre ea. Avea să o sărute, şi ea nu putea face nimic ca să-l oprească.

Rectificare. Ea nu *dorea* să facă ceva ca să-l oprească, deşi semnele de avertizare dansau prin faţa ochilor ei de parcă ar fi fost scrise cu litere mari.

Îi simţi respiraţia caldă pe faţă.

— Oh, fătuco, nu cred că mi-am arătat destul de mult aprecierea.

Accentul lui scoţian adăugă cuvintelor o notă impertinentă şi sexuală care o seduse mai mult decât orice altceva. Închise ochii şi rămase să aştepte cu toată fiinţa ei acel sărut.

El îşi trecu degetul mare peste buzele ei, apoi le trasă conturul. Această atingere simplă îi înmuie toţi muşchii din corp. Când gura lui coborî peste a ei, Victoria făcu apel la fiecare dram de putere din fiinţa ei ca să nu se prăbuşească grămadă la picioarele lui, deoarece *asta* ar fi făcut-o să piardă acest moment absolut magic.

Amprior o sărută încet, dar posesiv, cu mângâieri moi şi umede care îi ademeneau gura cu o căldură delicioasă. Limba lui alunecă uşor de-a lungul buzelor ei întredeschise, fără să o invadeze şi fără grabă, pur şi simplu gustând-o. După mai multe secunde de astfel de tachinări, o sărută din nou, de data asta cu o intensitate provocatoare care o făcu să-şi dorească să se agaţe de el.

Mâinile lui deja îi cuprinseseră capul cu gentileţe în timp ce o săruta fără grabă. Degetele ei tremurânde îl prinseră de încheieturile mâinilor. Victoria îi simţea gustul ameţitor de whisky, de bărbat care ştie exact ce vrea. Simţea pasiunea abia stăpânită care mocnea în el şi pericolul că şi cel mai mic dezechilibru l-ar fi făcut să depăşească limita. Atunci, ar fi luat ceea ce ea îi oferea acum în joacă, trăgându-i pe un drum de unde nu mai exista cale de întoarcere.

Victoria îl dorea la fel de mult cât o dorea şi el. Dar contele era beat şi ostenit, şi fără îndoială căuta pur şi simplu alinare în primul trup cald care se afla în apropiere. Cu siguranţă ce se întâmpla acum în avea nimic de-a face cu ea, d cu durerea şi cu responsabilităţile are ameninţau să îl copleşească.

„Atunci, opreşte-l! Acum!”

Gura lui fermă alunecă seducător deasupra buzelor ei într-un fel are îi anulă orice dorinţă de-a se retrage sau de a-l refuza. Când îi apăsă uşor buzele, în încercarea de-a le deschide, Victoria nu putu să-şi reţină geamătul.

Totul se schimbă într-o clipită. El scoase un sunet gutural şi puse stăpânire pe gura ei, devorând-o cu o pasiune arzătoare, cum ea nici măcar nu-şi închipuise că poate exista. Întregul ei trup începu să pulseze de dorinţă, îndemnând-o să se lipească de el fără nicio ruşine.

Când el o eliberă brusc, Victoria icni şi îl prinse de genunchi, ca să nu cadă. Se priviră în ochi pentru o clipă. Ochii lui cenuşii erau flămânzi şi tulburi, respiraţia îi era neregulată. Victoria ştia că ar fi trebuit să profite de şansa asta pentru a scăpa, dar nu putea face altceva decât să se piardă în ochii lui, fascinată de puterea irezistibilă a privirii lui pline de pasiune.

— Vino aici, gemu el.

Un moment mai târziu, o prinse de talie şi o trase în poala lui. Ea icni, uimită de puterea lui aproape înfricoşătoare. De data aceasta însă, când încercă să o aşeze pe coapsele lui ca să o sărute în continuare, ea se opuse, împingându-l în piept cu amândouă mâinile. Pentru o clipă, îi distraseră atenţia muşchii duri de sub mătasea alunecoasă a vestei sale.

El miji ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că doreşti să mă săruţi.

Sperase că vorbele ei aveau să sune mai hotărâte, dar glasul ei se auzi ca un chiţăit slab. Buzele lui se curbară într-un zâmbet seducător.

— Te asigur, domnişoară Knight, că vreau foarte mult să te sărut.

Când se aplecă spre ea, Victoria îşi duse degetele pe buzele lui.

— Opreşte-te, te rog!

El se retrase cu un oftat dezamăgit.

— Poate vrei să îmi explici de ce doreşti să încetez ceva care, în mod evident, este plăcut pentru amândoi.

În sinea ei, îi aprecie reacţia. Pentru un bărbat care băuse atât de mult, vorbise extraordinar de coerent.

Şedea în poala lui într-o postură deloc decentă, aşa că se strădui să se ridice. El icni de parcă l-ar fi lovit.

— Ai grijă, draga mea!

— Îmi pare rău, domnule.

Mostra aceea impresionantă de masculinitate o apăsă din nou în posterior. Se părea că încercarea ei de-a se ridica îl făcea să sufere, ceea ce…

„Nu te mai gândi la asta”.

Dar era aproape imposibil să nu se mai gândească, deoarece stătea în poala celui mai viril bărbat, pe deasupra şi excitat, pe care îl întâlnise vreodată.

Victoria se săltă cu prudenţă şi-i întâlni privirea. Acum arăta mai degrabă ca un urs mohorât, trezit din lunga sa hibernare, nu ca un leu pasional. Citise că astfel de urşi pot fi periculoşi, deoarece erau irascibili şi înfometaţi.

Amprior era în mod evident înfometat.

Îşi suflă o şuviţă rebelă care îi căzuse pe faţă şi încercă să adopte cea mai rigidă postură de guvernantă. Din păcate, singurul lui răspuns fu să-i facă cu ochiul, apoi să zâmbească leneş în timp ce-şi aşeză palmele pe talia ei.

— În regulă, doamnă guvernantă, încearcă să mă convingi că nu vreau să te sărut.

— Acum, încerci pur şi simplu să-ţi distragi atenţia de la probleme, domnule. Te simţi… puţin trist.

— Chiar aşa?

— Oamenii apelează deseori la activităţi plăcute atunci când se simt…

— Trişti? îi termină el propoziţia cu un rânjet care aducea a zâmbet.

Suna absolut ridicol ce avea să spună, dar nu avea încotro.

— Da, exact.

Când îşi schimbă poziţia, Victoria trebui să-şi stăpânească un geamăt, deoarece îi simţi iarăşi coapsele musculoase şi mădularul în erecţie.

— Domnişoară Knight, permite-mi să te asigur că nu simt doar tristeţe, murmură el. Îşi sublinie comentariul sărutându-i vârful nasului.

Era un gest dulce şi amuzant, care aproape că o făcu să chicotească.

Dar chicotitul nu era permis acum, deoarece îi putea încuraja pe amândoi. El cu siguranţă nu avea nevoie de o asemenea încurajare, iar ea se simţi de parcă abia mai putea să evite dezastrul.

El îi cuprinse bărbia şi îşi trecu încă o dată degetul

peste buzele ei, lăsând în urma lor o amorţeală plăcută. Bărbatul acesta era periculos – un vrăjitor seducător şi chipeş.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpa mea, şopti el.

— În afară de faptul că stau în poala omului pentru care lucrez? întrebă ea cu amărăciune.

— Da, în afară de asta, zise el de parcă ar fi considerat perfect normală poziţia în care se aflau acum.

Iar ea nu prea se putea aduna cât să argumenteze de ce *nu* trebuia să stea în poala lui.

„Gândeşte-te mai mult!”

— Am dovedit deja că mă săruţi doar pentru că doreşti să-ţi distragi atenţia de la probleme.

El se încruntă.

— Şi ce e în neregulă cu asta?

— Totul.

— Te contrazic. Sunt în deplinătatea facultăţilor mintale şi ştiu exact ce vreau să fac.

— Milord…

O rezemă de braţul lui şi îi cuprinse gura într-un alt sărut delicios de pasional, care aproape îi distruse puterea de rezistenţă. Incapabilă să facă orice altceva în afară de a se prinde de umerii lui largi, Victoria îi cuprinse umerii şi îi răspunse la sărut cu un entuziasm uluitor.

Dar, când îi simţi mâna pe genunchi şi apoi începând să alunece în sus, ridicându-i fustele, încremeni pe loc, şi mintea ei păru că se goleşte de gânduri. Fu atrasă în trecut, în mijlocul unui moment îngrozitor care încă strălucea viu în amintirea ei. Thomas Fletcher, ţintuind-o la pământ în timp ce mâinile lui transpirate încercau să-i ridice rochia.

Panica îşi înfipse gheara în pieptul ei şi îi explodă în vene. Reacţionă instinctiv, trăgându-se şi luptând împotriva braţului care o înconjura.

— Încetează, încetează, gemu ea, chinuindu-se să scape. O frică oarbă puse stăpânire pe trupul ei, făcând-o să se mişte stângaci şi rigid.

Amprior o eliberă imediat.

— În regulă, iubito, în regulă. Dar nu te mai zbate, că

te vei răni singură.

Era stăpânită de o emoţie mai puternică decât raţiunea. Mintea ei ştia ci era în siguranţă alături de el, dar trupul ei se răzvrătea.

— Eu... eu... nu pot... bâigui ea.

O clipă mai târziu, se trezi aşezată înapoi pe taburet.

— Pur şi simplu respiră, Victoria, îi spuse el uşor, mângâindu-i părul. Eşti în siguranţă cu mine. Nu te voi răni.

Ea încuviinţă din cap, simţindu-se tot mai jenată cu fiecare secundă care trecea. Dar Amprior continuă să-i mângâie părul, murmurându-i cuvinte liniştitoare pe un ton calm, şoptit.

Curând se simţi din nou stăpână pe ea, dar stânjenită în acelaşi timp. Ştia că Amprior n-ar fi rănit-o niciodată. Ba chiar îşi dorise cu pasiune sărutul acela, dar tot nu reuşise să-şi controleze teama ce o luase prin surprindere ca o furtună sălbatică.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat adineauri? întrebă contele.

Ea clătină din cap. Detesta să vorbească despre Fletcher. Pe deasupra, Dominic îi spusese foarte clar că nimeni, nici măcar Amprior, nu ar trebui să ştie că îl omorâse pe cel care o atacase.

În plus, dacă i-ar fi spus contelui, probabil că el ar fi privit cu dezaprobare, ba chiar cu dezgust, gestul ei. Şi ideea că el ar putea să o gonească era mai tulburătoare decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

— Aş prefera să nu, şopti ea.

Amprior păru nedumerit, dar apoi se rezemă de spătarul scaunului.

— Doamne, ce idiot sunt! Am uitat că ai fost supusă acestui tip de comportament la ultimul tău angajator. Te implor să mă ierţi că am acţionat într-o manieră atât de dezgustătoare, domnişoară Knight. Nu-mi pot imagina ce gândeşti despre mine.

Îşi închise ochii, cufundându-se în deznădejde. Cu siguranţă n-ar fi rănit-o niciodată, iar ea nu suporta să-l lase să se simtă mai rău decât se simţea deja.

Victoria îşi netezi fustele, reculegându-se. Apoi aşeză o mână pe genunchiul lui. El îşi ridică privirea spre faţa ei.

— Cred că eşti cel mai onorabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, spuse ea cu blândeţe.

— Da. După cum a dovedit atât de clar comportamentul meu din seara asta, zise el clătinând din cap. Ar trebui şi pleci, draga mea. Voi fi bine.

Victoria era absolut convinsă că nu avea să fie bine dacă îl părăsea. De fapt, nu voia şi îl mai părăsească niciodată. Victoria ascunse această revelaţie uimitoare undeva în mintea ei. Pentru a o cerceta mai târziu. Când avea să fie suficient de calmă încât să poată judeca raţional.

Alunecă de pe taburet şi rămase în genunchi înaintea lui.

— Nu te părăsesc, domnule. Cu grijă, îşi aşeză mâna pe pieptul lui, chiar acolo unde se afla inima. Aceasta bătea puternic şi repede sub palma ei

— Ce faci? o întrebă el răguşit.

Ea ridică din umeri.

— Sinceri să fiu, habar nu am.

Răspunsul ei îl făcu să râdă.

— Presupun că nici eu nu ştiu ce vreau să fac. Dar ştiu, totuşi, ceva.

— Ce anume?

— Vreau să te ţin în braţe, spuse el, mângâindu-i încet obrazul. Doar atât şi nimic mai mult. Ar fi în regulă pentru tine?

— Cred că mi-ar plăcea asta.

— Eşti sigură?

Ea îi oferi un zâmbet tremurat.

— Da.

În timp ce el se cobora deasupra ei, aşezând-o cu grijă pe podea, Victoria se mustra în sinea ei pentru prostia uriaşă de care dăduse dovadă.

Dar Amprior avea nevoie de căldura şi de alinarea ei. Iar ea trebuia să-l mângâie, simţea nevoia asta cu o disperare care aproape o lăsa fără aer.

Se trezi întinsă pe spate, pe covor, cu lâna moale gâdilând-o la ceafă şi la picioare. O cuprinse apoi în braţe şi îşi odihni capul pe pieptul ei. Corsajul îi coborâse un pic, iar obrajii lui nebărbieriţi îi atingeau pielea sensibilă. Era incredibil de mare şi de musculos, iar dimensiunile şi puterea lui ar fi trebuit să o sperie de moarte.

În schimb, ea se simţea minunat

Amprior o strânse în braţe şi scoase un oftat lung, istovitor, care îi făcu inima să îi tresară în piept. Îşi duse mâna la ceafa lui şi începu să-i mângâie părul moale şi dens în timp ce respiraţiile lor se armonizau într-un ritm constant. Fu cuprinsă de un sentiment de pace, o linişte pe care nu o mai simţise de multă vreme. Toate temerile şi supărările ei se dizolvară, permiţându-i să se simtă în siguranţă, iubită, fericită.

Alunecă într-o stare de visare pentru un minut sau două, înainte să-şi dea seama că respiraţia lui se schimbase. Acum era lentă şi profundă. De asemenea, trupul lui se relaxase complet şi acum apăsa greu deasupra ei.

— Milord? murmură ea.

Niciun răspuns.

— Lord Amprior, repetă ea mai tare, împingându-l în umăr.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un sforăit.

Ea gemu şi îşi lăsă capul să cadă pe covor. Perfect. Nu numai că adormise deasupra ei, dar mai era şi atât de greu, că probabil avea să-şi rănească spatele încercând să-l mişte.

În timp ce încerca să găsească cea mai bună modalitate de a se ridica, auzi o serie alarmantă de zgomote, apoi nişte paşi care se apropiau. Privirea ei speriată zbură în sus pentru a întâlni privirea uluită a lui Angus, a lui Royal şi a doamnei Taffy. Toţi trei se uitau în jos la ea, cu gurile la fel de căscate.

— Văd că ai găsit o cheie în plus, comentă Victoria cu voce slabă.

Royal îşi reveni primul din şoc.

— Iar eu văd că te-ai descurcat de minune să îl linişteşti pe Nick, spuse el cu un chicot.

— Aşa-i, a făcut-o, adăugă Angus pe un ton gânditor.

— Nu este cum pare, protestă Victoria.

Privirea lui Taffy le studie trupurile lipite.

— Îndrăznesc să spun că este exact cum arată, domnişoară Knight.

Victoria îşi înălţă capul ca să se uite în jos şi trebui să-şi suprime un geamăt. Fustele ei erau adunate în jurul genunchilor, expunându-i jartierele, iar corsajul ei era un dezastru. Capul contelui se odihnea confortabil pe pieptul ei, iar gura îi stătea la numai câţiva milimetri de sfârcul care de abia dacă era ascuns privirilor de cămaşa de noapte.

— Ai nevoie de ajutor ca să te ridici? întrebă Royal cu politeţe. Sau preferi să-ţi petreci noaptea pe podea, cu Nick?

Ea îşi trânti capul pe covor, învinsă.

— Aş prefera şi plecaţi şi vă prefaceţi *că* nu aţi văzut nimic. Angus rânji.

— Îmi pare foarte rău, fătuco, dar nu avem cum să uităm ce am văzut aici.

Victoria oftă.

— Atunci, ar fi bine să mă împuşcaţi şi să terminăm cu asta.

Capitolul 16

Nick se trezi din somn din cauza unei dureri teribile de cap. Era întins pe nişte scânduri? Fie asta, fie salteaua lui avea nevoie urgentă de reparaţii.

Îşi întredeschise ochii. Deasupra lui se afla tavanul tencuit al bibliotecii, nu baldachinul patului.

— Era şi timpul să te întorci printre cei vii, strigă o voce pe care nu-i era deloc greu să o recunoască. Tocmai voiam să trimitem după doctor.

Nick se ridică brusc în şezut, apoi îşi prinse capul între

mâini, trăsnit de o durere cruntă de cap.

— Doamne! Îşi închise ochii strâns. Nu mai striga.

— Practic, şoptea, se auzi glasul lui Royal. Cât poate şopti bunicul, cel puţin.

— Pot vorbi în şoaptă, replică Angus cu voce tare. Şi pot să rămân şi tăcut ca mormântul, să ştii.

Nick deschise ochii şi se holbă la ei.

— Vreţi să tăceţi amândoi? O să-mi explodeze capul.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de rău. Avea mai multe defecte de caracter, dar tendinţa de a se îmbăta nu era una dintre ele.

— Aşa-i, eşti mahmur în dimineaţa asta, băiete! spuse Angus cu vocea plină de compasiune.

Bătrânul şedea într-unul dintre fotoliile din faţa căminului. Royal stătea în spatele lui, sprijinindu-se relaxat într-un cot, de spătarul fotoliului.

— Vă mulţumesc că mi-aţi explicat ceea ce este deja evident. Nick încercă să-şi maseze ceafa, pentru a alunga durerea pe care o simţea în jurul gâtului. Îmi poate explica cineva motivul pentru care mă aflu aici?

— Ai băut aproape toată carafa cu whisky şi ţi-ai pierdut cunoştinţa, îi explică Royal. Şi, din moment ce eşti prea greu să te mutăm, te-am lăsat aici până te-ai trezit.

Nick aruncă deoparte pătura pe care cineva i-o pusese cu grijă peste picioare.

— Îmi amintesc că m-am îmbătat, lucru pe care, apropo, nu-l voi mai face niciodată. Dar cum am ajuns pe blestemata asta de podea?

Angus ridică din umeri.

— Noi nu ştim. Va trebui s-o întrebi pe fătucă.

O imagine vagă începu să se închege în mintea lui Nick.

— Pe fătucă?

Royal încuviinţă din cap.

— Pe domnişoara Knight. Era singura persoană care se afla în cameră când ai… ăăă, ajuns pe podea.

— Când aţi ajuns amândoi pe podea, îl corectă Angus.

Nick îşi sprijini coatele pe genunchii îndoiţi şi îşi prinse

capul între palme. Nişte frânturi de amintiri din seara precedentă începeau să iasă la suprafaţă din ceaţa băuturii, inundându-i creierul cu tot felul de imagini colorate – Victoria stând pe taburetul de lângă el, Victoria stând în poala lui şi, în cele din urmă, Victoria stând sub el, pe podea, şi obrazul lui odihnindu-se pe umflăturile moi ale sânilor ei.

„Fir-ar să fie! La naiba! Blestemăţie!”

Cea mai puternică amintire dintre toate era gustul delicios al gurii ei, pe care i-o oferise cu atâta blândeţe şi inocenţă. Oricât de rău s-ar fi simţit acum, cu o lână udă în loc de creier şi o gură uscată ca o peşteră, trupul lui se înfioră la amintirea buzelor ei.

— Oh, eraţi ca un cuplu de bătrâni căsătoriţi, în patul vostru, spuse Angus cu un gest expansiv. Aproape că mi-au lăcrimat ochii să te văd atât de liniştit, băiete. De parcă ai fi fost înfăşurat într-un flanel cald, aşa arătai.

La auzul acestei glume proaste, Royal încercă să-şi oprească un chicot. *Înfăşurat în flanel* mai însemna şi *mort de beat.*

— Doamne, oftă Nick. Se lăsă înapoi pe podea şi îşi frecă tâmplele dureroase. Vă rog, spuneţi-mi că nu am rănit-o sau că nu am speriat-o pe sărmana fată.

— Oh, absolut deloc, spuse Royal. Părea mai mult decât fericită să îţi ofere alinare în acele momente dificile.

Şi, evident, el fusese mai mult decât fericit să o primească. Acum îşi aminti totul. Starea lui mizerabilă şi cum încercase să-şi înece toate problemele în whisky, apoi Victoria intrând pe fereastra aia blestemată, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a vorbi cu el. Căldura şi tandreţea ei îndepărtară amintirile dureroase care îl bântuiseră cu o noapte în urmă.

Se ridică în şezut, aruncă deoparte pătura şi sări în picioare. Capul i se învârti pentru câteva momente, dar el refuză să cedeze impulsului de a-şi vărsa conţinutul stomacului în cea mai apropiată găleată. Voia să ştie exact ce se întâmplase noaptea trecută şi trebuia să se gândească la Victoria şi la ce avea să facă în privinţa ei.

Nick se îndreptă spre clopoţelul servitorilor şi trase de şnurul acestuia. Avea nevoie disperată de cafea.

— N-ar fi trebuit să o lăsaţi să intre aici, mormăi el în timp ce se întoarse la birou.

— N-am putut să o opresc, spuse Royal, aşezându-se pe scaunul din faţa biroului lui Nick.

— Nu ai putut să opreşti o fătucă să urce pe fereastra aia afurisită? întrebă Nick nevenindu-i să creadă.

— Am încercat, spuse Angus cu ardoare în glas. Dar fătuca a fost de-a dreptul insistentă.

— Laşilor!

— Poţi să ne învinovăţeşti? întrebă Royal.

Nick pufni.

— Da.

Uşa se deschise, şi Andrew privi cu precauţie înăuntru.

— Ai sunat, stăpâne?

— Spune-i lui Taffy să aducă un ibric cu cafea.

— Da, domnule.

— Şi să nu trânteşti...

Nick făcu o grimasă când valetul, încercând să iasă cât mai repede, trânti uşa în urma sa. Se părea că terorizase toată casa, cu excepţia Victoriei.

— O să te simţi al naibii de incomod, spuse Angus.

— Direct, ca întotdeauna, replică Nick. Dar asta nu contează mai deloc. Contează doar ce s-a întâmplat aici şi cum va afecta asta reputaţia domnişoarei Knight. Ce atitudine a putut să aibă despre... Făcu un gest larg cu mâna... toate astea.

— Mi-a cerut şi o împuşc, spuse Royal.

— Dumnezeule, murmuri Nick.

— Da, zise Angus fericit. N-ai de ales decât şi te însori cu sărmana fată. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Nick ajunsese la aceeaşi concluzie inevitabilă. În mod surprinzător, se simţea destul de entuziasmat de idee. Dar cum de îl aproba Angus?

— De ce eşti atât de bucuros? Nici nu-ţi place de Victoria.

Bunicul său ridică din umeri.

— Nu-i rea pentru o englezoaică, şi îi conduce pe băieţi cu o mână de fier.

Nick miji ochii. Bătrânul îl bătea de ani în şir la cap să se recăsătorească. Acum, părea că, în sfârşit, avea să i se îndeplinească voia.

— Nu cred că ai de ales, spuse Royal. Fie te căsătoreşti cu fata, fie o trimiţi în linişte înapoi la Londra şi să sperăm că nimeni nu va auzi de cele întâmplate noaptea trecută.

— Care sunt şansele ca Sir Dominic sau Alec să nu audă despre acest mic incident? întrebă Nick. Dacă reputaţia fetei va fi pusă sub semnul întrebării, cei doi mă vor ucide.

Probabil ar face-o oricum dacă nu proceda aşa cum se cuvenea şi nu se căsătorea cu ea. Cu toate acestea, exista o mare întrebare la care încă nu găsise răspuns.

— Presupun că te întrebi dacă domnişoara Knight va accepta să se căsătorească cu tine, comentă Royal cu intuiţia ce-l caracteriza.

— Cum aş putea să nu mă întreb aşa ceva? replică Nick.

Fratele lui flutură din mână.

— Aş spune că ai şanse egale. După ce am reuşit să o scoatem de sub tine, a fugit de aici de parcă ar fi fost fugărită de moarte.

Nick se strâmbă la această descriere, deşi în acelaşi timp şi-o închipui pe Victoria, goală sub el.

— Fătuca ne-a făcut să promitem că nu vom povesti nimic din ce am văzut aici, explică Angus. I-am spus că ar fi greu să uităm ce am văzut.

Uşa se deschise, şi Taffy intră cu cafeaua.

— Şi tu ţi-ai ţinut gura? întrebă Nick.

Taffy îi aruncă o privire lui Angus şi scoase un zgomot enervat, în timp ce aşezi tava pe colţul biroului mare.

— De parcă bunicul şi-ar putea ţine gura vreodată! spuse Royal.

Nick oftă în timp ce Taffy răsturnă conţinutul unui plic

cu pulberi pentru durerile de cap într-un pahar cu apă.

— Deci *ce ştiu* servitorii?

— Ştiu că stăpânul a fost închis aici cu guvernanta pentru destul de mult timp, spuse ea cu tristeţe.

— Şi că tu erai beat, adăugă Royal de parcă ar fi vrut să fie de ajutor.

Nick dădu pe gât apa şi medicamentul, ignorând gustul amar – şi amuzamentul din vocea fratelui său.

— Domnule, e posibil ca domnişoara Knight să fie un pic cam tulburată de evenimentele de aseară, continuă Taffy în timp ce îi dădu o ceaşcă de cafea. Dar nu e proastă. Ştie foarte bine ce înseamnă asta.

— Şi înţelege ce trebuie să se întâmple în continuare, adaugă Royal.

Nick luă mai multe guri din băutura fierbinte, aşteptând ca efectul acesteia să îi limpezească mintea. În timp ce el era pregătit să facă întocmai ceea ce se cuvenea, oare Victoria era pregătită să-l accepte? Păruse mai mult decât bucuroasă să-i primească săruturile noaptea trecută, deşi era posibil să fi fost mânată de un sentiment de milă.

Iar asta era o posibilitate neplăcută.

— A venit timpul, băiete, zise Angus. Trebuie să-ţi continui viaţa. În afară de asta, tu eşti conte, iar un conte are nevoie de o lady.

— Chiar dacă este o englezoaică?

— Nu va mai fi, odată ce se căsătoreşte cu tine. În plus, trebuie să recunoşti că este o lady până în vârfurile degetelor de la picioare.

— Ar fi grozav să avem din nou o lady adevărată în casă, zise Taffy cu mândrie.

Nick studie chipurile celor trei oameni care îl sprijineau cel mai mult, chiar dacă uneori îl scoteau din minţi. Era clar că aveau un ţel comun, lucru neobişnuit în casa lui.

— Simt o conspiraţie, spuse el.

— Una care este, cu siguranţă, în interesul tău, comentă Royal. Şi al domnişoarei Knight.

— E posibil ca ea să nu fie de acord cu asta.

Nick îi cunoştea povestea – cel puţin o parte din poveste – şi nu dorea să o forţeze să accepte o relaţie pe care nu şi-o dorea. Doar că acum erau în joc viitorul şi reputaţia ei.

— Există o singură modalitate de-a afla, îi spuse Royal.

Nick se întoarse de la birou.

— Unde este ea?

— În sala de clasă, împreună cu conaşul Kade. Taffy îl privi lung. Dar ar fi mai bine să vă schimbaţi hainele înainte să vorbiţi cu ea, domnule.

— Mai târziu, replică el în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre uşă.

— Mult succes, îi ură Royal.

— Vei avea nevoie, la halul în care arăţi, comentă Angus în urma lui.

În timp ce Nick urca iute câte două trepte deodată, se gândi că poate ar fi mai bine să le asculte sfatul. Dar nu mai avea răbdare, voia să afle dacă ea era cu adevărat nevătămată. În plus, îl văzuse deja în cea mai proastă stare. Cel puţin acum era treaz.

Ajunse la etajul al doilea, unde se afla încăperea în care se ţineau cursurile, camerele copiilor şi ale profesorilor. El urca rareori aici, deoarece camerele astea păstrau prea multe amintiri dureroase cu băieţelul său. Dar, într-o zi, spera că aveau să fie din nou pline de râsete de copii.

Oprindu-se în faţa uşii, îşi trecu repede mâna prin păr şi îşi îndreptă vesta. Nu ştia unde i se afla haina, dar presupuse că nu mai conta acum. Pentru o cerere în căsătorie, aceasta avea să fie neconvenţională în cel mai bun caz.

Deschise uşa uşurel şi intră tăcut în camera spaţioasă, cu tavan jos, ale cărei ferestre înalte dădeau spre răsărit. Lumina soarelui se strecura înăuntru, luminând pereţii şi pardoseala cu razele sale calde. Totul era ordonat şi vesel aici, cu rafturi pline de cărţi, două globuri pământeşti mari,

aflate lângă o tablă, şi o harpă mică lângă ferestre. Pernele şi păturile îngrămădite ordonat în faţa căminului sugerau că acolo era locul confortabil de lectură în faţa focului care trosnea. Bănuia că aceasta fusese ideea Victoriei.

Nick petrecuse ore întregi în această cameră în copilărie, dar nu-şi imaginase niciodată că ar putea deveni atât de primitoare.

Sursa acestui confort şi veselie şedea împreună cu Kade la o masă mare, aflată în centrul camerei. Îmbrăcată într-o rochie verde şi elegantă de lână, încheiată până în gât şi cu nasturi la mâneci, Victoria arăta uimitor de dichisită pentru o femeie care noaptea trecută se topise sub săruturile lui. Lumina soarelui îi lucea în păr şi îi făcea pielea să sclipească precum nişte perle. Faptul că o vedea din nou îl făcu pe Nick să-şi simtă mintea mai limpede şi inima mai bucuroasă.

Ea şi Kade stăteau cu capetele aplecate deasupra unui atlas. Pe măsură ce Nick traversă camera, îndreptându-se spre masa lor de lucru, ei îşi ridicară privirea. Victoria făcu ochii mari, şi obrajii i se înroşiră.

— Oh, ăăă, milord, credeam că eşti servitoarea cu micul dejun. Se ridică de pe scaunul cu spătar fără graţia de care dădea în mod obişnuit dovadă. Nu… nu mă aşteptam să te văd în această dimineaţă.

— Nu sunt surprins, având în vedere starea mea de aseară, zise el cu un zâmbet liniştitor.

Kade strâmbă din nas.

— Arăţi destul de mohorât în dimineaţa asta, Nick. Eşti sigur că eşti în regulă?

— Sunt bine, băiete. Îmi pare rău că am fost atât de ursuz ieri. Sper că nu te-am speriat.

Fratele lui pufni.

— Nu, deşi am fost un pic cam îngrijorat că tu şi Logan aţi putea să vă omorâţi unul pe celălalt.

Nick îl bătu uşor pe umăr.

— N-ai de ce să te temi în privinţa asta, dar nu vreau să discutăm despre Logan în acest moment, dacă nu te superi.

Kade încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că ieri ţi-am făcut atâtea probleme. Sper că vom putea discuta despre asta la un moment dat.

— Vom vorbi. Curând.

Nick se uită la Victoria, care stătea în spatele scaunului ei, strângându-şi mâinile peste abdomen. Ochii ei erau umbriţi de cearcăne, iar buzele îi erau strânse într-o linie îngrijorată. Nick trebui să-şi reprime impulsul de-a o lua în braţe şi de a o săruta până scăpa de supărare.

— Kade, ce-ar fi să te duci jos să aduci micul dejun? Vreau să vorbesc cu domnişoara Knight.

Mâna ei se ridică în aer, de parcă ar fi vrut să îl oprească.

— Servitoarea va sosi în curând cu ceaiul şi biscuiţii, domnule. Şi cu siguranţă vei dori să-ţi schimbi hainele, având în vedere că…

Se strâmbă şi îşi strânse buzele. Kade îi privi suspicios pe amândoi.

— Ce se întâmplă, Nick?

Nick se gândi o clipă, apoi se hotărî să spună adevărul.

— Kade, mă aflu aici ca să o cer în căsătorie pe domnişoara Knight.

Victoria se înecă. Kade rămase cu gura căscată.

— Să o ceri în căsătorie?

— Da.

— Ptiu, comentă fratele lui. Apoi zâmbi. Bravo ţie, Nick! Domnişoara Knight este un om minunat.

Ea se holbă la Kade, perplexă.

— Într-adevăr, zise Nick. Dar încă nu le spune nimic fraţilor noştri. Eu şi domnişoara Knight trebuie să discutăm mai întâi detaliile.

— Aşteaptă, spuse ea în cele din urmă. Lord Am…

El ridică o mână.

— Un moment, te rog, domnişoară Knight. Fugi jos, puştiule!

Kade se îndreptă spre uşă şi îi făcu Victoriei cu mâna.

— Ne vedem mai târziu, domnişoară Knight.

Victoria reuşi să-i răspundă cu o fluturare uşoară a mâinii, dar Nick observă că în acelaşi timp pe chip îi apărea o încruntare furioasă. Arăta atât de adorabil de înfricoşătoare, că îi venea să râdă. Cu toate acestea, raţiunea îi spuse că era bine să se comporte cu prudenţă. Doamna guvernantă avea propriile ei idei despre orânduielile lumii şi era posibil ca aceste orânduieli să nu îl includă şi pe el. În primul rând, era posibil să fie îngrozită de ideea de a-şi petrece cea mai mare parte din viaţă într-un castel friguros din Ţinuturile înalte.

La urma urmelor, Janet urâse locul acesta, şi ea se născuse şi crescuse în Scoţia.

Dar Victoria nu era Janet. În timp ce soţia lui fusese melodramatică şi sentimentală, Victoria era mai stăpână pe sine şi raţională. Ea nu ar crede niciodată ideile prosteşti despre fericire şi nu s-ar aştepta ca Nick să se comporte într-o manieră romantică şi cuceritoare. Aveau să aibă un parteneriat satisfăcător, bazat pe stimă reciprocă, afecţiune şi o viziune cuviincioasă asupra familiei şi asupra îndatoririlor fiecăruia.

„Şi vom avea parte de nenumărate partide uimitoare de sex.”

— Milord, te simţi bine?

Renunţase la încruntare şi acum îl studia cu o privire uşor alarmată.

Prostule! O doamnă nu se cucerea lăsându-ţi mintea să rătăcească.

— Sunt bine. De ce întrebi?

— Nu o să ţi se facă rău, nu-i aşa?

Îl cercetă repede din cap până-n picioare, fără să pară foarte impresionată. Probabil că ar fi trebuit să-şi schimbe hainele şi să se bărbierească, dar acum era prea târziu.

— Nu, mă simt perfect.

Când ea ridică din sprâncene, el ridică din umeri.

— Prea bine. Mă doare puţin capul, dar nu e nimic de care să-ţi faci griji.

— Nu mă surprinde, murmură ea.

— Domnişoară Knight. Victoria…

— Nu vrei să te aşezi? îl întrerupse ea cu fermitate. Aş putea să sun după servitoare, să văd de ce durează atâta să aducă ceaiul.

El ocoli masa şi ajunse lângă ea.

— Nu am nevoie de ceai. Am nevoie de tine.

Ea miji ochii.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce înseamnă asta.

El îi cuprinse bărbia şi îi înclină faţa spre el.

— Înseamnă că aş dori să te sărut.

Minunatele ei buze se despărţiră de uimire, dar ea nu făcu altceva decât să se holbeze la el. Apoi, în timp ce el îşi cobora capul, ea clipi de câteva ori şi puse una din palme pe pieptul lui.

— Nu cred… începu ea.

— Exact, nu mai crede nimic.

Îţi trecu braţele pe după spatele ei. Ea tremură, dar se opuse îmbrăţişării. În schimb, cealaltă mână a ei se alătură primei şi se odihni pe vesta lui. Nick scoase un chicot mic şi victorios chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească.

— Oh, Doamne!

Îţi desfăcu palmele şi îl împinse. El îşi slăbi îmbrăţişarea.

— Ce s-a întâmplat?

Victoria îşi încreţi nasul, evident dezgustată.

— Nu-mi place să critic, milord…

— Da?

— Respiraţia ta. E cu adevărat… groaznică.

El oftă şi o eliberă.

— Îmi pare rău pentru asta. Se pare că am uitat manierele de bază când vine vorba despre curtarea unei lady.

Ea se îndepărtă până în cealaltă parte a mesei.

— Domnule, nu este nevoie să mă curtezi.

El zâmbi.

— Bine. Atunci, ne vom căsători cât mai curând posibil?

Ochii ei se măriră de surpriză.

— Sincer, Lord Amprior, asta e absolut de prisos, după

cum i-am spus şi fratelui dumitale.

— De asemenea, şi lui Angus şi lui Taffy.

Ea se strâmbă.

— Da.

— Adică trei oameni care ne-au prins într-o poziţie compromiţătoare. Şi, în ciuda eforturilor mele de a înăbuşi orice bârfă…

— E clar că de abia te-ai trezit, spuse ea cu neîncredere.

— Mă tem că Angus nu a dat dovadă de discreţia care ne caracterizează pe noi, termină el, încercând să pară dezamăgit.

— Dar i-am spus foarte clar domnului MacDonald că mă bazez pe discreţia sa.

— Angus, discret?

Nick nu-şi putu reţine râsul. Ea se uită lung la el.

— Domnule, *nu* am fost compromisă. Te simţeai… rău, iar eu pur şi simplu am încercat să… îţi ofer sprijinul meu.

— Sărutându-mă şi apoi tăvălindu-te pe podea cu mine?

— Nu ne-am tăvălit, izbucni ea.

— Am înţeles. Dar totuşi *eu* eram întins deasupra ta, cu capul rezemat de… ăăă, pieptul tău.

Încă îşi putea aminti cât de încântători se simţeau sânii ei sub obrazul lui. Obrajii ei se înroşiră violent.

— Acea poziţie a fost un accident, la fel ca sărutările.

— Un accident foarte plăcut, trebuie să spun.

— Nu trebuiau să se întâmple, i-o tăie ea cu hotărâre.

Nick simţi o senzaţie neplăcută în stomac.

— Vrei să spui că te-am forţat? Dacă aşa ar fi stat lucrurile, s-ar fi împuşcat.

— Nu, bineînţeles că nu! exclamă ea. Ştiu că nu ai profita niciodată de mine. De nicio femeie.

Nick se relaxă.

— Atunci, spui că mi-ai răspuns de bunăvoie la sărutări şi atingeri? Că nu te-am forţat în niciun fel.

Ea arăta de parcă şi-ar fi analizat cuvintele.

— Aşa este, domnule.

El îşi întinse mâinile într-un gest larg.

— Atunci, draga mea, nu văd altă variantă decât să ne căsătorim. Eşti o lady, şi un gentleman nu profită de o lady.

— Simt nevoia să repet că nu ai profitat de mine, spuse ea pe un ton ce îi trăda frustrarea. Iar eu nu sunt o lady. Sunt o guvernantă complet capabilă să mă întreţin fără ca dumneata să faci un asemenea sacrificiu inutil.

— Nu vei mai fi guvernantă pentru mult timp. Şi bârfa *va părăsi* zidurile acestui castel

Nick era destul de sigur de asta. Nu ar fi fost surprins dacă Angus s-ar fi aflat chiar în aceste clipe cu fermierii, discutând despre cele întâmplate, împrăştiind vestea că stăpânul avea să se căsătorească în curând cu guvernanta lui Kade, o englezoaică.

Ea trase o gură de aer.

— Atunci, voi renunţa chiar astăzi la postul meu, Lord Amprior. Înainte să existe ocazia de a răspândi bârfe.

Inima lui tresări, dar contele se forţă să nu reacţioneze prea exagerat.

— O astfel de plecare bruscă va avea efectul opus, draga mea.

— Domnule…

— Şi cum rămâne cu Kade? Doar nu vrei să-l părăseşti şi pe el, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea. Ţin foarte mult la el.

— Şi pe mine vrei să mă părăseşti? întrebă el într-o doară.

Ea făcu o grimasă.

— Asta… nu despre asta e vorba, milord. Dumneata nu poţi să te căsătoreşti cu cineva ca mine.

Părea cu adevărat şocată de această idee, de parcă el ar fi trebuit să simtă repulsie la simpla idee de-a se căsători cu ea.

— Ai dreptate… nu vreau să mă căsătoresc cu cineva ca tine, spuse el liniştit.

Un val de tristeţe îi întunecă ochii, şi gura ei se încovoie un pic. Apoi se calmă şi încuviinţă din cap.

— Sigur că nu.

— Vreau să mă căsătoresc cu *tine.* Doar cu tine, adăugă el, pentru a clarifica acest aspect.

Victoria arăta extrem de nedumerită, de parcă Nick i-ar fi vorbit într-o limbă complet străină. Apoi îşi ridică bărbia într-un gest de încăpăţânare.

— După cum am spus, asta nu va fi necesar.

Începea să îl doară iarăşi capul. Poate că era timpul să abordeze problema dintr-un alt unghi.

— Este absolut necesar dacă nu doreşti să mă vezi mutilat fără milă şi apoi omorât.

Ea se încruntă.

— Poftim?

— Ce crezi că se va întâmpla când Sir Dominic şi Alec vor auzi ce s-a petrecut între noi? Şi, crede-mă, vor auzi.

Avea să le spună el însuşi, dacă trebuia. Victoria se afundă într-un scaun.

— Oh, Doamne, este un dezastru. Îi aruncă o privire încruntată. Un dezastru cauzat *de dumneata,* aş putea adăuga.

El ridică dintr-o sprânceană şi afişă o expresie sceptică.

— Bine, pufni ea. *În cea mai mare parte,* e vina dumitale. Şi eu am răspuns la sărut.

— Aşa este. Dar, în loc să văd situaţia ca pe un dezastru, eu o văd ca pe o şansă… pentru noi toţi.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Oh, chiar aşa?

— Eu mă aleg cu o soţie, tu cu un conte şi *împreună* vom oferi un exemplu minunat pentru fraţii mei. Faptul că mă căsătoresc cu o femeie atât de bună şi de amabilă ar trebui să îi încurajeze şi pe ei să facă acelaşi lucru.

— Ar trebui să ne căsătorim pentru ca să-i încurajăm pe ei?

El se strâmbă auzind tonul ei aspru.

— Cel mai important motiv este că refuz să văd că ai

putea suferi din cauza acţiunilor mele.

Ea se aplecă înainte şi îşi odihni fruntea în palme.

— Victoria, te dezgust? o întrebă el cu blândeţe.

— Ştii că nu, răspunse ea, ridicându-şi privirea.

— Te înspăimânt în vreun fel?

— Ţi-am spus aseară că nu mă sperii.

— Excelent. Atunci, e posibil să mă placi măcar un pic, totuşi?

Ea oftă.

— Din nou, nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Eu nu sunt nici de sorginte nobilă, nici o lady.

El se încruntă spre ea.

— Sigur că eşti.

— Vrei să stai jos? Mă doare gâtul când mă uit în sus.

El îşi reţinu un zâmbet şi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Acum, spune-mi de ce nu crezi că eşti o lady?

— Pentru că sunt fiică ilegitimă.

Cuvintele îi zburară din gură.

Brusc, Nick simţi că îl lua durerea de cap.

— Nu înţeleg. Ai spus că ai fost crescută de părinţii tăi, în hanul bunicului tău.

— Nu, am fost crescută de mama mea. Într-o oarecare măsură, murmură ea.

— Da, dar ai spus că ţi-ai pierdut tatăl la o vârstă fragedă.

Ea flutură din mână.

— El nu a făcut niciodată parte din viaţa mea, dar nu a murit.

El bătu darabana în masă.

— Nu-mi place să fiu minţit, Victoria.

— Îmi pare rău că am făcut-o, spuse ea. Dar nu este un subiect despre care cineva să discute cu plăcere, mai ales ca guvernantă.

El îi observă expresia îngrijorată şi faptul că îşi ţinea mâinile strânse pe masă.

— Îmi pot imagina că ăsta ar fi un impediment. Dar ai

fost crescută într-o gospodărie respectabilă, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Pot garanta pentru caracterul bun al mătuşilor şi al unchilor mei. Sunt foarte bine văzuţi în Brighton, la fel ca bunicul meu.

După o clipă, el ridică din umeri.

— Atunci, dacă nu cumva tatăl tău este un ucigaş, un tâlhar sau un hoţ la drumul mare, nu reuşesc să văd care este problema.

Când ea se făcu albă la faţă, Nick se încordă.

— Te rog, spune-mi că tatăl tău nu este ce am zis adineauri.

— Nu este.

Răbdarea lui Nick începuse să ajungă la capăt.

— Atunci, ce este?

Ea ezită.

— Chiar trebuie să insişti asupra acestui subiect?

— Da!

Victoria se încruntă la el.

— Nu trebuie să urli la mine.

— Ba e clar că da, din moment ce delicateţea ta transformă această conversaţie într-un chin.

— Oh, foarte bine. Dacă trebuie să ştii, sunt fiica naturală a Alteţei Sale Regale, prinţul regent.

Nick aproape căzu de pe scaun.

— Cine eşti?

— M-ai auzit. Prinţul regent a avut o scurtă aventură cu mama mea, când a stat prima dată în Brighton. Eu am fost rezultatul acelei aventuri, termină ea pe un ton sarcastic.

El se holbă la ea, studiindu-i obrajii înroşiţi şi privirea sfidătoare, deşi înduioşătoare. Ceva în pieptul lui se înfioră, se înfurie şi apoi se amuză. Sărmana fată credea că faptul că era copilul ilegitim al unui prinţ – următorul rege, pentru numele lui Dumnezeu – avea să îl îndepărteze.

— Spune ceva, îi ceru ea încet.

— Eu…

Nick îşi duse mâna la buze.

Ea îl privi cu dezgust.

— Milord, poate că acum înţelegi cât de nepotrivită sunt ca soţie şi de ce este mai bine să plec de aici, cât mai curând. Nu cer decât să nu mă penalizezi pentru ceva ce nu a fost în puterea mea şi sper că vei fi suficient de generos încât să scrii o recomandare bazată pe abilităţile mele de predare şi pe munca mea, nu pe originile mele nefericite.

Discursul ei absurd îi puse capac. Nick izbucni în râs, aplecându-se în faţă şi ţinându-se de burtă. Când îşi recuperă suflul, îşi ridică ochii şi întâlni cea mai reuşită privire de guvernantă a Victoriei. Care, din nefericire, îl făcu din nou să râdă.

— Lord Amprior, nu ştiu cum poţi găsi ceva amuzant în aceste lucruri, spuse ea pe un ton glacial.

Nick icni şi îşi şterse ochii.

— Sir Dominic îţi cunoaşte trecutul, sunt sigur.

— Da, şi nu trebuie să foloseşti asta împotriva lui. Încerca doar să mă protejeze.

— N-o voi face. Aşadar, eşti verişoară cu Alec Gilbride.

— Din nou, ai dreptate, deşi nu am ştiut asta înainte să vin la Kinglas.

— Ticălosul ăla nenorocit! Cum de-a îndrăznit să nu-mi spună?

Nick râse din nou. Toată treaba asta era extrem de ridicolă. Guvernanta lui cuviincioasă era fiica unuia dintre cei mai mari ticăloşi din istoria Angliei. Bineînţeles, asta însemna şi că prin venele ei curgea cel mai albastru sânge.

— Chiar nu ştiu de ce râzi, se răsti ea furioasă.

— Pentru că este drăguţ, dar complet inutil faptul că ai crezut că aşa ceva mă va ţine departe de tine. Iubito, îţi dai seama că mulţi copii ilegitimi ai regilor se căsătoresc bine şi deseori primesc şi titluri nobiliare?

Ea roşi, probabil din cauză că o alintase cu un cuvânt atât de intim.

— Da, dar aceia sunt bărbaţi, în primul rând.

— Nu toţi. De exemplu, ducesa de Leverton. Este fiica ducelui de Cumberland.

Ea îşi ţuguie buza inferioară, de parcă s-ar fi gândit la

ceva. Nick trebuia să reziste impulsului de-a o muşca de buză.

— Adevărat, dar ducesa oricum provine dintr-o familie foarte bună, spuse ea. Eu nu.

— Familia ta este respectabilă, Victoria… muncitoare şi prosperă, realizând totul pe cont propriu. Nu reprezintă niciun impediment, în ceea ce mă priveşte.

Nick se ridică şi ocoli masa pentru a se aşeza lângă ea. Când îi luă mâna într-a lui, ea înghiţi nodul care i se pusese în gât, dar acesta nu dispăru.

— Ştiu că circumstanţele nu sunt ideale, începu el cu blândeţe, însă mi-ai face o mare onoare dacă ai accepta să devii soţia mea.

— Departe de ideale, protestă ea, deşi îl prinse strâns de mână. Tu eşti un conte, iar eu…

— Fiica prinţului regent.

— Fiica unei hangiţe. Şi, de asemenea, o simplă guvernantă.

— Nu eşti câtuşi de puţin simplă. Şi îţi pot spune fără tăgadă că voi fi încântat să-ţi devin soţ.

Fiecare clipă care trecea îl făcea să fie mai sigur de acest lucru. Ea păru să se mai gândească, dar apoi îşi retrase mâna.

— E foarte amabil din partea ta, milord, dar nu mi-ai făcut niciun râu. Nu eşti absolut deloc obligat să te căsătoreşti cu mine.

Femeia asta era în acelaşi timp extrem de fidelă principiilor ei de viaţă, dar şi extrem de încăpăţânată.

— Bănuiesc că tatăl tău nu ar fi de acord. Îşi frecă mâna de bărbia ei cu precauţie. Nici Sir Dominic. Dacă nu ne căsătorim, mă va împuşca în clipa în care va afla ce am făcut.

— Eu… eu… se bâlbâi ea.

El trosni din degete.

— Stai puţin. O să-i scriu tatălui tău şi-i voi cere părerea în această chestiune.

Ea se holbă la el.

— Regentului?

— Este, de regulă, general acceptat ca un bărbat să ceară permisiunea tatălui pentru a se căsători cu fiica sa, nu-i aşa?

Ea îşi dădu seama imediat că el încerca să o pună în încurcătură.

— Să ştii că… începu ea, fluturându-şi degetul arătător spre el.

El îi prinse mâna cu blândeţe.

— Ştii că glumesc doar, scumpo. Nu trebuie să te superi.

Nick nu-şi mai amintea ultima oară când se distrase atât de mult. Având în vedere starea depresivă care pusese stăpânire pe el cu o noapte în urmă, guvernanta lui făcea adevărate miracole. Când el îi bătu uşor obrazul, ea păru să îşi piardă şi ultimele gânduri care o făceau să se opună.

— Eu… nu ştiu ce să spun, şopti ea.

— Spune da, îi şopti el drept răspuns.

Se aplecă spre el, de parcă ar fi vrut să facă întocmai, însă uşa se deschise tocmai atunci. Victoria se desprinse la timp din braţele lui, iar gemenii dădură buzna în cameră.

— E adevărat? întrebă Graeme. O să te căsătoreşti cu domnişoara Knight?

Nick scrâşni din dinţi.

— V-a zis bunicul?

— Da, zise Grant, zâmbind spre Victoria. Ar trebui să accepţi, domnişoară. Nick este un bărbat de-a dreptul chipeş. Şi, dacă te vei căsători cu el, atunci vei deveni sora noastră şi vei avea şi mai mult timp să ne înveţi să fim domni şi să ne găsim neveste potrivite.

Ea îi privi pe gemeni cu o expresie îngrozită înainte să-şi întoarcă privirea spre Nick. El era ispitit să blesteme, în schimb, îşi întinse mâinile într-un gest demonstrativ.

— Sincer, cum ai putea refuza o ofertă atât de tentantă? întrebă el.

Pentru o clipă, în mintea ei păru a se da o luptă.

— Sunteţi cu toţii nebuni de legat, spuse ea în cele din urmă.

Apoi se ridică şi ieşi din încăpere.

Capitolul 17

— Acceptarea propunerii domnului Amprior este, cu siguranţă, cel mai bun lucru pe care îl poţi face, spuse Edie Gilbride în timp ce luă un homar de pe farfuria din faţa ei. Şi, dacă Sir Dominic crede că este mai bine aşa, ar trebui să te pregăteşti de nuntă.

Victoria îşi puse ceaşca de ceai pe farfurioară cu un clinchet hotărât.

— Poate, dar nu este decizia lui, nu-i aşa?

Încă era supărată pe Amprior pentru că îi scrisese lui Dominic, cerându-i permisiunea de a-i face curte. Mentorul ei îşi dăduse acordul cu ardoare, la fel şi Aden, fratele Victoriei. Pentru ea era un mister de ce considerau ei că problema era treaba lor, şi le spusese clar acest lucru în câteva scrisori dure. Cu toate astea, răspunsul pe care îl primise fusese doar o tăcere asurzitoare.

— Şi Alec e de părere că este o idee splendidă, adăugă Edie, iar el se pricepe la peţit. Ştia că vom rămâne împreună chiar şi atunci când eu îl credeam un prostănac.

Victoria clătină din cap.

— Bărbaţii… întotdeauna se sprijină unul pe celălalt. Apropo, unde este dragul tău soţ?

Edie privi cu atenţie prin eleganta sală de mese în care reuşiseră să se aşeze la una dintre mesele mai mari, în spatele câtorva ferigi plantate în ghivece. Graeme şi Grant erau atenţi la conversaţia pe care o purtau cu două tinere partenere de dans, în timp ce Victoria şi Edie aşteptau să apară şi restul grupului.

— Presupun că e încă în salonul de cafea, discutând cu partenerii lui de afaceri, răspunse Edie. Dar ar fi bine să ajungă aici cât mai curând, altfel vom pierde dansul.

— Este un prost dacă preferă să discute afaceri când ar putea dansa cu tine.

Edie râse.

— Îţi dau dreptate, dar sunt fericită că am avut ocazia să purtăm această discuţie despre situaţia ta, în linişte.

Alec şi Edie, care se instalaseră confortabil în Glasgow pentru cea mai mare parte a lunii decembrie, dădeau acum o mare petrecere în ajunul Anului Nou şi îi invitaseră şi pe cei din danul Kendrick. Aparent, această invitaţie neaşteptată fusese singura scuză de care avusese nevoie Amprior ca să-i ducă pe toţi în oraş, la două zile după surprinzătoarea lui cerere în căsătorie. Acum, se aflau deja de două săptămâni în casa familiei Kendrick din Glasgow, iar Victoria simţea că încă nu-şi revenea din cauza agitaţiei şi activităţilor.

De asemenea, se simţea şi ciudat de vulnerabilă.

Casa Kendrick era un conac plin de farmec şi care oferea tot confortul, iar personalul avea tendinţa de-a o trata ca pe stăpâna conacului. Dar situaţia asta nu făcea decât să-i intensifice senzaţia că, într-un fel, tenta soarta prin faptul că locuia într-un loc atât de mare precum Glasgow. Dincolo de toate problemele care existau la castelul Kinglas, se simţea în siguranţă şi fericită în acel castel vechi, cu lacul lui liniştit.

— Că tot veni vorba despre soţi, unde este Amprior? întrebă Edie.

Victoria privi spre gemeni, aşezaţi suficient de aproape cât să tragă cu urechea, şi îi aruncă prietenei sale o grimasă de avertizare.

Edie chicoti.

— Dragă, toată lumea ştie că Amprior îţi face curte. Mai ales familia lui.

— Da, dar nu vreau să presupună că o să spun „da”.

— Faci pe inabordabila, nu-i aşa? Edie îi făcu cu ochiul. Am făcut şi eu la fel cu Alec… neintenţionat, trebuie să recunosc… şi a avut un efect minunat asupra lui.

— Nu mă joc… oh, nu mai contează.

În ultimele zece zile, ea şi Amprior se aflaseră într-un impas. El se comporta de parcă ar fi fost deja logodiţi, iar ea susţinea cu fermitate ci nu erau. Dar, până în prezent, nu convinsese pe nimeni. De fapt, întreaga familie părea

încântată, iar entuziasmul lor o împiedica să păstreze distanţa. Bineînţeles, şi inima ei prostuţă îi cerea capitularea.

În ciuda reticenţei sale, se îndrăgostea din ce în ce mai mult de contele ei chipeş şi misterios. Şi totuşi, existau atâtea obstacole între ei.

Edie o apăsă uşor pe mână.

— Te tachinez. Ştiu cât de dificile pot fi aceste situaţii. Dar nu trebuie să te îndoieşti de faptul că Amprior îţi este devotat. Cu toţii vedem asta.

Victoria ignoră saltul pe care îl făcu inima ei la auzul acestor cuvinte şi se forţă să nu privească în jurul ei.

— Atât de devotat, că m-a lăsat să am grijă de fraţii lui obraznici.

Edie rânji.

— Bădăranul! Dar gemenii se comportă destul de frumos. Din ce îmi povestise Alec, mă aşteptam la o pereche de celţi pictaţi cu albastru pe faţă şi cu piepturile dezgolite, porniţi să terorizeze Glasgow-ul.

— Da, s-au descurcat foarte bine până acum. Sunt de-a dreptul mândri de asta.

Gemenii încă făceau conversaţie cu partenerele lor de dans. Domnişoara Lainie MacBride era fiica unui vicar, iar domnişoara Anna Peyton era singurul copil al unui bogat om de afaceri din Glasgow. Era mai degrabă uimitor că Graeme părea atras de fiica unui vicar, dar se lipise de fermecătoarea domnişoară MacBride din clipa în care o întâlnise. Cât despre Grant, el şi domnişoara Peyton, doar cu o săptămână în urmă dansaseră împreună la trei baluri.

— Au fost inspiraţi de exemplul fratelui lor mai mare, fără îndoială, comentă Edie.

— Să nu-ţi închipui că Excelenţa Sa nu mi-a spus acelaşi lucru, replică Victoria cu tristeţe. De mai multe ori.

— E enervant când se dovedeşte că bărbaţii au dreptate, nu-i aşa?

Victoria scoase un râset precaut.

— Da, dar n-ar trebui să-mi vărs frustrările asupra ta.

— Draga mea, eu înţeleg cât de derutantă este

situaţia ta. Şi eu am fost prinsă într-o situaţie asemănătoare cu Alec, în timp ce el era logodit cu o altă femeie, nici mai mult, nici mai puţin. Îţi poţi imagina cât de jenantă a fost situaţia *aia.*

— Sfinte Dumnezeule! Şi ce s-a întâmplat?

— Adică, ce făceam eu şi Alec când am fost prinşi?

— Nu, spuse Victoria. Cum ai ieşit din situaţia respectivă?

— Nu am ieşit. Şi, dacă tu şi Amprior aţi fost într-o situaţie la fel de compromiţătoare, mă tem că va trebui să suportaţi consecinţele acţiunilor voastre.

— Dar eu doar îl consolam pe conte, când el a fost… ăăă… distras.

— Îl consolai? Aşa se numeşte acum treaba asta la Kinglas? întrebă Edie pe un ton politicos.

— Bine, nu a fost ceva complet nevinovat, dar Amprior a iscat prea multă agitaţie în privinţa asta.

Privirea veselă a lui Edie deveni serioasă.

— Victoria, dacă nu vrei absolut deloc să te căsătoreşti cu Amprior, îţi voi sprijini hotărârea. Dar trebuie să ştii că deja circulă câteva bârfe despre voi doi.

— Ştiu. Toată lumea pare să considere că suntem deja logodiţi, comentă Victoria cu tristeţe.

Edie ezită câteva momente.

— Instinctul îmi spune că tu ai sentimente puternice pentru conte. Am dreptate?

— Presupun că este destul de evident, nu-i aşa? răspunse ea cu un oftat.

— Aşa este, din moment ce arăţi ca o îndrăgostită imediat ce apare şi el în aceeaşi încăpere. De asemenea, se vede că şi el este extrem de dornic să te facă soţia lui, aşa că nu înţeleg prea bine ce reţineri ai.

Victoria credea că exista posibilitatea ca Amprior să se simtă mai degrabă obligat decât dornic, dar exista un impediment şi mai mare.

— Mă gândesc la propunerea lui. Doar că…

Distrasă de o mişcare din stânga ei, Victoria se opri. Graeme şoptea ceva cu ardoare la urechea domnişoarei

Lainie, şi se părea că mâinile îi dispăruseră sub masă.

Înclinându-se peste scaunul dintre ei, Victoria îl împunse pe Graeme în coapsă cu evantaiul. El sări câţiva centimetri în aer şi mâna îi reapăru brusc. Răspunse cu o grimasă la privirea încruntată a Victoriei, dar se îndreptă de spate şi începu să vorbească cu Grant.

— Mă întreb unde a dispărut mama lui Lainie, rosti Victoria, întorcându-se spre Edie. Ea ar trebui să fie însoţitoarea acelor fete.

— E în camera cu jocuri de cărţi. Sunt sigură că doamna MacBride e încredinţată că vei sta tu de pază.

— Să-i păzesc pe gemeni e o treabă destul de istovitoare. Nu am nevoie de încă două domnişoare vioaie care să mă ţină ocupată.

— Oh, sunt bine. Acum, să ne întoarcem la tine şi la Amprior. *Ce anume* te reţine, Victoria?

Victoria se aplecă mai aproape.

— Chiar îţi închipui că el ar vrea o soţie criminală?

— Dar tu erai în legitimă apărare, draga mea. În plus, Dominic şi Aden au situaţia sub control, sunt sigură. Chestiunea asta nu ar trebui să-ţi stea în cale.

Dominic spusese acelaşi lucru în ultima lui scrisoare, deşi se părea că existau câteva detalii minore de lămurit cu Lady Welgate şi tatăl ei. Între timp, mentorul ei o sfătuise că era mai bine să menţină o tăcere deplină asupra problemei, pentru a împiedica răspândirea oricărei bârfe dăunătoare. Îi putea povesti lui Amprior toate detaliile odată ce totul se rezolva, deşi Dominic nu părea să simtă că era absolut necesar.

Victoria nu ştia dacă să fie mai supărată de presupunerea lui că ea urma a se căsători cu Amprior sau de aceea că ar păstra un secret atât de important faţă de viitorul ei soţ.

— Pur şi simplu nu mi se pare corect să nu-i spun, indiferent de ce zice Dominic.

— Dacă tu crezi că este mai bine să-i spui, atunci ar trebui s-o faci. Apoi Edie ridică degetul într-un gest de atenţionare. Dar numai după ce Dominic îţi va spune că o

poţi face. Trebuie să ai încredere în el, Victoria. Ştie despre ce vorbeşte.

— Ştiu. Doar că…

Ea şovăi, ştiind cât de prostuţă avea să pară.

— Ce?

— De când suntem în Glasgow, am simţit că cineva mă urmăreşte şi că este ceva legat de moartea lui Fletcher. Râse incomod. Pare ridicol, dar jur că este adevărat.

Edie se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Când am ieşit ca să fac nişte comisioane, sunt destul de sigură că m-a urmărit cineva.

De mai multe ori, zărise un bărbat care o privise pe furiş.

— Înţeleg. Mă crezi sau nu, acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie înainte să mă mărit cu Alec. Omul acela a încercat să ne omoare pe amândoi.

— Edie, asta nu mă linişteşte.

Prietena ei strâmbă din nas.

— O să-i spun lui Alec şi voi vedea ce părere are. Se uită prin cameră. Şi, că tot vorbeam despre soţul meu plimbăreţ, iată-l că a sosit.

Alec le făcu un semn de la uşă, dar fu imediat acostat de un domn în vârstă.

— Un bărbat a căzut, mai sunt doi, comentă Edie. Amprior şi fratele acela chipeş al lui ar trebui să apară în orice clipă acum, nu crezi?

— Lord Amprior s-a oprit puţin la clubul său. Cât despre Royal… Victoria ridică din umeri. Cine ştie?

Aproape că îi ordonase lui Royal să meargă cu ei în seara asta, dar nimeni nu-i putea spune acelui om afurisit ce să facă. Ar fi preferat să bântuie prin casă, mohorât, ca un erou dintr-un roman romantic.

— Oh, fir-ar! exclamă Edie. Am vrut să i-o prezint pe Ainsley. Sunt destul de sigură că ar deveni prieteni buni.

— Într-adevăr? întrebă Victoria curioasă. Bănuia că o asociere între Royal Kendrick şi Lady Ainsley Matthews ar fi explozivă şi nu ar duce la nimic bun.

— Da, zise Edie cu fermitate. Va fi bine pentru amândoi.

— Dacă spui tu…

Fiică a unui conte bogat, Lady Ainsley stătea cu familia Gilbride înainte să călătorească spre nord, ca să-şi viziteze rudele scoţiene. Din câte îşi dăduse seama Victoria văzând-o, tinerii melancolici şi fără avere nu prea păreau genul ei.

— Lady Ainsley se distrează cât e în vizită la voi? întrebă ea politicoasă.

— E greu de spus. Poate fi dificilă, dar şi foarte amuzantă. Şi sub manierele alea mai degrabă pline de snobism se află o inimă bună. Dar s-a schimbat ceva de când am văzut-o ultima oară la Londra, şi nu-mi pot da seama ce anume.

— Pare să fie tulburată de ceva, dacă mă întrebi.

— Da, cred că ai…

— Atenţie! murmură Victoria. Excelenţa Sa tocmai l-a recuperat pe Alec şi se îndreaptă spre noi.

— În sfârşit, îi spuse Edie soţului ei, în timp ce el o însoţea pe Ainsley până la scaunul de lângă Victoria. Cel cu care discutau era domnul Coltrane?

Alec depuse un sărut rapid pe capul soţiei sale, apoi se aşează pe scaunul de lângă ea.

— Da. L-a cunoscut pe bunicul, aproape dintotdeauna, aşa că nu am putut să îl refuz pe bătrân.

— Eu aş fi putut, spuse Ainsley pe tonul ei glacial.

— Şi bine-ai fi făcut, răspunse Alec cu sarcasm.

Edie îi aruncă prietenei sale o privire supărată.

— E un bătrân complet inofensiv, Ainsley.

Sprâncenele teatrale ale lui Ainsley se ridicară într-un arc elegant.

— Acel domn… şi folosesc termenul în sens larg… a avut îndrăzneala să-mi spună că sunt o fetişcană *drăguţă.*

Ainsley era mai mult decât drăguţă. Avea o înălţime medie şi o siluetă voluptuoasă, mereu pusă în evidenţă de rochiile scumpe, cu croială perfectă. Tenul ei era extraordinar: o piele palidă şi perfectă, ochi de culoare

violet, încadraţi de gene dese, sprâncene groase şi păr negru şi mătăsos. Cu trăsăturile ei elegante şi atitudinea plină de mândrie, atrăgea atenţia bărbaţilor din clipa în care intra într-o cameră.

Femeile aveau, în general, o reacţie diferită, deoarece Ainsley avea o atitudine mai degrabă autoritară şi neprietenoasă. Era mult mai probabil să provoace gelozie în rândul celorlalte fete de măritat decât să le invite la confidenţe.

În mod ciudat, fusese întruchiparea amabilităţii faţă de Victoria, căreia i se părea straniu acest lucru. Cele mai multe fete de genul lui Ainsley le-ar fi tratat pe guvernante cu dispreţ, dacă nu chiar cu ură.

— E un simplu scoţian pentru tine, spuse Edie. Ca să vorbim pe şleau, cum ştiu eu mai bine.

— Oh, asta aşa este, comentă Alec, adoptând accentul lui amuzant. Deşi tu eşti o fetişcană cu mintea deschisă, ştii?

Edie râse, dar Ainsley gemu.

— Accentul ăsta îmi dă dureri de cap doar când îl aud.

— Ai face bine să te obişnuieşti cu accentul, draga mea, îi spuse Edie. Îl vei auzi din plin când vei ajunge la Inveraray.

— Nu-mi aminti, spuse ea cu tristeţe.

— Şi să nu uiţi cimpoaiele, o tachină Alec. Până de Paşti, o să te facă să te arunci în cel mai apropiat lac.

Comentariul lui o făcu să zâmbească timid.

— Îţi mulţumesc că, peste suferinţă, ai adăugat şi o insultă.

— Unde vei sta, Lady Ainsley? întrebă Victoria. Castelul Inveraray, din câte am înţeles, este casa strămoşească a ducelui de Argyll.

— Voi fi pe aproape, răspunse Ainsley. Sunt rudă cu ducele, după tată, dar voi sta în conacul mătuşii mele din afara Caimdow-ului, un sat mic în capul lacului Fyne.

— Puţin spus mic, comentă Alec.

— Şi izolat.

Încruntarea fetei îi dădu un aer mai degrabă gânditor

decât mohorât.

— Am auzit de Caimdow, interveni Victoria. Nu este foarte departe de castelul Kinglas.

Ainsley îi zâmbi timidă.

— Poate îmi vei face o vizită la un moment dat.

Victoria îşi ascunse uimirea.

— Mi-ar plăcea. Sau ai putea veni în vizită la Kinglas. Contele va fi încântat să te vadă, sunt sigură.

Atitudinea prietenoasă a lui Ainsley se schimbă imediat.

— Mă îndoiesc. În orice caz, sunt sigură că voi fi prea ocupată pentru vizite.

Toată lumea, cu excepţia lui Ainsley, se uită ciudat, dar în cele din urmă Edie se înveseli.

— Uite, e domnul Kendrick.

Graeme sări în picioare şi începu să-şi mişte amândouă braţele ca nişte mori de vânt.

— Aici, strigă el spre Royal.

— Stai jos, Graeme, îi spuse Victoria. Nu eşti la cursele de cai.

— Îmi pare rău.

Tânărul se aşează pe scaunul său, oferindu-i un rânjet sfios lui Lainie. Fata chicoti. Deşi era fiica unui vicar, părea să-i facă plăcere comportamentul grosolan al lui Graeme.

În timp ce Royal îşi croi drum prin încăpere, Victoria respiră uşurată când văzu că, cel puţin de data asta, era îmbrăcat elegant. Arăta foarte chipeş în costumul lui negru, lavaliera albă şi vesta de un gri perlat, care domolea aspectul lui destul de serios. Cu părul care îi cădea peste frunte, o expresie batjocoritoare şi un şchiopătat pronunţat, era întruchiparea tipului poetic care se lăsa cucerit de fetele tinere uşor de impresionat. De fapt, multe priviri feminine îl urmăriră cu admiraţie.

O singură femeie părea neinteresată, dacă expresia lui Ainsley era un indiciu în acest sens.

Dacă Royal urma să o trateze pe Ainsley cu dispreţul pe care îl arăta faţă de fetele răsfăţate din înalta societate, mai mult ca sigur aveau să iasă scântei înainte de sfârşitul

serii.

„Arivistele şi barmaniţele sunt mai pe gustul meu, Victoria”, o informase el cu o săptămână în urmă, când ea încercase să-l convingă să se alăture familiei la o serată muzicală. „Şi, dacă preferinţele mele sexuale te şochează, adăugase el, atunci îţi sugerez să încetezi naibii cu încercările de-a mă şlefui pentru căsătorie. Este o cauză fără speranţă”.

Victoria nu intenţiona să renunţe. Royal avea nevoie de ajutorul ei la fel de mult ca restul bărbaţilor din familia Kendrick.

— Bună, bătrâne. Mă bucur foarte mult şi te văd, spuse Alec, întinzând mâna.

— Gilbride, e…

Orice vorbe ar fi vrut să iasă pe gura lui Royal, acestea îi îngheţară pe buze când o observă, în cele din urmă, pe Ainsley. Victoria urmări uimită cum făcu ochii mari şi o umbră de roşeaţi îi atinse pometii ascuţiţi. Deşi ea era o fată frumoasă, el nu era deloc genul care să fie pe loc fascinat de o femeie.

Edie îi aruncă Victoriei o privire încrezută, apoi îi zâmbi lui Royal.

— Domnule Kendrick, aş vrea să te prezint prietenei mele…

— Ştiu cine e, o întrerupse Ainsley. Din păcate.

Toţi cei de la masă îngheţară, deşi observaţia ei păru să-l scoată pe Royal din visarea lui stranie.

— Oh, Lady Ainsley, îmi pare bine să te văd din nou.

— Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă Alec.

Royal îşi încrucişă braţele şi o privi pe Ainsley cu o expresie sarcastică. După ce se uită lung la el preţ de câteva clipe, ea răspunse în cele din urmă:

— Am avut *marea* plăcere să-l întâlnesc pe domnul Kendrick la o trecere în revistă a trupelor în Londra, iarna trecută.

— Şi apoi eu am avut *marea* plăcere de a sta lângă Lady Ainsley la o petrecere, câteva zile mai târziu, rosti Royal, prefăcându-se plictisit.

Victoria se încruntă. În momentul acela, Royal se comporta ca un crai înveterat.

— Din nou, din păcate, izbucni Ainsley.

Royal fulgeră spre ea un zâmbet sarcastic, care îi dezveli toţi dinţii.

— Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste, comentă Edie.

Ainsley pufni delicat şi dispreţuitor în acelaşi timp.

— Nici nu ai habar.

— Royal, nu am ştiut că te aflai în Londra iarna trecută, spuse Victoria încercând să înveselească atmosfera.

— Nick m-a târât până acolo ca să mă vadă un chirurg afurisit, o informă el. Cel mai bun doctor din Londra, adăugă.

— Ah, minunat tipul ăsta Amprior. Mereu are grijă de fraţii lui, spuse Alec cu o voce plină de entuziasm. Sper că medicul ţi-a oferit nişte remedii bune.

— Mi-a sugerat amputarea piciorului.

— Oh, vai, rosti Edie uşor.

— Păcat că nu ţi-a amputat limba, comentă Ainsley pe un ton visător.

Din nou, o tăcere teribilă se aşternu peste cei aflaţi la masă. Victoria se chinui să spună ceva pentru a preveni dezastrul iminent.

Din fericire, Royal izbucni în hohote de râs.

— Ah, Lady Ainsley, eşti fermecătoare ca întotdeauna! Ce noroc pe capul nostru că ai hotărât să îi onorezi pe ţăranii din Glasgow cu sfânta dumitale prezenţă.

— Nu pentru mult timp, slavă Domnului, murmură ea.

Victoria bătu uşor scaunul aflat de cealaltă parte a ei.

— Royal, de ce nu stai lângă mine să-mi povesteşti cum a fost ziua ta?

Sperase să păstreze locul pentru Amprior, dar acum era prioritar să prevină o vărsare de sânge. Trase un scaun liber de la masa alăturată şi îl puse în aşa fel încât să stea vizavi de Ainsley.

— Mă simt foarte bine aici, spuse el, aşezându-se cu

picioarele înainte, într-o postură relaxată. Poziţia lui era neobişnuit de relaxată, dar Victoria bănuia că avea mai mult de-a face cu piciorul lui bolnav decât cu dorinţa de a fi nepoliticos. Cunoscându-l însă, obrăznicia lui avea să fie un atu.

Îşi lăsă privirea să coboare pe pieptul lui Ainsley, şi buzele lui se curbară într-un zâmbet uimitor de seducător.

— Arăţi bine, milady, dar cred că te-ai mai îngrăşat puţin de iarna trecută. Chiar şi aşa, trebuie să spun că îţi stă foarte bine.

Ainsley îşi strânse buzele într-o linie dreaptă, şi obrajii i se înroşiră.

— Royal Kendrick, comportă-te civilizat! îl admonesta Victoria.

Dar el continuă să-şi fixeze ţinta cu ochii lui verzi.

— Nu este nimic în neregulă cu puţină carne pe oase, bătrâne, spuse Alec pe un ton ameninţător. La urma urmei, uită-te la draga mea soţie. E la fel de drăguţă şi durdulie ca o puicuţă, şi mie nici nu mi-ar plăcea altfel.

Când fiecare femeie de la masă se holbă la el, Alec roşi:

— Ce?

— Eşti un imbecil, Alasdair Gilbride, comentă Edie.

— Oh, fir-ar oftă el îmi pare rău, iubito, încercam doar să explic faptul ci…

— Ştiu, răspunse soţia lui. Ai încredere în mine când spun că se înţelege foarte bine şi fără explicaţiile tale.

— Lady Ainsley, când pleci spre Caimdow? întrebă Victoria, disperată să preia controlul conversaţiei.

Unde era afurisitul de Amprior? Când Royal intra într-una dintre stările ce-l caracterizau, doar contele avea puterea de a-l controla.

Momentan, Ainsley încetă să-i mai arunce lui Royal priviri ucigătoare.

— Peste câteva săptămâni. Oricum, de abia după balul din ajunul Anului Nou organizat de familia Gilbride.

— De ce naiba te-ai duce tocmai până în Caimdow? interveni brusc Royal. Nu este nimic acolo, în afară de

munţi şi apă.

— Mătuşa mea este acolo, se răsti Ainsley. Îmi voi petrece iarna împreună cu ea.

Royal se încruntă şi – slavă zeilor milostivi – rămase tăcut.

În următoarele câteva minute, încercară din răsputeri să aibă o conversaţie obişnuită. Victoria îi atrase pe gemeni şi pe partenerele acestora în conversaţie, şi tensiunea se mai disipă.

Dar nu dură mult, şi Ainsley îşi ridică privirea spre Royal, care o studia cu o încruntare gânditoare.

— Domnule Kendrick, nu ţi-a spus nimeni că este nepoliticos să te holbezi?

El ridică din umeri.

— Probabil, dar presupun că am uitat.

— Păi, te rog să încetezi.

— Atenţia pe care ţi-o acord te face nervoasă, milady? întrebă el cu o politeţe exagerată. Nu te teme. Nu sunt fiu moştenitor… în plus sunt şi olog… aşa că nu voi fi niciodată atât de îndrăzneţ încât să te deranjez. Buzele i se curbară din nou în acel zâmbet seducător. Doar dacă nu cumva vrei să fie altfel…

Victoria, încruntându-se înnebunită către Royal, mai degrabă simţi decât văzu că Ainsley se încordă ca un arc. Se uită spre ea şi văzu că era albă ca varul la faţă.

— Eşti bine, Lady Ainsley? o întrebă.

Când fata se uită în cele din urmă la ea, Victoria tresări. Expresia din ochii lui Ainsley era plină de tristeţe.

— Da, sunt bine. Vă rog să mă scuzaţi o clipă, spuse şi se ridică de la masă cu stângăcie.

— Ainsley, aşteaptă! interveni Royal, dând să se ridice.

— Lasă-mă în pace, se răsti ea, după care aproape fugi de la masă.

Pentru că discuta cu Alec şi cu gemenii, Edie nu auzise schimbul urât de replici. Se întoarse tocmai când Ainsley pleca în grabă.

— Unde se duce?

Victoria se ridică iute.

— Doar se retrage puţin. Cred că voi merge cu ea.

Edie se uită circumspectă la Royal, care se holba lung după Ainsley, cu o expresie uluită.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, spuse Victoria. Mă voi ocupa eu de ea.

Când trecu pe lângă Royal, îl lovi în braţ.

— Tu stai jos şi comportă-te civilizat, îi şopti cu glas scăzut.

În mod surprinzător, el se supuse fără să protesteze.

Victoria îşi croi drum prin salonul aglomerat în care se servea cina, zâmbind politicos la oricine o privea ciudat. Când ajunse în liniştea relativă a coridorului care se întindea de-a lungul casei cu arhitectură clasică, respiră uşurată. Muzica ajungea până aici, tocmai din sala de bal de la etaj, şi existau câteva cupluri şi grupuri de fete care se plimbau pe coridor, dar tavanul înalt al acestuia îi conferea o linişte binecuvântată.

Se grăbi spre partea din spate a casei, înspre salonul în care se retrăgeau doamnele. Dar, când un bărbat păşi afară dintr-un alcov umbrit, se opri speriată şi de abia îşi reţinu o exclamaţie de uimire.

— Mă scuzaţi, domnişoară, începu bărbatul. N-am vrut să vă sperii.

După accent, părea să vină din Londra, poate din East End. Îmbrăcat elegant şi decent, nu era nici prea înalt, nici prea frumos, deşi trăsăturile lui erau destul de plăcute. La prima vedere, părea de-a dreptul simpatic şi inofensiv.

Dar, cum el continua să-i zâmbească şi să-i blocheze drumul, Victoria simţi că i se face pielea de găină. Pentru un bărbat care părea inofensiv, în mintea ei se ivi un cuvânt straniu.

Ameninţător.

Ea se forţă să zâmbească.

— Nu-i nicio problemă, domnule. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Când ea dădu să îl ocolească, el se mută uşor înaintea ei.

— Vă rog să-mi iertaţi comportamentul îndrăzneţ, doamnă. Credeţi-mă când vă spun că nu doresc să vă jignesc.

Ea ignoră valurile de spaimă pe care le simţea în stomac. Nu-i putea face nimic, deoarece erau atât de mulţi oameni în apropiere.

— Atunci, vă sugerez să vă daţi din calea mea, domnule.

— Sunteţi domnişoara Victoria Knight, nu-i aşa?

Ea ezită să răspundă. Acesta să fi fost bărbatul care o urmărise? I-ar fi fost destul de uşor să-i descopere identitatea. Oricine din cealaltă cameră putea să-i spună.

— Da. De ce întrebaţi?

— Şi sunteţi guvernanta fratelui lui Lord Amprior?

Ea se încruntă.

— Pot să ştiu cum vă numiţi, domnule, şi de ce întrebaţi?

— Mă numesc Archibald Pence, spuse el, făcând o uşoară reverenţă. Îl cunosc pe unul dintre angajatorii dumitale anteriori.

Victoria simţi că-i saltă stomacul în gât.

— Pe care?

— Pe doamna Havergill. A vorbit foarte frumos despre dumneata.

— Înţeleg, spuse ea, simţindu-se uşurată. Sunteţi interesat să mă angajaţi, domnule? Dacă răspunsul este afirmativ, mă tem că nu voi fi disponibilă o vreme.

Sau niciodată, dacă Amprior avea ceva de spus în acest sens. El îşi ridică mâinile.

— Nu, pur şi simplu am dorit să-mi satisfac curiozitatea. Iertaţi-mă dacă v-am speriat. Se uită spre partea din faţă a clădirii. Ah, se pare că vine încoace contele. O seară bună, domnişoară Knight.

O ocoli şi se îndepărtă în grabă.

Victoria se întoarse şi îl văzu pe Amprior îndreptându-se spre ea, încruntat. Când Pence ajunse în dreptul lui, contele încetini şi îi aruncă omului o privire scrutătoare. Londonezul îşi scoase pălăria şi îşi văzu de drum.

— Omul acela te deranja? Amprior îşi aşează mâna înmănuşată pe umărul ei, într-un gest protector. Pielea mănuşilor se simţea rece şi fină pe umerii ei goi. Pot să mă duc după el şi să-l învăţ minte, dacă vrei.

Ea îşi înăbuşi un zâmbet.

— Oferta asta generoasă nu e necesară, domnule. Nu m-a deranjat cu adevărat.

Cu toate astea, nu se putu abţine şi se apropie mai mult de căldura lui liniştitoare. El o strânse în braţe.

— Dar *eşti* agitată din cauza lui. Cine era?

— Nimeni, sincer.

— Victoria…

— Numele lui este Pence. Cunoaşte pe unul dintre angajatorii mei anteriori, asta-i tot.

— Nu îmi e familiar acest nume. Voi vedea ce pot afla despre el.

— Mulţumesc, dar sunt sigură că nu este nimic.

Deşi putea fi ridicol de protector, Victoria se bucura în secret de atitudinea lui. Amprior îi ridică bărbia cu un deget.

— Apropo, ce faci aici, pe coridor, de una singură, aşteptând să fii acostată de bărbaţi ciudaţi?

Acum, era de-a dreptul prostuţ.

— Saloanele din Glasgow nu sunt chiar cele mai rău famate din Londra, domnule.

— Încă…

— Cred că mă căuta pe mine, Lord Amprior, spuse o voce întretăiată.

Se întoarseră şi o văzură pe Ainsley, care îi privea cu atitudinea ei obişnuită, autoritară. Victoria se duse la ea.

— Milady, te simţi mai bine? Arătai puţin palidă când ai plecat de la masă.

Ea se strâmbă în batjocură.

— E un fel de-a spune. Dar acum mă simt foarte bine.

Victoria făcu o grimasă.

— Îmi pare rău dacă…

Ea ridică o mână.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Dacă nu te deranjează,

mă voi duce la familia Gilbride.

Făcu un semn scurt din cap şi porni în direcţia salonului în care se servea cina.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Amprior.

— Mă tem că Royal a insultat-o.

— Dumnezeule! comentă el, dezgustat.

— Dar nu a fost singurul vinovat. Şi Lady Ainsley a fost la fel de nepoliticoasă. Chiar mai mult, de fapt. Îi studie privirea încruntată. Nu ştiam că se cunosc.

El încuviinţă din cap.

— Păreau să se înţeleagă destul de bine când s-au întâlnit prima dată, dar apoi s-au îndepărtat. Royal a refuzat să vorbească despre asta.

Victoria îşi apăsă o mână peste piept, mimând uimirea.

— Sunt profund şocată şi aud asta.

Când el râse, ea îl prinse de braţ şi pomi înainte.

— Ar fi mai bine şi ne întoarcem să împiedicăm izbucnirea altor ostilităţi.

El o trase uşor în îmbrăţişarea lui.

— Lord Amprior! Ea se uită în jurul lor, pe coridor. Din fericire, în acest moment nu se afla nimeni prin apropiere. Asta este complet nepotrivit.

El îi ignoră obiecţiile şi depuse un sărut uşor pe buzele ei.

— Cred că ai stat suficient cu familia mea pentru noaptea asta.

Ea trebui să înghită în sec înainte să răspundă.

— Domnule, treaba mea este să stau cu familia dumitale.

Zâmbetul lui era infinit de incitant.

— Nu şi în seara asta, fătuco. În seara asta, treaba ta este să ai grijă de mine.

Capitolul 18

Îi era imposibil să reziste zâmbetului său seducător. Cu toate astea, Victoria se simţi obligată să facă un efort.

— Lord Amprior, nu cred că asta e inclus în descrierea îndatoririlor mele.

— Atunci, cred că ar trebui să le modific, spuse el pe un ton ştrengăresc. Când ea se desprinse de îmbrăţişarea lui, zâmbetul îi dispăru de pe buze. Fătuco, eu doar te tachinez. Niciodată nu va trebui să faci ceva ce nu vrei.

— Mulţumesc, spuse ea, simţindu-se stânjenită.

El o studie pentru un moment lung.

— Spune-mi ce te supără.

Ea ezită pentru o clipă înainte de a răspunde:

— Cred că nu mai ştiu care este locul meu la castel.

— Eşti femeia cu care sper să mă căsătoresc. În ceea ce mă priveşte, faci deja parte din familia Kendrick.

Privirea lui era sinceră.

— E mai complicat de atât.

— Nu şi pentru mine. Şi în momentul acesta vreau să fiu singur cu tine, fără ca familia mea afurisită să observe.

Victoria ezită, mai tentată de propunerea lui decât ar fi vrut să recunoască. Totuşi, trebuia să ia multe în calcul înainte de a merge mai departe cu relaţia lor, începând cu faptul că păstrase nişte secrete îngrozitoare faţă de el.

El îi zâmbi cu tristeţe.

— Ai evitat să rămâi singură cu mine de când am venit la Glasgow, fătuco.

— Nu am făcut-o înadins.

Când el ridică dintr-o sprânceană, ea oftă.

— Toate mă fac să mă simt foarte confuză în momentul ăsta. Nu am mai fost niciodată…

— Compromisă?

— E un fel de-a spune.

— Atunci, ai putea scăpa de orice confuzie dacă ne-am petrece timpul singuri.

Ea îşi spusese sieşi, de zile întregi, să nu cedeze sentimentelor, dar probabil că el avea dreptate când spunea că cea mai bună cale era să-şi petreacă timpul împreună, ca nişte adulţi raţionali. Ce rău se mai putea

întâmpla?

— Ei bine, domnişoară Knight?

Îi oferi un zâmbet sfios.

— Recunosc, mi-ar face plăcere. Când buzele lui se curbară într-un zâmbet mulţumit, ea nu se putu abţine şi îl tachină: Cel puţin voi fi mai liniştită decât dacă i-aş supraveghea pe gemeni. Sau să-i împiedic pe Royal şi pe Lady Ainsley să se omoare unul pe celălalt.

— Asta sună a provocare, replică el, luând-o de braţ şi conducând-o spre partea din faţă a clădirii. O provocare la nivelul căreia voi fi fericit să mă ridic.

Când îşi săltă sprâncenele într-un gest amuzant, Victoria încercă să pară şocată. Din fericire, fu cruţată să răspundă în vreun fel, deoarece Edie tocmai apăru din salonul în care se servea ceaiul.

— Iată-te, Victoria! Începusem să-mi fac griji.

Înclină din cap înspre Amprior.

— Bună seara, doamnă Gilbride, o salută Amprior. Domnişoara Knight se simte destul de obosită, aşa că o conduc acasă.

— Royal şi gemenii vor merge cu voi? întrebă Edie.

— Nu, răspunseră Victoria şi Amprior la unison.

Edie zâmbi.

— Ah, aşa mă gândeam şi eu. Foarte bine, eu şi Alec îi vom supraveghea pe gemeni şi ne vom asigura că Royal şi Ainsley păstrează o distanţă sigură.

Victoria făcu o grimasă.

— Vai de mine! Încă se ceartă?

— În momentul acesta, doar se uită urât unul la celălalt, aşa că poate au ajuns la un armistiţiu.

Victoria îl privi pe conte.

— Poate ar trebui să intrăm.

— Doamne, nu! exclamă Amprior.

— Nu vă faceţi griji, îi linişti Edie. Avem totul sub control. Încercă să-i facă să plece. Voi doi plecaţi şi distraţi-vă!

Victoria roşi din cauza privirii complice a prietenei sale, apoi îi permise lui Amprior să o ducă spre garderobă.

El se uită la picioarele ei.

— Credeam că ne vom plimba până acasă, dar pantofii aceia de dans nu se potrivesc.

— De fapt, eu şi gemenii am venit pe jos până aici. Casa familiei Kendrick se află la scurtă distanţă de saloanele de bal. Ghetele mele sunt la garderobă, alături de pelerina mea.

— Ştiam eu că nu îţi place să-ţi fie frig.

— S-ar părea că m-am obişnuit cu climatul din Scoţia.

Spre uimirea ei, descoperise că îi era dor de plimbările şi ieşirile călare în aerul rece din Ţinuturile înalte. Şi îi era dor şi de frigurosul castel Kinglas.

După ce un lacheu le aduse pelerinele, Victoria se aşeză într-un alcov pentru a-şi schimba ghetele. În timp ce se străduia să-şi îndese pantofii de dans într-un buzunar interior din pelerină, Amprior i-i smulse din mână şi îi băgă în interiorul hainei lui.

Îi oferi braţul lui.

— Eşti pregătită?

Victoria se uită la chipul lui frumos şi îşi dădu seama că era mai mult decât pregătită pentru orice avea să urmeze.

— Da, milord.

Coborâră cele câteva scări până în stradă, unde el se opri ca să-i ridice gluga.

— Nu vreau să răceşti, murmură el.

Ea îi aprecie grija.

— E imposibil să răcesc dacă port pelerina asta. Este cel mai bun cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

Scoţienii nu dădeau mare atenţie sărbătorii Crăciunului, rezervând cele mai multe festivităţi pentru ajunul Anului Nou. Dar, cu câteva zile în urmă, Edie insistase să se adune pentru o cină specială de sărbători, unde să servească mâncăruri tradiţionale şi să aibă parte de obiceiurile englezeşti. După aceea, o trăsese deoparte pe Victoria şi-i oferise cadou această pelerină elegantă, cu căptuşeală de catifea. Victoria protestase, susţinând că nici o guvernantă nu ar putea purta un asemenea obiect de

îmbrăcăminte. Edie îi răspunsese că nu avea să mai fie guvernantă mult timp şi că avea nevoie de îmbrăcăminte călduroasă pentru a supravieţui iernilor îngrozitoare din Ţinuturile înalte.

— În plus, faci parte din familie, adăugă Edie, îmbrăţişând-o. Şi nu este nimic în neregulă ca membrii unei familii să-şi ofere cadouri frumoase.

Victoria nu mai avu ce să spună în faţa acestei replici imbatabile.

— Sunt mai degrabă deranjat de pelerină, începu Amprior.

În lumina lămpilor stradale, chiar arăta puţin nemulţumit.

— De ce anume?

— Pentru că *mie* nu mi-ai permite să-ţi ofer un cadou de Crăciun.

Săptămâna trecută încercase să o ducă la cumpărături, dar Victoria refuzase cu fermitate să se expună în public alături de Amprior şi nu acceptase ca el să îi cumpere cadouri. Glasgow mustea suficient de bârfe pe seama lor.

— Scoţienii nu-şi fac daruri de Crăciun, ai uitat? întrebă ea.

— Ai făcut o excepţie cu Edie şi Alec.

— Dar ei sunt parte din familia mea. E altceva.

Era minunat să poată recunoaşte faptul că Alec era vărul ei, iar Victoria fusese uimită că Amprior acceptase atât de uşor trecutul ei scandalos. Fusese sigură că avea să fie îngrozit.

— Şi eu voi face parte din familie, domnişoară Knight, mai devreme sau mai târziu, spuse el, prefăcându-se serios. Prin urmare, pretind dreptul să-ţi ofer orice cadou doresc.

— Poate îmi poţi oferi ceva cu ocazia sfârşitului de an. Am nevoie de nişte rechizite noi pentru şcoală.

— Vulpiţă impertinentă, o mustră el în timp ce o conducea de-a lungul atrizii.

Victoria îşi ascunse zâmbetul şi schimbă conversaţia,

alegând ca subiect gemenii şi noile lor prietene.

În ciuda frigului, era o noapte minunată, cu cer senin şi aer rece. Lămpile stradale aruncau o lumină blândă pe caldarâm, iar clopotele unei biserici din apropiere băteau cu o eleganţă solemnă. Pe măsură ce se plimbau, Victoria îşi permise să se bucure de senzaţia de fericire şi linişte. Era un lucru obişnuit să te plimbi pe stradă la braţul unui bărbat, dar totuşi se simţea extraordinar. Pentru că, în ciuda tuturor convenţiilor sociale şi a raţiunii, bărbatul minunat care-i stătea alături dorea să se căsătorească cu ea.

Cu ea, Victoria Knight, o femeie absolut obişnuită, în ciuda faptului că tatăl ei era de origine nobilă. Ea se mulţumise întotdeauna să fie o persoană obişnuită. Dorinţa ei cea mai mare era să-şi petreacă restul vieţii ca o profesoară necunoscută şi să-şi găsească fericirea realizând o muncă importantă.

Acum însă, înaintea ei se deschidea o cale complet diferită, una pe care niciodată nu ar fi crezut-o posibilă. Ideea de a-şi petrece viaţa cu Amprior era mai incitantă decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată.

Şi era şi mai înspăimântătoare, pentru că îşi dorea atât de mult să facă asta.

Câteva minute mai târziu, urcară treptele casei Kendrick, un conac spaţios construit în secolul trecut. La început, Victoria fusese fermecată de mobilierul elegant şi de toate facilităţile moderne, care contrastau puternic cu atmosfera străveche a castelului Kinglas. Când îl întrebase pe Amprior dacă îşi petrecea mult timp acolo, el se încruntase şi îi răspunsese negativ, spunând că Braden era singurul care locuia în mod obişnuit în casă.

Victoria era sigură că nu tânărul Braden era responsabil pentru modul plăcut în care era decorat conacul.

— Luăm ceaiul în bibliotecă? întrebă Amprior imediat după ce îi întinseră hainele lacheului.

— Aş prefera un pahar de whisky.

Deşi în mod normal nu-i plăceau băuturile alcoolice, îi

făcea plăcere să bea uneori un pahar, mai ales în serile friguroase. Ochii lui străluciră cu ironie.

— Ai vorbit ca o adevărată scoţiancă.

— Ştiu că nu e demn de o lady, spuse ea sfioasă.

El se opri cu mâna pe mânerul uşii.

— Victoria, poţi avea tot ce doreşti. Orice îţi pot oferi.

Sinceritatea lui calmă o încălzi mai mult decât ar fi putut s-o facă orice băutură. Amprior nu era genul care să arunce promisiuni în van. Vorbea puţin, şi cuvintele lui erau mereu onorabile.

— Mulţumesc, şopti ea.

Probabil arăta ca o şcolăriţă îndrăgostită, deşi pe Amprior nu părea să-l deranjeze. Se apropie de parcă ar fi vrut să o sărute, dar se îndepărtă brusc de ea când se deschise uşa biroului.

Angus aproape se lovi de ei.

— De ce naiba bântuiţi pe aici ca o pereche de hoţi de rom? strigă bătrânul în timp ce se chinuia să nu scape registrele pe care le purta în braţe.

Amprior îşi ajută bunicul să ţină registrele.

— De fapt, tocmai voiam să intrăm în biroul *meu* ca să bem un păhărel.

Bătrânul pufni.

— După ce vă priviţi languros pe coridor, nu?

— Speram să avem ceva mai multă intimitate înainte de a ne privi languros, răspunse calm Amprior.

— Nu ne priveam… Ooh, nu mai contează. Victoria se încruntă la conte. Şi tu eşti la fel de rău ca el.

— Nici în visele tale, fătuco, spuse Angus, făcându-i cu ochiul şi dându-se din dreptul uşii.

— Noapte bună, Angus.

Contele închise cu putere uşa în faţa bunicului său.

— Ce a vrut să spună prin acel comentariu? întrebă Victoria, în timp ce el o trase spre unul din fotoliile de lângă şemineu. Mai bine zis… crezi că vreau să ştiu?

— Sunt sigur că aş fi îngrozit să aflu, răspunse el. Aproape la fel de îngrozit pe cât sunt când îl văd uitându-se din nou peste registrele alea.

— Vrea doar să te ajute.

Victoria se aşează pe scaun şi îşi scoase ghetele, întinzându-şi picioarele reci spre vâlvătaia focului. Era un comportament destul de şocant pentru ea, dar se simţea îndrăzneaţă în seara aceea.

— Angus e incredibil de demodat şi de autoritar, începu Amprior, în timp ce aducea pahare de pe măsuţa de lângă biroul lui. În unele zile mă tratează de parcă încă aş fi un copilandru.

Victoria zâmbi la gândul că Amprior fusese cândva copil. Îşi imagina că fusese puţin prea serios pentru binele lui, dar totuşi adorabil.

El îi întinse un pahar şi se aşează pe scaunul de lângă ea, privindu-i picioarele cu un zâmbet.

— Te simţi confortabil, nu-i aşa?

Ea îşi mişcă degetele de la picioare, desfătându-se cu valul de căldură care venea dinspre cămin.

— Sper că nu te deranjează.

— Absolut deloc. De fapt, sper să te scot din hainele astea până la sfârşitul serii.

Ea vărsă whisky pe mână. El se apropie şi-i luă paharul, apoi îl aşează pe masa rotundă de lângă scaunul lui.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te ajut să te cureţi.

Victoria icni când îl văzu că îi duce mâna la gură şi-i linge picăturile de whisky de pe podul palmei. Şi apoi, când el îi întoarse mâna şi-i linse interiorul palmei, simţi că o ia ameţeala.

— Domnule, dacă intră cineva? protestă ea cu o voce slabă.

Ochii lui sclipiră poznaş.

— Asta deja s-a întâmplat, îţi aminteşti?

— Da, şi uite unde am ajuns.

— La asta.

Îşi lipi nasul de încheietura mâinii ei, şi Victoria aproape se topi de plăcere.

— Pe mine nu mă deranjează ce a urmat după acea întâmplare, adăugă el, păstrându-i mâna într-a lui. Singurul

meu regret este că eram atât de beat, încât am adormit în mijlocul întâmplării, ceea ce m-a pus într-o poziţie ridicolă.

— Nu la fel de ridicolă ca *poziţia mea,* atunci când Royal şi ceilalţi au intrat peste noi.

— Atunci când te aflai sub mine, pe podea? Când ea încercă să-şi tragă mâna, el râse. Îmi pare rău, iubito, dar sunt sigur că nu era aşa îngrozitor pe cât crezi.

— Ei bine, partea în care ai adormit nu a fost, recunoscu ea.

— Atunci, ce-ar fi să mai încercăm încă o dată? Garantez că nu voi adormi de data asta.

Ea îi studie zâmbetul uşor, dorindu-şi să poată accepta, de dragul lui, dar şi al ei. Tânjea să fie iar în braţele lui, să schimbe mai mult decât câteva sărutări furate. Dar existau atât de multe îndoieli şi îngrijorări care îi atrăgeau atenţia şi care o avertizau să păstreze distanţa.

El se încruntă, şi zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Iubito, nu este nicio ruşine să ne bucurăm de prezenţa celuilalt. La urma urmei, ne vom căsători în curând.

— Eşti sigur de asta?

El păru şocat.

— Desigur! De ce te-ai îndoi de acest lucru?

Ea trase puternic aer în piept. Era timpul să fie cinstită cu el – cel puţin în unele privinţe.

— Trebuie să mă îndoiesc, pentru că nu ştiu ce simţi cu adevărat pentru mine. Şi, mai ales, deoarece eu cred că…

— Da?

Ea se forţă să vorbească:

— Deoarece cred că încă eşti îndrăgostit de soţia ta.

Era o mărturisire umilitoare, chiar dacă arăta că îi respecta sentimentele în privinţa asta. Dar o parte din ea nu putea să scape de gândul că Amprior o vedea ca pe o soluţie convenabilă pentru a-şi stăpâni familia rebelă, o soluţie pe care o alesese forţat de împrejurări şi de sentimentul datoriei – faţă de ea şi faţă de restul familiei Kendrick.

Când el îi eliberă mâna şi se întinse după băutură, inima Victoriei se prăbuşi. Contele luă o înghiţitură sănătoasă înainte să pună paharul deoparte.

— Greşeşti, spuse el. Nu mai sunt îndrăgostit de ea.

— Dar ai fost.

— Da, cu înverşunare. Îi aruncă o privire tainică. Chiar vrei să ştii mai multe?

Nu cu adevărat, dar cum putea să accepte căsătoria dacă nu afla ce simţea el.

— Da.

El făcu o grimasă.

— Prea bine. Soţia mea, Janet Lockhart, provenea dintr-o familie respectată, care avea o proprietate modestă în apropiere de frontieră. Ne-am cunoscut pe când eram destul de tineri. Familia ei deţinea şi o casă în Glasgow, iar mama mea vitregă a devenit prietena mamei lui Janet. Gura i se curbă într-un zâmbet sfios, aproape jenat. Nu este o exagerare să spun că m-am îndrăgostit aproape la prima vedere.

Victoria îşi înăbuşi un necuviincios acces de gelozie.

— Cât de tineri eraţi?

— Foarte. Eu aveam cincisprezece ani, iar ea, treisprezece. Presupun că ai putea spune că am fost iubiţi din copilărie.

— Şi ea s-a îndrăgostit la fel de repede de tine?

— Ea a avut nevoie de ceva mai mult timp, dar, când a intrat pe piaţa căsătoriilor, era deja convinsă că eu eram simbolul contelui scoţian romantic – sau viitor conte, mai exact.

Acum ea simţise un ton de amărăciune în glasul lui.

— Dacă te-a văzut îmbrăcat în kilt, o înţeleg, comentă Victoria cu sinceritate. Veşmintele scoţiene par înadins croite pentru a impresiona fetele tinere.

El chicoti cu reticenţă.

— Cum eu consideram că era o adevărată zână din basme, presupun că eram la fel de prostuţ ca ea.

— Eraţi tineri.

— Şi prostuţi.

Ea îl împunse cu degetul în braţ.

— În general, aşa sunt tinerii. Sunt sigură că, altfel, eraţi plictisitor de banali din punctul acesta de vedere.

El zâmbi ironic.

— Mulţumesc că îmi aminteşti, domnişoară Knight.

— Cu plăcere. Acum, îmi dau seama că era foarte frumoasă, nu?

— Era o mare frumuseţe, admise el încet. Janet avea părul ca aurul şi ochii de culoarea safirelor. Şi era o fătucă isteaţă, drăguţă şi delicată. Avea o atitudine jovială, râdea mereu. Ea... pot spune că strălucea de-a dreptul. Janet putea vrăji aproape pe oricine, chiar şi pe oamenii pe care nu-i cunoştea.

Cu alte cuvinte, era exact opusul Victoriei, lucru de care probabil Amprior era mai conştient decât oricine.

— Pare fermecătoare, zise ea, încercând să nu sune ca o harpie invidioasă.

— Toată lumea credea asta, inclusiv alţi bărbaţi, rosti el pe un ton dezaprobator.

— Asta este de aşteptat, având în vedere că a fost o mare frumuseţe.

El nu răspunse, ci doar continuă să se uite lung la flăcările din cămin.

— Când v-aţi căsătorit? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Hmm. Oh, noi voiam şi ne căsătorim de îndată ce împlinea ea optsprezece ani, dar tatăl meu era hotărât ca eu să îmi termin mai întâi studiile. El nu o simpatiza pe Janet. Ştiu că, în sinea lui, spera că ea avea să mă părăsească pentru altcineva.

— De ce nu şi-o dorea pe Janet ca noră?

El ridică mâna într-un gest neglijent.

— Credea că Janet era o fată capricioasă şi iresponsabilă, care nu avea personalitatea necesară pentru a deveni următoarea contesă de Amprior.

— Pare o judecată cam dură pentru o fată atât de tânără.

— Discuţiile noastre cu privire la această chestiune nu erau plăcute, după cum îţi poţi imagina.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

El ridică din umeri, gest care părea extrem de ciudat în situaţia de faţă.

— I-am cam pus tatălui meu răbdarea la încercare, dar apoi el a murit într-un accident de călărie, ceea ce a dus la amânarea nunţii. Janet a devenit atât de nerăbdătoare, încât am crezut că avea să rupă logodna.

— Dar era clar că tu făceai tot ce puteai. Probabil că Victoria ar fi aşteptat ani întregi dacă ar fi ştiut că Amprior o iubea atât de mult.

— Da, dar când Janet era frustrată, devenea… Se opri, încercând să găsească descrierea potrivită. Instabilă din punct de vedere emoţional. M-am convins că reacţiile ei se datorau dorinţei de a fi cu mine. Îi aruncă o privire sarcastică. M-am înşelat.

— Îmi pare rău.

Ce altceva putea să spună? El încuviinţă din cap.

— În cele din urmă, ne-am căsătorit, spre uşurarea familiei lui Janet. Ei mă considerau capabil să-i pot controla impulsurile iraţionale.

Ea se încruntă, fără să mai fie la fel de sigură dacă să continue sau nu cu întrebările. Devenea evident faptul că mariajul lui nu fusese căsătoria idilică pe care o presupusese ea.

El aruncă o privire spre ea şi oftă.

— Soţia mea era instabilă, Victoria.

— Înţeleg, răspunse ea cu prudenţă. Probabil a fost dificil.

— În cele din urmă, da. Dar, în primul an al căsătoriei noastre, am fost fericiţi. Am dus-o pe Janet la Londra, iar apoi am petrecut câteva luni în Glasgow. Ea a redecorat reşedinţa Kendrick şi a devenit cea mai populară amfitrioană din oraş, fermecând pe toată lumea. Făcu o pauză lungă. Mai ales pe bărbaţi.

Acum, Victoria înţelegea încotro se îndrepta povestea lui şi simţea că suferea pentru el.

— Dar nu am putut rămâne în Glasgow pentru totdeauna. Fraţii mei aveau nevoie de mine; la fel şi moşia.

Trebuia să ne întoarcem la Kinglas. Din păcate, ea a ajuns să urască totul de aici.

Pentru o femeie tânără şi în mod evident imatură, izolarea trebuie să fi fost tare dificilă.

— Presupun că îi era dor de familia ei, spuse Victoria, încercând să continue cu tact.

El râse aspru.

— Nu, dar ura familia *mea,* mai ales pe Angus. Se certau aproape mereu.

— Ei bine, bătrânul poate fi de-a dreptul dificil.

El îi aruncă o privire voalată.

— Tu pari să te descurci cu el.

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt nici delicată, nici prea sensibilă, după cum ştii.

— Slavă Domnului pentru asta!

Victoria încercă să nu facă o grimasă, ştiind că exclamaţia lui se voise a fi un compliment.

— Presupun că nu se înţelegea prea bine nici cu fraţii tăi.

— Sincer să fiu, era amabilă cu Kade şi împărtăşea cu el dragostea pentru muzică. Ea şi Logan se înţelegeau bine. El poate fermeca orice femeie, iar Dumnezeu ştie că soţia mea nu era imună la bărbaţii fermecători.

Sunase ca o altă remarcă negativă împotriva lui Logan Kendrick.

— Îmi pare rău că a fost atât de dificil.

— Viaţa e dificilă, nu-i aşa?

— De prea multe ori, da, răspunse ea încet.

El îşi frecă fruntea cu vârfurile degetelor, de parcă ar fi avut o durere de cap.

— Iartă-mă că par aşa sentimental, Victoria. Viaţa noastră împreună nu a fost întotdeauna groaznică. Când Janet a rămas însărcinată cu Cam, am adus-o în Glasgow. Era fericită acolo. Până când s-a născut fiul nostru. Apoi a căzut într-o tristeţe profundă. Deşi am chemat cei mai buni doctori să o trateze, ei m-au sfătuit doar să am răbdare şi i-au prescris laudanum.

Ea făcu o grimasă.

— Probabil că laudanumul nu a fost de ajutor în situaţia ei.

El o privi cu surprindere.

— Cunoşti femei care au suferit de această afecţiune?

— Într-una dintre casele în care am lucrat, doamna a suferit de o boală similară după naşterea celui de-al treilea copil. A durat câteva luni să-şi revină. Alcoolul şi picăturile cu laudanum păreau să-i agraveze starea.

El căzu pe gânduri câteva clipe, înainte să continue:

— Starea de spirit a lui Janet s-a îmbunătăţit într-o oarecare măsură după ce am angajat o doică şi l-am dus pe Cam înapoi la Kinglas. Doctorii au crezut că este mai bine ca ea să rămână în Glasgow şi, pentru o perioadă, chiar păruse cu adevărat fericită. Ba chiar începuse să socializeze din nou. După o vreme, i-am cerut să se întoarcă la Kinglas, dar a refuzat.

— Şi nu a deranjat-o faptul că stătea separată de soţul şi de copilul ei?

El ezită, de parcă ar fi căutat din nou cuvintele potrivite.

— Îl iubea pe Cam, dar credea că era mai bine ca el să rămână la Kinglas. În ceea ce priveşte relaţia noastră…

Victoria se întinse şi-i luă mâna, ştiind ce avea să audă. Degetele lui se împletiră cu ale ei şi le strânseră puternic.

— În cele din urmă, au început să apară zvonuri că Janet avea nişte relaţii. Când am venit în Glasgow să o confrunt, ea a izbucnit în lacrimi şi a recunoscut. Avea un amant. Se uită lung şi încruntat la foc, ca să-i evite privirea. De fapt, mai mulţi.

Chiar dacă se aşteptase la infidelitate, Victoria tot era şocată. Parcă simţea durerea lui Amprior. Se părea că, în ultimii ani, trădarea soţiei sale rămăsese un mister devastator.

După un minut, ea îndrăzni să întrerupă tăcerea:

— Şi ce ai făcut?

El se uită în jos la mâinile sale, de parcă ar fi fost

surprins că încă o ţinea de mână.

— Oh… Am iertat-o. Sau cel puţin am încercat. Era atât de tulburată că mă rănise şi mă supărase prin comportamentul ei nepăsător! Când m-a implorat să-i mai dau o şansă, nu am putut să o refuz. Zâmbi cu tristeţe. Niciodată n-am putut s-o refuz.

— Pentru că eşti un om bun şi ai iubit-o.

— Dacă aş fi refuzat-o mai devreme, dacă aş fi fost mai autoritar cu ea, ar fi fost în viaţă astăzi. Aş fi putut s-o salvez.

Ea se încruntă.

— Soţia ta s-a îmbolnăvit şi a murit, nu-i aşa? Cum ar putea fi asta vina ta?

În cele din urmă, el o privi în ochi.

— Janet s-a sinucis, Victoria. Iar vina este numai a mea.

Capitolul 19

Când Amprior îi eliberă mâna, Victoria o lăsă moale între ei. Nu putea decât să se holbeze la el. Contele arăta de parcă era plin de ură – faţă de el şi faţă de întreaga lume.

— Eu… Nu ştiu ce să spun, bâigui ea, luptându-se cu şocul, decât că se prea poate ca soţia ta să-şi fi pierdut raţiunea. Cu siguranţă nu avea niciun motiv să-şi ia propria viaţă.

— Era disperat de nefericită. Din păcate, nu am conştientizat cât de nefericită. Credeam că era pur şi simplu supărată pe mine pentru că am insistat să se întoarcă la Kinglas dacă dorea să ne salvăm căsnicia. Să rămână în Glasgow nu era o opţiune acceptabilă.

— Într-adevăr, comentă ea cu blândeţe.

— Janet a crezut că ar trebui să am suficientă încredere în ea cât să-i permit să rămână în reşedinţa Kendrick. Oftă. Îmi doresc să o fi lăsat să rămână acolo,

indiferent de ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu părea să-şi dea seama că tocmai îşi contrazisese convingerea că ar fi trebuit să fie mai autoritar cu soţia lui. Pentru Victoria, asta îi confirma faptul că Amprior se confruntase cu o situaţie imposibilă.

— Ce s-a întâmplat după ce ai adus-o înapoi la Kinglas? întrebă ea.

— La început, nimic. Era fericită să-l vadă din nou pe Cam, şi amândoi am încercat să reînviem ceea ce am avut odinioară. Dar familia mea afurisită nu mi-a uşurat lucrurile. Au fost cu toţii răniţi de faptul că ne-a trădat atât pe mine, cât şi numele Kendrick.

— Nu prea îi poţi învinovăţi.

— Nu, dar ar fi trebuit să-mi dau seama de efectul pe care urma să-l aibă dezaprobarea lor asupra firii ei sensibile. Ar fi trebuit să o protejez mai bine, mai ales de Angus.

Victoria ştia cât de furios trebuie să fi fost bătrânul din cauza faptului că ea îl trădase pe nepotul lui.

— Bănuiesc că s-au certat.

— Da. Janet începuse să se enerveze din cauza a ceea ce ea numea „închisoarea ei”. Fusese o iarnă deosebit de friguroasă şi de mohorâtă, şi ea mă tot bătuse la cap să o las să se întoarcă la Glasgow. Angus i-a spus că datoria ei era să rămână la Kinglas, împreună cu soţul şi cu copilul ei, şi că trebuia să înceteze să se mai comporte ca o răsfăţată. Fireşte, asta a stârnit un şir de insulte.

Ea se strâmbă, imaginându-şi prea bine groaznica scenă.

— E ceva obişnuit pentru Angus.

— Într-adevăr. Când am refuzat să o duc imediat la Glasgow, Janet m-a acuzat că nu am încredere în ea. Făcu o grimasă. În acel moment, mi-am pierdut cumpătul şi i-am spus că purtarea ei din trecut făcea imposibil să mai am încredere în ea. Atunci, a pretins că, dacă aş fi iubit-o suficient şi aş fi fost alături de ea, nu ar fi căutat alinare alături de alţi bărbaţi.

Victoria făcu o pauză ca să-şi domolească furia pe

care o simţea faţă de sărmana femeie.

— Asta, domnule, este o prostie. Acuzaţiile soţiei tale arată că mintea ei era, din păcate, în dezordine. Nu a fost o acuzaţie raţională.

— Privind în urmă, îmi dau seama de asta. La vremea aceea, m-am gândit pur şi simplu că Janet mă pedepsea când mi-a spus că mai degrabă ar muri decât să rămână la Kinglas. Clătină din cap. Nici pentru un minut nu m-am gândit că vorbea serios, dar în noaptea aia a luat o supradoză de laudanum. Servitoarea ei nu şi-a dat seama, iar eu... ei bine, eu nu eram alături de ea, aşa că nici unul din noi nu a ştiut ce s-a întâmplat până când a fost prea târziu.

Victoria trebui să înghită de câteva ori înainte de a putea vorbi.

— Nu este vina ta că nu te aflai în dormitorul ei, având în vedere starea în care ajunsese relaţia voastră.

— Ar fi trebuit să...

— Nu, spuse ea ferm. Nu ai fi lăsat-o niciodată singură dacă ai fi crezut că avea să facă asta. Numai o persoană profund bolnavă ar face un asemenea gest tragic, lăsând în urmă un soţ şi un copil care o iubeau. Când el nu spuse nimic, ea îl trase de mână. Îţi dai seama că am dreptate, nu-i aşa?

Zâmbetul lui reticent era mai degrabă o grimasă.

— Sărmana mea soţie era într-adevăr un suflet tulburat. Voi spune, de ademenea, că nu a fost clar dacă intenţiona să se sinucidă. Potrivit servitoarei ei, nu mai respecta doza de laudanum. Medicul a fost extrem de înţelegător faţă de situaţia noastră şi a înregistrat moartea ca fiind provocată de o supradoză accidentală.

Ea răsuflă uşurată.

Slavă Domnului!

— Ne-a permis să-i facem lui Janet o înmormântare creştinească. Am fost recunoscător, mai ales de dragul lui Cam.

— Sărmanul băiat, spuse ea încet.

El îi ridică mâna la gură şi depuse un sărut scurt

înainte să-i dea drumul. Victoria avu senzaţia stranie că se îndepărta de ea.

— Cam a fost supărat, fireşte, dar şi-a revenit repede. Deşi îl iubea, Janet nu şi-a petrecut niciodată prea mult timp cu el.

— Asta cred că a fost o mică binecuvântare.

— Da, şi, cum a trebuit să am grijă de el, nu mi-am permis să sufăr prea mult. Până l-am pierdut şi pe el, bineînţeles. Şi apoi m-am cufundat în tristeţe şi-n furie. Îi aruncă o privire, cu gura strânsă în semn de amărăciune. Te-am avertizat că nu este o poveste frumoasă, Victoria.

— Aşa este, şi sunt recunoscătoare că ai avut suficientă încredere în mine cât să mi-o spui, zise ea calmă.

— Bineînţeles că am încredere în tine. Îşi puse mâinile pe coapse şi se încruntă. Încep să cred că am mai mult încredere în tine decât în oricine altcineva.

— Atunci, te rog, crede-mă când spun că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a-ţi ajuta soţia. Este evident.

El scoase un pufnet sceptic şi se întinse după paharul cu băutură. Când văzu că era gol, dădu să se ridice de pe scaun.

— Nu, spuse Victoria, sărind în sus. Îşi puse mâna pe pieptul lui şi îl împinse înapoi. Nu mai bea whisky.

El se uită urât la ea.

— Nu am nevoie de mila ta, fătuco. Am nevoie de altă băutură.

— Nu, insistă ea, smulgându-i paharul din mână şi aşezându-l pe masă.

Fără să stea pe gânduri, Victoria se ghemui într-o poziţie ciudată în poala lui. Când el se mişcă, evident surprins, ea trebui să se prindă de umerii lui largi.

— Ce faci, fată zăpăcită? întrebă el, strângându-i braţele în jurul taliei. Chiar dacă nu părea tentat să o împingă la o parte, se uită încruntat la ea. Ţi-am spus deja… nu am nevoie de mila ta.

— Asta nu este milă.

— Atunci, ce este?

— Îţi ofer alinare, scoţian încăpăţânat şi prostuţ ce

eşti!

El pufni.

— Nu sunt unul dintre elevii tăi, domnişoară Knight. Nu am nevoie să mă mângâi pe creştet, să mă înveseleşti şi să îmi abaţi atenţia de la supărări.

— Nu, dar cred că ai nevoie de o prelegere.

— Şi mi-o vei ţine, fie că vreau, fie că nu, spuse el, zâmbind pieziş.

Cu toate astea, în ochii lui se vedea un sentiment profund de tristeţe. Victoria înţelese cât de uşor îi era să se ascundă în spatele unei faţade posomorâte. Amprior păruse mult mai fericit în ultimele săptămâni, în ciuda faptului că Logan se întorsese acasă şi îi redeschisese vechile răni. Victoria nu putea suporta ideea că frumosul conte avea să lase din nou durerea şi vinovăţia să-i întunece sufletul.

Se aplecă şi îl sărută pe vârful nasului, aşa cum făcuse el cu ea de multe ori în ultimele săptămâni. Atunci când gestul ei îl făcu să zâmbească cu gura până la urechi, ea prinse curaj să continue.

— Lord Amprior, permite-mi să remarc faptul că eşti cel mai bun, onorabil şi decent om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Asta nu prea este o prelegere, comentă el, mângâindu-i spatele cu o mână.

Victoria se chinui să se concentreze şi să nu se sprijine de palma lui puternică.

— Asta a fost doar introducerea, domnule. În plus faţă de comentariul meu anterior, mai eşti, de asemenea, şi încăpăţânat, arogant şi predispus la un sentiment exagerat de responsabilitate. Înţeleg foarte bine cât de grea a fost viaţa pentru tine şi pentru familia ta, iar tu ai suferit mai mult decât ar trebui să sufere vreun om. Dar tragediile care au căzut pe umerii tăi nu au fost din vina ta. Ai făcut tot ce ai putut ca să iubeşti şi să ai grijă de întreaga familie, şi nicio persoană raţională nu ar putea cere mai mult de la tine.

Mâna lui se odihni între omoplaţii ei.

— Eu aş fi cerut mai multe de la mine.

Ea îl împunse în lavalieră.

— Trebuie să accepţi faptul că viaţa poate fi dezordonată, iraţională şi îngrozitor de tristă. Unele lucruri şi unii oameni sunt pur şi simplu în afara controlului nostru, oricât am încerca. Nu are niciun rost să-ţi risipeşti energia gândindu-te la ce ai fi putut face sau nu. O astfel de reevaluare lipsită de importanţă îţi va îngreuna povara de pe suflet şi te va împiedica să apreciezi darurile pe care ţi le-a oferit viaţa, aici şi acum.

În mod ironic, Victoria conştientiză că trebuia să înţeleagă şi ea aceleaşi lucruri. Săptămâni întregi, se învinuise parţial pentru păţania cu Thomas Fletcher, pentru că nu fusese mai inteligentă sau mai atentă. Dar vina se afla în întregime la atacatorul ei, iar, dacă ar fi continuat să se învinovăţească, nu ar mai fi avut niciodată linişte.

Amprior afişă o expresie de un interes politicos.

— A fost o prelegere excelentă, domnişoară Knight. Nu e de mirare că eşti guvernantă.

— Îmi cer scuze dacă am depăşit limitele, domnule.

— Glumeam. Cu mine, n-ai putea depăşi niciodată limitele. Cuvintele tale sunt amabile şi înţelepte, iar eu voi face tot posibilul să le dau ascultare. Zâmbi ironic. Şi mărturisesc că nu eşti prima persoană care îmi spune lucrurile astea.

— Royal?

— Într-adevăr, deşi, ca frate mai mic, îl pot ignora fără probleme. Dar pe tine nu pot să te ignor. La urma urmei, vei fi soţia mea.

Când se aplecă să o sărute, ea îşi aşeză o mână pe pieptul lui.

— Acum, ce mai e? întrebă el cu un oftat întristat.

— Am vorbit serios când am spus că nu eşti obligat să te căsătoreşti cu mine.

— Într-adevăr? Sir Dominic şi fratele tău nu ţi-ar da dreptate.

Dintr-odată nervoasă şi foarte conştientă de mădularul care se apăsa de posteriorul ei, victoria începu să se joace cu lavaliera de la gâtul lui.

— Da, în legătură cu asta… Cred că ar trebui să am şi eu un cuvânt de spus.

Mâna lui coborî în curbura taliei ei.

— Nu te-aş forţa niciodată să faci ceva ce nu vrei, Victoria. Dar alegerile tale sunt limitate. Eşti o femeie tânără care a fost găsită cu un domn în circumstanţe compromiţătoare.

— Ştiu, dar…

El se încruntă.

— Eşti împotriva căsătoriei în general? Dacă aşa stau lucrurile…

Ea îl bătu uşor pe piept.

— Nu, nu este asta, deşi îmi vor lipsi orele de predat şi să-mi petrec timpul alături de copii. Probabil e ciudat din partea mea să recunosc, dar îmi place munca mea.

— Nu trebuie să renunţi la asta, cel puţin nu în întregime. Două dintre satele de pe moşia Kinglas au nevoie de şcoli corespunzătoare. Asta e pe lista mea de priorităţi, şi aş fi fericit să-ţi predau ţie planurile astea.

— Ai face asta pentru mine? întrebă ea. Să-şi poată înfiinţa şcoala, la urma urmelor… Părea prea bine pentru a fi adevărat.

— Ai înţeles greşit, iubito. Tu ai face asta pentru mine.

— Asta e… foarte amabil din partea ta, comentă ea.

Să-l aibă pe Amprior şi munca pe care o iubea era mai mult decât ar fi putut cere vreodată.

— Nu sunt deloc amabil, Victoria, pentru că şi eu am de câştigat ceva din asta.

Ea simţi o strângere de inimă. Ăsta… exact ăsta… era miezul problemei.

— De ce te deranjează asta? întrebă el. Nu crezi că ne vom potrivi? Dacă asta e, trebuie să înţelegi că eu sunt de altă părere.

Victoria îşi aşeză cu grijă mâinile pe umerii lui.

— De ce crezi că ne potrivim?

Ar fi trebuit să-l întrebe direct ce avea să obţină, dar nu avusese curajul.

— Adică, în afară de faptul că eşti frumoasă şi

atrăgătoare şi că te voi duce, în sfârşit, în patul meu? murmură el, strecurându-şi mâna în sus şi aşezând-o posesiv pe gâtul ei.

— Da, în afară de asta, spuse ea sceptică.

Nu era nimic în neregulă la aspectul ei, dar nu era nicio frumuseţe extraordinară. El râse.

— Iubito, eşti o femeie tare greu de convins. Foarte bine. În ce alte moduri ne potrivim? În primul rând, îţi plac Kinglas şi Scoţia. Cel puţin, nu urăşti complet vechea grămadă de pietre.

— Bineînţeles că nu. Este un loc vechi şi splendid şi este casa ta. Cum să nu-mi placă?

— Excelent. Acum, în al doilea rând, te descurci foarte bine cu familia mea şi cu gospodăria. Toată lumea te adoră.

„Inclusiv tu?”

— Nu şi Angus, interveni ea.

— Nu fi aşa sigură. De fapt, cred că bătrânul e destul de înnebunit după tine.

Ea nu putu să nu zâmbească.

— Asta e o prostie.

— Pe onoarea mea de soldat. L-ai îmblânzit.

— Dacă spui tu… Acum, în privinţa ta? întrebă ea.

El îi zâmbi perplex.

— M-ai îmblânzit şi pe mine. Nu ştiam că am nevoie să fiu îmblânzit.

— Nu asta am vrut să spun. Mă întreb dacă eşti… şi tu înnebunit după mine. Doar un pic, oricum, adăugă ea cu stânjeneală.

Când el o privi neîncrezător, ea îşi dori să se deschidă podeaua şi să o înghită. Bineînţeles că nu o iubea. O dorea şi avea nevoie de ea, dar era ridicol să creadă că un om ca el ar putea să iubească vreodată o femeie ca ea.

— Ignoră-mă, spuse ea, zâmbind forţat. Glumeam.

Când încercă să alunece din poala lui, braţele lui o cuprinseră de talie.

— Nu pleci nicăieri, doamnă, spuse el cu asprime. Sincer să fiu, nu pot să cred că o femeie atât de inteligentă ca tine poate fi atât de ignorantă în această privinţă.

Ea se bosumflă.

— Nu trebuie să mă insulţi, domnule.

— Înnebunit după tine… doar un pic, repetă el. Dumnezeule, Victoria! Nu mă gândesc *decât la* tine zi şi noapte… mai ales noaptea. Ţi-ai da seama de asta dacă nu ai mai încerca să mă eviţi.

Victoria încetă să mai încerce să scape din poala lui.

— Eşti sigur? Vreau să fii sigur.

— Dacă sunt sigur? Lasă-mă doar puţin să-ţi arăt cât de sigur sunt.

Îi cuprinse gura într-un sărut care îi aprinse focul în vene. Când ea întredeschise buzele, el scoase un geamăt răguşit şi seducător care avu ecou în tot trupul ei.

Victoria îşi trecu mâinile în jurul gâtului său, afundându-şi degetele în părul lui mătăsos, care se ondula în jurul gulerului de la cămaşă. Apoi se răsuci şi se aşeză mai bine în îmbrăţişarea lui. El gemu, îşi înălţă şoldurile şi-şi împinse mădularul în posteriorul ei.

Victoria rămase şocată de cât de mult voia să-l simtă… pe de-a-ntregul. Nu mai simţise niciodată asta, dar o simţea acum, şi cu o pasiune nesăbuită care o făcuse să se mişte din nou în poala lui.

El o sărută până când pierdu complet noţiunea timpului – sărutări pline de dragoste care o făcură să-i tremure în braţe. Apoi se retrase încet, când tot ce-şi dorea era mai mult.

Victoria deschise ochii şi-i întâlni privirea.

— De ce te opreşti?

Zâmbetul lui părea mai degrabă o grimasă.

— Fătuco, dacă nu mă opresc, o să te trezeşti întinsă pe podea, cu picioarele în aer. Nu asta am planificat pentru tine în seara asta.

Ea se îmbujoră din cauza descrierii lui, în special pentru că suna atât de incitant.

— Nu… nu m-ar deranja.

— Doamne, nu mă ispiti, spuse el, mişcându-şi şoldurile. Nu vreau să te sperii, scumpa mea.

Rochia şi cămăşuţa îi ofereau o protecţie firavă, pe

măsură ce mădularul lui se freca de zona ei cea mai sensibilă. Ea era tentată să meargă mai departe, să potolească dorinţa care părea că i se aduna gata să-i cotropească tot corpul.

Victoria îl sărută apăsător, cu o atitudine provocatoare care îi fusese străină până atunci. Când Amprior răspunse strecurându-şi limba printre buzele ei, Victoria îl primi bucuroasă. Nu mai putea să se îndoiască de sentimentele pe care i le purta sau de intensitatea cu care se doreau unul pe celălalt. Amprior o dorea ca femeie – femeia *lui* –, nu ca pe un ajutor în casă aflat la îndemână.

Îi împărtăşise cele mai profunde dureri şi secrete. Îşi deschisese sufletul, devenise vulnerabil în faţa ei şi îi arătase cât de mult avea nevoie de ea. Să îl refuze acum ar fi însemnat că era laşă, că se prefăcea sensibilă, când de fapt era speriată.

Victoria obosise de atâtea temeri şi se săturase să nege ce dorea cu adevărat.

Se retrase şi-i cuprinse faţa între palme. Ochii lui albaştri luceau de pasiune şi o priveau arzători.

— Nu mi-e teamă, şopti ea. Şi eu vreau asta.

Ridică un colţ al gurii şi zâmbi languros.

— Nu te temi de nimic, nu-i aşa? Dar prima dată nu ar trebui să fie aşa. Vom avea nevoie de mai multă intimitate. Şi vom avea nevoie de întreaga noapte, deoarece vreau să dormim împreună.

Victoria oftă nerăbdătoare. Acum îi spunea? El îi mângâie şoldul.

— Nu-ţi face griji, fătuco! O să am grijă de tine.

— Sper că da, recunoscu ea, înainte să se poată gândi mai bine la ce se referea.

Făcu o grimasă când auzi chicotul său încântător.

— Foarte bine, doamnă. Spune-mi ce doreşti.

Nu prea ştia cum să explice, aşa că îi întoarse întrebarea.

— Ce vrei *tu?*

Una din sprâncenele lui întunecate se ridică în semn că accepta provocarea.

— Pentru început, aş vrea să văd mai mult din tine. Îşi trecu degetul peste marginea de sus a corsajului, lăsând o dâră de căldură pe pielea ei. Am petrecut foarte mult timp imaginându-mi cum arată sânii tăi.

— Asta e ridicol, spuse ea încercând să-şi reprime un zâmbet.

— Tu ai întrebat.

— Ajută-mă să mă ridic, îi ceru ea.

El o sprijini, şi ea se chinui să se ridice. Mişcarea era de-a dreptul încântătoare, deoarece îi aduse organul mult mai aproape de zona ei intimă. Când o tachină, ea nu avu încotro şi se mişcă şi mai mult, icnind la senzaţia de tresărire pe care o simţi între coapse.

— Nu vom ajunge prea departe dacă vei continua astfel, o avertiză Amprior cu voce tare.

— Dar eu nu fac nimic, se apără ea.

Când el îşi miji ochii şi imită un mârâit, ea nu putu să-şi reţină un chicot. Nu îşi imaginase niciodată că relaţiile puteau fi atât de amuzante, dar să îl tachineze era amuzant şi interesant în acelaşi timp.

Victoria se întinse să-şi descheie partea de sus a rochiei, apoi îşi scoase mânecile scurte de pe braţe şi lăsă corsajul să i se lărgească pe talie. Reacţia lui o încurajă să continue, aşa că trase de cele două şnururi ale cămăşii, gest care îi făcu piesa de îmbrăcăminte să-i cadă în jurul taliei.

Acum era îmbrăcată numai în lenjerie, o lenjerie foarte simplă care se închidea în faţă. În mod evident, nu era o îmbrăcăminte croită pentru a fi seducătoare.

El îşi aşeză mâna caldă pe pieptul ei, chiar deasupra lenjeriei.

— Doamne, murmură el, eşti atât de frumoasă.

Când îşi strecură mâna înăuntrul materialului şi-i atinse sfârcul cu vârful degetului, Victoria trebui să-şi muşte buza ca să nu geamă. El o mângâie până când sfârcul îi deveni rigid de plăcere.

— Vrei să-mi scot lenjeria? rosti ea fără suflare, dorindu-şi mai mult.

În ochii lui se aprinse o combinaţie de dorinţă şi amuzament.

— Cum de săptămâni întregi tot încerc să mă uit discret în decolteul tău, aş spune că răspunsul este da.

Ea râse nervos şi începu să desfacă şnurul. El miji ochii în timp ce o urmărea.

Victoria avu nevoie de mai mult timp decât era necesar, din cauză că se simţea, dintr-odată, agitată. Nimeni nu ar putea să spună despre ea că era voluptuoasă – era mai degrabă slăbănoagă. Pentru că bărbaţilor păreau să le placă doamnele cu forme mai generoase, se întrebă dacă el avea s-o găsească mai puţin frumoasă.

Nerăbdător, Amprior îi îndepărtă mâinile şi îi trase lenjeria în jos. Sânii ei se revărsară dincolo de marginea materialului, moi şi palizi în lumina pâlpâitoare a focului.

— La naiba, Victoria, murmură el. Eşti o zeiţă.

Îşi curbă palma în jurul sânului ei, masându-l uşor şi jucându-se cu sfârcul. Sub buricele degetelor sale se năşteau senzaţii electrizante.

— Acum, eşti chiar prostuţ, reuşi ea să comenteze fără suflare.

Privirea lui Amprior se ridică şi îi întâlni ochii, apoi el se apropie şi îi linse marginea buzelor. Când o muşcă uşor de buza inferioară, ea gemu şi îl apucă de umeri. Când o mângâie din nou, Victoria simţi un val de căldură şi de umezeală între coapse.

— Uită-te la sfârcurile tale, murmură el. Întărite, roz şi perfecte pentru gura mea.

Când îi strânse cu grijă unul între degete, ea chicoti. O rezemă de braţul lui, apoi îşi coborî capul şi îi supse sfârcul între buze.

Victoria se topi în îmbrăţişarea lui puternică. Gura lui fermă o făcea să simtă o plăcere atât de profundă, că se cutremură. Îşi petrecu o mână în jurul gâtului său, ţinându-l aproape de sânul ei şi încurajându-l în tăcere să continue.

Amprior îi provoca plăcere cu o pasiune neobosită, mergând de la un sân la altul, acordând la fel de multă atenţie sfârcurilor ei sensibile. Ea se agăţă de el şi închise

pleoapele, iar corpul i se cufundă într-o mare întunecată şi liniştită. Când o muşcă uşor de unul din sfârcuri, nu îşi putu reţine un strigăt moale. Pântecul i se încordă, şi simţi un val de spasme.

Când se retrase, ea deschise ochii şi încercă să se concentreze prin ceaţa de plăcere care îi bloca raţiunea.

Privirea lui o devora, intensă şi strălucitoare ca diamantele, iar zâmbetul îi lumina chipul cu o satisfacţie aprigă. Nu arătase niciodată mai mult ca un scoţian sălbatic.

— Fătuco, n-am dorit nimic aşa cum te doresc pe tine, spuse el, şi accentul îi îmbogăţi vorbele cu o notă delicioasă şi profundă. De asta poţi fi sigură.

Ei îi venea greu să creadă, dar oricum era un sentiment minunat.

El îşi trecu o mână peste trupul ei, întârziind peste sâni, apoi pe abdomen şi în cele din urmă odihnindu-se pe coapsa ei.

Coapsa ei goală.

Victoria se uită în jos şi clipi surprinsă. Fusese atât de distrasă de atenţiile lui senzuale, că nu observase cum îi ridicase fustele peste genunchi. Ciorapii şi jartierele erau la vedere, la fel şi pielea de deasupra lor.

Când îi apucă fustele mototolite şi i le ridică mai sus, Victoria icni şocată. Lăsase totul vederii, inclusiv peticul de păr mătăsos dintre coapsele ei, care îi acoperea parţial cele mai intime părţi.

Tresări când el îşi trecu degetele prin buclele ei.

— Uşurel, fătuco, murmură el. Vreau doar să mă joc cu tine şi să te fac să te simţi bine. O mângâie de parcă ar fi fost o pisică şi îi aruncă un zâmbet îndrăzneţ. Mă întrebam dacă eşti la fel de blondă şi acolo.

Faţa ei luă foc – la fel şi restul trupului.

El se aplecă şi-i acoperi buzele cu un sărut arzător, care o lăsă fără respiraţie şi dorindu-şi mai mult, mult mai mult.

Când îşi înălţă capul, amuzamentul din ochii lui dispăruse. Privirea lui era din nou pătrunzătoare, iar

trăsăturile lui frumoase erau întunecare de linii dure, aproape sălbatice. Îşi apăsă degetele prin buclele ei, alunecând în jos. Victoria aproape se ridică din poala lui.

— Eşti atât de umedă, murmură el în timp ce o mângâia. Ce n-aş da să te gust.

Ea se agăţă de braţul lui.

— Poftim?

— Îţi voi arăta data viitoare. Relaxează-te, iubito! Bucură-te de tot!

Când îşi coborî degetele şi mai jos între coapsele ei, Victoria gemu. Muşchii parcă i se lichefiară când el îi atinse sexul.

Era imposibil să se relaxeze. Da, se simţea topită sub atingerea lui, îi tremura în braţe. Dar, pe măsură ce valul de excitaţie creştea, Victoria devenea şi mai neliniştită.

Îşi cunoştea trupul şi ştia că avea să ajungă la punctul culminant. Dar niciodată nu mai fusese o senzaţie atât de intensă. Atingerea mâinilor lui pe trupul ei, cu degetele sale mari şi ferme, dar tandre în acelaşi timp, cunoscătoare… era o senzaţie pe care nu o mai experimentase niciodată. Fiecare mângâiere părea să verse valuri de căldură şi de magie prin venele ei.

Când o pătrunse cu un deget, Victoria se arcui înainte. Senzaţiile ti străpungeau pielea şi o trimiteau dincolo de marginea extazului.

— Nicholas, icni ea, închizându-şi strâns ochii şi afundându-şi degetele în vesta lui.

— Da, iubire, scrâşni el printre dinţi. Mai e un pic.

Când mâna lui alunecă pe partea interioară a coapsei sale, Victoria deschise ochii. El îi desfăcu încet picioarele. Victoria respiră sacadat când se privi stând crăcănată în poala lui. Era aproape goală, şi trupul îi vibra de pasiune.

Ar fi trebuit să-i fie ruşine de comportamentul ei, de faptul că se abandonase pasiunii în braţele unui bărbat care încă nu era soţul ei. Şi totuşi, nu se simţea ruşinată. Vulnerabilă, da, şi chiar puţin speriată de atacul unor emoţii atât de zguduitoare. Dar… nu se simţise niciodată mai sigură sau mai iubită decât în braţele puternice ale lui

Amprior.

Îşi ridică o mână la chipul lui, cuprinzându-i obrazul şi privindu-l direct în ochi. Apoi el o privi din nou, concentrându-se pe coapsele ei depărtate. Îşi împinse încet două degete înăuntrul ei. Când Victoria începu să geamă, se aplecă şi-i acoperi buzele cu un sărut, înghiţind sunetul. Ea se cutremură în braţele lui în timp ce valul de plăcere îi invadă corpul. Când ajunse la punctul culminant, gemu în gura lui şi se ghemui la pieptul lui puternic.

El îi cuprinse sexul şi o mângâie încet, în timp ce fiorul pasiunii dispărea. Victoria trase aer în piept, încercând să-şi încetinească bătăile inimii. Când plămânii – şi creierul ei – începură să funcţioneze din nou, deschise ochii şi se uită visătoare la el.

În ochii lui Amprior strălucea o foame nesatisfăcută.

— Am încredere că asta răspunde la întrebarea dacă ne vom potrivi, domnişoară Knight. Şi că va risipi pentru totdeauna orice obiecţii ai avea legate de căsătoria noastră. În ceea ce mă priveşte, nu ne opreşte nimic să ne căsătorim. Absolut nimic.

Dar totuşi exista, bineînţeles, un obstacol foarte mare şi tulburător pentru viitoarea lor fericire.

Iar numele lui era Thomas Fletcher.

Capitolul 20

Când Nick o ajută pe Victoria să urce pe treapta trăsurii, ea îi zâmbi timidă. După acea noapte intensă şi senzuală din biroul lui, crezuse că totul se rezolvase între ei şi că, la scurt timp, avea să urmeze căsătoria.

Dar Victoria îi răspunsese ţâşnind din poala lui şi bâlbâind o scuză. După ce se chinuise să-şi aranjeze îmbrăcămintea – trebuise să o ajute el aproape că fugise din birou. El pusese reacţia ei pe seama faptului să era virgină şi speriată, dar acum începea să creadă că exista o altă problemă care o reţinea. Şi avea de gând să rezolve

misterul – în seara asta, dacă era posibil.

Între timp, făcuse eforturi pentru a-şi exprima angajamentul faţă de ea, atât în privat, cât şi în public. O scosese la câteva plimbări prin oraş şi până la castelul Mugdock, pentru a se bucura de priveliştea splendidă. Kade era, de obicei, escorta lor. Flăcăul muncea prea mult şi avea nevoie de o pauză de la studiile sale, iar Victoria se simţea în mod clar mai fericită să nu fie singuri. Când era mai liniştită, era mai receptivă la eforturile lui Nick de a o curta.

Cu toate acestea, el era nerăbdător să rezolve problema dintre ei şi era hotărât să facă orice pentru a-şi atinge scopurile.

După ce îl ajută şi pe Royal să urce, Nick se aşeză lângă Victoria. Îi aranjă cu grijă pătura în jurul picioarelor, iar ea scutură uşor din cap.

— Mulţumesc, domnule. Sunt destul de capabilă să fac asta şi singură.

— Îmi place foarte mult să am grijă de tine, spuse el, oferindu-i un zâmbet cald.

— Evident, comentă Royal.

— Ţi-a plăcut balul din seara asta, Royal? întrebă Victoria.

— Familia Gilbride ştie cum să organizeze o petrecere, atâta am de spus.

Alec şi Edie fuseseră amfitrionii balului din ajunul Anului Nou, la conacul lor de lângă Glasgow. Petrecerea adunase aproape jumătate dintre cetăţenii care locuiau în Glasgow. Fusese un bal reuşit, iar asta era puţin spus.

Victoria căscă discret în spatele mâinii înmănuşate.

— Nu sunt surprinsă că gemenii au decis să rămână. Păreau să se distreze.

— Cred că vor rămâne acolo până după răsăritul soarelui, spuse Nick.

Ezitase să-i lase pe cont propriu până când Alec îi promisese că avea să-i supravegheze. Din fericire, în mare se comportaseră civilizat. Graeme părea foarte îndrăgostit de domnişoara MacBride, fiica vicarului. Era o alegere

surprinzătoare pentru fratele său rebel, deşi Nick nu putu să nu observe că fata nu era tocmai un exemplu de comportament modest. Fata îl trăsese pe Graeme pe ringul de dans pentru un al doilea vals. Pentru că gestul ei iscase câteva discuţii şuşotite, era timpul să-i dea fratelui său un avertisment. Nick nu avea nevoie de un scandal, mai ales în timp ce o curta pe Victoria.

— Poate că ar fi trebuit să-i luăm pe gemeni acasă cu noi, în loc să-i lăsăm în seama lui Edie şi a lui Alec, rosti Victoria pe un ton îngrijorat.

— Mulţi dintre oaspeţi vor rămâne până în zori, spuse Nick. Este o tradiţie. Fără îndoială, familia Gilbride va asigura micul dejun pentru toată lumea.

— Victoria, în caz că nu ai observat, noi am fost printre primii care au plecat, comentă Royal. Dintr-un anumit motiv, Nick părea dornic să iasă de acolo.

— Nu te-am auzit ridicând vreo obiecţie la plecarea noastră, replică Nick.

— Mie nu îmi plac prea mult petrecerile. Royal îi aruncă lui Nick un zâmbet zeflemitor. Dar e păcat că ai simţit nevoia să o tragi pe Victoria de acolo, înainte de miezul nopţii. Nu ai lăsat-o pe sărmana fată să se distreze.

— Ai uitat că am venit mai devreme să luăm masa cu familia Gilbride? Nu poţi spune că am dat bir cu fugiţii, imbecilule! Nick îi aruncă Victoriei o privire spăşită. Dar îmi pare rău dacă simţi că te-am târât după noi. Am crezut că vrei să-ţi petreci o parte din seară cu Kade şi Braden. Ne aşteaptă.

Asta era adevărat, dar şi o scuză convenabilă în acelaşi timp.

— Am fost destul de mulţumită să plec, milord. Aş prefera să trec în Noul An alături de familia ta, nu într-o cameră plină de străini. Nu sunt obişnuită să particip la baluri şi serate, după cum ştii. Guvernantele sunt rareori invitate la astfel de evenimente.

Nick se prefăcu şocat.

— Vrei să spui că nu ţi-e dor să fii călcată pe picioare de mulţime în drum spre sala în care se serveşte cina sau

să te fereşti de tinerii uşor ameţiţi de băutură?

— Nimeni nu ar îndrăzni să fie atât de impertinent când tu te uiţi urât la fiecare bărbat sub şaizeci de ani care îndrăzneşte măcar să privească în direcţia ei, spuse Royal.

— Nu fi ridicol! Victoria a dansat cu mai mulţi domni în seara asta, după cum bine ştii.

Nick ştia exact numărul, pentru că numărase fiecare tâmpit care venise să-i miroasă fustele.

— Şi arătai de parcă ai fi vrut să-l omori pe fiecare dintre ei.

— Se pare că şi tu te-ai distrat, Royal, interveni Victoria. Ai petrecut destul de mult timp conversând cu Lady Ainsley.

— Am fost aşezat alături de ea la cină, aşa că nu puteam să o ignor pe sărmana fată. Deşi aş fi vrut, adăugă el, studiind o cusătură de pe mănuşile sale. Dar nu puteam fi nepoliticos.

Nick pufni.

— Asta nu te-a oprit niciodată.

De fapt, se îngrijorase când văzuse că Edie îi aşezase alături pe Royal şi pe Ainsley. Îşi petrecuse primul fel de mâncare aruncând priviri ameninţătoare spre fratele lui, pe jumătate aşteptându-se să sară de pe scaun pentru a preveni o altercaţie verbală. Cu toate acestea, Royal şi frumuseţea snoabă de lângă el reuşiseră să treacă de momentul cinei fără incidente.

— Poate am crezut că ar fi mai amuzant să nu provoc o scenă, replică Royal pe un ton acru.

— Sunt sigur că gazdele noastre sunt recunoscătoare pentru răbdarea de care ai dat dovadă, spuse Victoria cu un zâmbet încurajator. Ai stat alături de ea şi în timpul dansului, şi părea că aveaţi o conversaţie plăcută.

În timp ce Nick ratase acea conversaţie, era clar că Victoria îi supraveghease îndeaproape pe toţi fraţii lui. De fapt, devenise un fel de mamă protectoare când venea vorba despre băieţi, inclusiv despre Royal.

Royal se uită urât la ea.

— Nu am nevoie şi mă spionezi, Victoria. Sunt bărbat

în toată firea.

— Chiar dacă nu te comporţi întotdeauna ca unul, spuse Nick.

Fratele său roşi.

— Doar îi explicam dansul cu sabia lui Am… lui Lady Ainsley. M-am gândit că ar vrea să ştie ce înseamnă paşii, atâta tot.

Poate că îl deranja pe Royal faptul că nu mai putea lua parte la dansuri. Înainte să fie rănit, nimeni din familie – de fapt, din întregul ţinut – nu dansa cu sabia mai bine şi cu la fel de multă eleganţă ca fratele lui.

La naiba!”

Poate că nu fusese o idee atât de bună să-şi care fratele după el la astfel de baluri. Cu siguranţă îi aminteau de tot ce pierduse în război.

Victoria încuviinţă din cap.

— A fost foarte amabil din partea ta. Şi mie mi-a plăcut. Cât de inteligent din partea lui Edie să angajeze actori care să distreze invitaţii cu dansuri tradiţionale vechi.

Tot restul drumului spre casă continuă să comenteze pozitiv şi jovial despre petrecere. Dar Royal de abia dacă mai scosese un cuvânt, iar, când ajunseră la casa Kendrick, Nick se simţea mai mult decât dornic să iasă din trăsura aia afurisită. După suspinul uşor al Victoriei, se părea că şi ea stătuse destul cu Royal pentru o noapte.

Când lacheii deschiseră uşa trăsurii, Royal ţâşni afară pe cât de repede îi permitea piciorul lui rănit.

— Îmi pare rău, fătuco, spuse Nick. Nu ar trebui să te trateze aşa.

— Nu, l-am stânjenit. Mă întreb…

El îi prinse bărbia şi depuse rapid un sărut pe buzele ei.

— Nu te mai întreba şi nu-ţi mai face griji în legătură cu fraţii mei pentru restul serii. Eşti în pauză, domnişoară Knight.

Ea îi zâmbi.

— După cum doriţi, milord.

— Apropo, începu el în timp ce o ajută să coboare, ţi-

am spus cât de frumos arăţi? Am fost tentat să te scot la o plimbare prin locuri retrase şi să-mi fac de cap cu tine.

— Şşştt, îl mustră ea. Te va auzi lacheul.

El rânji, apoi ieşi ajutând-o şi pe ea să coboare. Royal se rezema de balustrada din faţa casei, cu o expresie îngrozitoare pe chip. Era întruchiparea unui erou romantic – gând care, fără îndoială, l-ar fi dezgustat pe sărmanul tânăr.

— Arată ca un poet, murmură Victoria, parcă citindu-l gândurile lui Nick. Nu-i de mirare că Lady Ainsley este atât de fermecată de el.

Nick îi aruncă o privire uluită.

— Este?

— Fără îndoială.

Dacă ar fi fost adevărat, era o evoluţie bine-venită ca Royal să capteze interesul unei astfel de tinere bogate…

— La naiba cu voi doi, spuse Royal. E aproape timpul. Ar fi mai bine să vă mişcaţi, altfel o să-l pierdem.

— Ce să pierdem? întrebă Victoria.

Nick scoase ceasul de buzunar. Mai era doar un minut până la miezul nopţii.

— Primul pas în noul an, spuse el, însoţind-o pe treptele largi de piatră spre uşa din faţă.

— Am auzit de asta, zise ea. Este o veche tradiţie scoţiană.

— Tradiţia spune că prima persoană care intră în casă aduce noroc pentru tot restul anului… dacă sunt îndeplinite condiţiile corespunzătoare.

— Condiţii corespunzătoare? întrebă ea.

— Să fie un bărbat brunet, spuse Royal. Când e acasă, Nick face asta de obicei.

— Şi o voi face de acum înainte, rosti Nick. Ai cărbunele?

Royal ridică o bucată mică de cărbune.

— Cerule! exclamă Victoria, râzând.

— O altă tradiţie, spuse Royal. Angus ne-ar ucide dacă n-am purta o bucată de cărbune.

Când clopotele începură să bată de miezul nopţii

peste tot în oraş, Nick scoase din buzunar o pungă cu obiecte de aur, pe care o ascunsese în haina lui înainte să plece de acasă. Apoi bătu la uşă. Aceasta se deschise, dezvăluind toată familia şi majoritatea servitorilor, aliniaţi şi aşteptându-i să sosească.

Păşi peste prag.

— Un An Nou fericit şi urări de bine pentru voi şi familiile voastre.

Ca reprezentant al casei, Angus se apropie primul.

— Un An Nou fericit, băiete, spuse el hodorogit, strângându-l într-o îmbrăţişare scurtă.

— An Nou fericit, bunicule. Nick îi dădu punga. Asigură-te că toţi servitorii primesc câte una.

Angus încuviinţă din cap.

— Şi un An Nou bun pentru amândoi, spuse el către Victoria şi Royal.

Luă un pahar de whisky de la unul dintre lachei şi i-l dădu lui Nick. Un alt lacheu împărţi pahare mici tuturor celor care se strânseseră în holul casei.

Nick ridică paharul.

— Noroc şi un An Nou fericit!

Ovaţionară toţi şi îi întoarseră urarea. După ce se goliră paharele, începură toţi să se îmbrăţişeze şi să se bată pe spate. Când Kade încercă să fure un pahar în plus de la un lacheu, Nick i-l smulse din mână.

— A fost suficient pentru tine, băiete, spuse el cu ironie.

— Strici cheful! protestă Kade, apoi îşi aruncă braţele în jurul taliei lui Nick şi îl îmbrăţişă ferm. Un An Nou fericit, Nick! Sunt atât de bucuros că suntem cu toţii împreună.

— Cu excepţia gemenilor, comentă Braden, care se apropie şi el să-l îmbrăţişeze pe Nick. Presupun că aveau lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi să flirteze cu nişte fete drăguţe şi să se distreze? replică Victoria cu un zâmbet. Activităţi cu adevărat şocante pentru nişte tineri.

Braden îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu că mă consideri plictisitor, dar eu chiar prefer

să fiu cu familia mea.

— Cred că eşti minunat, i-o întoarse Victoria, strângându-l într-o îmbrăţişare. Dar mai cred şi că munceşti prea mult.

De la sosirea în Glasgow, îşi pusese în cap să-l facă pe băiat să mai ia o pauză de la studii. Dar Braden era hotărât să fie admis la şcoala medicală cât mai curând posibil. Era cea mai disciplinată şi mai serioasă persoană pe care o cunoscuse Nick vreodată.

— Cineva din casa asta trebuie să-şi câştige traiul, rosti Royal. Dumnezeu ştie că noi, restul, lâncezim pe ici, pe colo.

— Vorbeşte pentru tine, spuse Kade şi-l împunse în braţ. Eu muncesc foarte mult, la fel ca domnişoara Knight.

— Adevărat, spuse Royal, ciufulind părul fratelui său mai mic.

Nick observă zâmbetul amar al fratelui său. Royal încă nu ştia ce să facă cu viaţa lui.

— Ce ziceţi, să mai servim un pahar în salon? întrebă Angus.

— Da, vă rog, se grăbi Kade. Vreau să aud totul despre petrecere.

Nick se încruntă.

— Se face târziu, şi cred că eşti obosit.

Când Kade începu să protesteze, Victoria interveni subtil:

— Cred că putem face o excepţie. La urma urmei, e Anul Nou.

— Iată!

Kade scoase limba la Nick.

Toţi râseră, şi familia îl urmă pe Angus în salon. Nick o reţinu pe Victoria mai în spate.

— Eşti sigură că băiatul nu se oboseşte? Pare cam agitat.

— Nu arată aşa, spuse ferm. Doctorul a zis ieri că este mulţumit de progresul lui Kade. Nu te mai îngrijora. Sunt sigură că nu e bine pentru tine.

— Te temi pentru sănătatea mea, doamnă

guvernantă? Dacă mă îmbolnăvesc şi cad la pat, trebuie să mi te alături acolo. Ca să ai grijă personal de nevoile mele, desigur.

— Domnule, nu-mi pot imagina despre ce vorbeşti.

— Fătuco, ştii exact despre ce vorbesc, murmură el, apropiindu-se de ea.

Mirosea delicios, a mentă şi a ceai cu gheaţă. Buzele ei tresăriră.

— Eşti incorigibil, spuse ea înainte să îl ocolească.

Nick o urmă, fără să se sinchisească să-şi mai ascundă zâmbetul. Kade, aşezat pe canapea lângă şemineu, flutură o mână înspre ei când intrară.

— Domnişoară Knight, vino să stai lângă mine!

Când se duse lângă el, Nick îşi sprijini umărul de marginea policioarei de deasupra căminului şi acceptă un alt pahar din mâna lui Angus.

— Deci, v-aţi distrat pe cinste ţopăind ca nişte căprioare, nu-i aşa? întrebă Angus.

— Da, recunoscu Victoria. A fost o petrecere minunată, şi nu toată lumea era de sorginte nobilă. În primul rând, am fost şi eu acolo.

— Da, dar tu ai un aer autoritar, spuse Angus. Chiar dacă eşti o guvernantă.

Victoria îşi dădu ochii peste cap.

Numai Nick ştia că ea era fiica naturală a prinţului regent, pentru că îl făcuse să jure că nu avea să divulge secretul. Pentru familia lui, Victoria era doar o guvernantă, şi totuşi era clar că o respectau, inclusiv bătrânul, care cel mai probabil ar fi văzut sângele ei albastru drept o trăsătură negativă. Iar fraţii lui Nick probabil ar fi crezut că era o glumă.

— Ea nu e deloc autoritară, bunicule, spuse Kade, sărind în apărarea ei. Şi pun pariu că domnişoara Knight a fost cea mai frumoasă doamnă de acolo. Nu-i aşa, Nick?

Nick zâmbi spre ea.

— Fără îndoială.

Ea se strâmbă.

— Au existat fete mult mai frumoase. Ştiu, pentru că

le-am văzut urmărindu-i pe gemeni. Graeme şi Grant arată foarte chipeşi în hainele lor tradiţionale.

— Şi tu, Nick, spuse Braden. Nu-mi amintesc când te-am văzut ultima dată îmbrăcat în costumul Gărzilor Negre.

De vreme ce Royal şi gemenii purtau culorile familiei, Nick se hotărâse să-şi onoreze atât vechiul regiment, cât şi gazda, purtând uniforma.

— Mi s-a părut potrivită, având în vedere că şi Alec era membru al gărzii.

— Dar tu, Royal? Ai întâlnit fete frumoase? întrebă Kade.

— Nu, spuse Royal, holbându-se la paharul lui.

Braden îl privi pe fratele său.

— Ai stat într-un colţ toată noaptea şi i-ai ignorat pe toţi, ca de obicei?

— Bineînţeles că nu, interveni Victoria, când Royal începu să se înfurie. A vorbit cu mulţi oameni, inclusiv cu un oaspete care îi vizitează pe Edie şi pe Alec. Acea persoană se simţea puţin singură, şi a fost foarte frumos din partea lui Royal că a petrecut timpul în compania ei.

— Probabil vreo fată bătrână cu care nu mai voia să vorbească nimeni, comentă Angus.

— Exact, răspunse Royal pe un ton sec.

— Povestiţi-ne ce s-a mai întâmplat. Kade îşi ridică picioarele şi se rezemă de umărul Victoriei. Ce au servit la cină? A fost vreun moment de divertisment?

— Per total, a fost splendid, după cum vă puteţi imagina, răspunse Victoria.

Luă pătura de lână de pe braţul fotoliului şi o aşeză în jurul picioarelor lui Kade. De ani în şir, băiatul tânjise după afecţiunea unei mame, şi acum o găsise în sfârşit în firea caldă şi sensibilă a Victoriei. De fapt, Nick credea că prezenţa ei repara în tăcere golurile pe care timpul şi tragedia le făcuseră în viaţa lor.

Ajunsese în punctul în care îi era greu să-şi imagineze viaţa fără ea.

În cele din urmă, conversaţia se mută spre următoarele câteva luni şi spre revenirea iminentă a

familiei la castelul Kinglas. În momentul în care pendula înaltă din hol bătu ora unu, Kade deja aţipise pe umărul Victoriei.

— Oh, băiatul a adormit, spuse Angus cu o versiune ridicol de sonoră a unei şoapte.

— Doar îmi odihnesc ochii, spuse Kade adormit.

Victoria îl împinse pe băiat.

— E târziu şi a venit vremea să mergem toţi la culcare.

— Într-adevăr, spuse Nick.

Când ea îşi ridică privirea, el îi făcu cu ochiul. Ea se înroşi şi îşi întoarse privirea ca să-l ajute pe Kade să se ridice.

— Vino, tinere!

— Are cineva chef de încă un păhărel? întrebă Angus cu speranţă în glas.

— Nu, răspunse Victoria cu fermitate.

Ca o mamă-cloşcă ce era, îi goni pe toţi afară în hol, ignorând protestul lui Angus. Rătăciră în sus pe scări câte unul sau doi, cu Braden îndrumându-l pe Kade, care protesta, către dormitorul său.

— Îţi mulţumesc pentru o seară plăcută, Lord Amprior, spuse Victoria şi se opri în faţa uşii lui Nick, în drum spre camera ei. Şi un An Nou fericit!

— Cum, nu primesc un sărut de Anul Nou?

Ea aruncă o privire rapidă pe hol. Royal şi Angus încă erau în capul scărilor, vorbind.

— În aceste circumstanţe, cred că nu, spuse ea cu regret.

— Ah, atunci poate mai târziu, o încurajă el, mişcând din sprâncene.

Ea îi zâmbi amuzată.

— După cum am spus mai devreme, eşti incorigibil.

— Sper că da.

— Noapte bună. Pomi în jos pe hol, trena scurtă a rochiei sale răsucindu-se în spatele ei ca un evantai de mătase. În mod convenabil pentru planurile sale, camera ei se afla în partea din spate a casei şi la o distanţă

considerabilă de celelalte dormitoare.

Nick îl concedie pe lacheul care îi servea drept majordom în oraş şi începu să se dezbrace cu veselie. Se gândi să-şi pună cămaşa de noapte, dar, amintindu-şi ce se spunea în Scoţia despre bărbaţii în rochie, se hotărî să rămână în kilt.

După ce aşteptă câteva minute, se duse la uşă şi trase cu urechea. Casa era cufundată în tăcere, aşa că luă o cutiuţă pe care o avea pregătită şi o îndesă în partea din spate a centurii, apoi porni pe holul întunecat înspre partea din spate a casei. Lumina sclipea pe sub uşa camerei Victoriei, semn că ea încă nu se băgase în pat.

Bătu uşor în uşa de stejar. După câteva clipe, auzi un foşnet uşor, şi uşa se deschise. Victoria clipi spre el, evident surprinsă.

— Domnule Amprior, Dumnezeule! exclamă ea pe nerăsuflate.

El îşi lăsă privirea să coboare şi simţi cum dorinţa începe să-i zvâcnească prin vene. Părul ei desfăcut cădea ca o cascadă argintie peste umeri. Din fericire, era încă îmbrăcată în rochia ei albastră strălucitoare, o rochie minunată din mătase şi dantelă pe care visase să i-o dea jos din clipa în care o văzuse.

Se rezemă cu o mână de tocul uşii şi-i zâmbi.

— Bună, fătuco. Am venit să iau sărutul de Anul Nou pe care mi l-ai promis.

Capitolul 21

Victoria clipi buimacă, uimită de priveliştea pe care i-o oferea pieptul lui musculos şi dezgolit, aflat la nici zece centimetri de nasul ei. Abia dacă mai putea gândi.

Apoi făcu greşeala să-şi coboare privirea. Purta doar un kilt, şi acesta nu făcea decât să-i sublinieze picioarele lungi, şoldurile înguste şi abdomenul plat, de unde o dâră de păr negru cobora şi dispărea sub talie, spre…

„Încetează!”

Pentru că se sprijinea cu un braţ de tocul uşii, umerii păreau să umple aproape întregul spaţiu. Victoria era deja obişnuită să locuiască într-o casă plină de bărbaţi înalţi şi cu umeri laţi, dar contele era complet diferit. El avea mereu o alură care emana putere şi demnitate, dar în acest moment arăta aproape sălbatic, precum un războinic celt imperios, care coborâse de pe dealuri pentru a jefui.

Faptul că nu arăta prea civilizat era mult mai incitant decât ar fi vrut ea să recunoască.

— Ăăă, ce?

Apoi se strâmbă la răspunsul ei prostesc. În loc să se holbeze la el ca o fetişcană prostuţă, ar fi trebuit să-i trântească uşa în faţă.

Un zâmbet ştrengăresc îi ridică lui Nick colţurile gurii. Îşi puse mâinile pe talia ei şi o împinse înapoi în cameră, apoi închise uşa cu călcâiul.

— Sărutul de Anul Nou, îţi aminteşti? repetă el. Trebuia să-mi dai unul.

Ea făcu un efort considerabil pentru a nu se mai comporta ca o fetişcană îndrăgostită.

— Nu cred că am promis vreodată să fac aşa ceva, milord.

El afişă o încruntare gânditoare în timp ce mâinile urcară şi se opriră sub sânii ei.

— Eşti sigură?

— Foarte.

Ochii lui mocneau precum argintul topit.

— Cred că oricum ar trebui să-mi dai unul. Este o tradiţie… pentru noroc.

Victoria simţi cum voinţa i se dărâma precum zidul vechi din fundul grădinii castelului.

— Ei bine, presupun că dacă este o tradiţie…

În plus, nu-i strica deloc un strop de noroc.

El începu să-şi coboare capul, iar ea îşi odihni palmele pe pieptul lui şi se ridică fără să-şi dea seama pe vârfurile picioarelor pentru a-i veni în întâmpinare. Mâinile lui mari îi alunecară în jos până la şolduri, trăgând-o uşor la adăpostul

trupului său. Se lipiră unul de celălalt, şi ea gemu când îi simţi mădularul împingând-o în abdomen.

Uimirea ei dispăru când el o sărută cu o pasiune care o lăsă fără putere. Când se lipi şi mai tare de el, Nick îi strânse fesele, mototolind materialul rochiei.

Sărutul lui era ca o furtună care cobora din înălţimile de deasupra castelului Kinglas. Victoria se prinse cu disperare de umerii lui, în timp ce el o săruta cu o pasiune pe care nu o mai experimentase niciodată – nici măcar în timpul interludiului senzual care avusese loc în biroul lui, când o adusese pe culmile plăcerii în braţele sale.

Când Nicholas îi muşcă uşor buza inferioară, ea gemu şi întredeschise buzele. Sărutul se transformă într-un fel de împreunare fierbinte şi umedă, în care el o seducea şi o domina cu mişcările sale cunoscătoare. Era clar că fusese foarte reţinut când o sărutase înainte. Prima dată, când fusese beat, se comportase cu blândeţe, protejând-o, în ciuda pasiunii care mocnea în inima lui. Acum, sărutările sale spuneau clar *„eşti a mea”.* Acesta era contele din Ţinuturile înalte şi revendica fără reţinere ceea ce îi aparţinea.

Şi, Dumnezeu să o ajute, Victoria voia să fie revendicată. Pentru prima dată, voia să aparţină cuiva, să fie mai presus de toţi ceilalţi, trup şi suflet.

Şi ea voia să îl revendice pe el.

Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, apăsându-se pe pieptul lui şi gemând în gura lui. Drept răspuns, el mârâi ca un lup. Tot ce se afla înăuntrul ei păru a înflori la auzul acestui sunet delicios, şi se frecă de el, încercând să aline pasiunea dureroasă din pieptul ei.

Şi să aline dorinţa pe care o simţea pulsând între picioarele ei. Fără să se gândească, se aruncă asupra lui, lipind cea mai intimă parte a ei de mădularul lui incredibil de excitat.

Când Nicholas rămase nemişcat, Victoria deschise ochii şi îi întâlni privirea. Avea pupilele dilatate, de parcă ar fi fost drogat, şi obrajii îi erau îmbujoraţi.

Se uitară unul la altul, amândoi străduindu-se să

respire.

— Ce… ce s-a întâmplat? se bâlbâi ea.

Când el nu-i răspunse, înţelese ce se petrecuse, şi asta avu efectul unei găleţi cu apă rece ca gheaţa. Una era să răspunzi la săruturile presupusului tău logodnic cu plăcere şi entuziasm, şi alta era să-ţi pierzi complet controlul şi să te arunci asupra lui ca o femeie uşoară.

„La fel ca mama”.

— Îmi pare rău, milord, începu ea, încercând să se elibereze. Nu-mi pot imagina ce gândeşti despre mine.

Deşi şi el se comportase la fel de libertin, o femeie respectabilă nu trebuia să renunţe la principii. Nici măcar dacă era îndrăgostită nebuneşte de bărbatul care încerca să o seducă. Ar fi trebuit să-i dea un sărut pe obraz şi să-l trimită la culcare.

Uimitorii ochi albaştri ai contelui o priveau cu înţelegere şi căldură. O ridică şi, fără pic de efort, o lipi de uşă. Când se apropie de ea, Victoria nu se putea decide ce era mai rău – uşa de care stătea lipită cu spatele sau trupul musculos din faţa ei.

Îi prinse uşor bărbia.

— Eşti cea mai dulce, bună şi drăguţă femeie care a păşit vreodată pe pământul ăsta. Şi nimic din ce faci cu mine nu va fi greşit sau păcătos, aşa că scoate-ţi asta din minte. Zâmbetul lui era întunecat şi seducător. Entuziasmul tău doar m-a surprins pentru o clipă… în cel mai bun mod.

Stânjenită, ea închise ochii.

— Dar nu ar trebui să facem asta. Nici măcar nu suntem căsătoriţi.

— Şi a cui este vina pentru asta, aş putea întreba?

Ea oftă şi deschise ochii.

— A mea. Dar nu pot să nu simt că…

El îi mângâie obrazul cu un sărut uşor. Tandreţea lui o impresiona chiar mai mult decât puterea lui.

— Ce să simţi? şopti el.

— Că nu sunt potrivită pentru tine.

— Cred că eu sunt cel care poate răspunde cel mai bine la întrebarea asta.

Ea se gândi la secretele pe care le purta.

— Nu sunt aşa sigură de asta.

— Eu sunt, şi mă bucur să-ţi arăt exact motivul.

Când puse din nou stăpânire pe gura ei, Victoria nu mai avu puterea să îl împingă. Buzele lui rătăciră pe obrajii ei, apoi pe maxilar şi în jos, pe gât. Victoria îşi înclină capul într-o parte, incapabilă să facă altă mişcare decât să-i ofere ceea ce dorea – ceea ce doreau amândoi. Când el îşi întinse mâinile în jurul taliei sale şi o ridică, ţintuind-o de uşă şi lipindu-se de ea, Victoria ţipă şi se prinse strâns de el.

— Doamne, fătuco, rosti el. O să termin înainte să ajung în tine.

Ea înghiţi în sec, în acelaşi timp şocată şi incitată de cuvintele lui directe.

O ţinea lipită de uşă fără să depună prea mult efort, împingând în acelaşi timp şoldurile şi mădularul spre zona ei intimă. Un val de dorinţă o luă pe nepregătite, ameţind-o. Victoria îi cuprinse capul între palme şi îl sărută cu o pasiune aprigă. Avea nevoie de el atât fizic, cât şi emoţional – o dorinţă aproape viscerală care, dacă nu era îndeplinită, avea să o ducă la pierzanie.

Vulnerabilă şi speriată, spera ca Nicholas să nu înceteze niciodată să o sărute.

Un moment mai târziu, el rămase iarăşi nemişcat. Ea deschise ochii. El se încrunta, cu capul înclinat într-o parte.

— Acum, ce mai e? După ce lăsase în cele din urmă garda jos, îi venea să îl omoare dacă se oprea acum.

— Taci, iubito, şopti el.

Atunci, înţelese. Cineva se plimba cu paşi regulaţi pe coridor. Fără îndoială că era valetul, care făcea ultima rundă înainte de culcare.

Nicholas o ţinea bine, dar poziţia ei nu era foarte confortabilă, cu un umăr lipit de uşa masivă din lemn de stejar şi cu degetele de la picioare abia atingând podeaua.

Şi era oarecum sprijinită de mădularul lui, care îşi găsise drum de sub pliurile kiltului şi acum se freca de mătasea subţire a rochiei ei. Era o poziţie stranie – deşi excitantă –, care o făcea să se simtă oarecum ridicol.

Sprijinită de uşă şi aproape călărind mădularul unui bărbat… cu siguranţă nu era o poziţie cuviincioasă pentru o femeie.

„De ce nu?”

Victoria alungă cu fermitate întrebarea din mintea ei.

Capul contelui era încă întors de la ea, şi el asculta zgomotul din ce în ce mai slab al paşilor. Ea îl bătu uşor pe umăr, şi el ridică dintr-o sprânceană spre ea.

— Poţi să mă pui jos, te rog? întrebă ea politicos.

— Trebuie? O împinse un pic şi o făcu să chicotească. Mie îmi cam place poziţia asta.

— Mie nu, zise ea cu tristeţe. Ei bine, nu în întregime, oricum.

— Îmi strici cheful.

O eliberă, lăsând-o să alunece de pe trupul lui. Victoria avu nevoie de o clipă ca să-şi recapete suflul.

— Cred că oricum ar trebui să ne ţinem departe de uşă, spuse el pe un ton relaxat. Am face mult zgomot dacă am rămâne acolo. Şi ar fi mult prea incomod pentru prima dată.

Victoria rămase cu gura deschisă.

— Poţi face *asta* lipit de uşă?

— Iubito, poţi să o faci lipit de uşă, pe un scaun, în trăsură şi aproape oriunde altundeva te poţi gândi. Zâmbi. Poţi să o faci chiar şi din spate, stând în mâini şi genunchi. Îţi voi exemplifica bucuros unele dintre cele mai ciudate poziţii, odată ce vom fi repetat elementele de bază.

Desigur, ea se întrebă dacă făcuse toate astea şi cu alte femei.

— Cu norocul meu, probabil m-aş pricopsi cu o aşchie, boscorodi ea.

Ochii lui străluciră.

— Oh, fătuco, mă voi bucura să-ţi alin posteriorul drăguţ în caz că păţeşte ceva.

Ea se îmbujoră. Şi roşi. Conversaţia devenise chinuitoare.

— Sunt sigură că nu se va întâmpla niciodată aşa ceva. Îşi împinse părul încâlcit peste umeri. Şi acum, că am

îndeplinit cerinţele tradiţiei şi am schimbat sărutul de Anul Nou, astfel asigurându-ne o doză sănătoasă de noroc, cred că ar trebui să ne urăm noapte bună.

Făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a rosti acest discurs ridicol şi a schiţa o reverenţă scurtă.

Nicholas râse înfundat.

— Victoria, asta ar fi o cruzime. Mai ales din cauza *asta.* Şi aruncă o privire spre zona lui intimă, căci se ridica partea din faţă a kiltului, ceva ce ea făcuse tot posibilul să ignore.

— Domnule, este aproape ora două dimineaţa. Întreaga casă doarme.

— Şi eu aş fi fericit să te duc la culcare, domnişoară Knight, spuse el, şi ridică din sprâncene.

Nu ştia dacă să râdă sau să-l certe – sau să sară în braţele lui şi să-l sărute. Rareori se simţise atât de confuză, pendulând între o bucurie pură şi teama că făcea o greşeală îngrozitoare.

Deşi Nicholas părea complet în largul său, privirea lui deveni serioasă.

— Iubito, de ce lupţi cu atâta înverşunare?

— Eu… ţi-am spus. Vreau să fiu sigură că nu faci o greşeală.

Pe chipul lui frumos se vedea compasiunea. Sau poate era milă.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre cămin, luă cleştele şi mişcă neîndemânatică buştenii.

— Dă-mi asta, prostuţo, spuse el, în timp ce veni în spatele ei şi îi luă unealta din mână. Nu te descurci deloc.

Victoria scoase un oftat tulburat.

— Suntem amândoi de acord cu asta.

El rezemă cleştele de căminul de marmură şi o conduse spre fotoliul cu spătar înalt, aflat chiar în faţa focului. Îngenunche în faţa ei şi îi prinse mâinile într-ale sale.

— Este vorba despre originile tale? o întrebă el. Pentru că am avut impresia că am discutat deja despre asta.

— Dar…

— Nu este un impediment, şi tu ştii asta. Acum, spune-mi adevăratul motiv pentru care te simţi atât de speriată.

Exista un motiv simplu pentru toate temerile ei, iar numele acestuia era Thomas Fletcher. Nicholas nu ar fi învinuit-o niciodată pentru că se apărase, dar niciun om cu scaun la cap nu ar dori să ia de soţie o femeie peste care plana acuzaţia de crimă, cu atât mai puţin un bărbat a cărui primă căsnicie se încheiase cu o tragedie şi cu un scandal. Deşi moartea lui Fletcher nu fusese vina Victoriei, în ochii înaltei societăţi ea tot avea să fie considerată suspectă – dacă nu chiar vinovată.

Nicholas suferise deja prea mult ca ea să vrea să-i facă viaţa şi mai dificilă.

Dar, mai mult decât orice, se temea că avea să piardă respectul lui. Se temea să vadă pierind căldura din ochii lui, fiind înlocuită de şoc şi de teamă. Cu siguranţă, atunci avea să-şi amintească motivele pentru care ea nu era potrivită să-i devină mireasă.

Atunci, avea să-l piardă pentru totdeauna.

— Victoria? o readuse el la realitate cu blândeţe.

— Eu… nu sunt vreo sfântă, milord, începu ea. Am făcut lucruri de care nu sunt mândră şi nu întruchipez ideea de femeie perfectă.

— Asta e bine, pentru că şi eu sunt departe de a fi perfect. Zâmbi. Nu mă interesează câtuşi de puţin să mă însor cu o persoană care are un comportament exemplar, pentru că nu-mi pot imagina nimic mai plictisitor.

— Dar…

— Iubito, ştii că am făcut lucruri de care nu sunt mândru. Şi tu nu mă desconsideri din pricina asta, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Pur şi simplu încercai să supravieţuieşti unei situaţii teribile.

— Şi, când tu ai făcut acele lucruri de care nu eşti mândră, ce făceai?

Ea oftă.

— Încercam să supravieţuiesc.

— Exact. Acum, spune-mi, ai rănit vreodată pe cineva intenţionat sau ai acţionat în mod contrar principiilor tale?

— Nu, răspunse ea, încercând să fie cât mai sinceră. Nu intenţionat.

— Aşa credeam şi eu. Victoria, în mod clar există lucruri din trecutul tău care te deranjează, şi sper că într-o zi îmi vei spune despre ele. Dar îţi respect intimitatea şi îţi respect şi secretele. Cum aş putea să nu? Eu am păstrat secrete faţă de tine până când familia mea afurisită m-a forţat să le povestesc. Se aplecă înainte şi-i sărută scurt vârful nasului. Nu te voi forţa cu nimic, iubito. Voi aştepta până vei fi pregătită să le împărtăşeşti din proprie voinţă.

Generozitatea lui o făcu să se simtă ca o mojică, dar în acelaşi timp şi uşurată.

— Mulţumesc, milord. Sunt… sunt foarte recunoscătoare.

Un zâmbet timid îi curbă colţurile gurii.

— Nu pari recunoscătoare. De fapt, cum ar zice Angus, arăţi de parcă ţi-ar fi călcat cineva pe mormânt.

Ea strâmbă din nas.

— Da?

— Da, dar ştiu exact lucrul care te poate scoate din starea asta proastă.

— Nu sunt… nu mai contează. În momentul de faţă, emoţiile ei erau atât de confuze, încât nu avea niciun rost să încerce să le explice.

Cu un râs liniştitor, Nick duse mâna la spate şi scoase obiectul din centura kiltului. Când ea văzu caseta mică de bijuterii, inima începu să-i bubuie în piept.

— Un alt cadou, domnule? Se forţă să zâmbească. Sincer, nu este necesar. Mi-ai dat deja atât de multe, inclusiv această rochie frumoasă.

— Pe care a trebuit să te forţez s-o accepţi, din câte îmi amintesc, spuse el sec.

— Nu se cuvine să îmi cumperi tu îmbrăcămintea.

Avusese mai mult de o singură ceartă pe subiectul ăsta, deoarece contele insista ca rochiile ei să fie corespunzătoare statutului ei de viitoare contesă. În cele

din urmă, ea acceptase ca el să-i cumpere câteva piese de îmbrăcăminte, inclusiv rochia din seara asta, deoarece Edie şi Alec se poziţionaseră de partea lui.

— Atunci voi fi fericit să te scot din toate hainele, după ce îţi dau asta, spuse el.

Când deschise cutia, Victoria rămase fără aer. Pe o bucată de catifea vişinie, se afla o perlă perfectă, roz, înconjurată de diamante mici, montate pe un inel simplu de aur. Era cel mai frumos şi mai elegant inel pe care îl văzuse vreodată.

— Dumnezeule, nu pot purta aşa ceva, milord.

— Nu văd de ce nu.

Îi luă mâna moale şi îi puse inelul pe deget.

— Pentru că toată lumea va crede că suntem logodiţi, protestă ea cu voce gâtuită, simţind că-i venea să plângă.

— Deja cred asta.

La fel de bine putea face totul oficial. Ea ezită pentru o clipă, apoi scutură din cap.

— Lord Amprior…

— Nicholas, murmură el, luându-i mâna şi aşezându-i-o pe pieptul lui. Muşchii lui se simţeau fierbinţi sub degetele ei, iar perla strălucea cu o lumină aproape mistică. Sau Nick, dacă preferi aşa.

Ea se holbă la chipul lui frumos şi simţi că toată voinţa ei se evapora complet şi o lăsa să cadă într-o mare de iubire, fi dorea dureros de mult.

— Poartă-l pentru mine, măcar în noaptea asta.

Şi o sărută uşor pe buze. Victoria îşi trecu mâinile pe după gâtul lui şi se opri când li se atinseră nasurile.

— Bine, Nicholas.

Ochii lui sclipiră a victorie, şi el se ridică, trăgând-o sus după el. O luă în braţe şi o duse pe patul cu baldachin.

„Mâine. Mâine o să-i scriu lui Dominic.”

— Avea să-i spună mentorului ei că nu voia să mai păstreze niciun secret, indiferent de circumstanţe.

Apoi gândurile ei se îndreptară doar spre Nicholas, pentru că o luase în braţe şi acum o aşeză pe pat.

— Acum, voi face dragoste cu tine, Victoria, spuse el

răguşit. Este în regulă?

Ea trebui să înghită de două ori înainte să poată răspunde.

— Da, te rog, domnule.

Un râset răguşit fu singura lui reacţie în timp ce se apucă să o dezbrace, începând mai întâi cu pantofii şi ciorapii. În cel mai scurt timp, i le îndepărtă de pe trup şi-şi strecură mâinile sub fustele ei, ca să-i desfacă jartierele. Ea se înfioră când îi simţi mâinile mari mângâindu-i pielea.

Nicholas îi aruncă ciorapii şi jartierele în direcţia scaunului.

— Milord, ciorapii ăia erau foarte scumpi, spuse ea, şocată de atitudinea lui.

— Ştiu exact cât costă aceste lucruri, fătuco, spuse el mucalit. Eu le-am plătit.

Îi mângâie încet umerii. Muşchii lui fermi tresăriră sub degetele ei.

— Şi a fost foarte amabil din partea ta.

Ea îi ridică bărbia, studiindu-i expresia de pe chip.

— Victoria, te doresc atât de mult, că abia dacă mai pot vedea ca lumea, dar nu trebuie să ne grăbim.

— Sunt puţin agitată, mărturisi ea.

— Doar spune-mi dacă fac ceva care te deranjează. În regulă?

Arăta atât de serios, încât ea nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Sună minunat.

— Bun. Acum, eşti pregătită să scapi de rochia aia?

Ea scoase un oftat dramatic.

— Da, deşi este atât de frumoasă, încât îmi pare rău să o dau jos.

— Pot să mă descurc şi fără să o dăm jos, admise el cu o strălucire în ochi. Deşi s-ar putea să fie cam şifonată când voi termina.

— Dumnezeule, asta ar fi groaznic! exclamă ea, prefăcându-se şocată.

Când se întinse să-şi descheie nasturii, el îi îndepărtă mâinile şi i-o luă înainte, pentru ca apoi să-i scoată peste

cap rochia şi cămăşuţa.

Cu siguranţă nu pierdea vremea. Văzând că el se pregătea să arunce obiectele de îmbrăcăminte peste umăr, ea se încruntă.

— Să nu îndrăzneşti!

El pufni, apoi luă ciorapii de pe podea şi trânti vraful de îmbrăcăminte pe un scaun.

— Eşti fericită acum? întrebă el.

Ea trebui să-şi reprime un zâmbet.

— Apreciez gestul de curtoazie, milord.

— Eu apreciez felul în care arăţi acum, zise el în timp ce privirea îi hoinări peste tot trupul ei.

Ea roşi, simţindu-se ciudat aşa cum stătea rezemată de marginea patului, îmbrăcată doar cu lenjeria cea nouă. Spre deosebire de lenjeria ei obişnuită, compleul cel nou era extrem de frivol. Brodat cu flori roz şi roşii, era presărat cu fundiţe din mătase roşie. Pentru că avea un decolteu adânc şi stătea foarte lipită de corp, îi înălţa mult sânii. Deşi Victoria fusese iniţial reticentă să o poarte, modista susţinuse că noua rochie de bal nu avea să i se potrivească fără această lenjerie.

— Mă bucur că eşti de acord, glumi ea, pentru că a fost ridicol de scumpă.

— Şi merită fiecare bănuţ. Nu, nu ţi-o scoate. Cel puţin, nu încă.

Ea îşi coborî mâinile de la şireturi.

Când trase el de şireturi, sânii îi ieşiră în afară şi mai mult, scoţând la iveală sfârcurile rozalii şi rigide.

— Acum, *asta* este perfecţiunea pentru mine, murmură el.

Trase uşor de sfârcurile sensibile. Victoria scânci şi îl apucă de braţe, înfiorată. Simţi un val de căldură între picioare.

— Îţi place asta, draga mea? Îi mângâie sfârcurile cu vârful degetelor, apoi cu toată palma. Victoria simţi o plăcere dureros de delicioasă. Vrei mai mult?

Ea îi răspunse cuprinzându-i capul şi sărutându-l cu disperare. Lui îi veni să râdă, însă îi făcu pe plac, sărutând-o

pasional. Victoria îşi concentră toată pasiunea în acest sărut fierbinte.

Fusese prea mult timp o persoană reţinută, încercase prea mult să-şi ţină emoţiile sub control. Dar acum barierele ei se prăbuşiseră. Nicholas ştia că avea secrete şi un trecut problematic. Încrederea pe care i-o arătase era ca un vânt puternic şi înviorător, ce zdruncina îndoielile prăfuite care se cuibăriseră de atât de mult timp în sufletul ei.

Timp de multe minute delicioase, o seduse cu buzele sale în timp ce îi mângâia sânii, o tachina şi o făcea să tremure de plăcere. Îi promisese că nu avea să o grăbească, dar în acest moment ei îi venea greu să creadă că se mai puteau abţine.

Când el îi ciupi uşor unul din sfârcuri, ea tresări şi aproape rămase fără aer.

— Mă înnebuneşti.

— Asta e şi ideea, draga mea.

Îi prinse talia cu mâinile şi o aruncă în spate, pe mormanul pufos de perne de lângă tăblia patului. Acesta era probabil cel mai important moment din viaţa ei, dar ei îi venea să strige cu voce tare sau să sară în picioare şi să facă piruete de fericire, până când ameţea de bucurie.

Dorinţa ei de a râde dispăru când Nicholas îşi desfăcu kiltul, expunându-şi masculinitatea uimitoare. A spune că era impresionant ar fi fost un uriaş eufemism.

„Cu accent pe uriaş.”

Încet, Victoria se rezemă pe coate ca să îl privească, şi inima îi bubuia în piept. Mădularul lui era imens şi erect, o privelişte intimidantă care ar fi trebuit să facă orice tânără inocentă să leşine. Ea se simţea un pic ameţită, dar cu siguranţă nu de teamă. Şi, evident, nu era nici suficient de inocentă, nici suficient de cuviincioasă, căci era de părere că Nicholas, gol şi excitat, era cel mai interesant lucru pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei.

Când el se mişcă spre marginea patului, Victoria căzu înapoi pe perne, cu părul revărsându-i-se pe sâni şi umeri. Se înălţă deasupra ei cu un zâmbet arogant şi seducător.

Nicholas îi depărtă picioarele şi îngenunche între coapsele ei. Când îşi strecură mâna mai jos, trecându-şi degetul peste sexul ei, Victoria aproape căzu din pat. Drept răspuns, el îi ţinu mâna pe şold şi continuă să o mângâie. Victoria gemu, încercând să se arcuiască spre mâna lui, cuprinsă de un val fierbinte de dorinţă. Mici spasme începură să erupă din zona ei cea mai intimă, şi atunci închise ochii, alunecând într-o mare de plăcere catifelată şi întunecată.

— Deschide ochii, Victoria, îi ordonă el cu glas răguşit şi se opri.

Ea se forţă să-şi deschidă pleoapele.

— De ce te-ai oprit?

— Pentru că vreau să mă priveşti în timp ce mă joc cu tine.

Cuvintele o făcură să se înfioare. Când el îi atinse iarăşi sexul, de parcă ar fi vrut să o răsplătească, ea chicoti.

— Aşa, draga mea, murmură el. Acum, desfă-ţi lenjeria!

Cu degetele tremurânde, Victoria se supuse cerinţei lui. Era o sarcină pe care o mai îndeplinise de mii de ori, dar plăcerea pe care o simţea o făcea neîndemânatică. El îi depărtă picioarele mai mult, ba chiar o pătrunse uşor cu degetele. Dar, de fiecare dată când mâinile ei se opreau din desfăcutul şireturilor sau când ea dădea să închidă ochii, el se oprea.

— Acum, eşti de-a dreptul rău, protestă ea când o aduse aproape de climax şi se opri încă o dată.

Singurul lui răspuns fu un râs pătrunzător, plin de satisfacţie.

Când ea se încruntă, el termină imediat să desfacă şireturile şi o descoperi complet. Stătea în faţa lui înfiorată şi plină de dorinţă. Sânii ei erau roşii cu sfârcurile excitate, atât de dureroşi, că era tentată să se atingă singură. Lumina flăcărilor din cămin îi învăluia trupul gol, şi triunghiul de păr dintre picioare îi sclipea de excitare. Părea o jertfă păgână, oferită lui pentru a fi devorată.

Şi, în acel moment, cu trupul lui musculos şi cu

mădularul erect, chiar arăta mai degrabă ca un sălbatic primitiv. Ea simţi că se lichefiază de dorinţă, că tremură după atingerea lui.

— Aşa te vreau, spuse el. Să nu stea nimic între noi.

Încă existau secrete între ei, dar acum nu mai contau.

— Te rog, nu te opri, îi şopti ea.

El se înălţă deasupra ei şi-i captură gura într-un sărut aprig şi posesiv. Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi îl sărută cu limba. Se răsuci şi-şi lipi sexul de coapsa lui tare, gemând în timp ce senzaţii delicioase izbucniră din locul acela până înspre pântecul ei.

Nicholas gemu.

— Doamne, fătuco, trebuie să te gust!

Apoi începu să îi sărute fiecare părticică din corp, deplasându-se în jos. Ea se răsuci sub el când Nicholas îi sărută şi îi tachină sfârcurile. Apoi ţipă când el coborî şi mai mult şi se poziţionă între coapsele ei depărtate.

Când îşi trecu mâinile sub posteriorul ei şi o ridică spre gura lui, Victoria rămase nemişcată. Înainte să poată vocifera, el începu să-i sărute cea mai intimă parte a corpului. Şocată, se sprijini pe coate ca să se holbeze la el.

Nicholas îşi ridică privirea. Avea o expresie fermă, şi ochii îi sclipeau.

— Ce?

Victoria trebui să-şi dreagă glasul ca să poată răspunde:

— Nu-mi vine să cred că îţi place să faci asta.

El îi răspunse lingându-şi încet buzele, iar ea rămase cu gura căscată.

— Te contrazic, iubito. Ai un gust delicios.

Expresia lui lacomă părea să arate că spunea adevărul.

— Ei bine, atunci, continuă, spuse ea, deşi nu mai era nevoie.

El râse, apoi puse o mână pe pieptul ei şi o împinse uşurel înapoi pe saltea. După asta, se întoarse la activitatea de dinainte, oferindu-i plăcere cu gura şi cu limba. Şi o ţinea locului, forţând-o să nu-şi apropie coapsele, de fiecare

dată când era tentată să se zvârcolească sub puterea senzaţiilor care i se adunau în pântec.

Când îşi trecu limba peste mugurele sexului ei şi apoi îl supse între buze, Victoria ţipă. Spatele i se arcui pe saltea, şi strânse aşternuturile într-un gest disperat.

După câteva clipe, îşi deschise ochii uimită, ca să-l găsească pe Nicholas rezemat pe glezne, privind-o. Ochii lui străluceau cu o foame mistuitoare.

— Eşti gata pentru mine, fătuco? întrebă el pe un ton guturai.

Ea nu putu decât să încuviinţeze din cap. El se întinse spre ea şi o apucă pe după umeri. O ridică foarte uşor şi o aşeză deasupra lui. Când încercă să găsească drumul spre ea, Victoria îi îndepărtă mâinile.

— Lasă-mă pe mine, şopti ea.

Privirea lui deveni şi mai înfocată, şi încuviinţă cu înfrigurare.

Victoria îi cuprinse mădularul în mână cu foarte mare grijă, înghiţi în sec, agitată şi totodată emoţionată de ideea că acel lucru urma să o pătrundă. Când îl mângâie cu stângăcie, Nicholas respiră sacadat.

— Da, asta este, fătuco, mârâi el şi începu să-i maseze posteriorul. Acum, lipeşte-te de mine.

Ea se mişcă mai aproape, cu grijă. Când trupurile lor se atinseră uşor, gemu încet la senzaţiile care se treziră din nou la viaţă în trupul ei.

— Eşti minunată, Victoria, rosti el printre dinţii încleştaţi. Da, continuă să faci asta.

Ea se aplecă spre el şi închise ochii. Nicholas gemu şi începu să-i frământe posteriorul cu mişcări puternice, erotice. Brusc, îi îndepărtă mâinile şi se lipi complet de ea. Victoria era mai mult decât pregătită. Cu toate astea, icni când îi simţi mădularul.

— Rezistă, iubito, rosti el, scrâşnind din dinţi.

Când îşi mişcă şoldurile, ea simţi un scurt disconfort şi o durere ascuţită. Apoi el o pătrunse complet, atât de profund, că de abia îşi recăpătă suflul. Deschise ochii brusc.

— Sfinte ceruri!

Nicholas îi înălţă capul şi depuse un sărut moale pe buzele ei.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton sfios. Asta e cea mai rea parte, te asigur.

Ea încuviinţă din cap, agăţându-se de braţele lui. El îi masă spatele cu mişcări circulare şi o rezemă uşor de pieptul lui.

Curând, durerea începu să dispară, fiind înlocuită de o senzaţie plăcută de împlinire. Victoriei aproape că nu-i venea să creadă că erau uniţi astfel. Şi uniunea lor începu să-i provoace senzaţii de-a dreptul uimitoare.

— Eşti bine? îi murmură el la ureche.

Ea îi sărută umărul.

— Mai mult decât bine.

Buzele i se despărţiră într-un zâmbet seducător.

— Excelent! Acum, ce zici de asta?

Îşi roti şoldurile, şi ea gemu.

— Şi asta e... foarte frumos.

Când repetă mişcarea, ea chicoti şi se prinse de umerii lui. Unghiul în care stăteau, ritmul lent şi controlat năşteau senzaţii uimitoare atât în interiorul, cât şi în afara trupului ei. Se lipi de el, savurând felul în care se simţeau muşchii lui puternici lipiţi de sfârcurile ei excitate, în timp ce coapsele lui îi desfăcură complet picioarele.

El o ghidă folosind cuvinte şoptite, erotice. Victoria închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Părul îi căzu precum o draperie pe umeri şi mai jos.

Apoi ritmul se înteţi, şi, curând, pe măsură ce pasiunea creştea între ei, ajunseră la mişcări aproape frenetice. Nicholas îi ridică bărbia şi o sărută fierbinte pe buzele întredeschise. Îi cuprinse un sân cu un gest posesiv şi îi tachină sfârcul. Victoria simţi că ia foc, ajungând pe culmile plăcerii.

Ca din senin, el îşi coborî mâna şi îi mângâie sexul. Victoria îşi desprinse gura din sărut şi ţipă. Se cutremură şi cedă în faţa climaxului ameţitor. Pântecul şi tot corpul îi fură cuprinse de spasme delicioase în timp ce el o pătrunse din nou, şi mai puternic. Nicholas blestemă, apoi o mai

pătrunse o dată şi o ţinu strâns lipită de el.

Nicholas se cutremură din cauza orgasmului, şi ea simţi că sămânţa lui aproape îi atinse inima.

Când tremurul lui încetă, o cuprinse în braţele sale protectoare. Victoria îşi ghemui obrazul în scobitura gâtului său şi închise ochii strâns pentru a-şi reţine lacrimile. Pulsul lui bătea puternic şi constant sub urechea ei, în timp ce o mângâia cu mişcări liniştitoare pe spate.

Apoi o ridică cu grijă. Ea se strâmbă puţin când el se retrase, muşchii ei fiind încă dureroşi în urma actului pasional. El o aşeză pe pat cu şoapte liniştitoare şi o strânse în braţe, adăpostind-o la pieptul lui puternic.

Victoria aţipi pentru o clipă, simţindu-se perfect relaxată şi mulţumită.

— O ultimă întrebare înainte să adormi, fătuco, murmură el după câteva minute.

Cum stăteau practic nas în nas, şi ea era extrem de obosită, îi fu greu să se concentreze asupra chipului său. Arăta foarte serios.

— Ce este? întrebă.

— Victoria Knight, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea reuşi să zâmbească somnoroasă.

— Da, milord. Am să mă căsătoresc cu tine.

Ghemuindu-se mai aproape, se cufundă într-o uitare sublimă.

Capitolul 22

— Ce încântător este să putem servi o cină liniştită în familie, înainte să te întorci la Kinglas, spuse Edie, oferindu-i un zâmbet cald lui Nick. Îţi mulţumesc că ne-ai invitat în seara asta.

Nick ridică paharul spre ea.

— Şi, din moment ce vom face parte din aceeaşi familie în scurt timp, te rog să îmi spui Nicholas… sau Nick.

— Familie, repetă Edie. Sună minunat, nu-i aşa?

El se uită înspre Victoria, care se afla la jumătatea mesei, între Kade şi Braden. Cum nu era încă soţia lui, nu se aşezase în faţa lui la masă. Spre lauda sa, Angus, care ocupa în prezent această poziţie, încercase să o convingă să stea în acel loc de onoare, dar ea refuzase categoric.

În curând totuşi, avea să devină stăpâna casei Kendrick şi a castelului Kinglas, iar Nick de abia aştepta. Sub acea aparenţă elegantă şi cuviincioasă, se afla o femeie foarte senzuală. Victoria făcea dragoste cu un entuziasm care îl surprinsese chiar şi pe el.

De fapt, aproape îl năucise. Deşi nu avea experienţă în pat, era o femeie matură şi inteligentă. Îi răspunsese cu o pasiune care îi dăduse de înţeles că avea să fie întotdeauna egala lui, atât în dormitor, cât şi în afara acestuia.

De asemenea, avea şi o frumuseţe subtilă care îi pusese inima pe jar.

— Cuvântul potrivit este „minunat”, spuse el.

Victoria îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii, apoi clătină scurt din cap, de parcă l-ar fi mustrat că se uita la ea. Dar, când se întoarse înapoi spre Kade, expresia i se schimbă într-un zâmbet fericit.

— Eşti un bărbat norocos, spuse Edie. Victoria este o femeie cu adevărat minunată. Atât Alec, cât şi eu o adorăm, după cum bine îţi dai seama.

— Sunt foarte conştient de norocul care a dat peste mine. Deoarece era o cină neprotocolară, se întinse spre sticla de vin pentru a-şi reumple paharul. Cu toate astea, simt o notă de avertizare în vorbele tale.

Ea râse.

— Doar puţin, dar e din prietenie. Alec e foarte protector cu ea, după cum ştii. El ar proteja orice persoană care are nevoie de protecţie, desigur, dar acum Victoria este una de-a noastră.

— Înţeleg. Dar Victoria este, de asemenea… sau va fi în curând… o Kendrick şi una de a noastr*ă. Fiecare* dintre fraţii mei şi-ar da viaţa pentru ea.

„Inclusiv Logan”.

Se încruntă în sinea lui la acel gând care îi apăruse în minte, apoi îşi întoarse atenţia spre Edie.

— Mă bucur să aud asta, pentru că, dacă o vei răni vreodată pe Victoria, familia noastră – inclusiv eu – te va distruge, Nicholas. La propriu, încheie ea.

El aproape râse de contrastul dintre mesajul sângeros pe care i-l transmisese şi de modul jovial în care vorbise.

— Nu cred că un membru iubitor din familie ar face vreodată aşa ceva.

— Nu ai petrecut prea mult timp cu familia mea extinsă… deşi şi a voastră este destul de însufleţită. Servitorii mei încă se luptă cu dezastrul făcut de fratele tău la petrecerea de Anul Nou.

Nick făcu o grimasă. Grant se cam îmbătase în ajunul Anului Nou, iar salonul lui Edie suportase efectele.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse el. Şi poţi fi sigură că băiatul va plăti pentru daunele pricinuite.

— Deja i-a plătit cinci guinee lui Alec şi a promis că va îndeplini orice sarcini sau comisioane pe care soţul meu le consideră potrivite.

Alec, care vorbea cu Royal, îşi îndreptă atenţia spre conversaţia lor.

— Vă rog, nu-mi mai amintiţi de petrecerea aia blestemată! Amintirile încă îmi mai provoacă vise urâte.

— Nu fi ridicol, i-o tăie Edie. Tu nu ai coşmaruri de la nimic.

— Notele de plată care au venit după petrecere mi-au cam dat.

— Înţeleg perfect, spuse Nick sec.

Alec râse.

— De fapt, bătrâne, n-a fost chiar atât de rău. Şi Grant mi-a fost de mare ajutor în ultima vreme. Am rămas cu puţini oameni la conacul din Glasgow, de când vechiul meu majordom s-a pensionat, acum câteva săptămâni. Fratele tău s-a descurcat de minune la unele treburi de pe moşie.

— Ăăă, sunt bucuros să aud asta.

Nick se uită la fratele său, care era implicat într-o conversaţie cu Angus. Gemenii păreau să se comporte cu

mai multă maturitate în ultimul timp.

— Fraţii tăi sunt bărbaţi pe cinste, comentă Edie. Aveau doar nevoie de puţină îndrumare.

— Pe lângă a mea, rosti Nick cu mâhnire.

— Trebuie să spun că Victoria v-a ajutat pe toţi să evoluaţi într-o manieră uimitoare. Alec înţepă o bucată de carne de vită şi o mestecă atent. Ai face bine să ai grijă de ea, Amprior, adăugă el după ce înghiţi.

— Nu-ţi face griji, Gilbride. Soţia ta a făcut deja ameninţările corespunzătoare.

— Asta e fata mea, spuse Alec, ţinându-şi paharul pentru a-i fi reumplut.

— Te-ai întrecut pe tine însuţi cu acel inel, Nicholas, continuă Edie. Sunt verde de invidie.

Alec oftă.

— Dragă, dacă vrei un inel cu perlă, nu trebuie decât să-mi ceri.

Edie ridică din sprâncene, pe deasupra ochelarilor ei de aur.

— Ideea este *să mă surprinzi* cu ceva care să arate cât de mult mă adori prostuţule! N-ai învăţat asta încă?

— Mai bine vii cu ceva bun, bătrâne, spuse Nick. Altfel…

— Edie nu va avea mult de aşteptat până voi veni la ea cu ceva bun.

Alec rânji spre soţia sa. Ea încercă să rămână serioasă.

— Sfinte Dumnezeule! Fii cuminte, Alasdair Gilbride.

Nick se rezemă de spătarul scaunului, bucurându-se de gluma lor. Curând, avea să se bucure de aceeaşi intimitate plăcută alături de Victoria. Avea să simtă întotdeauna tristeţe pentru viaţa şi moartea nefericite ale lui Janet şi nu avea să se recupereze niciodată complet după pierderea lui Cam. Dar, pentru prima oară în ani întregi, recăpătase ceva ce crezuse pierdut pentru totdeauna, îşi recăpătase speranţa.

— Deci, Amprior, începu Alec. Când va fi căsătoria voastră?

— Nu am avut ocazia să discutăm despre detalii.

Victoria fusese ca un vârtej în ultimele zile. Când nu scria un şir de scrisori, organiza familia pentru întoarcerea la Kinglas. Nick abia dacă petrecea zece minute singur cu ea, iar, când se întâmpla, nu irosea acele momente preţioase cu planuri de nuntă.

— Sunt sigur că Victoria ar dori să participe şi familia ei, adăugă el. Deci va fi nevoie de ceva planificare.

— Care familie? glumi Alec. Are mai multe.

— Acesta este un argument excelent, deşi destul de alarmant. Va trebui să... Se opri când valetul său intră în cameră. Henderson avea un adevărat talent la a se preface, dar Nick îl cunoştea de mult timp. Ceva nu era în regulă.

Henderson se aplecă peste scaunul lui.

— Domnule, aveţi un vizitator.

— La ora asta din noapte? Cine este?

— Nu a vrut să-şi dea numele, domnule, dar a spus că este o chestiune de maximă urgenţă.

Nick pufni.

— Dacă nu-şi va da numele, atunci nu am de gând să-mi abandonez oaspeţii. Spune-i să se întoarcă mâine.

Un spasm uşor trecu peste chipul majordomului.

— I-am sugerat asta, milord. A ţinut să vă transmită că, dacă nu îl veţi primi în noaptea asta, se va întoarce mâine cu un poliţist.

— Chiar aşa? murmură Nick.

— Unul din fraţii tăi? întrebă Alec.

— Probabil. Nick îşi aruncă şervetul. Te rog să-l aduci în studioul meu, Henderson.

Valetul se înclină şi se retrase.

— Ce se întâmplă, Nick? întrebă Grant.

— Nu ştiu. Dar, dacă vreunul din voi a intrat în necazuri, va fi iadul pe pământ...

Victoria ridică din sprâncene.

— Vor fi consecinţe, se corectă Nick. Când gemenii şi Royal făcură un schimb de priviri furioase, îi veni să blesteme. Spera doar că orice necaz îi aduseseră nu avea

să-i golească de tot punga cu bani.

— Vrei să merg cu tine? întrebă Alec.

Nick se ridică.

— Nu este necesar, dar îţi mulţumesc. Stai aici şi termină-ţi cina. Şi încearcă să-i împiedici pe fraţii mei să dea bir cu fugiţii. Reuşi să-i arunce un zâmbet scurt Victoriei, care îşi încreţi nasul drept răspuns.

Henderson aştepta în faţa biroului lui Nick, cu o expresie sumbră pe chip. Valetul său avea instincte excelente; prin urmare, nici comportamentul său nu prevestea nimic bun.

Un bărbat înalt, uşor adus de umeri, aştepta în birou, rezemat de cămin, căutând căldură. Părea să aibă peste şaizeci de ani, cu un ten care arăta că suferise de varicelă sau că îşi petrecuse viaţa într-un climat aspru. Deşi nu era îmbrăcat de seară, hainele sale erau excelent croite şi sugerau că era un om important. Oricum, nu era vreun fermier supărat sau vreun cârciumar venit să primească despăgubiri pentru dezastrul provocat de unul dintre fraţii lui.

— Sunteţi Lord Amprior? întrebă bărbatul, păşind înainte. Modul în care rostea cuvintele şi tonul ascuţit al vocii sale sugerau că era un bărbat realizat prin propriile puteri.

Atitudinea lui emana ostilitate.

— Eu sunt, răspunse Nick pe un ton rece. Poate că în sfârşit vă veţi dezvălui identitatea şi îmi veţi spune motivul pentru care mi-aţi întrerupt cina.

— Eu sunt domnul Richard Fletcher. Fiica mea este Lady Welgate.

Când Nick se încruntă, buzele strânse ale bărbatului se despărţiră

Într-un zâmbet care părea mai degrabă un rânjet.

— De vreme ce recunoşti numele fiicei mele, spuse el, ai putea ghici motivul pentru care mă aflu aici. Fie intenţionat, fie nu, milord, adăposteşti o criminală în casa dumitale. Şi îţi cer să o predai imediat pe domnişoara Knight mie… şi autorităţilor.

*

După agitaţia din ultimele zile, Victoria ar fi trebuit să se simtă epuizată. În schimb, ea se simţea de parcă i-ar fi curs şampanie prin vene. De fiecare dată când arunca o privire spre inelul ei – aproape în fiecare minut –, abia dacă mai putea să stea liniştită. Fericirea ei era atât de efervescentă, încât părea aproape imposibil să nu îi iasă din corp.

Un corp, ar putea adăuga, care acum tânjea după atingerea iubitului ei. Nu-şi imaginase niciodată că relaţiile sexuale puteau fi atât de incitante sau de emoţionante. Deşi înainte se considerase îndrăgostită de contele de Amprior, nu se putea compara cu ceea ce simţea pentru el acum, când în sfârşit acceptase cererea în căsătorie.

O posedase cu o senzualitate pe care nu avea să o uite niciodată şi o preţuise cu o tandreţe care îi înseninase sufletul.

— Fătuco, te-ai înroşit la faţă, comentă Angus. Ţi-e rău?

Cât de stânjenitor să fie prinsă visând la Nicholas, în timp ce stătea la masă.

— Sunt doar puţin îngrijorată de motivul pentru care a plecat contele, răspunse ea. Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

— Oh, nu te nelinişti! Sunt sigur că totul este în regulă.

Victoria studie expresia suspicios de angelică a bătrânului. În mod normal, acesta era semn de necaz.

— Sper că vom pleca devreme mâine, rosti Kade. Mi-e dor de Kinglas.

— Oh, sunt sigur că vom pleca foarte devreme, spuse Graeme.

Când Grant scoase un râset înfundat, Victoria miji ochii spre gemeni.

— Termină, Graeme! i-o tăie Royal pe un ton de avertizare.

Ea oftă în sinea ei. Puneau la cale o năzbâtie. Poate că acesta era motivul pentru care plecase Nicholas.

— Ţi-e dor de Kinglas, băiete? Ei bine, îmi pare tare bine să aud asta, zise Angus. Încă putem face un muntean de-al nostru din tine.

Kade îşi dădu ochii peste cap.

— Bunicule, eu sunt un muntean, născut şi crescut în Ţinuturile înalte.

— Da, eşti, spuse Angus, dând din cap ca un cocoş.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă Victoria pe bătrân, în şoaptă.

Angus făcu ochii mari, încercând să pară nevinovat.

— Vai, dar nimic, fătuco. Mi se pare că eşti cam agitată în noaptea asta.

— Nu sunt…

Se opri când valetul intră în cameră.

— Excelenţa Sa doreşte să vă vadă în biroul său, domnişoară Knight. Şi pe căpitanul Gilbride, de asemenea.

Asta o făcu să tresară.

— A spus de ce? întrebă Alec.

— Nu, domnule. A cerut doar să vă alăturaţi lui în birou, fără întârziere.

Stomacul Victoriei se crispă. Dacă ar fi fost vorba despre gemeni sau despre Royal, de ce ar fi vrut Nicholas să îi vadă pe ea şi pe Alec?

Fu cuprinsă de un frison rece, pentru prima dată în ziua aceea. Simţi tentaculele fricii agăţându-i-se în jurul inimii, de parcă cineva i-ar fi legat un lanţ în jurul gleznei.

Kade îi atinse braţul.

— Victoria, s-a întâmplat ceva?

Ea se chinui să zâmbească.

— Sunt sigură că nu este nimic.

— Nu sună a nimic, spuse Royal.

— Atunci, sugerez să aflăm despre ce este vorba. Alec se ridică şi zâmbi liniştitor spre Victoria. Haide, fătuco!

Simţind că lanţul se strânge, Victoria se forţă să se ridice.

— Vin şi eu, spuse Edie.

— Nu, te rog să rămâi aici şi să controlezi situaţia, zise Victoria. Ne vom întoarce curând.

Edie făcu o grimasă.

— Eşti sigură?

— Da. Dacă Nicholas ar mai fi dorit pe altcineva prezent, ar fi specificat acest lucru.

— Ai vreo idee despre ce este vorba? murmură Alec în timp ce o însoţea în jos pe scări.

— Am crezut că e vorba despre unul dintre băieţi, dar…

Nu mai completă propoziţia.

El o opri la capătul scării şi o prinse de umeri.

— Orice ar fi, nu trebuie să-ţi faci griji. Te voi proteja. La fel şi Nick.

— Mulţumesc.

Se rugă să aibă dreptate. Dacă era vorba despre Fletcher, nu ştia cum ar reacţiona Nicholas. Îi venea să-şi tragă palme pentru că nu-i povestise totul în urmă cu câteva zile.

Henderson deschise uşa pentru a-i anunţa.

— Domnişoara Knight şi căpitanul Gilbride, domnule.

Victoria trecu prima pragul, dar se opri imediat ce văzu cine stătea lângă cămin. Alec se izbi de ea, însă Victoria abia dacă simţi ceva.

Fletcher o privi cu atât de multă furie şi cu un dispreţ nedisimulat, încât era de mirare că nu se topise toată sub privirea lui.

— Credeai că te poţi ascunde de mine, domnişoară Knight. Şi că-ţi vei putea ascunde crimele de restul lumii.

— Te rog să te abţii de la astfel de declaraţii dramatice, domnule Fletcher, spuse Nicholas pe un ton rece. Intră, domnişoară Knight!

Încercând să scape de senzaţia că fusese paralizată de privirea unei vipere, Victoria se uită la logodnicul ei, şi numai se prăbuşi. Nicholas semăna foarte mult cu bărbatul distant şi neprietenos pe care îl întâlnise în prima zi la Kinglas. Desigur, era supărat. Îl minţise – pe el, bărbatul pe care îl iubea, bărbatul care îi destăinuise toate secretele lui

întunecate.

Ştia că, pentru el, o asemenea trădare era cel mai rău păcat.

— Haide, fătuco, murmură Alec. Nu te îngrijora. Sunt chiar aici.

Ea îi aruncă un zâmbet strâmb peste umăr, apoi se îndreptă spre scaunul din faţa biroului lui Nicholas. Luă loc şi îşi strânse mâinile tremurânde peste fuste.

— Ce se întâmplă aici, Amprior? întrebă Alec, aşezându-se în spatele ei.

Nick se trânti pe scaunul său, de parcă ar fi fost brusc istovit.

— Bănuiesc că deja ştii o parte din motivul pentru care domnul Fletcher este aici.

— Poate, dar aş vrea mai întâi să aud de la vizitatorul tău. Alec ridică o mână în semn de avertizare, tocmai când Fletcher deschidea gura să vorbească. Dar vreau să spun clar că domnişoara Knight este sub protecţia mea. Nu i se va întâmpla nimic fără aprobarea mea.

— Este şi sub protecţia mea, Gilbride. Şi, dacă mi-ai fi spus despre asta, aş fi putut să gestionez mai bine situaţia. Nicholas îi aruncă o privire dezgustată lui Fletcher. În loc să vină omul ăsta aici şi să ne ameninţe.

— Pur şi simplu, cer dreptate pentru fiul meu, care a fost ucis, spuse Fletcher. Aţi făcut tot ce aţi putut pentru a ascunde criminala, ca să nu o găsească nimeni.

Nicholas se aplecă înainte, cu o privire ameninţătoare.

— Te-am avertizat, domnule Fletcher. Dacă continui să te adresezi astfel celor aflaţi în casa mea, te voi arunca în stradă.

Fletcher îşi strânse buzele şi spumegă de furie. Evident, spusese deja foarte mult despre persoana ei. Era exact lucrul de care se temuse – că, atunci când urma să aibă, în cele din urmă, şansa de a se apăra, avea să fie prea târziu. În ochii lumii, doar o persoană vinovată pleca şi refuza confruntarea. Doar o persoană vinovată fugea şi se ascundea.

— Îmi pare atât de rău, îi spuse ea contelui. Îmi

doresc să-ţi fi spus.

— A primit ordine stricte de la Sir Dominic şi de la fratele ei să păstreze tăcerea în această chestiune, până când situaţia avea să se rezolve, explică Alec înainte ca Nicholas să poată răspunde. De asemenea, şi eu am sfătuit-o să facă acelaşi lucru.

Fletcher şuieră.

— Încercaţi să o ascundeţi, dar am angajat un agent să o urmărească. Nu a fost deloc greu să dau de ea.

— Pentru că nu o ascundem, mârâi Alec. Am vrut să o scoatem din oraş ca să punem capăt bârfelor. Astfel de bârfe, apropo, nu ar aduce nimic bun pentru reputaţia fiului sau a familiei dumitale, dacă adevărul ar ieşi la iveală.

Nick îi aruncă lui Alec o privire dură.

— Se pare că planul vostru a dat greş.

Alec clătină din cap, exasperat.

— Evident, dar Dominic controla perfect situaţia când Victoria a părăsit Londra.

— Nici măcar puternicul Sir Dominic nu poate ascunde o crimă sub covor, spuse Fletcher dispreţuitor.

— Ea *nu* ţi-a ucis fiul, spuse Alec. Fiul tău a atacat-o, şi ea s-a apărat.

— Asta-i o minciună, strigă Fletcher. E o curvă care a încercat să-mi seducă bietul băiat. Când el nu a vrut să se căsătorească cu ea, l-a ucis cu sânge rece. Am dovezi.

Victoria simţi un gust amar în gură şi îşi duse mâna la buze. Lady Welgate îi aruncase în faţă aceleaşi acuzaţii în noaptea în care murise fratele ei, dar ea le pusese pe seama şocului şi a durerii, fără să îşi imagineze că o persoană sănătoasă la cap ar putea crede că astfel s-au petrecut lucrurile.

Se părea că se înşelase.

— Fletcher, dacă mai spui un cuvânt fără permisiunea mea, vei ajunge să-l regreţi. Nicholas îi arătă canapeaua de lângă fereastra cu arcadă. Stai acolo şi controlează-te! Dacă nu poţi, căpitanul Gilbride te va escorta afară.

— O să fac asta cu bucurie, chiar acum, interveni Alec.

Faţa lui Fletcher străluci de mânie, dar încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Nicholas se uită la Victoria. Nu vreau să-ţi provoc suferinţă, Victoria, dar am nevoie să explici de ce ar face domnul Fletcher o acuzaţie atât de gravă. A fost extrem de vag în privinţa circumstanţelor morţii fiului său.

Ea înghiţi în sec. Îşi simţea gâtul atât de uscat, că de abia putea vorbi.

— Foarte bine.

— Spune-mi doar în mare ce s-a întâmplat în acea noapte, îi ceru el.

— În primul rând, permite-mi să spun cât de rău îmi pare că ai fost deranjat cu această situaţie îngrozitoare, începu ea. Şi, din nou, cât de rău îmi pare că nu ţi-am povestit chiar eu prima.

— Nu a fost vina ta, Victoria, interveni Alec brusc.

Victoria îl privea direct în ochi pe Amprior. Părea greu de crezut că acesta era acelaşi bărbat care o ţinuse în braţe cu câteva nopţi în urmă, sărutând-o nebuneşte.

— Ar fi trebuit să-i spun, i-o tăie ea. Şi regret că nu am făcut-o mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Când Fletcher pufni, Nicholas îi aruncă o privire de avertisment, apoi se uită înapoi la ea.

— Mulţumesc. Apreciez asta.

Răspunsul lui politicos îi ucise şi ultimul strop de speranţă. Nicholas nu avea să o ierte niciodată şi nici nu putea să o protejeze cu adevărat, deoarece nu avea să fie niciodată soţia lui. Toate speranţele ei erau acum la Dominic, Alec şi la fratele ei.

— Ţi-am povestit despre unele dintre problemele pe care le-am avut la ultimul angajator. Povesti detaliile acelei nopţi îngrozitoare, încercând să se distanţeze cât mai mult posibil de amintiri. Când descrise atacul lui Thomas Fletcher, Nicholas încremeni. Apoi, în privirea lui se adună o furie fermă pe măsură ce îl fixa pe domnul Fletcher.

— Nu aşa s-a întâmplat, protestă bărbatul. Minte!

— Taci, omule, mârâi Alec, altfel îţi închid eu gura.

— Victoria, îmi pare foarte rău că ai fost obligată să

suporţi o asemenea violenţă, spuse Nicholas în linişte, întorcându-şi atenţia spre ea. Este groaznic.

Pieptul ei era atât de contractat, că abia mai putea respira.

— Mulţumesc… mulţumesc, domnule. Să continui?

— Dacă te simţi în stare.

Povesti cât de repede putu ce se petrecuse după uciderea lui Fletcher pe scări. Alec preluă apoi firul povestirii, descriind acţiunile lui Dominic şi hotărârea magistratului de a nu deschide o anchetă sau de a depune acuzaţii.

— A declarat că a fost o moarte accidentală, spuse Alec. Pentru a o cruţa atât pe Victoria, cât şi familia bărbatului.

— Magistratul nu mai crede asta, interveni Fletcher furios. Există un martor dispus să depună mărturie că domnişoara Knight a încercat să-mi seducă fiul, cu intenţia de a-l forţa să se căsătorească cu ea.

Victoria ştia că trebuia să fie vorba despre doică, cea care o dispreţuise de la început.

— Prostii! exclamă Alec.

— Sunt de acord, spuse Nicholas. Comportamentul domnişoarei Knight a fost ireproşabil.

Fletcher şuieră.

— Iartă-mă că spun asta, dar se pare că te-a păcălit. Eşti logodit cu această femeie, nu-i aşa?

Ceva pâlpâi în privirea contelui, şi inima Victoriei se făcu scrum.

— Situaţia nu este deloc asemănătoare, comentă Nicholas. În orice caz, nu cred că a ucis pe nimeni.

— Mă îndoiesc că magistratul din Londra va fi de acord cu dumneata, replică Fletcher. Voi adăuga, de asemenea, că am luat legătura cu Departamentul de Justiţie din Glasgow. Ar fi mai bine ca domnişoara Knight să vină cu mine acum şi să se predea autorităţilor.

Victoria trebui să se prindă de braţele scaunului, pentru că toată camera începu să se învârtă în jurul ei.

— Las-o baltă, interveni Alec. Asta nu se va întâmpla

niciodată.

— Domnişoara Knight nu va pune piciorul în faţa casei Kendrick, te asigur, spuse Nicholas, după ce o privi îngrijorat pe Victoria.

— Doar întârziaţi inevitabilul, replică Fletcher.

— Poate, dar, atât timp cât se află sub acoperişul meu, este sub protecţia mea.

— E sub protecţia *mea,* chiar dacă se află sau nu sub acoperişul tău, spuse Alec, aproape provocându-l pe Nicholas. Apoi îl privi pe Fletcher. Ai idee ce vrei să stârneşti, omule? Ai idee cine este Victoria Knight?

Victoria icni.

— Alec, nu. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum – să-i ofere muniţie inamicului.

— Trebuie să ştie cu cine are de-a face, spuse Alec.

— Gilbride, nu face asta, zise şi Nicholas pe un ton ameninţător.

— Nu-mi pasă cine este, izbucni Fletcher. O să atârne în ştreang când voi termina cu ea.

Alec sări vijelios în picioare şi adoptă o poziţie ameninţătoare. Se ridică şi Fletcher, fără să pară câtuşi de puţin intimidat. Victoria presupuse că furia şi nevoia de răzbunare îi furnizau acest curaj.

— Ea este fiica naturală a nimănui altuia decât a prinţului regent, prostule. Nu va atârna niciodată în ştreang, mârâi Alec.

— Hristoase! Nicholas îşi trecu o mână prin păr. Asta nu a fost o intervenţie utilă, Alasdair.

— Cineva trebuie să o apere pe biata fată, de vreme ce tu nu te descurci deloc, replică Alec.

Victoria sări de pe scaun şi se prinse de braţul vărului ei, scuturându-l.

— Alec, te rog să încetezi!

— Ascultă, Victoria…

— Nu, spuse ferm.

Când Alec îşi dădu ochii peste cap şi cedă cu reticenţă, ea se întoarse către Fletcher, a cărui privire era acum plină de stupoare. Cu toate astea, nu se gândise nici

măcar o clipă că o astfel de veste i-ar deturna planurile.

— Domnule, îmi pare foarte rău pentru pierderea dumitale, începu ea. Mai mult decât crezi. Dar nu l-am ucis...

Faţa bărbatului căpătă o nuanţă periculoasă de roşu.

— Nu l-am ucis pe fiul dumitale, continuă ea. M-am apărat de atacul lui şi sunt mai mult decât pregătită să mărturisesc acest fapt când va fi cazul.

Când Fletcher răspunse, vocea lui părea mai mică şi mai aspră:

— Vrei să scapi doar pentru că eşti odrasla ilegitimă a acelui nenorocit? Când voi termina eu, toţi din Anglia şi Scoţia vor şti cine eşti şi ce ai făcut. S-ar putea să scapi de ştreang, dar îţi voi distruge reputaţia şi îţi voi distruge şi viaţa. Nu îmi voi găsi liniştea până nu voi face asta.

— E de ajuns, Fletcher, spuse Nicholas, venind de la birou. Gilbride, scoate-l pe idiotul ăsta din casa mea!

— Îl voi da pe mâna valetului, dar nu te las singur cu Victoria.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Alec, spuse Victoria. Fii raţional!

Nicholas n-ar răni-o niciodată – i-ar putea frânge inima, dar el deja făcuse asta. Alec îi aruncă o privire sceptică.

— Te rog, spuse ea. Eu şi contele trebuie să vorbim.

— Foarte bine, dar voi fi chiar în faţa uşii.

— Trebuie să te arunc şi pe tine în stradă, Gilbride? întrebă contele.

— Bine, plec.

Alec se îndreptă cu paşi mari spre Fletcher şi îl prinse de umăr. Omul se scutură.

— Îmi pot găsi şi singur drumul. Apoi îşi întoarse privirea plină de ură spre Victoria. Ne vom revedea, domnişoară Knight. Foarte curând.

— Să nu mai pui piciorul pe proprietatea mea dacă nu ai un mandat corespunzător şi dacă nu eşti însoţit de un inspector de poliţie, spuse Nicholas pe un ton glacial. Altfel, te voi aresta chiar eu.

Fletcher râse dispreţuitor.

— Cuvinte frumoase, milord, dar vom vedea.

Deschise uşa larg şi ieşi. Alec îl urmă, făcând o pauză pentru a-i arunca lui Nicholas o privire ameninţătoare.

— Aminteşte-ţi ce am spus la cină despre rănirea Victoriei.

Contele miji ochii.

— Nu mă ameninţa, Gilbride!

— Alec, te rog, du-te, spuse Victoria.

Vărul ei o salută brusc, înclinând din cap, şi apoi ieşi cu paşi mari, trântind uşa în spatele lui.

— Imbecilul, murmură Nicholas.

Victoria îşi strânse nervoasă mâinile pe rochie.

— Milord, regret profund…

— Iisuse, Victoria, o întrerupse el. De ce nu mi-ai spus? Nu ţi-am câştigat încrederea de o sută de ori?

Merse înapoi la biroul său.

— Bineînţeles că da, spuse ea, simţindu-se mizerabil. Am greşit că nu ţi-am spus. Dar îmi era…

Cuvintele îi rămaseră în gât.

— Ce?

— Îmi era teamă că mă vei forţa să plec.

El se holbă la ea câteva momente.

— Deci ai venit la Kinglas doar ca să te ascunzi. Tot ce a spus Fletcher este adevărat? Că doar te foloseşti de mine?

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu! Cum poţi să crezi asta?

— Pentru că ai omorât un om şi nu ai găsit de cuviinţă să-mi spui?

Frustrarea începu să depăşească în ea sentimentul de vinovăţie.

— Am vrut să-ţi spun, Nicholas. Dar Dominic a insistat să nu o fac.

El îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ah, da. Sir Dominic. Poţi fi sigură că voi discuta şi cu el. Nu trebuia să păstreze faţă de mine secrete de o asemenea importanţă şi nu ar fi trebuit să-ţi ceară să faci

acelaşi lucru. Aveţi idee cum îi va afecta asta pe Kade şi pe restul familiei mele?

Victoria îşi închise strâns ochii. Şocul vederii lui Fletcher o făcuse să uite de toate acestea, dar acum se simţea copleşită de vinovăţie. Adusese scandal şi probleme în familia pe care ajunsese să o iubească, o familie care deja suferise prea mult.

— Da, şi îmi pare mai rău decât vei putea şti vreodată, spuse ea, deschizând ochii doar pentru a clipi, înlăcrimată.

— Nu ţi-a părut suficient de râu cât să fii sinceră. Se cufundă în scaunul lui, cu o expresie mohorâtă. Victoria, eu ţi-am spus fiecare detaliu blestemat şi ruşinos despre mine. Mi-am deschis sufletul blestemat în faţa ta. Te-am rugat să te căsătoreşti cu mine, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu a fost ideea mea să mă căsătoresc, bolborosi ea, rănită de cuvintele lui chinuitoare. Practic, m-ai forţat.

El tresări. Victoria îşi ridică mâinile.

— Îmi pare rău. Nu am vrut şi apun asta. Doar… doar că am încercat să-ţi spun că nu ar funcţiona, dar nu m-ai ascultat.

— Pentru că nu mi-ai apus *motivul.* Îşi sprijini fruntea în palmă. Victoria, am avut deja o soţie care m-a minţit în toate aspectele importante. Nu cred că pot trăi din nou asta.

Ea simţea de parcă îi înfipsese o sabie ruginită în piept şi – i răsucise tăişul în inimă. Victoria nu semăna deloc cu prima lui soţie, dar dacă el nu putea să vadă asta…

„Dar tu chiar l-ai minţit”.

Ştiuse ce aveau să însemne minciunile ei pentru el şi, cu toate astea, tot îi fusese teamă să-i spună adevărul. Să aibă încredere în el. Din acest motiv, acum el nu putea să mai aibă niciodată încredere în ea.

— Nu, bineînţeles că nu poţi. În timp ce se îndrepta spre birou, se strădui să-şi scoată inelul de pe deget. Îţi mulţumesc pentru incredibila ta bunătate, milord. Nu voi uita niciodată.

Când ea puse inelul pe birou, Nicholas înălţă capul. Ochii îi erau plini de atâtea fantome, că Victoria nu suportă să îl privească.

Întorcându-se repede, fugi spre uşă. Când îi aruncă o privire peste umăr, văzu că el deja luase inelul şi îl privea încruntat, de parcă nu îl mai văzuse niciodată până atunci.

— Adio, milord.

— Victoria, aşteaptă…

Închise uşa şi se rezemă de ea, încercând să-şi oprească suspinele. Şi aşteptă, dar nu se auziră sunete de paşi venind din bibliotecă.

„Ăsta e răspunsul pentru tine”.

Terminase cu ea. Trecutul lui, pierderile pe care le suferise şi genul de om care era – toate acestea făceau imposibil să o ierte.

Dar Victoria trebui să recunoască, dincolo de suferinţa, de frica şi de vinovăţia ei, că şi ea era supărată pe el. De ce nu putea să înţeleagă?

Auzi paşi rapizi pe scări şi se îndepărtă de uşă, încercând să-şi revină.

— Dragă, am auzit ce s-a întâmplat, spuse Edie şi se repezi spre ea. Ce groaznic!

Victoria căzu în îmbrăţişarea prietenei sale şi suspină cu tristeţe. Edie o bătea uşor pe spate, încercând să o liniştească. După aproximativ un minut, se retrase şi îşi şterse ochii umezi cu dosul palmelor.

— Aş vrea să-l ucid pe acel bărbat, spuse Edie, arătând suficient de înverşunată cât să facă asta.

— Pe care dintre ei? întrebă Victoria drept răspuns.

Era o glumă proastă. Edie aruncă o privire spre uşă.

— Ce ţi-a spus Amprior? Nu contează. Alec a zis că a fost dificil. O să intru şi o să-i explic eu cum stau lucrurile.

Victoria întinse braţul ca să o oprească.

— Te rog, nu face asta. E foarte supărat, şi pe bună dreptate. Eu… n-ar fi trebuit să-l mint.

Edie aruncă o privire către degetul gol al Victoriei.

— Te rog, nu-mi spune că a cerut înapoi inelul acela superb. Altfel, va trebui să-l arunc pe fereastră.

— Nu, a fost decizia mea. El nu şi-ar retrage niciodată promisiunea, dar căsătoria noastră nu ar putea funcţiona niciodată.

Sentimentele lui de durere şi de trădare aveau să se transforme curând în amărăciune, poate chiar în ură.

Edie făcu o grimasă.

— Nimeni nu trebuie să ia vreo decizie în noaptea asta. De ce nu încerci să dormi? O să vorbim dimineaţă.

— Mâine-dimineaţă îmi voi împacheta lucrurile şi mă voi întoarce la Londra. Cu cât se îndepărta mai repede de Fletcher şi se întorcea la Dominic şi la Chloe, cu atât mai bine.

— Probabil nu este o idee bună, draga mea. Din punct de vedere legal, Alec crede că este mai sigur să rămâi în Scoţia.

— Nu pot să rămân aici.

— Atunci, vei sta cu noi până rezolvăm totul. Edie zâmbi. După cum ştii, avem şi noi un castel, şi este foarte spaţios.

Auzind de castel, Victoria îşi simţi din nou ochii umezindu-se.

Dar clipi ca să îşi alunge lacrimile şi se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc. Ar fi minunat.

— Sunt sigură că va fi doar temporar! Într-o zi sau două, contele se va răzgândi, şi Alec va rezolva totul cu acest îngrozitor domn Fletcher. Îi va trimite o scrisoare urgentă lui Dominic în noaptea asta, cerându-i sfatul. Vom pune şi avocaţii noştri să lucreze la ea.

— Mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş face fără voi.

Edie o îmbrăţişă încă o dată.

— Faci parte din familie, prostuţo, şi noi avem grijă unul de celălalt.

Victoria încercă să nu se gândească la familia pe care tocmai o pierduse. Dar avea o altă familie – una legată atât prin sânge, cât şi de trecutul ei ciudat gata să stea alături de ea în cele mai rele situaţii. Şi se simţea profund recunoscătoare.

— Alec mă aşteaptă, zise Edie. Încearcă să dormi, şi o să vorbim de dimineaţă.

Se grăbi să plece spre holul din faţă.

Victoria se duse în direcţia opusă, spre scara servitorilor. Nu putea suporta ideea de a-l întâlni pe oricare dintre membrii familiei Kendrick, nu în noaptea asta. A doua zi avea să-l vadă pe Kade, cel puţin, şi să îşi ia rămas-bun.

Acest gând era de-ajuns pentru a-i mistui şi fărâma de inimă care îi mai rămăsese.

Urcă cu paşi grei pe scară. După ce închise uşa dormitorului, se trânti pe pat şi, în cele din urmă, îşi permise să izbucnească în plâns. Dar lacrimile nu reuşiră să-i domolească emoţiile, ci îi dădură o durere cruntă de cap.

După ce îşi suflă puternic nasul, se lăsă în mâini şi genunchi şi-şi scoase valiza de sub pat. Apoi începu să-şi adune hainele pe care le adusese din Anglia şi pe cele pe care i le dăduse Edie. Deşi era epuizată, somnul o ocolea, aşa că putea la fel de bine să îşi împacheteze hainele şi să fie gata de plecare la prima geană de lumină.

După ce îşi aranjă hainele, se aşeză la masa de scris şi începu să compună o scrisoare pentru Dominic. Din păcate, lacrimile care nu mai conteneau îi înceţoşau privirea. Când auzi o bătaie uşoară în uşă, respiră uşurată şi puse jos peniţa.

— Imediat.

Deşi spera să fie Nicholas, ştia că el avea mândria prea rănită ca să o caute. Când deschise uşa, fu surprinsă să îl vadă pe Angus. El făcu o grimasă.

— Da, arăţi de parcă l-ai fi văzut pe diavol, şi nu eşti departe de adevăr. Tu şi Nick aţi avut o ceartă, din câte am auzit…

Ea oftă.

— Din cauza unui englezoi pe care l-ai omorât, din câte am înţeles.

Ea miji ochii.

— Ai tras cu urechea?

El ridică din umeri.

— N-am putut auzi totul, dar am auzit suficient.

— Atunci, înţelegi de ce Excelenţa Sa este atât de supărat.

— Oh, o fi el conte şi nepotul meu, dar e un prost.

Ea se holbă la bătrân.

— Domnule MacDonald, am omorât pe cineva.

— Da, dar era doar un englezoi.

— Iar acesta nu este un motiv suficient de bun pentru a ucide pe cineva, spuse ea exasperată.

Când el rânji spre ea, Victoria râse uimită. Zâmbetul lui dispăru.

— Fătuco, omul acela o merita?

— Ei bine, eu cu siguranţă meritam să mă apăr.

— Şi bruta te-ar fi rănit dacă nu ai fi acţionat în felul acela?

— Da, m-ar fi rănit.

— Atunci, ai procedat corect, decretă Angus. Şi îi voi explica lui Nicholas la prima oră a dimineţii.

Victoria era impresionată şi mai degrabă uimită de sprijinul bătrânului. Pe de altă parte, faptul că omorâse un englez o ridicase în ochii lui Angus.

— Îţi mulţumesc, dar nu va fi nevoie, spuse ea, zâmbind forţat.

— Să nu pleci de la noi. Contele are nevoie de tine. Noi, toţi, avem nevoie de tine.

Ea clipi uimită, încercând să nu plângă din nou.

— Nu, destul cu plânsul, rosti bătrânul. Acum, trage un pui de somn, şi vom rezolva situaţia mai târziu. Aş vorbi cu Nick în noaptea asta, dar nu am timp în clipa asta.

Ea se încruntă.

— De ce nu?

El rânji şi îi atinse vârful nasului.

— Am lucruri de făcut, fătuco. Acum, du-te să te odihneşti!

Bănuielile din timpul cinei îi reveniră în minte.

— Ce pui la cale, domnule MacDonald?

— Pa, o salută el cu o fluturare a mâinii şi un zâmbet.

Se îndepărtă pe holul întunecat. Kiltul i se rotea în jurul picioarelor sale slăbănoage. Câteva secunde mai târziu, îi auzi paşii grăbiţi la parter.

Pentru o clipă, rămase în uşă, nehotărâtă, gândindu-se că ar fi trebuit să îl urmărească sau să-i spună lui Nicholas despre comportamentul suspect al bătrânului. Dar gândul de a-l revedea sau de a încerca să rezolve încă o problemă, pur şi simplu o copleşea.

În plus, membrii familiei Kendrick nu mai erau treaba ei. Avea destule lucruri pentru care să-şi faci griji – unele din cauza cărora putea sfârşi atârnând în ştreang.

Capitolul 23

Victoria deschise ochii şi se holbă în întuneric. De ce bătea cineva la uşa ei, în toiul nopţii?

Se chinui să se ridice în şezut. Era mai degrabă dimineaţa devreme, deoarece lumina zorilor tocmai începuse să pătrundă prin obloane.

Se auzi altă bătaie la uşă.

— Victoria, te rog, trezeşte-te!

Era vocea lui Braden.

Îşi luă capotul şi îşi căută papucii. Când deschise uşa, Braden stătea acolo, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte şi pantaloni.

— Nick trebuie să te vadă imediat în birou, îi zise el.

Ea simţi că i se contractă stomacul. Oare Fletcher făcuse deja rost de un mandat pentru arestarea ei?

— Ştii pentru ce?

El ridică mâna repede, ca să o liniştească.

— Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între tine şi Nick noaptea trecută.

— Ţi-a spus Angus? întrebă ea, făcând o grimasă.

— Nu cunosc toate detaliile şi nici nu am nevoie. Te cunosc foarte bine. Zâmbi. Toţi avem încredere în tine şi te respectăm, Victoria. Te rog să nu te îndoieşti niciodată de

asta.

— Mulţumesc, Braden. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Şi Nick o să treacă peste asta. Acum, e doar supărat.

Ea oftă.

— Are tot dreptul să fie.

— Poate, dar acum are alte probleme. Pufni dezgustat. Fraţii mei proşti…

Victoria îşi aminti de conversaţia cu Angus.

— Şi bunicul lor?

— Nick îţi va explica.

Îi întinse lumânarea, apoi se întoarse şi aproape fugi în jos pe scări.

— Să nu te împiedici! strigă ea după el.

— Grăbeşte-te, spuse el.

Ea se întoarse în camera ei şi se uită lung la valizele pregătite. În mod clar apăruse încă o criză în familia Kendrick care trebuia rezolvată şi, pentru un moment, fu tentată să se târască înapoi sub aşternuturile patului şi să-şi închipuie că lumea nu exista.

Sincer acum, ce le datora lui Lord Amprior şi familiei sale în acest moment?

„Eşti datoare să îi ajuţi”.

Toţi îi oferiseră dragostea şi respectul lor, aşa că nu le putea întoarce spatele acum. În ciuda tuturor lucrurilor, era clar că Nicholas avea nevoie de ea.

Stinse flacăra lumânării şi se duse la masa de toaletă ca să-şi găsească boneta de noapte, deoarece nu avea de gând să coboare cu părul vâlvoi, neîmpletit. După ce îşi îndesă părul sub bonetă, înşfăcă un şal pe drumul spre uşă. În timp ce se grăbea jos, încearcă să-şi calmeze bătăile inimii. Perspectiva de a-l vedea din nou pe Nicholas era categoric neplăcută.

Se opri ca să ia o gură de aer, îşi aşeză palma pe uşa biroului şi numără până la zece înainte să bată.

— Intră, se auzi glasul pătrunzător al contelui.

Stătea în spatele biroului, privind încruntat o hârtie pe

care o ţinea în mână, în timp ce Braden stătea în apropiere, rozându-şi nervos o unghie.

Nicholas îi aruncă o privire scurtă, studiind-o din cap până în picioare.

— Îţi mulţumesc că ni te-ai alăturat, Victoria. Un zâmbet firav îi curbă colţurile gurii. Aşa repede.

Probabil arăta ridicol în ţinuta ei şifonată.

Nicholas era îmbrăcat – nu avea jacheta – cu hainele pe care le purtase noaptea trecută. Din câte se părea, nu se dusese la culcare.

Victoria trase cu ochiul la carafa cu whisky de pe marginea biroului său şi respiră uşurată când văzu că era, în mare parte, neatinsă.

— Nu-ţi face griji, nu sunt beat, rosti el sec. Şi ai fi putut să te îmbraci. N-a luat foc casa.

— Braden mi-a dat de înţeles că era o urgenţă.

Tânărul făcu o grimasă şi se scuză, apoi continuă să-şi roadă unghia. Victoria se întinse şi îi trase încet mâna. Era uimitor să-l vadă pe Braden, care de obicei era atât de calm şi de matur, devenind dintr-odată agitat.

— Este o urgenţă, spuse Nicholas.

— Cum vă pot ajuta?

— Te rog să iei loc şi să citeşti asta, îi zise el şi îi întinse scrisoarea.

Ea o luă şi se cufundă în fotoliu. Până când ajunse la al doilea paragraf, îşi simţi mintea în ceaţă.

— Gemenii şi Royal au fugit, rosti Braden. Cu nişte fete.

— Da, cu nişte fete, slavă Domnului pentru micile minuni, grăi Nicholas. Având în vedere toate glumele despre scoţieni şi oi…

Victoria ar fi trebuit să-l certe pentru această glumă nepotrivită, dar era prea uluită de ceea ce citea. În bilet, Angus îşi povestea planul de a-i ajuta pe fraţi să fugă cu viitoarele lor mirese. Gemenii fugiseră cu domnişoara MacBride şi cu domnişoara Peyton. Victoria fu uimită să descopere că relaţiile lor deveniseră atât de serioase.

Creierul ei încerca să înţeleagă următorul paragraf.

— Royal a fugit cu Lady Ainsley? întrebă ea. Cum este posibil aşa ceva? Nici măcar nu o plăcea.

— Să fii sigură că o să-l întreb când o să dau cu el de pământ, rosti Nicholas pe un ton înfricoşător.

Ea miji ochii la scrisoare.

— Nu înţeleg. De ce a fost necesar să fugă? Suntem în Scoţia. Nu trebuiau decât să meargă la un vicar.

— Continuă să citeşti, o îndemnă Braden.

După un minut, ea renunţă să mai încerce a descifra scrisul pătat de cerneală.

— Scrie ceva aici despre un post şi apoi ceva despre postire, şi apoi de o biserică din Kinglas, dar nu pot să înţeleg restul.

— Angus i-a convins să facă lucrurile după vechea tradiţie, îi explică Nicholas. În stilul scoţienilor.

— Cum adică?

— Le fură pe fetele cu care vor să se căsătorească şi le duc departe, de preferinţă spre cea mai apropiată biserică, îi explică Braden pe un ton amărât.

Victoria aproape căzu din fotoliu.

— Vrei să spui că fetele au fost luate împotriva voinţei lor?

— Asta trebuie să aflăm noi. Nicholas aruncă o privire spre ceas. Şi trebuie să pornesc după ei cât mai curând posibil. Dacă îmi iau şareta, ar trebui să-i prind din urmă. Cum sunt cel puţin şase persoane care călătoresc…

— Şapte, cu Angus, îl corectă Braden.

— Da, şapte oameni, şi probabil nişte bagaje. Ar trebui să pot să-i prind din urmă în scurt timp.

— Ştiţi când au plecat? întrebă Victoria.

— Cam între ora unu şi ora patru, din câte bănuiesc, răspunse el. Dacă putem aduce fetele înapoi în Glasgow înainte de căderea serii, am putea evita la timp un adevărat dezastru.

Când îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi începu să se îmbrace, Victoria ridică mâna ca să-l oprească.

— Aşteaptă! Trebuie să ne gândim. Ce se va întâmpla dacă nu-i prinzi din urmă?

— Atunci, ne vom confrunta cu nişte părinţi foarte furioşi… ca să nu mai vorbim despre Alec… care probabil vor dori să ne împuşte pe mine şi pe fraţii mei.

Ea clătină din cap.

— Poate că nu. Cele două fete sunt îndrăgostite de gemeni. De fapt, n-aş fi surprinsă să aflu că au plecat de bunăvoie.

— Dar nu eşti sigură.

Ea flutură din mână.

— Nu sunt, mai ales în cazul domnişoarei Peyton.

Era clar că fata îl plăcea pe Grant, dar era timidă şi nu părea să fie genul care să fugă de acasă.

— De asemenea, putem fi destul de siguri că Lady Ainsley nu a mers de bunăvoie, continuă Nicholas. Nu pot să cred că Royal a făcut ceva atât de nebunesc.

— De ce să fi făcut asta, oricare dintre ei? întrebă Victoria.

— Pentru că Nick vrea să-i însoare, răspunse Kade din uşă.

Nicholas gemu.

— Iisuse atotputernic, te rog să nu-mi spui că ai fost şi tu implicat în treaba asta.

— Nu urla la el. Victoria se ridică şi zâmbi. Dragule, te rog să intri!

Băiatul intră cu un mers târşâit, aruncându-i fratelui său mai mare o privire plină de vinovăţie.

— Nimeni nu este supărat pe tine, îi zise ea, îmbrăţişându-l pe Kade. Spune ce ştii.

— Ei bine, nu ştiam că vor face acest lucru, începu el. Am crezut că era mai mult o glumă.

— Băiete, ar fi foarte util dacă ne-ai spune tot ce ştii, îl sfătui Nicholas.

— Desigur. Acum câteva zile, am auzit că bunicul vorbea cu gemenii despre faptul că tu ai dreptate. Le-a spus că provocau necazuri de prea mult timp şi că a venit timpul să se liniştească şi să-şi întemeieze o familie, ca nişte adevăraţi scoţieni.

— Vrei să spui că ai tras cu urechea, zise Braden pe

un ton dezaprobator.

Kade ridică din umeri.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai făcut-o, spuse Nicholas. Ce altceva mai ştii?

— Gemenii au fost de acord şi au spus că nu sunt siguri dacă Lainie şi Anna s-ar căsători cu ei, pentru că era posibil să nu-şi dorească soţi săraci. Atunci, bunicul le-a spus că ar trebui să le fure şi să fugă.

— Nu sunt săraci, rosti Nicholas cu un oftat supărat. Doar că nu sunt foarte bogaţi. Şi domnişoara MacBride este fiică de vicar. Nu-mi închipui că tatăl ei are deschise băierile pungii.

— Nu, dar familia mamei ei este bogată, zise Victoria. Ea este fiica unui baron. El are o moşie mare în afara oraşului Edinburgh.

— Nu ştiam asta, spuse Nicholas.

— M-ai angajat pentru a-i face să curteze nişte fete respectabile, domnule. În parte, asta înseamnă să aflu tot ce pot despre tinerele potrivite, mai ales dacă gemenii le plac deja.

— Graeme şi Grant sunt îngrijoraţi că părinţii lor s-ar putea să nu accepte, continuă Kade. Dar bunicul le-a spus că, odată ce se vor căsători, toată lumea ar trebui să fie fericită să se înrudeşte cu contele de Amprior.

— Probabil, spuse Victoria. Dar noi nu ştim dacă fetele ar vrea cu adevărat să se căsătorească cu fraţii tăi.

Kade se strâmbă.

— Îmi pare rău, Nick. Am crezut cu adevărat că totul este, mai mult sau mai puţin, o glumă. Şi bunicul m-a făcut să jur că o să păstrez secretul. A spus că nu vrea să-ţi faci griji inutil.

— A vorbit cu tine? întrebă Nicholas surprins.

— Păi… m-a prins că trăgeam cu urechea.

— Kade, asta e foarte rău, spuse Braden. Ar fi trebuit să ne spui.

Băiatul păru abătut.

— Nu contează, băiete, îl linişti Nick. Înţeleg că voiai să ajuţi. Bunicul a spus ceva despre Royal şi Lady Ainsley?

— Nu. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, Nick, dar deja ai atât de multe pentru care să te îngrijorezi, cu boala mea şi piciorul rănit al lui Royal. Şi restul.

Contele se cufundă în scaun, sprijinindu-şi capul în palme.

— Sunt un idiot! Am distrus totul!

— Nu e vina ta, spuse Braden. Încerci doar să ai grijă de noi.

Kade încuviinţă din cap.

— E vina bunicului.

— Şi a fraţilor noştri, adăugă Braden. Sunt nişte idioţi.

— De fapt, sunt de acord cu Lord Amprior, spuse Victoria. Aceasta este parţial vina lui, pentru că a pus atâta presiune pe el însuşi şi pentru că îşi asumă responsabilitatea pentru acţiunile altor persoane. Şi, de asemenea, pentru că se comportă ca un imbecil.

El îşi înălţă capul, mijind ochii la ea.

— Ai terminat cu insultele la adresa mea?

— Tu ai terminat să-ţi plângi de milă?

Braden şi Kade făcură ochii mari şi schimbară priviri speriate. Nicholas râse reticent.

— Presupun că am meritat asta.

Ea ridică din umeri. El o privi câteva secunde, apoi se ridică.

— Iată ce se va întâmpla mai departe. Victoria, tu o să rămâi aici, să te descurci cu părinţii furioşi. Trebuie să încerci să-i linişteşti, să-i asiguri că fiicele lor se vor întoarce înainte de căderea nopţii. Trimite-i lui Alec un bilet şi cere-i să vină aici, să te ajute. Cu puţin noroc, îmi voi aduce familia nebună înapoi în Glasgow, fără să fie distrusă reputaţia nimănui.

— Este un plan ridicol, i-o tăie ea. Merg cu tine.

El se înfurie.

— Nu vei face asta.

— Ba da. Pentru că, dacă lucrurile nu se întâmplă cum ai plănuit, domnule, vei avea nevoie de o însoţitoare pentru acele fete, spuse ea cu fermitate. Iar eu sunt singura pe care o ai.

*

— Asta este o idee foarte proastă, bombăni contele în timp ce călătoreau spre nord, pe drumul spre Arrochar. Habar nu am cum de te-am lăsat să mă convingi.

— Îmi imaginez că a fost din cauză că te-am amenințat că voi face rost de altă trăsură și că te voi urmări, îi răspunse acid Victoria.

Acesta era primul schimb de cuvinte pe care îl aveau de când părăsiseră reședința Kendrick cu o șaretă rapidă și însoțiți de un lacheu – după o scurtă, dar asurzitoare ceartă care trezise toată casa.

— Deși ești foarte încăpățânat, ai și o latură sensibilă, adăugă ea. Dacă nu îi prindem înainte de căderea nopții, vei avea nevoie de o femeie mai în vârstă, respectabilă.

— Tu nu ești o femeie mai în vârstă.

— Sunt mai mare și sper că sunt și respectabilă. Bineînțeles, dacă Fletcher își ducea la capăt amenințările, atunci reputația ei avea să fie în curând distrusă. La urma urmei, sunt guvernantă.

În general, treaba ei era să le țină departe de necazuri pe tinerele domnișoare. El îi aruncă o privire iritată.

— Nu mai ești guvernantă. Ești logodită cu mine.

Inima ei se poticni, dar reuși să rămână calmă.

— Aseară nu am mai avut impresia asta.

— Tu ești cea care mi-a aruncat inelul ăla blestemat în față, îți amintești?

— N-am făcut așa ceva. După ce mi-ai spus clar că nu te poți căsători cu altă femeie în care nu poți avea încredere, ce altceva mai puteam face în afară de a renunța?

— Am fost pur și simplu surprins, și pe bună dreptate! Deci va trebui să mă ierți dacă nu am fost în apele mele, spuse el sarcastic.

— Dacă asta a fost o scuză, atunci a fost una extrem de proastă.

Nu era gata să îl ierte. Poate că nu avea să-l ierte

niciodată. Pe de altă parte, poate că el nici măcar nu-şi ceruse scuze. Nick scoase un oftat exasperat.

— Victoria…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Şi aşa rezista cu greu.

— Dar noi *trebuie* să vorbim despre asta, ripostă el.

— Nu astăzi. Astăzi trebuie să-i găsim pe fraţii tăi iresponsabili şi să-i aducem înapoi în Glasgow. Aruncă o privire peste umăr. Şi nu doresc să discut acest subiect în faţa lacheului tău.

— Heckie nu poate să audă nimic. Şi, chiar dacă ar putea, ştie că nu e înţelept să răspândească bârfe despre familie.

— În primul rând, *toată lumea* din gospodăria ta bârfeşte, pentru că aşa am ajuns să ne logodim noi doi.

El murmură ceva obscen în barbă. În următoarele câteva minute, îşi păstră atenţia concentrată asupra cailor, apoi se uită, în cele din urmă, la ea.

— Ţi-e suficient de cald?

— Sunt bine.

— Vrei încă o pătură de pus pe picioare? Putem să ne oprim, iar Heckie îţi poate aduce una din cutie.

— Nu este nevoie, domnule.

Victoria se îmbrăcase cu haine cât mai călduroase posibil, adică două perechi de ciorapi de lână, o pereche de ghete, cea mai groasă bonetă şi un şal lung de lână, pe care Kade insistase să i-l înfăşoare în jurul umerilor şi gâtului. Nicholas o înveli apoi cu o pătură uriaşă, dar de abia după ce făcu rost de o cărămidă fierbinte care să-i ţină de cald la picioare.

— De fapt, mă prăjesc, adăugă ea. Astăzi este mult mai cald, nu crezi?

Ultima zi fusese atât de plăcută, că părea a fi o zi primăvăratică, cu dezgheţ.

— Prea cald. Va fi dezastru pe drumuri. Sper că nu începe să plouă, că ne vom trezi afundaţi în noroi.

— Cel puţin asta i-ar încetini şi pe ceilalţi. Dacă noi va trebui să ne luptăm cu noroiul, atunci şi ei ar trece prin

acelaşi chin.

Singurul lui răspuns fu un mormăit, şi mână şareta mai departe, ocolind o căruţă blocată pe marginea drumului. Când sărmanul fermier le aruncă o privire disperată, Victoria îl lovi cu cotul pe conte. El se încruntă, dar trase pe margine şi îi înmână ei hăţurile.

— Se pare că te aştepţi să salvez pe toată lumea astăzi.

— Eşti conte, asta e treaba ta, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă.

El pufni şi coborî în urma lui Heckie. Deşi durase numai câteva minute pentru a pune carul înapoi pe drum, amândoi bărbaţii sfârşiră stropiţi cu noroi până la genunchi.

Fermierul le mulţumi cu exuberanţă, şi ei plecară mai departe.

— Eşti fericită acum? întrebă Nicholas.

— Delirez de fericire.

— Sper şi nu mai întâlnim alte suflete suferinde, altfel nu-i vom ajunge niciodată din urmă pe fraţii mei.

Victoria se prefăcu a nu auzi.

După asta, pe măsură ce se îndreptau spre nord, câştigară mai mult timp. Din nefericire, la fel şi Royal şi gemenii, potrivit informaţiilor furnizate de un hangiu, la prima lor oprire. Băieţii erau cu cel puţin o oră înaintea lor şi călătoreau în două diligenţe. În ciuda faptului că erau mulţi, nu se opriseră decât ca să îşi schimbe caii.

— Sunt mai bine organizaţi decât îmi închipuisem, spuse Nicholas.

— Tinerele domnişoare care îi însoţeau păreau că se simt bine? îl întrebă Victoria pe hangiu.

Distras de agitaţia din cârciumă, hangiul de abia dacă se uită la ea în timp ce adună paharele murdare de pe tejghea.

— La ce te referi, domnişoară?

— Păi, vreuna din tinerele domnişoare părea supărată sau nervoasă?

Omul se opri şi îşi scărpină nasul.

— Una din tinerele domnişoare părea destul de

ţâfnoasă. S-a cam stropşit la tânărul care şchiopăta.

Victoria şi contele făcură un schimb de priviri îngrijorate.

— S-au certat? întrebă ea.

— Nu. Domnişoara le dădea ordine tuturor. I-a făcut pe toţi să cânte după cum le dicta ea.

Apoi, bărbatul se grăbi să se ocupe de câţiva muşterii noi.

— Cel puţin, se pare că nimeni nu a fost forţat să plece, comentă Victoria.

— Lady Ainsley nu ar suferi în tăcere dacă aşa ar fi stat lucrurile, spuse Nicholas, în timp ce o conduse înapoi la şaretă.

— Pur şi simplu nu pot să înţeleg. De ce ar face Ainsley aşa ceva?

El se urcă lângă ea.

— Ea şi Royal par să fi ajuns la un fel de apropiere, după cum ai observat şi tu acum câteva zile.

— Da, dar să se căsătorească?

— Nu are rost să facem speculaţii, Victoria.

— Nu trebuie să te stropşeşti la mine, milord, spuse ea. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza mea.

El miji ochii, dar avu suficientă înţelepciune cât să nu răspundă.

Se cufundară într-o tăcere sumbră şi se opriră doar ca să schimbe caii şi ca Victoria să meargă la toaletă. Contele practic tremura de nerăbdare. Mai mult decât o dată, Victoria avu impresia că voia să o lase în urmă. Totuşi, ori de câte ori se urca înapoi în şaretă, găsea o altă cărămidă încălzită pentru picioarele ei, iar Nicholas aranja cu grijă pătura în jurul ei înainte de a porni.

Din fericire, în cele din urmă, câştigară teren. Când plecară din Arrochar şi se apropiară de proprietatea Kendrick, se aflau la mai puţin de o oră în urma băieţilor.

Victoria se cutremură când intrară în umbra marilor brazi care mărgineau drumul. Valea dens împădurită se afla la intrarea dinspre vest a domeniului Amprior. Odată ce ieşiră din pădure, văzură valea cum se deschidea către

câmpurile şi fermele arendaşilor care înconjurau castelul.

Amprior se uită în jos la ea.

— De acum nu mai avem mult. Odată ce ajungem dincolo de trecătoarea din faţa noastră, mai avem doar o jumătate de oră până la Kinglas.

— Crezi că îi vom prinde înainte să ajungă la castel?

— Da, dar e clar că nu avem nicio şansă să îi ducem înapoi la Glasgow tot astăzi. Sper doar că Braden şi Alec vor fi capabili să liniştească lucrurile şi să-i împiedice pe MacBride şi pe Peyton să vină după noi.

— Sunt destul de sigură că Alec va veni după noi, spuse Victoria.

Şi avea să scoată flăcări pe nas, deoarece intuiţia îi dicta că vărul ei ajunsese la capătul răbdării cu bărbaţii din familia Kendrick.

— Ar face bine să nu vină. I-am spus foarte dar în biletul pe care i l-am trimis că trebuie să rămână în Glasgow, să-l ajute pe Braden.

— Sunt sigură că Edie îl va ajuta pe Braden, spuse Victoria. Dar ea şi Alec sunt deja îngrijoraţi pentru Ainsley şi vor dori să ştie că totul este în regulă.

El cugetă la vorbele ei pentru câteva momente.

— Ceva este în neregulă cu Lady Ainsley. Dar habar nu am despre ce ar putea fi vorba.

— Sunt sigură că Royal ştie. Poate că toată escapada asta are ceva de-a face cu asta.

Caii măriră viteza când ajunseră pe o porţiune ceva mai bună de drum. În pădure era mai rece, iar drumul nu era noroios.

— Ceea ce nu am reuşit să-mi explic, continuă ea, este ce au crezut că vor avea de câştigat făcând asta. Angus ne-a lăsat un bilet detaliat, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ştia că aveam să-i urmărim?

Nicholas zâmbi.

— În sfârşit, te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Am avut câteva probleme pe cap; de exemplu, o posibilă acuzare de crimă. Poate că asta mi-a distras

atenţia.

— Victoria, nu vreau să-ţi faci griji în privinţa lui Fletcher. Nu-l voi lăsa să te rănească. Se opri câteva secunde. Indiferent de ce se întâmplă între noi.

Ea încercă să ignore durerea pe care o simţi.

— Apreciez gestul, domnule, dar nu îmi poţi garanta acest lucru.

— Ba pot şi o voi face.

Din nefericire, nici măcar el nu avea puterea de-a o proteja dacă nu erau căsătoriţi, iar căsătoria lor era foarte puţin probabilă în acest moment.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, comentă ea.

— Victoria…

— Milord, îl opri ea, hotărâtă să schimbe subiectul, cum putea Angus să creadă că ar scăpa basma curată din povestea asta? Nu are niciun sens.

El bolborosi ceva, apoi răspunse:

— Simplul fapt că fraţii mei au fugit cu… sau au răpit… aceste tinere domnişoare ar fi suficient pentru a le păta reputaţia. Indiferent dacă vor ajunge la Kinglas sau nu, scandalul iscat ne va forţa să luăm măsuri dacă nu le vom duce înapoi în Glasgow înainte de căderea nopţii.

— Nu şi dacă noi doi rămânem cu ei, ca escorte, la Kinglas. Toată lumea crede că suntem logodiţi, iar asta ar trebui să fie de-ajuns.

— MacBride şi Peyton ar putea să nu fie de acord cu rezolvarea ta.

— Nu, dar putem să adoptăm o viziune optimistă, măcar de data asta?

Râsul lui sarcastic îi dădu de înţeles cât de ridicolă păruse, având în vedere viaţa ei tulbure.

— Ceea ce am vrut să spun… începu ea.

— Taci, spuse el.

Ea se supără.

— Poftim?

Contele opri şareta la ieşirea din pădure.

— Victoria, te rog să taci!

Neîndoielnic, ceva era în neregulă. Nicholas se răsuci şi se uită la Heckie.

— Tu ce crezi?

Şi Victoria se răsuci pe banchetă. Tânărul lacheu se ridică de pe scăunelul său, aflat în spatele şaretei. Scruta încruntat dealurile acoperite cu zăpadă care înconjurau trecătoarea ce ducea spre Kinglas.

— E greu de spus, milord, răspunse în cele din urmă Heckie. Arătă spre o culme care se ridica deasupra trecătorii înguste. Chestia aia de acolo arată cum urât.

Victoria se uită la Nicholas.

— Despre ce vorbeşte?

— Zăpada de pe creastă nu arată pe cât de stabilă mi-ar plăcea, o informă el.

— Vrei să spui că ar putea cădea peste noi?

— Probabil nu. Ceilalţi au trecut cu bine, dar mi s-a părut că am auzit o mişcare.

— Poţi auzi cum se mişcă zăpada?

— Da, domnişoară, spuse Heckie. Când începe să se mişte, se crapă şi fâşâie.

— Se poate întâmpla când a căzut multă zăpadă şi au crescut temperaturile, adăugă Nicholas.

Exact cum se întâmplase în ultimele zile. Victoria se uită în sus la creasta care acum părea de-a dreptul ameninţătoare.

— Dar ceilalţi au trecut.

— Da, dar probabil nu ar fi trebuit să rişte. Contele clătină din cap cu dezgust. Royal ştie asta foarte bine. Zgomotul poate declanşa o avalanşă, mai ales într-o vale îngustă în care există ecou.

Ea înghiţi în sec, devenind şi mai neliniştită cu fiecare secundă care trecea.

— Există o altă cale de a trece dincolo?

— Da, zise Heckie. Există un drum bun…

Un sunet nepământean se auzi dinaintea lor, răsunând de dincolo de trecătoare. Încremeniră de uimire.

Era sunetul de cimpoi, amplificat de o sută de ori din cauza dealurilor abrupte care încadrau mica vale.

«Angus!”

294

— Fir-ar să fie! mârâi Nicholas. O să-l omor pe bătrânul ăla nebun!

— Face ceea ce cred eu că face? icni Victoria.

Întrebarea ei primi drept răspuns o trosnitură puternică, urmată de o bufnitură.

— Heckie, treci în faţa! strigă Nicholas, punând mâna pe hăţuri. Victoria, coboară!

Lacheul sări de pe scăunelul său şi fugi să prindă căpăstrul calului din faţă. Când Victoria reuşi să-şi adune gândurile, speriată, caii deja se mişcau neliniştiţi.

— În regulă, ţine-te bine, spuse contele pe un ton mohorât.

Ea se prinse de balustrada laterală şi privi îngrozită cum bancul de zăpadă începea să fie brăzdat de crăpături. O bucată mare se desprinse şi se rostogoli în josul dealului cu un muget, un nor din ce în ce mai mare de ceaţă îngheţată şi resturi care îi ieşeau în cale. Caii se agitară şi dădură înapoi, dar mâinile puternice ale lui Nicholas şi ale lacheului îi împiedicară să o ia la goană.

Victoria nu avea altceva de făcut decât să se roage în timp ce tonele de zăpadă din faţa lor cădeau pe fundul văii.

Părea să fi trecut o eternitate, dar totul dură numai câteva minute. Zăpada se înălţase într-un nor, la vreo două sute de metri înaintea lor, învăluind trecătoarea în ceaţă. În cele din urmă, dispăru şi o linişte ciudată se coborî peste vale, întreruptă doar de zgomotul copitelor şi de zăngănitul căpăstrului pe căpriori. Până şi păsările erau tăcute.

Victoria încercă să vadă ceva înainte.

— Drumul este complet blocat?

Heckie se uită peste umăr.

— Ţii caii, domnule?

— Da, du-te, mârâi Nicholas.

Lacheul alergă în sus pe drum, în timp ce ea şi contele îl aşteptau într-o linişte încordată.

Destul de curând, Heckie se întoarse.

— A fost o avalanşă mică, dar a făcut pagube. Drumul

este blocat.

Dacă asta fusese una mică, Victoria nu dorea să vadă niciodată una mare.

— Există o şansă de-a ne croi drum? întrebă Nicholas.

— Da, dacă am putea aduce suficient de mulţi bărbaţi cu lopeţi. Dar va dura mai bine de o zi. Heckie îşi ridică privirea spre cer. Dacă va continua dezgheţul, ar trebui să se topească în trei sau patru zile.

— Asta se întâmplă deseori? întrebă Victoria.

— De obicei, o dată sau de două ori într-o iarnă, spuse Nicholas.

Ea oftă.

— S-ar părea că bunicul tău chiar a plănuit asta. Şi acum nimeni nu poate ajunge la ei în timp util.

Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, ar fi admirat talentul creativ al bătrânului. Nicholas spumega de furie.

— Îmi vine să-l bat pentru că v-a pus în pericol pe tine şi pe Heckie.

— Şi pe tine, adăugă ea. Dar bănuiesc că ştia exact unde ne aflam când a provocat avalanşa.

— Are dreptate, domnule, spuse Heckie. L-am văzut pe bătrân pe drum, de cealaltă parte a văii. Ştia că vom fi în siguranţă aici.

Dintr-odată, Victoriei îi veni să râdă.

— Trebuie să-i apreciezi viclenia. A fost un plan pe cinste, chiar dacă nebunesc.

Nicholas zâmbi fără tragere de inimă.

— Aş fi preferat să nu fiu târât până aici doar pentru a rămâne blocat la capătul unei văi. Ar fi trebuit să ne lase în pace.

— Presupun că scrisoarea trebuia să ne avertizeze înainte ca familiile tinerelor domnişoare să vină pe capul nostru.

— Nu am habar ce vrea Angus cu adevărat, şi în acest moment nici nu-mi pasă. Reacţia lui amuzată fu de scurtă durată. Heckie, crezi că zăpada e suficient de densă pe drum pentru a trece pe jos?

— Da, domnule. Ar putea să ningă, dar sătenii merg

pe jos atunci când se tem de avalanşe. La fel şi contrabandiştii de alcool.

— Contrabandiştii se mai află pe moşia mea? întrebă Nicholas cu neîncredere.

Heckie îşi schimbă poziţia picioarelor.

— Îmi pare rău, domnule.

— Dacă voi afla că fraţii mei sunt implicaţi…

Victoria îl prinse de braţ.

— Să luăm problemele pe rând, domnule.

El răsuflă zgomotos.

— Îmi pare rău. Ai dreptate.

Arăta atât de frustrat, că Victoriei îi venea să îl îmbrăţişeze şi să îl sărute până uita toate necazurile. Din nefericire, ea era sursa uneia dintre probleme.

— În regulă, Heckie. Du-o pe domnişoara Knight înapoi la hanul din Arrochar. Mâine vă puteţi întoarce în Glasgow.

Victoria nu avea să accepte aşa ceva.

— Nu mă întorc la Glasgow.

— Nu poţi să mergi prin trecătoare, ripostă Nicholas pe un ton care sugera că era o prostuţă dacă îşi imagina altceva.

— Nu văd de ce nu. Nu obosesc să merg şi am ghete la fel de rezistente ca ale tale.

— Nu eşti obişnuită să te plimbi prin Ţinuturile înalte pe timpul iernii.

— Nu este aşa rece, şi ştii asta. Heckie, cât va dura? întrebă ea.

Nicholas o privi încruntat.

— Nu o să…

— Cât durează, Heckie?

Victoria nu-l putea învinovăţi pe lacheu că aruncă o privire nesigură în direcţia contelui. Din fericire, Nicholas se rezumă să fiarbă de nervi în tăcere.

— Cu puţin noroc, poate în jur de patruzeci şi cinci de minute, răspunse în cele din urmă Heckie. Cea mai mare parte a drumului se află în plin soare, aşa că gheaţa nu ar trebui să fie o problemă.

— Oh, minunat! Va fi exact ca o plimbare scurtă, comentă Nicholas.

Ea se uită lung la el.

— Dacă nu vin cu tine la Kinglas, atunci toate strădaniile noastre au fost în zadar. Ar fi mai bine să te împaci cu faptul că voi veni.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse el.

— Iar tu eşti bărbatul cel mai încăpăţânat pe care l-am întâlnit vreodată. Şi acum, vă sugerez să pornim. Curând, se va însera, şi nu mai putem lăsa caii pe loc mult timp.

Nicholas îşi scoase pălăria furios, scutură din cap, apoi îşi puse pălăria la loc.

— Bine! Heckie, aşteaptă la hanul din Arrochar. În scurt timp, e posibil să apară căpitanul Gilbride şi nişte taţi supăraţi. Mă bazez pe tine să îi pui la curent cu situaţia noastră.

— Da, domnule, spuse lacheul făcând o grimasă.

Nicholas o ajută pe Victoria să coboare, apoi Heckie urcă şi întoarse şareta. Contele porni să traverseze câmpul acoperit cu zăpadă, îndreptându-se spre partea de vest a câmpiei, stabilind un ritm constant de mers.

— Ţine pasul, Victoria, o sfătui el peste umăr.

Ea scoase limba în spatele lui, dar se grăbi să-l prindă din urmă.

— Dacă mergi pe urmele mele, va fi mai uşor, adăugă el.

— Sunt foarte bine.

El se îndreptă spre un grup de bolovani care marcau începutul cărării. Prima parte a urcării fu uşoară, dar apoi poteca începu să urce într-un unghi destul de abrupt, până la linia culmii. În câteva minute, Victoria răsufla din greu şi se chinuia să ţină pasul.

Nicholas, desigur, făcea ca drumul să pară într-adevăr că o plimbare relaxată. Curând, se opri lângă o stâncă mare de lângă cărare.

— Ia o scurtă pauză! Aproape am ajuns în vârf.

— Nu am nevoie de odihnă, zise ea.

El o prinse de umeri şi o aduse cu blândeţe să se aşeze pe stâncă. Din moment ce urcuşul se afla în plin soare, era surprinzător de cald. Nu că Victoria ar fi avut nevoie de căldură, din moment ce urcarea o făcuse să transpire şi să se îmbujoreze. Deşi avea picioarele reci şi unul era ud pentru că zăpada îi intrase peste marginea ghetei, încă îşi putea simţi degetele de la picioare dacă le mişca.

— Este uşor să cazi de aici, spuse el, mai ales când eşti obosit. Stai un minut să-ţi recapeţi suflul.

— Tu nu eşti obosit deloc, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton mucalit.

El ridică din umeri.

— Am urcat pe dealurile astea de când eram copil.

Din acest punct înalt, Victoria putea vedea vârfurile munţilor care se întindeau spre nord şi est. Stâncile cenuşii se ridicau din straturi strălucitoare de gheaţă şi zăpadă, oferind o perspectivă impunătoare. Razele oblice ale soarelui care se îndrepta spre apus dansau peste cele mai înalte vârfuri, făcându-le să strălucească într-un foc portocaliu. Era un peisaj sălbatic, feroce şi frumos, dincolo de toate.

— Îţi taie răsuflarea, spuse ea încet.

Nicholas indică spre cel mai apropiat vârf.

— Acela este Beinn Namain. L-am urcat împreună cu Logan, când aveam cincisprezece ani.

Muntele se înălţa imposibil de mare.

— Trebuie să fi fost o aventură pe cinste.

— A fost ceva măreţ, spuse el pe un ton mai blând.

Ea zâmbi, imaginându-şi cum acceptase el provocarea cu o hotărâre copilăroasă.

— Aş vrea să-mi povesteşti totul despre asta într-o zi.

Nick părea să-şi revină în fire.

— Nu este nimic de povestit. Am urcat şi am coborât.

„Bine”.

Situaţia dintre ei nu se îmbunase, şi ea fusese prostuţă să-şi închipuie că ar putea fi altfel.

— Sunt gata, spuse ea, ridicându-se.

— Victoria, n-am vrut să…

Ea îşi luă fustele şi se grăbi să îl depăşească, ignorându-i bombănitul. Cu cât ajungeau mai devreme la Kinglas, cu atât mai repede avea să nu-şi mai zdrobească inima de zidul pe care el îl ridicase între ei.

Cărarea era surprinzător de uscată, probabil datorită faptului că se afla la înălţime, expusă. Dar acum vântul se înteţise, iar rafalele reci îi lipeau fustele de picioare. O pală de vânt o lovi în faţă, aducându-i praf în ochi. Se opri, clipind pentru a-şi limpezi ochii.

— Stai, lasă-mă pe mine să merg înainte, spuse el. Este un pic mai complicat la coborâre.

Victoria încuviinţă şi se dădu la o parte din calea lui. Acum, îi era din ce în ce mai frig, în ciuda efortului fizic. Soarele se apropia rapid de linia orizontului, şi curând avea să fie cufundată în întuneric până şi cea mai înaltă creastă.

Nicholas se uită în urmă şi întinse mâna spre ea.

— Aici, cărarea este mai îngustă şi îngheţată. Ai grijă…

Ochii i se măriră când picioarele începură să-i alunece de sub el. Îşi roti braţele şi căzu cu o bufnitură, ajungând înspre marginea crestei şi începând să alunece în josul pantei.

Capitolul 24

Nick căută în stânca fărâmicioasă crăpături de care să se prindă, în timp ce îşi mişca picioarele ca să găsească un fel de scară. De fiecare dată când ghetele i se zgâriau de peretele stâncos, câte un val de pietricele se prăbuşea în josul pantei abrupte. Căzuse pentru că fusese atent la Victoria, în loc să fie mai atent unde călca. Dacă avea să moară pe o cărare pe care mersese de nenumărate ori avea să fie o ultimă ironie a vieţii.

— Nicholas, dă-mi mâna! îi ordonă Victoria.

Îngenunche cu grijă deasupra lui, pe marginea crestei, cu o expresie panicată.

— Nu, şi nu veni mai aproape, strigă el. E prea periculos.

— Mi-ai spus asta chiar înainte să cazi în fundul ăla afurisit al tău! i-o întoarse ea, apropiindu-se de el.

Nick aproape râse. Dar, când ridică o mână ca să caute o crăpătură mai adâncă, mişcarea îl dezechilibră şi îl făcu să alunece din nou.

— Dacă te mai mişti o dată, o să te omor! strigă ea.

— Mai bine nu. O să începi să-ţi faci o reputaţie de criminală.

Întreaga zi începuse să-i pară lui Nicholas absolut ridicolă. Era ca într-unul dintre acele romane gotice pe care Taffy adora să le citească, dar în care nu erau fantome sau ticăloşi. Desigur, el avea un castel vechi, deci poate că el era ticălosul. Categoric, se comportase ca un ticălos cu sărmana Victoria.

— Taci, spuse ea, şi se îndreptă din nou spre el.

— E în regulă, iubito. Va fi bine.

— Nu şi dacă nu te ajut.

Când ea se întinse în jos, iscă o avalanşă de pietricele. Câteva pietre mai mari îl loviră direct în cap, căci acum nu mai avea pălăria care să îl protejeze.

— Au, gemu el.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Vocea îi tremura. Nu ştiu ce altceva să fac.

— Am putea încerca altceva, dar nu vreau să te pun în pericol.

— Nu-mi pasă, Nicholas. Doar spune-mi ce să fac!

— În regulă. Du-te în spatele stâncii de acolo şi aruncă-mi un capăt al fularului tău. Dacă îţi poţi sprijini picioarele de stâncă şi poţi ţine straşnic de celălalt capăt, voi încerca să mă ridic şi să mă trag peste margine.

Victoria se săltă în genunchi, desfăcându-şi fularul. Îi aruncă un capăt şi se aşeză dincolo de bolovan.

— În regulă, iubito. Ţine-te cât de bine poţi.

— Sunt gata, spuse ea cu fermitate.

Nick îşi scoase mâna din crăpătura de care se ţinea şi începu să se caţăre. Dar, aproape instantaneu, ţesătura se rupse acolo unde trecea peste bolovan. Nu îi rămase decât să-i dea drumul şi să se prindă cu disperare de stâncă.

„Fir-ar să fie!”

Victoria se aplecă din nou peste margine. Boneta îi căzuse într-o parte, şi părul îi flutura pe lângă obraji.

— Oh, Doamne. Credeam că te-am pierdut.

— Sunt încă aici, spuse el, încercând să o liniştească. Ascultă, Victoria, cărarea nu este la fel de abruptă de cealaltă parte a crestei. Poţi să ajungi de una singură, dacă ai grijă.

— Poftim? Nu te părăsesc! Nu mai poţi să te ţii multă vreme.

— La poalele dealului se află coliba unui fermier. Acolo locuieşte Tommy Andrews. El poate să aducă o frânghie şi să mă tragă.

Nick se gândi că avea să dureze aproximativ treizeci de minute. Cu puţin noroc, mai putea rezista atâta timp. Dar, dacă bătrânul Tommy nu era acasă, era complet pierdut. Pur şi simplu nu avea cum să urce singur.

— Nu vreau să te părăsesc, spuse ea.

Suferinţa ei îi frângea inima, dar nu-şi putea permite să o lase să se întristeze. Viaţa ei, dar şi a lui erau în joc.

— Victoria, nu avem timp pentru istericale. Ridică-ţi fundul şi ia-o în jos la vale.

Ea clipi şocată, apoi îşi trase nasul şi se şterse pe mânecă – la fel ca o şcolăriţă drăguţă şi adorabilă.

— Bine, spuse ea, ridicându-se. Dar să nu îndrăzneşti să cazi!

— Nu ăsta e planul meu, te asigur.

Dacă scăpa cu bine din întâmplarea asta, avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să o convingă să-l ierte. După aceea, avea să o protejeze de orice bărbat care încerca să o rănească.

Ea tocmai se întorcea, când Nick auzi un zgomot de-a lungul cărării.

— Ce naiba se întâmplă? se auzi o voce îmbufnată

deasupra lui.

El se simţi deopotrivă uşurat şi enervat. Bineînţeles, tocmai el trebuia să vină să-l salveze. Viaţa continua să-l trateze cu ironie.

— Domnule Kendrick! exclamă Victoria. Slavă Domnului! Nicholas abia mai rezistă.

— Rezist foarte bine, comentă Nick.

— Nu mi se pare, zise Logan, privind spre el.

— Vrei, te rog, să termini şi să-mi dai mâna?

Victoria îl lovi pe Logan în braţe.

— Grăbeşte-te! Cred că i-au îngheţat mâinile.

Avea dreptate. Nick abia dacă îşi mai simţea mâinile.

— Rezistă, bătrâne. Logan se lungi pe burtă la marginea stâncii şi întinse un braţ spre el. Apoi cuprinse încheietura mâinii lui Nick într-o strânsoare ca de fier.

Ştiind că fratele său avea să-l ţină, Nick dădu drumul stâncii şi se prinse de mâna dreaptă a lui Logan. Îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii albaştri, identici cu ai lui, încercând să înăbuşe un val de emoţii contradictorii.

— Hai, dă-mi drumul, omule!

— Ticălos nerecunoscător, murmură Logan şi se uită peste umăr. Domnişoară Knight, eşti foarte încântătoare aşa cum stai peste posteriorul meu, dar nu este necesar. Te asigur că nu voi cădea şi nici nu îl voi scăpa.

— Nu stau pe posteriorul tău, spuse ea. Pur şi simplu, te ţin de picioare.

— Victoria, te rog să faci ce spune, zise Nick.

Deja se săturase de dealul acesta blestemat.

Fratele lui îşi umflă pieptul şi îl trase pe Nick suficient cât să-şi poată trece un picior peste marginea prăpastiei. Acesta se desprinse de braţul fratelui său şi se rostogoli pe cărare, respirând din greu şi holbându-se la cerul întunecat.

Două feţe apărură în câmpul său vizual.

— Eşti bine? întrebă Victoria pe nerăsuflate.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine. Nick se ridică şi-şi privi fratele, care păşise înapoi şi îl privea acum cu o expresie circumspectă. Logan, de ce eşti aici?

— Stau la cabana fermierului.

Victoria se încruntă.

— De ce nu stai la hanul din Arrochar sau chiar în Glasgow?

— Pentru că bătrânul Tommy este un prieten de-al meu. Şi pentru că nu intenţionez să plec din Kinglas până nu obţin ceea ce doresc, spuse Logan pe un ton uşor provocator. Oricum, am auzit agitaţia şi am venit să arunc o privire. Apoi te-am auzit strigând, domnişoară Knight.

— Ai văzut avalanşa? întrebă ea.

— Am auzit cimpoiul, spuse el pe un ton sec. Ştiam că asta înseamnă că Angus pune ceva la cale.

— Ţi-ai dat seama că era el? întrebă Victoria, în timp ce îi aranja gulerul lui Nick.

Evident, încerca să-l ajute să se ridice, dar de fapt aproape îl strangula. Cu toate acestea, faptul că ea se agita în jurul lui era o schimbare bine-venită, chiar dacă pentru asta fusese nevoie ca el să ajungă la un pas de moarte.

— Aş recunoaşte oriunde sunetul de cimpoi al bunicului, spuse Logan. Nu există nimic asemănător.

— E destul de groaznic, nu-i aşa?

— Destul.

Logan îi aruncă un zâmbet fermecător. Când Victoria îi răspunse în aceeaşi manieră, lui Nick îi veni să îşi înfigă un pumn în nasul fratelui său.

— Oricum, ce mai face bătrânul? întrebă el.

— Nu e treaba ta, spuse Nick. Ţi-am cerut de câteva săptămâni bune să pleci de pe moşia Amprior.

Logan îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

— Iar eu ţi-am spus că nu plec până nu obţin lucrul pentru care am venit.

Nick începu să-şi scuture pietrişul şi gheaţa de pe haină.

— Iertarea mea? Mult noroc cu asta!

— Du-te dracului, Nick. Tocmai ţi-am salvat desăvârşita-ţi viaţă.

— Nu aveam nevoie să-mi salvezi tu viaţa. Aveam nevoie să-i salvezi viaţa fiului meu. În schimb, tu l-ai lăsat să moară.

Cuvintele ieşiră la suprafaţă dintr-un cotlon întunecat, în care se ascundeau toate evenimentele urâte şi dureroase din trecutul lui. Pentru o vreme, întunericul se retrăsese ca urmare a luminii strălucitoare pe care o adusese Victoria în viaţa lui. Dar acum pierduse, probabil pentru totdeauna, acea lumină.

— Nu mă vei ierta niciodată, nu-i aşa? Indiferent de ce aş face.

Vocea lui Logan era plină de amărăciune.

Nick nu voia să-şi urască fratele – de fapt, ura asta îndreptată către Logan era istovitoare. Dar se confrunta mereu cu un zid mare şi negru, care apoi se transforma în sicriul lustruit al lui Cameron. Toată durerea şi furia lui se îngrămădeau în acea unică formă chinuitoare.

Se uită la Logan şi ridică din umeri. Fratele lui făcu o grimasă.

— Oh, las-o baltă! Tu nu-i ierţi niciodată pe cei care-ţi greşesc, oricât de multă nevoie ar avea de asta. N-ai putut s-o ierţi nici măcar pe Janet, propria ta soţie. Ei bine, eu nu voi fi ca ea. Nu mă voi distruge din cauza inimii tale haine.

Nick se repezi înspre Logan, dar Victoria îi tăie calea. Când ea alunecă pe o porţiune de gheaţă, el o prinse şi o strânse în braţe.

— Încetează cu prostiile astea! Îşi ridică privirea spre el. Ne aflăm pe marginea unei *stânci* blestemate.

Logan, care îşi pregătise pumnul pentru luptă, blestemă dezgustat şi se retrase. Nick o puse cu grijă pe Victoria jos.

— Îmi pare rău, dar nu-şi poate ţine gura închisă.

— Oh, tu să taci, mârâi fratele lui.

— Amândoi să tăceţi! izbucni Victoria. Altfel jur că o să vă împing peste margine. M-am săturat până peste cap de familia Kendrick, cât să-mi ajungă o viaţă întreagă. Sunteţi cea mai încăpăţânată adunătură de oameni pe care am întâlnit-o vreodată. M-am săturat de voi toţi.

— Spune ce ai pe inimă, domnişoară Knight, rosti Logan, într-o încercare neinspirată de a glumi.

— N-ai vrea să auzi ce am de zis. În momentul acesta,

nu vreau decât să ajung la Kinglas şi să mă asigur că sărmanele fete nu au fost traumatizate de fraţii voştri imbecili.

Logan oftă.

— Ce-au mai făcut băieţii de data asta?

— Royal şi gemenii au răpit trei tinere domnişoare şi le-au adus la Kinglas, îl informă ea.

Logan îl privi uluit pe Nick.

— E adevărat?

— Încă nu ştim sigur ce s-a întâmplat, răspunse Nick. Dar, cu cât încetezi mai repede cu întrebările, cu atât mai repede vom afla.

— Nu sări aşa la mine, că eu nu am răpit pe nimeni.

— Dacă voi doi vreţi să vă omorâţi, daţi-i drumul, spuse Victoria. Dar daţi-vă la o parte din calea mea, că eu vreau să cobor de pe dealul ăsta afurisit.

— Bine, spuse Logan. O iau eu înainte. Cunosc mai bine traseul decât Nick.

— Sigur că da, răspunse sarcastic Nick.

Victoria îi aruncă o privire feroce. Nu putea să o învinovăţească, deoarece trebuia să admită că el şi Logan se purtau ca nişte băieţandri care se încaieră la şcoală.

Din fericire, drumul în jos era într-o stare mai bună decât se aşteptase. Cu ajutorul lui Logan, care îi îndruma cu multă pricepere, la scurt timp după păţania de pe culme ajunseră la cabana bătrânului Tommy.

Deşi Nick detesta să recunoască acest lucru, ştia că ar fi murit fără ajutorul lui Logan. Mai rău, şi Victoria ar fi murit.

Bătrânul Tommy, un văduv cărunt, care semăna oarecum cu una dintre vitele pe care le mâna, îi aştepta în uşa cabanei.

— Tocmai veneam după voi, spuse el, şi le făcu semn să intre.

Cabana avea trei camere, era confortabilă şi lipsită de umezeală, iar focul din vatră trimitea valuri binecuvântate de căldură. Nick o conduse pe Victoria de-a lungul podelei de piatră şi o aşeză pe un fotoliu vechi din lemn. Îi sprijini

picioarele pe suportul pentru bușteni, apoi îi ridică fustele și îi lăsă picioarele la căldura focului.

Ea îi împinse mâna.

— Nu te mai agita.

— Tremuri, remarcă el.

— Ba nu, i-o întoarse ea, deși îi clănțăneau dinții. Ea îl cercetă îngrijorată. Ești într-o formă groaznică, domnule. Arăți îngrozitor.

Grija ei, așa țâfnoasă cum era, îl încălzi mai mult decât ar fi putut focul.

— Sunt bine. Tommy, i-ai putea aduce domnișoarei Knight... Mulțumesc. Luă paharul de whisky pe care bătrânul deja i-l întinsese. Bea, îi ordonă Nick, oferindu-i paharul.

— Nu avem timp de pierdut cu asta.

Și totuși, luă o gură și tuși, cu ochii în lacrimi. Nick bănuia că bătrânul îi dăduse o băutură contrafăcută, probabil ceva preparat în casă.

— Tommy, trebuie să împrumut căruța și calul tău.

— Orice ai nevoie, stăpâne. Mă duc să pregătesc animalul.

— Nu, o voi face eu, spuse Logan.

Și trânti ușa în urma lui. Tommy se uită la Nick.

— Încă sunteți unul la gâtul celuilalt, să-nțeleg.

— Din păcate, e adevărat, spuse Victoria.

— Trebuie să treci peste asta, băiete. A trecut timpul.

Nick îi aruncă lui Tommy cea mai bună privire a lui de șef al clanului.

— În primul rând, de ce îl adăposteși pe afurisitul de frate-miu? I-am ordonat de săptămâni întregi și plece de pe pământurile mele.

Tommy scoase un pufnet.

— Ești stăpânul meu, și mi-aș da viața pentru tine și pentru toți cei din familia Kendrick. Dar nu am uitat că ți-am aplicat o corecție când erai doar un băiat. Și domnului Logan, de asemenea.

Victoria își ridică privirea.

— Așa ai făcut?

— Da, că erau nişte bezmetici. Îmi eliberau vitele în grădina cu plante aromatice. Au meritat bătaia aia, ascultă la mine!

Nick se strâmbă. Uitase de acea escapadă jenantă. Chipul îmbătrânit al lui Tommy se îmblânzi pe măsură ce îl studia.

— Dar eraţi băieţi buni tu şi Logan. Inimi puternice, loiale. Trebuie să îţi aminteşti asta, stăpâne.

Din fericire, Nick nu fu nevoit să răspundă pentru că Logan se întoarse.

— Căruţa e pregătită.

Victoria se ridică şi îi întinse paharul lui Tommy.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitatea dumitale, domnule. Şi pentru cuvintele pline de înţelepciune.

Bătrânul făcu o plecăciune înaintea ei.

— Mulţumesc, stăpână. Sper să te văd din nou. Pare că eşti o fătucă pe cinste.

Când ea se aplecă şi-l sărută pe obraz, Tommy se făcu roşu şi o privi fermecat. În mod evident, Victoria îşi mai câştigase un admirator. Erau cu toţii adunaţi la picioarele ei.

Nick o conduse afară, la căruţa fermierului. Calul zdravăn avea să înainteze încet, dar urma să-şi facă treaba.

După ce Nick se urcă, Logan o ajută pe Victoria să suie în căruţă şi o acoperi cu o pătură groasă din tartan pe care i-o dădu Tommy.

— Te voi mai revedea, domnule Kendrick? întrebă ea.

Când Logan îi aruncă o privire fulgerătoare, Nick îşi păstră gura închisă.

— Probabil că nu, spuse Logan.

Victoria îi întinse mâna.

— Atunci, îţi mulţumesc pentru ajutor şi îţi doresc numai bine.

Logan se aplecă peste mâna ei.

— Eşti prea bună pentru fratele meu cel netot, doamnă.

— Sunt prea bună pentru oricare dintre voi, spuse ea pe un ton sec.

Nick nu mai rezistă şi zâmbi superior la fratele său. Apoi puse căruţa în mişcare. Logan păşi înapoi şi îşi ridică mâna în semn de rămas-bun.

— La revedere, Nick. Ai grijă de tine!

Nick prinse frâiele într-o singură mână şi le trase înapoi, după care se opri şi încuviinţă brusc din cap. Când Logan rămase cu gura căscată de uimire, Nick se încruntă şi îşi mută privirea asupra drumului.

— Ţi-e frig? o întrebă pe Victoria după câteva minute de tăcere tensionată.

— Nu.

— Scumpo…

Mâna ei se ridică între ei.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nici măcar nu ştii ce vreau să spun.

— Orice ar fi, nu vreau să vorbesc despre asta.

El oftă. Erau obosiţi, înfrigurați şi amândoi pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Orice discuţie despre viitor era, probabil, mai bine de purtat într-un moment când nu mai exista riscul să ţipe unul la celălalt. Aveau să rezolve problema dintre ei, atât timp cât pe el nu îl împuşca vreun tată furios, iar ea nu era dusă la închisoare.

— Slavă Domnului! spuse ea ceva mai târziu, când trecură pe sub poartă şi intrară în curtea castelului Kinglas. Nu ştiu când am mai fost atât de fericită să ajung într-un loc.

Nick opri căruţa în faţa turnului central.

— Cine ştie ce ne aşteaptă, comentă el, ajutând-o să coboare.

— Cel puţin, ne vom încălzi şi tu nu vei mai risca să te prăbuşeşti de pe stâncă.

— Mulţumită ţie, zise el, mângâindu-i obrazul.

Privirea ei se îmblânzi, şi vru să-i răspundă, dar tocmai atunci se deschise uşa. Taffy se repezi afară cu Andrew şi cu doi dintre câini pe urmele ei.

— Slavă Cerurilor! exclamă ea. Când am auzit despre avalanşă…

— Suntem bine, o linişti Nick, în timp ce intrară în hol.

După ce mângâie rapid câinii, Victoria îşi scoase boneta şi mănuşile şi i le întinse lui Andrew.

— Vă rog să-mi spuneţi că tinerele domnişoare nu au păţit nimic.

— Fetele sunt bine, răspunse Taffy. Domnişoara MacBride şi domnişoara Peyton se odihnesc într-una dintre camerele de oaspeţi.

— Dar Lady Ainsley?

— E în dormitorul domnului Graeme, împreună cu ceilalţi.

— De ce? Ce se întâmplă? întrebă Nick.

Taffy făcu o grimasă.

— Domnul Graeme a căzut şi şi-a rupt piciorul.

— Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Stătea pe treapta diligenţei când bătrânul ăla nebun… Taffy se strâmbă şi se corectă: Când domnul MacDonald a început să cânte la cimpoi. Caii au sărit cât colo, şi băiatul a căzut la pământ.

Victoria îşi duse mâna la gură.

— Te rog, spune-mi că nu a fost călcat de vreo roată, rosti Nick, simţind un ghem în stomac.

— Nu, mulţumim bunului Dumnezeu. Doctorul a sosit acum câteva minute şi este acum cu domnul Graeme. Brody este şi el acolo.

— Grăjdarul? întrebă Victoria.

— Este foarte priceput să aşeze oasele la loc Brody al nostru, explică Taffy. El îl poate ajuta pe doctor.

Nick ridică dintr-o sprânceană spre Victoria.

— Poţi să verifici cum sunt domnişoarele şi să afli ce s-a petrecut, în timp ce eu mă duc să-l văd pe Graeme?

— Desigur. Mă voi ocupa eu de asta.

— Ce m-aş face fără tine, fătuco? Mulţumesc.

Când Victoria îl privi îngrijorată, numai se frânse. În mod clar, trebuia să se revanşeze pentru multe, dar nu-şi putea face griji în privinţa asta acum. Se întoarse şi se îndreptă spre scară, mânat de nerăbdare şi de nelinişte.

— Haina, domnule, strigă Taffy.

Nick se grăbi să-şi scoată haina în timp ce urca şi o

lăsă pe balustradă. Era ruptă pe alocuri după aventura din această după-amiază.

Când deschise uşa de la camera lui Graeme, se opri în prag, şocat. Mai mulţi oameni erau înghesuiţi în jurul patului cu baldachin, inclusiv doctorul, Brody, o servitoare care ţinea o grămadă de prosoape, Ainsley şi fraţii lui. Cu excepţia doctorului şi a lui Ainsley, toată lumea îl privi pe Nick cu panică şi disperare.

Graeme era alb ca varul la faţă, dar încerca să pară curajos, chiar dacă era în mod vizibil speriat şi avea dureri crunte. Stătea sprijinit pe perne, în timp ce doctorul îi luă pulsul.

— Cum este, domnule Dillon? întrebă Nick pe un ton morocănos.

— Din câte pot spune, milord, este o rană curată, răspunse acesta, dar va trebui să-i aşez piciorul la loc, cât mai repede.

Îşi luă geanta şi începu să-şi întindă uneltele pe pat. Brody împături cu grijă aşternuturile şi expuse privirilor piciorul lui Graeme. Ghetele şi pantalonii băiatului fuseseră tăiate, lăsând să se vadă vânătăile urâte şi umflătura de pe gambă. Cel puţin pielea şi muşchii erau neatinşi, iar asta-l făcu pe Nick să ofteze uşurat.

Acum, că îşi potoli temerile, aruncă o privire prin încăpere. Grant îşi plecă uşor capul, iar Royal îi evită privirea.

După cum se şi aşteptase, Ainsley se uită direct la el, apoi se duse la fotoliul de lângă cămin.

— Era şi timpul să apari. Familia ta este complet nebună.

Din partea opusă a camerei, Royal se uită urât la ea.

— Da, cu cât fratele meu te duce mai repede înapoi în Glasgow, cu atât mai bine. Atunci, nu va mai trebui să-ţi ascultăm criticile constante.

— Crezi că Excelenţa Sa are o baghetă magică cu care să îndepărteze avalanşa pe care a declanşat-o bunicul tău nebun? întrebă ea cu voce tare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi, spuse Nick.

Oricum, unde este Angus?

Royal ridică impasibil din umeri, deşi Nick recunoscu tensiunea din umerii lui.

— Se ascunde de tine?

— Dacă aşa o fi, atunci acţionează înţelept pentru prima dată în viaţa lui. Ce naiba a fost în capul vostru?

Ainsley sări în picioare.

— Te rog, nu striga! Am suportat prea multe pentru o singură zi.

— N-am strigat. Nick se încruntă, văzând în cele din urmă cum era ea îmbrăcată. Asta este...?

— O rochie de servitoare? întrebă ea. Da, fratele dumitale nu a dat dovadă de suficient cavalerism cât să-mi permită să-mi aduc mai multe haine. M-a răpit când mă întorceam acasă de la un bal. Până am ajuns aici, rochia mea era distrusă.

— Eşti un imbecil fără speranţă, îl mustră Nick pe Royal. Înţeleg ca gemenii să se comporte aşa, dar tu?

Fratele lui arătă spre fata supărată.

— Ea a vrut să vină.

— Ce prostie! spuse Ainsley.

— Iertaţi-mă, milord, îi întrerupse domnul Dillon. Ar fi mai bine să începem înainte ca muşchii băiatului să se contracte şi mai mult.

— Bineînţeles, spuse Nick.

Duse o mână la fruntea lui Graeme. Faţa fratelui său strălucea de transpiraţie şi era prea caldă.

— Prostule, îl mustră el încet.

Graeme îşi ridică nefericit privirea spre el.

— Îmi pare rău, Nick. Vorbesc serios. Am... am stricat totul. Întotdeauna stric lucrurile.

Grant, aflat de cealaltă parte a patului, îl prinse de umeri.

— Este şi vina mea. Sunt la fel de responsabil ca tine pentru ce s-a petrecut.

— Nu, nu eşti, spuse Graeme. Eu sunt cel care te atrage mereu în necazuri teribile. Sunt un imbecil.

Nick le studie chipurile chinuite şi oftă. În ciuda

faptului că erau voinici şi obraznici, erau încă imaturi. Ce naiba avea să facă cu ei? Mângâie părul ciufulit al lui Graeme.

— Nu-ţi face griji acum, băiete! O să descâlcim problema mai târziu.

Uşa se deschise, şi intră Victoria. Clipi când văzu aglomeraţia din cameră, apoi se apropie de pat.

— Cum te simţi, prostuţule? întrebă ea încet, luând mâna lui Graeme într-a ei.

El o strânse ca un copil speriat.

— Sunt bine. Îmi pare rău că am cauzat atâtea probleme. Părea o idee minunată la momentul respectiv.

— Sunt sigur că la asta s-a gândit şi Angus, comentă ea sec.

— El a vrut doar să ne găsim neveste bune. Ca tine, Nick, explică Grant.

Victoria făcu o grimasă.

— Vorbim mai târziu despre asta, încercă Nick să îl liniştească. Şi cum se simt tinerele domnişoare, dacă pot să întreb?

— Ăăă, s-au hotărât că mai degrabă ar muri în chinuri decât să se mărite cu fraţii tăi, răspunse Victoria.

— Într-adevăr? Aproape că era prea frumos ca să fie adevărat.

Ea îi zâmbi uşor.

— La început, credeau că îşi doreau să fugă, dar s-au răzgândit în timpul călătoriei.

— Trebuie să fi fost o călătorie pe cinste, comentă Nick.

Grant ridică din umeri.

— Pur şi simplu, nu s-au înţeles cu bunicul.

— Pentru că el este îngrozitor, continuă Ainsley.

— Nu e la fel de enervant ca tine, i-o tăie Royal.

Doctorul scoase un sunet exasperat.

— Sunt gata, domnule.

— Să iasă toată lumea, ordonă Victoria.

— Eu rămân, spuse Grant cu voce gâtuită.

— Bine, dar nu sta în drum.

Victoria luă prosoapele de la servitoare şi îi spuse să iasă, împreună cu Royal şi cu Ainsley.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji că ăştia doi s-ar putea căsători, comentă Victoria când se întoarse la pat.

— Eşti pregătit, domnule Graeme? întrebă doctorul. O să doară ca naiba, dar nu va dura mult dacă stai nemişcat.

Victoria rulă o cârpă mică şi i-o întinse lui Graeme.

— Muşcă din asta. Te va ajuta.

Nick îl prinse de o mână, iar Grant de cealaltă. În următoarele minute, ajunse să transpire la fel de mult ca sărmanul lui frate. Când doctorul şi Brody începură să mişte piciorul lui Graeme, băiatul gemu, apoi strânse puternic cârpa între dinţi şi înşfăcă mâna lui Nick într-o strânsoare necruţătoare. Cât dură calvarul, Victoria mângâie părul lui Graeme, murmurând încurajări pe un ton liniştitor. El îşi ţinu privirea fixată asupra chipului ei, de parcă stăpânirea de care dădea ea dovadă era singurul lucru care îl împiedica să cedeze nervos.

Nick nu fusese niciodată mai recunoscător pentru prezenţa ei sau mai convins că avea să fie cel mai norocos ticălos din Anglia dacă ea avea să-l ierte vreodată.

— Aproape am terminat, murmură doctorul.

Mai trase o dată de piciorul lui Graeme. Băiatul se lăsă moale, dar, o clipă mai târziu, îşi deschise ochii şi se holbă la Nick.

— Bravo, domnule Graeme, spuse Dillon. Îţi voi lega piciorul, şi te vei înzdrăveni cât ai zice peşte.

— Domnule Dillon, te rog să-mi explici cum îl pot îngriji, spuse Victoria. Eu şi doamna Taffy ne vom ocupa de el.

— Mulţumesc, iubito, rosti Nick, zâmbind din partea cealaltă a patului.

Ea îi răspunse cu o mişcare scurtă din cap.

— Brody poate prepara nişte comprese care vor ajuta la vindecare, începu Dillon, iar eu îi voi scrie indicaţiile.

Victoria puse mâna pe fruntea lui Graeme.

— Mi se pare că are febră.

— Da, spuse Dillon. Asta mă îngrijorează puţin.

Ea şi Nick se priviră neliniştiţi.

— Cum te simţi, băiete? întrebă Nick.

Graeme îi dădu drumul lui Nick şi îşi acoperi gura. Un moment mai târziu, strănută cu putere.

— Păi... cred că am răcit.

Victoria oftă.

— Bineînţeles.

Capitolul 25

Victoria închise fără zgomot uşa de la dormitorul lui Graeme. O durea capul din cauza stresului şi a lipsei de somn, dar cel puţin una dintre grijile lor fusese ştearsă de pe listă.

— Cum se simte?

Se întoarse şi o văzu pe Ainsley, stând la câţiva metri distanţă.

— Scuze, milady. Nu ştiam că eşti aici.

Gura cu buze voluptuoase a fetei se curbă într-un zâmbet ironic.

— Te rog, spune-mi Ainsley. La urma urmei, în ultimele trei zile, am schimbat aşternuturi şi am şters sudoarea de pe fruntea bolnavului, cot la cot.

Victoria îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău.

În prima seară, doamna Taffy şi Victoria se ocupaseră de mare parte dintre treburile care ţineau de îngrijirea bolnavului, dar apoi Grant răcise, împreună cu patru dintre servitorii castelului. Ainsley îi surprinsese pe toţi când se implicase până şi în cele mai neplăcute sarcini, alungând din mintea tuturor imaginea de răsfăţată din înalta societate.

Nu fusese printre cele mai joviale asistente medicale şi nici în mod special de blândă. De fapt, se răstise la săracul Graeme când acesta avea un comportament dificil sau refuza să-şi ia leacurile. Din fericire, comportamentul ei

ferm se dovedise uneori mai eficient decât abordarea mai blândă a Victoriei.

— Mă bucur că am putut ajuta, spuse Ainsley. Ei bine, nu mă bucur, dar a fost mai bine decât să mă fi plictisit aici, în mijlocul pustietăţii. Mult mai bine, oricum.

Răspunsul era tipic pentru Ainsley.

— Atunci, vei fi bucuroasă să afli că trecătoarea a fost, în sfârşit, curăţată de zăpadă. Cred că astăzi va sosi Alec. El te va însoţi înapoi în Glasgow, ca să te poţi pregăti pentru vizita la rudele tale din nord.

— Oh, ce bucurie! spuse Ainsley pe un ton sec. Aşadar, să înţeleg că starea lui Graeme continuă să se îmbunătăţească?

— Da. El este încă la fel de slăbit ca o pisică pe jumătate moartă, dar febra a dispărut şi se pare că-şi recapătă apetitul.

— Asta e o uşurare. Lucrurile au fost destul de complicate câteva zile, nu-i aşa?

— Cu siguranţă. Răceala lui Graeme îl făcuse să aibă febră mare. Cu piciorul rupt şi o infecţie urâtă, fusese atât de bolnav, că Victoria chiar îşi făcuse griji. Timp de trei zile şi trei nopţi, ea, Ainsley şi Nicholas îl vegheaseră pe rând, în timp ce Royal şi Taffy se îngrijiseră de restul familiei.

— I-ai spus lui Amprior vestea cea bună? întrebă Ainsley.

— A fost acolo noaptea trecută, când Graeme a făcut febră, şi a rămas cu el până în dimineaţa asta.

Victoria fusese aproape la fel de îngrijorată pentru Nicholas, care fusese îngrozit de gândul că fratele său ar putea muri. Existau puţine cuvinte de mângâiere pentru un om care ştia deja cât de surprinzătoare şi de crudă putea fi viaţa. Dar, când fu evident că Graeme nu mai era în niciun pericol, Nicholas o trase în braţele lui şi o strânse ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul. Rămaseră astfel câteva minute, lăsându-şi trupurile să le exprime sentimentele, înainte ca el să-i ceară să meargă la culcare. Victoria se simţea atât de obosită, că nu protestă.

Ea şi Nick nu prea vorbiseră de când se întorseseră la

Kinglas, şi, cu siguranţă, nu despre problemele lor personale. Se concentraseră doar asupra lui Graeme şi asupra celorlalţi din castel. Acum însă, totul părea să revină între ei, toate problemele nerezolvate.

— Vreţi să stau eu cu Graeme? întrebă Ainsley.

— Taffy tocmai i-a adus un ceai şi pâine prăjită, iar unul dintre lachei stă acum cu el.

Ainsley se prinse de braţul Victoriei.

— Atunci, să luăm micul dejun. Mă tem că şi tu arăţi ca o pisică pe jumătate moartă.

Victoria zâmbi.

— Atât de rău?

— Mai rău, deşi pe Amprior nu-l deranjează. Te-ai putea îmbrăca într-un sac, şi el tot ţi-ar face ochi dulci.

Când Victoria îi aruncă o privire grăitoare, Ainsley râse.

— Aşadar, ce ai de gând să faci în privinţa lui? Este clar că e nebun după tine, în ciuda trecutului tău tulbure.

— Chiar nu ştiu. Sunt atât de multe probleme nerezolvate, şi nu am avut ocazia să vorbim cu adevărat.

— Aveţi ocazia acum. Şi îţi sugerez să profitaţi de asta, înainte ca…

— Înainte să apară cineva să mă aresteze? îi termină Victoria cuvintele.

— Asta nu l-ar opri pe Amprior. Dar trebuie să rezolvaţi probleme înainte ca situaţia să te depăşească. Se opri în faţa uşii dinspre salonul în care se servea micul dejun, cu o expresie serioasă pe chip. Uneori, crezi că deţii toată puterea din lume, şi apoi se întâmplă ceva care… te face să înţelegi că nu este aşa.

Victoria învăţase lecţia asta. Se părea că şi Ainsley.

Sala în care se servea micul dejun era un loc intim, care oferea o minunată privelişte spre lac. Decorată în nuanţe vesele de galben şi verde pal, avea mobilierul mai degrabă confortabil decât formal. De obicei, familia îşi începea ziua împreună, servind un mic dejun copios, dar în această dimineaţă nu se afla nimeni aici în afară de un lacheu.

— Bună dimineaţa, Andrew, spuse Victoria. Mă bucur să văd că nu te-ai îmbolnăvit şi tu.

— Oh, sunt puternic ca un taur, domnişoară. În plus, doamna Taffy m-ar omorî dacă m-aş îmbolnăvi, acum că jumătate dintre servitori sunt căzuţi la pat.

Apoi se uită la Ainsley cu o expresie care nu putea fi descrisă altfel decât „de îndrăgostit”. Majoritatea bărbaţilor din casă reacţionau astfel faţă de ea – mai puţin Royal, care în mod clar lăsase „îndrăgostirea” undeva pe drumul dinspre Glasgow.

— Vrei nişte cafea proaspătă, milady? întrebă Andrew.

— Te rog. Ainsley se duse la bufet şi îşi puse pe farfurie nişte pâine prăjită, fructe, ouă şi şuncă.

Nu era considerat normal pentru o lady să arate că avea un asemenea apetit, dar era clar că lui Ainsley nu-i păsa. Victoria găsea că asta era o calitate fermecătoare.

— Vorbind despre bărbaţi şi despre ce să ne facem cu ei, începu Victoria după ce lacheul plecă, ai vorbit cu Royal?

Ainsley se încruntă.

— De ce aş vorbi ceva cu prostul ăla?

— Pentru că te-a răpit, şi ai stat singură cu el într-o trăsură ore întregi? Spre deosebire de domnişoara Peyton şi domnişoara MacBride, tu nu ai fost însoţită de Angus.

Ainsley îşi mestecă pâinea prăjită fără să se grăbească şi de abia apoi îi răspunse:

— Nu-mi pasă dacă reputaţia mea este distrusă. Nu mă căsătoresc cu Royal Kendrick.

— Scumpo, nu vreau să fiu indiscretă…

— Atunci, te rog nu întreba!

— Dar o s-o fac, spuse Victoria cu fermitate. De ce nu eşti deloc interesată de reputaţia ta? Daunele ar putea fi serioase.

Ainsley se şterse la gură cu un şervet înainte de a o privi în ochi pe Victoria. Expresia ei era surprinzător de sumbră.

— Pentru că este preferabilă alternativei: adică mariajului cu marchizul de Cringlewood.

— Bine, răspunse Victoria. Dar a-ţi distruge reputaţia

pare o soluţie destul de drastică. La urma urmei, poate vei dori să te căsătoreşti cu cineva, într-o zi.

— Crede-mă, nu vreau.

Hotărârea sumbră din glasul lui Ainsley o făcu pe Victoria să nu protesteze.

— Nu îl cunosc pe Lord Cringlewood, zise Victoria punând ceaşca jos. Înţeleg că nu este prea drăguţ.

— Drăguţ? Omul e un porc din toate punctele de vedere, răspunse ea cu tristeţe. De fapt, cred că mai degrabă mă căsătoresc cu un porc decât cu el.

— De ce nu-l refuzi?

— Din cauza părinţilor mei. Tata era foarte bun prieten cu tatăl lui Cringlewood, şi au aranjat căsătoria noastră cu mult timp în urmă. Cringlewood vrea să pună mâinile pe banii mei… şi pe mine.

Vocea ei liniştită o făcu pe Victoria să simtă fiori pe şira spinării.

— De asta te afli în Scoţia, ca să scapi de marchiz?

— Ăsta e doar un efect colateral. Tata m-a trimis aici ca să mă pedepsească, închipuindu-şi că o iarnă în Ţinuturile înalte va fi de ajuns ca să-mi vină mintea la cap. Cât de puţin mă cunoaşte! Chiar dacă aş muri îngheţată, tot ar fi o soartă preferabilă.

— Îmi pare rău, Ainsley. Sincer, îmi doresc să te pot ajuta cumva. Victoria oftă. Desigur, eu nu sunt în măsură să ajut pe nimeni în acest moment.

Ainsley flutură o mână.

— Eu voi fi bine. Şi sunt sigură că Amprior te va proteja. Omul ăsta nu acceptă niciodată să dea înapoi când vine vorba despre a-şi proteja familia.

— Vorbiţi despre mine? întrebă Nicholas, păşind în cameră.

— Chiar da, răspunse Ainsley cu un zâmbet impertinent.

— Da, vorbeam despre cât de încăpăţânat eşti, rosti Victoria pe un ton sec.

— Presupun că sunt… când vreau ceva.

Se opri să depună un sărut pe capul ei, apoi se duse

la bufet ca să îşi ia micul dejun.

Sărutul lui o făcu pe Victoria să roşească.

— Cred că am mâncat suficient, zise Ainsley. Te rog, spune-i lui Andrew să-mi aducă ceaşca de cafea în camera mea.

— Nu trebuie să fugi, o opri Victoria.

— De fapt, cred că trebuie. Ainsley îşi împinse scaunul şi se grăbi să iasă din cameră, evitându-l pe Andrew, care venise cu cafetiera.

— Asta a fost ciudat, comentă Nicholas.

— Ar fi mai bine să văd ce face.

El îi puse cu blândeţe mâna pe umăr.

— Stai pe loc. Andrew, te rog să-i spui doamnei Taffy să vadă dacă Lady Ainsley este în regulă. Şi să îi ducă în camera ei ceaşca de cafea.

— Imediat, milord.

Victoria oftă.

— Cred că ar trebui să mă duc eu la ea.

Ainsley îşi exprima rareori emoţiile, dar fusese clar că discuţia despre Cringlewood o supărase.

— Imediat, spuse Nicholas, aşezându-se în capul mesei. Mai întâi, vom discuta.

— Chiar aşa?

El îi aruncă o privire exasperată.

— Nu mă poţi evita la nesfârşit, Victoria.

— Am fost cu toţii ocupaţi, în caz că nu ai observat. Apropo, cum se simte Grant în dimineaţa asta? Probabil e uşurat de ameliorarea stării lui Graeme.

— Este bine. Toată lumea este bine, aşa că te rog să încetezi că te mai îngrijorezi pentru ei sau pentru mine, măcar o dată.

— Îmi fac mereu griji pentru tine, i-o întoarse ea, înainte să se poată stăpâni.

Nicholas îi zâmbi uşor peste marginea ceştii.

— Mă bucur să aud asta.

În dimineaţa asta, reuşise să-şi radă barba şi era îmbrăcat impecabil în pantaloni, cizme şi o haină de un albastru-închis. Cu toate acestea, părea un pic tras la faţă

şi uşor mohorât.

— Eşti istovit, spuse ea. Motiv pentru care nu ar trebui să discutăm acum despre probleme complicate.

— Nu prea văd cum am putea să le evităm, când e foarte probabil ca mai multe dintre aceste probleme să ne iasă în cale mai devreme sau mai târziu.

— Cum ar fi un poliţist cu mandat de arestare pe numele meu?

Simplul gând la această posibilitate îi întoarse stomacul pe dos.

— Cred că este probabil, aşa că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând posibil. Astăzi, de fapt. Pot să trimit un bilet vicarului imediat după micul dejun.

Ceaşca ei zdrăngăni când o puse înapoi pe farfurie.

— Poftim?

— Dacă devii contesă de Amprior, nu poţi fi dusă în faţa unui tribunal, după cum doreşte un oarecare. Voi putea să te protejez mai bine.

Victoria rămase cu gura deschisă în timp ce el înghiţi o bucată de şuncă, arătând la fel de calm de parcă ar fi discutat despre vreme.

— Asta este mai degrabă o soluţie dramatică, nu crezi?

Nicholas înghiţi înainte de a răspunde:

— Este un pic cam pripit, recunosc. Dar nu este ca şi cum n-aş avea intenţia să mă căsătoresc oricum cu tine, iubito.

Atitudinea lui relaxată începu să o înfurie.

— Milord, după cum am subliniat în timpul călătoriei noastre până aici, nu asta a fost impresia mea după întâlnirea cu domnul Fletcher.

— Şi? După cum am subliniat eu în aceeaşi zi, la momentul respectiv nu aveam mintea limpede. Am fost luat prin surprindere.

Fusese mai mult decât surprins, dar ea nu voia să repete acea scenă neplăcută.

— Păi, acesta nu este un motiv suficient de bun pentru a te căsători.

El ridică din sprâncene.

— Faptul că nu vei mai ajunge la închisoare nu este un motiv suficient de bun? Mie mi se pare a fi un motiv al naibii de bun.

— Nu sunt de acord.

— Oh, chiar aşa?

De fapt, era un motiv bun. Dar nu destul de bun, având în vedere toate celelalte obstacole care le stăteau în cale.

— Da, chiar aşa.

— Ai nevoie de mai multe motive? Bine. Avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Cei din familia Kendrick sunt complet pierduţi fără tine. După ultimele zile, cred că este mai mult decât evident.

Nu era tocmai declaraţia romantică după care ea tânjea, ca o prostuţă, să o audă.

— Aveai nevoie de o guvernantă şi de cineva care să ajute la treburile casei.

El scoase un oftat exasperat.

— În regulă, Victoria. Atunci, de ce nu-mi spui exact ce vrei de la mine? Ai putea la fel de bine să o laşi baltă, fătuco.

La urma urmei, ce avea de pierdut?

— Vreau să mă iubeşti.

Chipul lui se goli de orice expresie, de parcă vorbele ei l-ar fi lovit în moalele capului. Ea înghiţi în sec, simţindu-se ca o nebună.

Dar apoi el îi zâmbi cu tristeţe.

— Sigur că te iubesc, scumpa mea. Te rog să mă ierţi dacă nu am reuşit să-ţi arăt asta suficient de clar. Ştii că sunt destul de nepriceput când e vorba despre aşa ceva.

Deşi nu era deloc o declaraţie shakespeariană, reuşi să o liniştească şi să-i aducă alinare.

— Nu pot să citesc gândurile oamenilor. Ai fi putut să-mi spui, zise ea pe un ton morocănos.

— Ştiu. Şi am fost un netot, dar promit să mă comport exemplar de acum încolo.

Când îşi făcu semnul crucii în dreptul inimii, ea nu se

putu abţine şi izbucni în râs. Fără tragere de inimă, desigur.

— Asta e foarte drăguţ din partea ta, milord, dar…

— Alt „dar”?

— Ai spus ceva noaptea trecută, în Glasgow. Despre faptul că ar trebui să avem încredere unul în celălalt.

— Mă întrebi dacă am încredere în tine?

— Ai spus că ai avut deja o soţie în care nu puteai avea încredere şi că nu mai vrei alta la fel.

Victoria nu credea că avea să uite vreodată cât de îngrozitor se simţise din cauza acelor cuvinte. El se încruntă.

— Nu-mi amintesc să te fi comparat cu prima mea soţie.

— Ai sugerat asta.

Câteva secunde, bătu darabana cu degetele în masă.

— Nu am vrut să fac asta. Şi, atât timp cât nu mai minţi niciodată, nu va fi nicio problemă. Îi aruncă un zâmbet încurajator, de parcă ar fi fost cel mai logic lucru pe care ar fi putut să-l spună.

Victoria era tentată să îi arunce biscuitul în cap. Cum de o putea iubi cu adevărat, dar totuşi să spună ceva atât de nepotrivit?

— Deci a fost doar vina mea?

— Nu am spus asta. Pur şi simplu, m-ai înţeles greşit. Sau, se corectă el în grabă după ce observă privirea ei, ne-am înţeles greşit unul pe celălalt.

— Asta, domnule, este puţin spus. Victoria îşi împinse scaunul în spate. Şi lasă-mă să spun că declaraţia ta de iubire a fost extrem de lipsită de imaginaţie şi de… tot.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Sinceră să fie, Victoria nu era sigură la ce se referise. Dar instinctele nu o înşelaseră. Erau amândoi prea obosiţi pentru a purta o discuţie coerentă despre viitorul lor.

— Ştii exact ce înseamnă, replică ea.

Nicholas aproape sări în picioare.

— Victoria, îţi interzic să fugi din cameră. Vom rămâne şi vom termina această discuţie.

— Eu nu fug niciodată.

Însă, bineînţeles, făcu exact acest lucru. Doar că ieşirea ei teatrală fu distrusă când uşa se deschise şi Alec se prăbuşi înăuntru, aproape călcând-o în picioare.

— Stai aşa, spuse el, apucând-o de umeri. Care-i graba? Miji ochii spre Nicholas. Ce se petrece aici?

— Nimic, răspunse ea repede.

— Nimic? repetă Nicholas.

— Păi, Lord Amprior tocmai mă cerea în căsătorie, admise ea.

Privirea lui Alec trecu de la unul la celălalt.

— Şi se pare că a mers la fel de bine ca de celelalte ori când te-a cerut.

— Gilbride, bagă-i minţile în cap verişoarei tale, zise Nicholas. Dacă se căsătoreşte cu mine, o pot proteja.

Ea se uită urât la el.

— După cum ţi-am spus, ăsta nu este un motiv suficient de bun.

— Pare destul de bun pentru mine, spuse Alec.

Victoria se încordă.

— În regulă, nu săriţi aşa la mine, adăugă Alec, amânând răspunsul ei ţâfnos. Cel puţin nu înainte de a bea o cafea. M-am trezit înainte de zori.

Vărul ei îi luă braţul şi o conduse înapoi la masă.

Victoria se cufundă în scaunul ei, oftând obosită. Era atât de ostenită să lupte – să lupte cu Angus, să lupte ca să nu intre la închisoare, ba chiar să se lupte şi cu bărbatul pe care îl iubea. Se simţea de parcă şi-ar fi petrecut ultimele luni din viaţă luptându-se.

— Din câte înţeleg, lucrurile au fost mai dificile aici zilele astea, comentă Alec, luând o ceaşcă de la bufet.

— Da, dar acum s-au liniştit, cred, spuse Nicholas.

— Nu şi în privinţa lui Fletcher, îl întrerupse Alec.

Victoria se îndreptă de spate.

— Ai auzit ceva?

— O să ajung la asta imediat. Mai întâi, spune-mi cum se simte Ainsley.

— E bine. Victoria îi povesti pe scurt ce se petrecuse, fără să amintească de Lord Cringlewood. Nu doreşte să se

mărite cu Royal şi nu este deloc îngrijorată că reputaţia i-ar putea fi pătată. Lui Ainsley nu-i pasă dacă vor circula bârfe pe seama ei.

Alec clătină din cap.

— Fata asta este un mister pentru mine. În orice caz, cred că vom fi bine, deoarece tu şi Amprior aţi reuşit să ajungeţi până aici. Se uită la Nicholas. Iar tu îmi eşti foarte îndatorat, bătrâne. Să discut cu nişte părinţi extrem de furioşi nu este ideea mea de distracţie. Braden a avut ideea excelentă de-a se face dispărut când au apărut şi m-a lăsat să dau singur piept cu artileria grea.

— Oh, vai! exclamă Victoria. Ce le-ai spus?

— Nu prea multe, din moment ce ţipau la mine. Din fericire, superba mea soţie a apărut la ţanc, iar Edie a ţipat la ei la fel de tare. I-a asigurat pe domnul Peyton şi pe domnul MacBride că nu există niciun motiv de îngrijorare şi că fiicele lor scumpe au fost însoţite aşa cum se cuvinte, tot timpul.

— E adevărat, confirmă Victoria. Angus a călătorit în trăsură cu ele.

— Trebuie să fi fost tare distractiv, comentă cu ironie Alec.

— Până când au ajuns aici, amândouă îl urau.

Vărul ei pufni.

— Şi familiile fetelor chiar nu fac presiuni ca să se căsătorească? întrebă Nicholas.

— Domnul MacBride era îngrozit de ideea că fiica lui s-ar putea căsători cu o pacoste ca Graeme, explică Alec.

— E vicar. E de înţeles.

— Şi domnul Peyton a fost la fel de îngrozit de gândul că fiica lui s-ar putea căsători cu un terchea-berchea fără bani.

— Grant are bani… dar nu contează acum.

Victoria oftă uşurată.

— Cum nici fetele nu mai vor să se căsătorească cu gemenii… şi nici ei cu ele, aş putea adăuga, aş spune că am reuşit. Ura!

— Da, se pare că am calmat furtuna, în mare parte

mulţumită ţie, spuse Nicholas, zâmbind spre Victoria şi ridicând ceaşca în semn de salut.

Alec făcu o grimasă.

— Mai există însă mica problemă pe care o reprezintă domnul Fletcher.

— Ne vom ocupa de asta când le vom duce pe doamne înapoi în Glasgow, zise contele.

— Mi-e teamă că nu. Fletcher a sosit ieri la Arrochar, şi bănuiesc că va apărea în orice clipă la uşa ta.

Victoria se simţi de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

— Eşti sigur?

Alec încuviinţă.

— Am stat la han în ultimele zile, aşteptând să se elibereze trecătoarea. Fletcher a sosit valvârtej noaptea trecută. Am schimbat câteva cuvinte bine alese, dar el rămâne hotărât. Am reuşit să i-o iau înainte în dimineaţa asta, ca să pot ajunge aici primul şi să vă avertizez.

— Cum naiba a ştiut ticălosul ăla încotro am pornit? explodă Nicholas.

— A apărut la casa Kendrick la puţin timp după ce tu şi Victoria aţi plecat. Braden a încercat să se descurce cu el, dar bărbatul era de-a dreptul înnebunit de furie. Făcu o grimasă. Nu s-a comportat normal nici ieri, cu mine.

— Braden e în regulă? întrebă Victoria.

— E bine, dar i-a dezvăluit din greşeală unde aţi pornit. Fletcher a făcut nişte ameninţări josnice şi a plecat cu o falcă-n cer şi una în pământ. De asemenea, mai trebuie să ştiţi că e însoţit de nişte poliţişti din Glasgow şi de câteva documente legale.

Victoria îşi întinse palmele pe masă, împotrivindu-se senzaţiei de rău.

— Ai văzut documentele cu ochii tăi?

— Nu. Idiotul nu a vrut să mi le arate, ceea ce înseamnă că nu este vorba despre un mandat de arestare. Îi aruncă Victoriei un zâmbet încurajator. Asta e de bine, draga mea.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Nick îşi

împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Bine, m-am săturat de prostiile astea. Nu-mi pasă dacă nenorocitul are un regiment afurisit de husari cu el. Nu va pune un deget pe Victoria.

Şi ieşi cu paşi mari din cameră, *fără să se* uite în urma lui. Alec veni lângă ea la masă şi îngenunche în faţa ei.

— Ştiu că situaţia e îngrijorătoare, dar eu şi Amprior o vom rezolva. O să avem grijă de tine, vei fi în siguranţă.

Ea trase de câteva ori aer în piept.

— Excelenţa Sa are dreptate. Situaţia asta trebuie să ia sfârşit.

Alec se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să dezvălui adevărul despre ce a încercat să-mi facă Thomas Fletcher.

— Eşti sigură?

— M-am săturat să mint, de parcă aş fi făcut ceva rău. Dacă reputaţia mea va avea de suferit, atunci aşa să fie. Nu am de gând să mai fug şi nici să mă mai ascund.

El păru să chibzuiască preţ de câteva clipe la hotărârea ei, înainte *să se* ridice şi să o ia de mână.

— În regulă, Victoria. Orice s-ar întâmpla, vom fi alături de tine. Fletcher nu are nicio şansă dacă îi ţinem cu toţii piept.

Şi porniră în grabă după Nicholas, timp în care Victoria se rugă în tăcere ca spusele vărului ei să se adeverească.

Capitolul 26

Victoria bifă mental ultimul obiect de pe lista ei. Se schimbase în haine mai călduroase, împachetase o valiză, vorbise cu doamna Taffy şi cu Ainsley şi, în cele din urmă, verificase cum erau gemenii. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a pleca repede, ştiind că Fletcher şi poliţiştii aveau să sosească în orice moment.

— Vrei să încetezi să mai fugi ca o nebună? se auzi un glas din spatele ei. Încerc să vorbesc cu tine.

Victoria se uită peste umăr şi o văzu pe Ainsley, care o urma pe coridor.

— Îmi pare rău, nu te-am auzit.

— Asta e chiar o minune, de vreme ce aproape că urlam după tine.

— După cum îţi poţi imagina, sunt puţin ocupată cu alte gânduri.

Ainsley făcu o grimasă când ajunse în dreptul ei, la capătul scării.

— N-am vrut să bagatelizez situaţia în care te afli. Dar m-am gândit la toate astea şi cred că ar trebui să-l asculţi pe Lord Amprior. Nu trebuie să pleci de la Kinglas. Lasă-l pe conte să te protejeze!

— Dacă Fletcher are un mandat de arestare, ar fi o nebunie să îl ignorăm. În plus, refuz să aduc un scandal asupra acestei familii.

Ainsley flutură din mână.

— Cui îi pasă de un mic scandal?

— Mie, şi nu este deloc mic. Am ucis un om, îţi aminteşti?

Privirea de un violet intens a fetei deveni glacială.

— Şi-a meritat soarta. Ai făcut o favoare lumii.

— E posibil ca lumea… şi legea… să nu fie de acord. Şi cu siguranţă nu o vor face dacă nu sunt acolo ca să le spun adevărul.

Se întoarse şi porni în jos pe scări. Ainsley o urmă.

— Atunci, pune-l pe Alec să meargă la Glasgow şi să povestească în locul tău. Victoria, îţi spun că nu ai cum să ştii ce se va întâmpla odată ce se va afla adevărul. Vei fi condamnată de înalta societate. O să încerce să te distrugă.

— Şi mie îmi e teamă de asta. Dar ar fi şi mai rău dacă m-aş ascunde la Kinglas. Dacă nu ies în faţă pentru a mă apăra, majoritatea oamenilor vor presupune că sunt vinovată de o crimă pe care nu am comis-o.

— Dar probabil o vor face oricum. Oamenii sunt…

îngrozitori.

Această declaraţie o făcu pe Victoria şi mai sigură de faptul că se petrecuse ceva îngrozitor cu Ainsley. Îşi dorea să fi avut mai mult timp la dispoziţie ca să afle ce anume, dar era deja în întârziere.

— Ai dreptate. Dar pot fi şi minunaţi, iubitori şi curajoşi. Prietenii şi familia mea mă vor ajuta. Nu voi fi singură.

Fata clătină din cap, vizibil sceptică.

— Am păstrat secretul, şi asta nu mi-a făcut viaţa mai bună sau mai sigură, spuse Victoria. A venit vremea să spun adevărul, indiferent de consecinţe.

Singurul mod în care mai putea avea un viitor, alături de Nicholas sau nu, era să îşi spele reputaţia.

— Ştiu totul despre cum secretele îţi pot otrăvi viaţa, replică Ainsley cu amărăciune. Dar, uneori, nu ai încotro şi eşti nevoită să bei din otravă şi să speri că vei fi suficient de puternică pentru a supravieţui.

Victoria o îmbrăţişa în grabă.

— Îţi promit că vom vorbi despre ce te supără când mă întorc.

Ainsley rămase ţintuită locului, ca un iepure vânat.

— Nu avem nimic…

Uşa din faţă se deschise, şi Andrew intră grăbit.

— Domnişoară Knight, vine o trăsură pe alee. Cred că sunt nenoroci… ăăă, vizitatorii din Glasgow.

Victoria reuşi să încuviinţeze cu calm.

— În regulă, Andrew. Îl voi anunţa eu pe conte.

Şi porni în fugă spre bibliotecă, cu Ainsley pe urmele ei.

— Nu trebuie să fii prezentă la această întâlnire, o informă Victoria. Cel mai probabil nu va fi deloc plăcută.

— Oh, bine. Sunt în elementul meu când oamenii se comportă neplăcut.

Victoria îi aruncă un zâmbet ironic, apoi ciocăni în uşa bibliotecii şi intră. Nicholas stătea la masa de lucru şi vorbea cu Alec, care se plimba în faţa lui ca un animal în cuşcă. Royal stătea tăcut lângă foc, dar se ridică imediat,

privind-o direct pe Ainsley.

Surprinzător, fata se duse să se aşeze lângă el. Royal aşează o mână pe umărul ei, înainte să-şi îndrepte atenţia spre fratele lui.

— Vine o trăsură pe alee, îi informă Victoria.

— Fir-ar! mormăi Nicholas. Nu le-a luat mult.

— Sunt sigur că domnul Fletcher este nerăbdător să termine cu asta. La fel şi eu.

— Nu pui piciorul în afara acestui castel, Victoria. Te voi proteja cât eşti aici.

— Să mă protejezi de ce anume, milord? De adevăr?

Nicholas părea sfâşiat între furie şi îngrijorare şi mai chinuit ca oricând.

— Adevărul nu este întotdeauna suficient. Amândoi ştim asta.

Ea ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Dacă ne-am fi spus adevărul de la început, poate că nu am fi ajuns în situaţia asta dezastruoasă.

El căzu pe gânduri.

— Bine, dar vin cu tine, spuse el în cele din urmă. Sunt logodnicul tău, lucrul pe care îl voi comunica instanţei. Asta ar trebui să conteze într-o oarecare măsură.

— Dar ştii că o astfel de relaţie nu este luată în consideraţie din punct de vedere legal

În plus, Victoria nu voia să-l implice în scandal mai mult decât o făcuse deja.

— Am o altă propunere, zise Alec. Tocmai începusem să i-o explic lui Amprior.

Victoria ridică dintr-o sprânceană, curioasă.

— Contele ar trebui să plece imediat la Glasgow, continuă Alec. Dacă merge călare şi schimbă calul de mai multe ori, poate ajunge în oraş la timp ca să vorbească personal cu unul dintre comisarii din justiţie şi cu avocatul său. Apoi, când ajungem şi noi, vom avea cum să ne apărăm de orice acuzaţii ne-ar aduce Fletcher. Când Nicholas dădu să protesteze, Alec ridică mâna. Imediat ce ajunge în Glasgow, Amprior îi poate trimite o scrisoare

urgentă lui Dominic. El va şti cum să se ocupe de problemă.

— Până acum nu a făcut-o, comentă Nicholas.

Victoria nu avu încotro şi fu nevoită să-i dea dreptate. Cu toate astea, ar fi fost normal să îl avertizeze pe Dominic. Deşi existau puţine şanse, era posibil ca Fletcher să se fi strecurat afară din Londra fără ştirea lui.

— Cred că este un plan bun, îi spuse ea lui Nicholas.

— Nu este, pentru că nu aş fi cu tine, răspunse el îmbufnat. Nu te-aş putea proteja.

Ea îi observă înflăcărarea din vorbe, grija întipărită pe chipul lui şi dorinţa de a-i proteja pe cei pe care îi iubea. Drept urmare, teama ei păru să se diminueze.

— Vei fi cu mine după ce ajungem în Glasgow. Atunci, poţi fi ca un urs bătrân, ursuz şi protector, iar pe mine nu mă va deranja deloc.

El ocoli biroul şi o prinse de mâini.

— Nu pot suporta gândul că vei fi blocată într-o trăsură cu nebunul ăla, fără să fiu acolo.

Ea îi zâmbi.

— Ştii că Alec nu va permite să mi se întâmple ceva. Şi, dacă te face să te simţi mai bine, o să încerc să-l enervez cât de mult pot pe domnul Fletcher.

— E posibil să-l bat pe imbecil, mârâi Alec.

— Este un tată îndurerat, îi aminti ea. Sunt sigură că e convins de faptul că eu sunt cea ticăloasă, nu fiul lui.

— Îi înţeleg durerea, dar asta nu-i dă dreptul să ignore faptele sau să vină după tine, spuse Nicholas.

— Suferinţa ne împinge să facem multe lucruri pe care ajungem în cele din urmă să le regretăm, rosti ea încet, ridicându-şi privirea spre el.

Sclipirea din ochii lui o făcu să creadă că îi dădea dreptate, dar apoi el clătină din cap.

— Sau nu – ceea ce pare să fie cazul lui Fletcher.

— Nu se poate ascunde aici pentru totdeauna, Nick, interveni Royal, destrămând tăcerea. Şi pare o idee bună să porneşti înainte.

O bătaie la uşă puse capăt discuţiei. Apoi îşi făcu apariţia Taffy.

— Ofiţerii sunt aici, stăpâne.

Nicholas aruncă o privire spre Victoria.

— Eşti gata pentru asta?

„Nu”. Dar încuviinţă totuşi din cap.

El păşi în faţa ei. Când Alec se duse lângă el, Victoria expiră puternic.

— Sunt bine, sincer, le spuse ea, croindu-şi drum printre cei doi bărbaţi.

— Fată încăpăţânată! murmură Nicholas. Lasă-i să intre, Taffy!

Aşteptară în linişte până când menajera se întoarse cu doi bărbaţi.

— Sergent Blair şi poliţaiul Gow, din Glasgow, anunţă ea pe un ton mohorât.

Scund şi subţire, cu păr roşcat şi uşor încărunţit şi cu o mustaţă uriaşă, sergentul intră cu pas hotărât în cameră. Poliţistul era mult mai tânăr, un bărbat înalt, cu umeri laţi şi cu o atitudine care sugera că nu se simţea în largul lui. Aruncă o privire prin încăpere şi se strâmbă când văzu toate feţele încruntate.

— Eu sunt Lord Amprior, se prezentă Nicholas, făcând un pas înainte.

— N-o să vă mulţumesc că ne-aţi făcut să aşteptăm, spuse Blair. Am venit cu treburi oficiale ale poliţiei din Glasgow şi nu vom fi opriţi de oameni de teapa ei, adăugă acesta şi arătă cu degetul spre Taffy.

— Menajera ascultă de ordinele mele, i-o tăie Nicholas. Şi mi te vei adresa în mod corespunzător, domnule, este clar?

Bărbatul se încordă, şi faţa îi deveni de un roşu cu câteva nuanţe mai întunecate decât părul.

— Perfect, milord, spuse poliţistul Gow. Nu am vrut să arătăm lipsă de respect.

Blair aruncă înspre colegul său o privire severă, dar nu comentă.

— Unde este domnul Fletcher? întrebă Victoria.

Privirea dispreţuitoare a lui Blair o cercetă din cap până în picioare.

— Înţeleg că dumneata eşti cea după care am venit.

— Aceasta este domnişoara Knight, şi rămâne de văzut dacă o veţi lua sau nu, rosti Alec. Acum, răspundeţi la întrebare!

— Domnul Fletcher a rămas în Arrochar, domnule, răspunse Gow. S-a gândit că ar fi cam aglomerat în trăsură dacă ar veni şi el.

— O explicaţie mai plauzibilă ar fi că s-a gândit că îl voi lua la bătaie dacă va pune piciorul pe moşia mea, spuse Nicholas, zâmbind glacial către sergent.

— Ăsta probabil nu e un comentariu foarte util, şopti Victoria.

— Îmi pare rău, îi răspunse el în şoaptă, fără să regrete cu adevărat. Ridică o mână într-un gest autoritar. Acesta este mandatul? Daţi-mi-l!

Blair se încruntă, dar i-l întinse. Nicholas citi cu atenţie documentul înainte să i-l dea Victoriei.

— Acesta nu este un mandat de arestare. Nu ai nicio autoritate să o arestezi pe domnişoara Knight.

— Nu, dar este o cerere foarte bine formulată, spuse ea.

Nu era chiar atât de rău pe cât se temuse, dar scrisoarea scurtă şi auster formulată de către ofiţerul judiciar dădea clar de înţeles că era de preferat ca ea să apară în faţa lui. Alec i-o smulse din mână şi o studie repede.

— Are dreptate, Amprior.

— Fata va veni cu mine, chiar dacă va trebui s-o leg de mâini ca s-o duc la trăsură, mârâi sergentul.

Ainsley făcu un pas ameninţător înainte.

— Taci din gură, omuleţ groaznic ce eşti! Dacă îndrăzneşti să o atingi, îţi trag o mamă de bătaie.

— Şi o să mergi cu ea dacă încerci să intervii în aplicarea legii, spuse sergentul.

Pentru un om scund, avea o voce puternică şi enervantă. Royal o prinse de braţ pe Ainsley şi o trase înapoi.

— Curajul tău e de admirat, iubito, dar trebuie să-l

lăsăm pe Nick să se ocupe de asta. Îţi promit că totul va fi bine.

Ainsley clipi uluită. Când Royal o trase înapoi lângă cămin, începu să îl certe în şoaptă. El îşi dădu ochii peste cap şi îi ceru să păstreze liniştea.

— Mai este ceva, sergent Blair? întrebă Victoria. Dacă nu, atunci, sunt pregătită să merg cu voi.

Omul păru surprins de faptul că se conforma cererii lui.

— Putem merge.

— Voi merge cu ea, spuse Alec.

— Vei merge, nu? repetă Blair. Şi cine eşti dumneata?

— Căpitanul Alasdair Gilbride, stăpân al moşiei Riddick. Bunicul meu e contele de Riddick. Poate ai auzit de el.

Blair nu ridică vreo obiecţie.

Nicholas luă mâna Victoriei şi o conduse pe hol. Ea se prinse strâns de mâna lui, încercând să se convingă că nu avea să fie ultima dată când îi simţea atingerea.

Când ajunseră în hol, el îi luă paltonul de la un lacheu şi o ajută să se îmbrace. Apoi îi aşeză boneta pe cap şi-i legă cu grijă panglicile sub bărbie. Degetele lui calde îi atinseră în treacăt gâtul înainte să-i cuprindă uşor obrazul. Victoria înghiţi cu greu şi îi studie trăsăturile grave.

— Ar fi mai bine să pleci, Amprior, îi aminti Alec. Timpul nu aşteaptă pe nimeni, cu atât mai puţin când vine vorba despre un ticălos ca Fletcher.

— Ne vedem în Glasgow, da? murmură Nicholas la urechea Victoriei.

Ea reuşi să încuviinţeze.

— Nu voi permite să ţi se întâmple nimic, îţi promit.

Îi ridică bărbia şi îi depuse pe buze un sărut cu gust de disperare. Apoi o eliberă, înclină din cap spre Alec şi ieşi cu paşi mari din hol.

Victoria îl urmări cu privirea, apăsându-şi o palmă pe gură, de parcă ar fi încercat să păstreze căldura sărutului.

Ainsley o îmbrăţişă cu putere.

— Ai grijă de tine, Victoria! Ne vedem în Glasgow,

peste câteva zile.

— Da, ne vom vedea atunci, răspunse Victoria, forţându-se să zâmbească.

Fata se răsuci pe călcâie atât de repede, că aproape intră în Royal.

— Dă-te din faţa mea, idiotule, se răsti ea împingându-l, apoi o porni în direcţia bibliotecii.

— Royal, mă tem că Lady Ainsley o să-ţi facă probleme, spuse Victoria.

— O să mă descurc eu cu ea. Acum, încearcă să te relaxezi şi să faci ceea ce te vor sfătui Nick şi Alec. Se aplecă şi o sărută repede pe obraz. Totul va fi bine, draga mea.

Victoria nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

Alec o însoţi în curte. Câteva minute mai târziu, când Andrew apăru, în cele din urmă, cu valizele strânse şi prinse de trăsură, sergentul deja ţopăia de nerăbdare.

— Încercăm să întârziem plecarea, pentru ca Nick să aibă ceva avans, îi şopti Alec în momentul când o ajută să urce în trăsură şi o urmă înăuntru.

— Şi funcţionează?

El încuviinţă din cap.

— A plecat călare în urmă cu câteva minute, ca o urgie, din câte mi-a spus Andrew. Va ajunge în Glasgow cu câteva ore înaintea noastră.

Sergentul Blair se urcă în trăsură şi se strecură pe bancheta din faţa lor. Îi aruncă o privire enervată poliţistului Gow, care se înghesui lângă el.

În timp ce trăsura se îndepărta, Victoria se uită afară pe fereastră. Royal, Taffy şi Angus stăteau în curte, privindu-i cum se îndepărtau. Bătrânul se făcuse scump la vedere în ultimele zile, deoarece Nicholas era încă furios pe el. Acum, se uita lung după trăsură, cu o expresie de şoc întipărită pe faţa lui ridată. Când o văzu pe Victoria privind pe fereastră, îşi flutură mâna în semn de rămas-bun.

Deşi era încă supărată pe Angus, Victoria clipi ca să îşi stăpânească lacrimile. Îşi aminti de acea primă zi mohorâtă de noiembrie la castelul Kinglas, când o îngrozise ideea de

a petrece iarna într-un castel vechi şi friguros, împreună cu un grup gălăgios de bărbaţi. Acum, o durea inima că era nevoită să părăsească locul acesta şi familia pe care ajunsese să o iubească.

Alec îi strânse mâna înmănuşată.

— Fruntea sus! O să te întorci cât ai zice „peşte”.

— Vom vedea, comentă Blair tăios.

— Sergent, dacă nu vrei să depun la superiorii tăi o plângere împotriva comportamentului dumitale neprofesional, îţi sugerez să păstrezi pentru dumneata replicile de genul ăsta.

Privirea lui Alec aproape îl spinteca pe sergent.

Când acesta se cufunda într-o tăcere morocănoasă, Victoria îl observă pe poliţistul Gow încercând să-şi înăbuşe un zâmbet. Când tânărul fu sigur că superiorul său nu îl putea vedea, clipi ştrengăreşte spre Victoria.

Era un gest prostesc şi complet inadecvat, dar extrem de încurajator.

După ce petrecură câteva minute într-o tăcere apăsătoare, sergentul începu să se uite pe fereastră.

— În ritmul ăsta, vom fi norocoşi dacă ajungem la jumătatea drumului spre Glasgow până la căderea nopţii.

— Caii nu au mai fost schimbaţi de când ne-am oprit la Arrochar, spuse Gow. Nu cred că vizitiul o să vrea să împingă sărmanele animale.

Cel mai probabil, cineva de la castel mituise vizitiul să mâne caii cât mai încet posibil. Blair îi aruncă partenerului său o privire criminală.

— Când o să am nevoie de părerea ta, o să ţi-o cer.

— Cunoşti câte ceva despre creşterea cailor, băiete? îl întrebă Alec pe Gow, pe un ton prietenos.

Tânărul îi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Da, domnule. Tata are o fermă în afara oraşului Glasgow. Am crescut în preajma cailor şi a tot felul de animale.

— Într-adevăr? Cum ai ajuns ofiţer de poliţie?

Timp de câteva minute, Alec şi poliţistul se angajară într-un schimb de opinii despre viaţa tânărului şi despre

poliţia din Glasgow.

În mod clar, Alec încerca să reducă tensiunea în spaţiul înghesuit al trăsurii şi, poate, să câştige un aliat. În cele din urmă, conversaţia se pierdu, şi tăcerea coborî din nou asupra micului grup. Sergentul aţipi, iar poliţistul îşi pierdu vremea studiind peisajul.

Nu erau prea multe de văzut. Tocmai ajungeau la trecătoare, iar Victoria îşi dorea cu ardoare să aibă loc o altă avalanşă. O cuprinse tremuratul, deşi nu-şi putu da seama dacă era din cauza frigului sau din pricină că lăsa Kinglas în urmă.

Poate pentru totdeauna.

Alec o atinse pe braţ.

— Ţi-e frig, fătuco? Cred că avem o…

O zdruncinătură puternică îl făcu să-şi întrerupă vorba. Când Victoria începu să alunece de pe banchetă, Alec o prinse. Un moment mai târziu, trăsura se opri într-un unghi ciudat. De afară, se auzeau strigăte şi zgomote de copite de cai.

Victoria îşi ridică boneta de pe ochi.

— Ce se petrece?

Alec privi pe fereastră şi blestemă.

— Are vreunul din voi pistolul la el? îi întrebă pe ofiţeri.

Sergentul, ameţit de somn, clipi derutat.

— Ah, poftim?

— Sunteţi înarmaţi? mârâi Alec când gălăgia din afara trăsurii crescu în intensitate.

— Nu, răspunse Gow. Domnul Fletcher a crezut că este mai bine să venim neînarmaţi, spunând că, dacă ne luam pistoalele, riscam să-l înfuriem pe Lord Amprior.

— Perfect, comentă Alec cu dezgust.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Victoria.

— Orice s-ar întâmpla, încearcă să rămâi în spatele meu.

Ea se uită cu gura căscată la el.

— Suntem tâlhăriţi?

— Eu…

Uşa trăsurii se deschise, şi o matahală de om apăru în faţa lor. Cu siguranţă nu era o privelişte atractivă. O cicatrice imensă îi traversa chipul, de la maxilar până la ureche, şi pe cap avea una dintre cele mai murdare bonete pe care le văzuse ea vreodată.

Însă aceste detalii deveniseră nesemnificative din cauza pistolului mare pe care îl ţinea îndreptat spre faţa ei.

— Acum o să ieşi din trăsură, doamnă, strigă el. Şi o să te abţii de la replici inteligente dacă nu vrei să mori.

Capitolul 27

Victoria se uită îngrozită la pistol, apoi la vărul ei.

— Ăsta nu este un jaf, nu-i aşa?

Alec o privi rapid, apoi îşi îndreptă ochii spre atacator.

— Nu pe pământurile Kendrick. Nimeni n-ar îndrăzni. Sergentul Blair se înfoie ca un cocoş.

— Ia ascultă! Îl împunse cu degetul pe bărbatul cu pistolul. Ameninţi un om al legii. Pune pistolul ăla afurisit deoparte şi dispari de aici.

— Voi pune bucuros un glonţ în capul tău, ţâfnosule, aşa că tacă-ţi fleanca, mormăi banditul.

Blair se înroşi la faţă, dar îşi ţinu gura.

— Haide, fato, spuse răpitorul ei, împungând-o pe Victoria cu pistolul.

— Ar fi mai bine să faci ce îţi cere, o sfătui Alec pe un ton calm.

Victoria reuşi să se ridice, chiar dacă genunchii îi tremurau teribil. În timp ce se mişca spre uşă, Alec şi poliţistul Gow avură un schimb rapid de priviri. Ea ghici că asta însemna că aveau să ia atitudine dacă se ivea o ocazie.

Victoria speră că aşa avea să se întâmple.

După ce coborî cu grijă din trăsură, Victoria aruncă rapid o privire în jurul ei. Aproape că-i sări inima din piept.

Vizitiul şi lacheul stăteau îngenuncheaţi în iarbă, sub

ochii atenţi ai mai multor bărbaţi cu aspect extrem de neplăcut. Erau cinci în total, cu tot cu răpitorul ei. Toţi purtau pistoale, în afară de unul, care stătea mai într-o parte. Acela avea o puşcă îndreptată spre vizitiu.

Banditul o împinse dinspre trăsură, înspre pădure. Ea se împiedică pe o porţiune de pământ răscolit şi fu cât pe ce să cadă, însă se echilibră la timp.

— Să-ţi ţii mâinile scârboase departe de ea, mârâi Alec păşind afară din trăsură.

— Altfel ce? replică batjocoritor răpitorul. Treci la pământ şi ţine-ţi fleanca!

Alec şi cei doi oameni ai legii se întinseră lângă trăsură. Vărul ei arăta gata să omoare pe cineva cu mâinile goale.

— Ce vreţi? întrebă Victoria cât putu de calmă.

Banditul o prinse de bărbie şi îi aruncă o privire chiorâşă înfiorătoare, dezvelindu-şi dinţii scârboşi. Mirosul acru de băutură contrafăcută o lovi ca o palmă, şi trebui să înghită cu greu ca să nu verse ce mâncase la micul dejun.

— Ce crezi, fătuco?

Ea se strâmbă de durere când matahala o strânse mai puternic de bărbie.

— Da, eşti o bucăţică bună. Cred că o să ne distrăm pe îndelete cu tine.

— Fir-ai al naibii! răcni Alec.

Se aruncă spre cel mai apropiat bandit şi îl prinse cu garda jos. Pistolul bărbatului se descărcă tocmai când bărbatul căzu împreună cu Alec la pământ. Sergentul Blair se împletici şi se rezemă de trăsură, ducându-şi o mână la umăr.

Ofiţerul Gow dădu să se arunce înainte, dar se opri brusc în clipa când răpitorul Victoriei îndreptă pistolul spre el.

— Eu n-aş face asta.

Banditul o prinse de gât, aproape sufocând-o. Ea se luptă fără sorţi de izbândă cu degetele lui groase, în timp ce vederea începu să i se înceţoşeze. Se lupta, disperată, să respire.

Auzi o încăierare, apoi un geamăt puternic. Când bărbatul care o ţinea îşi încleştă şi mai tare degetele în jurul gâtului ei, simţi că avea să îşi piardă cunoştinţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mack, dă-i drumul, se auzi o voce puternică şi iritată. Aproape că o strângi de gât.

Victoria fu eliberată imediat. Se poticni şi se împiedică de poalele rochiei. Căzu în mâini pe pământul acoperit de zăpadă, trăgând cu putere aer în piept, încercând să-şi limpezească mintea şi să-şi potolească bătăile inimii.

Când fu în stare să îşi ridice privirea, îşi dori să n-o fi făcut. Alec era întins cu faţa în jos, pe pământ, şi stătea nemişcat de parcă ar fi fost mort. Bărbatul pe care îl atacase avea faţa plină de sânge şi se chinuia să se ridice în cu ajutorul unuia dintre ceilalţi bărbaţi.

Temându-se pentru viaţa lui, Victoria începu să se târască spre Alec. O mână uriaşă o prinse de umăr. Răpitorul ei o trase lângă el.

— E în regulă, domnişoară, spuse Gow. Ofiţerul stătea în genunchi, încercând să îl ajute pe sergent. Este doar inconştient. Omul acela l-a lovit cu patul pistolului, zise şi se uită în sus, la cel care îl atacase pe Alec.

— Da, prietenul tău se va trezi cu o durere de cap, atâta tot. Apoi bărbatul îi aruncă Victoriei un zâmbet care îi îngheţă sângele în vene. Tu, însă, nu vei fi la fel de norocoasă.

— Dacă îi faceţi rău, vă vom vâna şi vă vom ucide, spuse ofiţerul Gow cu voce tăioasă.

Era un tânăr curajos, dar nu prea avea cum să ajute în situaţia asta. În afară de pistoalele îndreptate spre el, se ocupa şi de sergentul care sângera abundent şi părea gata să îşi piardă cunoştinţa.

— Mai întâi, va trebui să ne găseşti, i-o tăie bărbatul. Dar nu ne vei găsi. Apoi se uită la Victoria şi la cel care o ţinea. Nu mai faceţi prostii acum. O să-şi piardă răbdarea cu ea.

— Ce păcat că nu ne putem distra un pic cu ea mai întâi, zise răpitorul ei.

Mâna lui uriaşă coborî pe şoldul ei şi o ţinu strâns

înainte să se împingă în ea. Victoria trebui să-şi reprime greaţa.

Dincolo de frică, în sufletul ei începea să se adune furia. În plus, nu-i venea să creadă că i se putea întâmpla din nou aşa ceva. Omorâse un bărbat pentru că încercase să o posede împotriva voinţei ei. Atunci, fusese un accident, însă, de data asta, dacă ar avea ocazia, ar face-o cu bună ştiinţă.

— El hotărăşte! exclamă celălalt bărbat. Ştiţi că ne-a spus să nu-i facem niciun rău. Sau aţi uitat?

Banditul îşi mai slăbi strânsoarea.

— N-am uitat. Mormăind blesteme, răpitorul o întoarse şi începu să o conducă departe de drum, spre mijlocul pădurii.

— Unde mă duci? întrebă ea cu cea mai autoritară voce de care fu în stare.

— O să afli tu. Eu n-aş fi prea grăbit să-l întâlnesc. A jurat că o să te omoare.

Victoria bănui ce avea să se întâmple la capătul acestei scurte şi macabre plimbări. Cu toate astea, confirmarea bănuielilor ei aproape că îi înmuie genunchii.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Nu-mi pasă, răspunse el, împingând-o înainte.

Ea se adună şi îl privi lung.

— Sunt logodnica contelui de Amprior. Şi, dacă îmi faceţi rău în vreun fel, contele şi întreaga lui familie nu îşi vor găsi liniştea până nu vă vor omorî.

Observă că omul călcă strâmb la auzul cuvintelor ei.

— Nu suntem de prin partea locului, târfă. Nu ştie nimeni cine suntem. Când ea dădu să protesteze, el o împinse din nou. Tacă-ţi fleanca şi mergi înainte, altfel o să-ţi ridic fustele şi-o să ţi-o trag chiar acum.

Victoria privi la drum şi continuă să meargă mai departe.

Pădurea se rărea, şi lumina soarelui se strecura printre ramurile subţiri, aruncând umbre pe pământ. Un miros de iarnă plutea prin aer, în timp ce picioarele ei spărgeau crusta subţire de zăpadă şi ace de pin. Păsările se

aruncau de pe o ramură pe cealaltă înaintea lor, ciripind vesele.

Era o zi minunată, iar aerul era rece şi înviorător. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă de ironia situaţiei. Nu avea să-l mai revadă niciodată pe Nicholas şi nici să mai aibă şansa de-a se plimba prin aceste păduri frumoase, convinsă de faptul că găsise, în sfârşit, locul de care aparţinea cu adevărat.

Împreună cu el.

Merseră încă un minut şi ajunseră la o poieniţă mică. Deşi nu erau departe de drum, părea să fie un loc complet izolat.

Nu venea nimeni să o salveze.

— Era şi timpul! se auzi glasul lui Fletcher dintr-o parte.

Numai vocea lui îngrozitoare fu de-ajuns cât să-i întărească hotărârea. Avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a supravieţui ori avea să moară luptându-se.

Se întoarse şi dădu ochii cu duşmanul ei.

Fletcher stătea la marginea pădurii, îmbrăcat în costum de călărie, şi câţiva cai erau legaţi de copaci. Blestemul vieţii ei şi gloata asta de bandiţi veniseră aici călare.

— Chiar crezi că sergentul Blair şi ofiţerul Gow nu-şi vor da seama cine este responsabil pentru asta? întrebă ea.

El păşi înainte şi se apropie de ea relaxat, de parcă ar fi ieşit la plimbare. Zâmbetul lui glacial şi plin de satisfacţie îi trimise un fior pe şira spinării.

— Idioţii ăia de abia sunt în stare să-şi amintească propriile nume, spuse el. În plus, sergentul Blair deja te consideră vinovată. Va crede că ţi-ai găsit soarta binemeritată, la mâna unor bandiţi nemiloşi.

— Căpitanul Gilbride nu va crede asta, şi o ştii prea bine.

Fletcher ridică din umeri.

— Nu va putea dovedi nimic.

Ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Noaptea trecută, ai stat la han. La fel şi Alec. Aţi

fost văzut în Arrochar împreună cu cei doi oameni ai legii care au primit instrucţiuni să mă aducă în Glasgow, ca să fiu judecată pentru crimă. Toată lumea ştie că vrei să mă vezi atârnând în ştreang. Chiar crezi că vei scăpa cu asta?

— Eu deja sunt pe drum înapoi spre Glasgow, spuse el fluturând din mână. Hangiul m-a văzut plecând cu trăsura în dimineaţa asta, la scurt timp după ce sergentul Blair a pornit să te aducă încoace. Nu avea niciun rost să aştept, vezi tu, pentru că nu aveai de ales decât să te întorci la Glasgow. Se plimbă în jurul ei în timp ce vorbea, bucurându-se de faptul că o chinuia. Servitorii mei vor jura că am ajuns în Glasgow cu mult înainte de căderea nopţii. Şi, între timp, cei care te-au răpit vor fi dispărut de mult. Sunt profesionişti, domnişoară Knight. M-am asigurat de asta înainte să-i angajez.

O luă ameţeala când înţelese cât de nebun era. Era uimitor faptul că îşi asumase astfel de riscuri şi pusese la cale un plan atât de complicat.

— De ce? întrebă ea răguşit. Ai câştigat. Nu este suficient pentru tine faptul că mă târăşti înapoi în Glasgow şi că voi fi judecată pentru crimă?

Fletcher se aplecă spre ea, practic scuipându-i cuvintele în faţă.

— Nu, nu este. Vreau să mă răzbun pentru fiul meu.

— Şi nu este răzbunare să mă acuzi de crimă? Nu e suficient pentru tine faptul că îmi vei distruge reputaţia şi viaţa?

Faţa lui pătată de vărsat de vânt deveni roşie.

— Deja ai scăpat de braţul legii când magistratul a refuzat să te acuze de crimă, imediat după ce l-ai omorât pe fiul meu. Până şi afurisitul de reprezentant al judecătoriei din Glasgow a declarat că, deşi se simte forţat să investigheze chestiunea, probabil vei scăpa din nou de condamnare.

Victoria se cutremură fiind martora urii din vocea şi de pe chipul lui.

— Ai prea mulţi prieteni sus-puşi, afurisito, spuse Fletcher.

— Te referi la tatăl meu, prinţul regent? comentă Victoria, zâmbindu-i glacial.

— Poftim? se auzi Mack din spatele ei.

Ea aruncă o privire peste umăr, observând consternarea de pe chipul lui.

— Exact. Tatăl meu natural este prinţul regent. Dacă mi se întâmplă ceva, nu-mi pot imagina cât de mult va suferi.

— Asta-i o minciună afurisită, strigă Fletcher, împungând-o în umăr cu pistolul. Nici măcar nu ştie că exişti.

Victoria înghiţi teama ce o strângea de gât.

— Este adevărul, şi tu ştii asta.

— Ascultă, începu Mack.

— Ţine-ţi fleanca, altfel nu vei fi plătit, îi ordonă Fletcher. Iar tovarăşilor tăi nu le va plăcea lucrul ăsta, nu-i aşa?

Când Mack se retrase mormăind, singura rază de speranţă a Victoriei se evaporă.

— Thomas a fost singurul meu fiu şi moştenitor. Privirea palidă a lui Fletcher era goală şi plină de ură. Succesul meu nu mai înseamnă nimic, acum că el este mort. Mi-ai furat viitorul familiei mele, târfă afurisită.

— Domnule Fletcher, îmi pare rău pentru pierderea dumitale şi regret cu adevărat moartea fiului dumitale, începu ea, încercând să rămână calmă. Dar te asigur că ceea ce s-a întâmplat a fost un accident provocat de comportamentul pe care fiul dumitale l-a avut faţă de mine. El este singurul responsabil pentru moartea lui, nu eu.

Era clar că vorbele ei nu ajungeau până la urechile lui surde. Era o prostie să încerce să se înţeleagă cu un nebun.

— Nu, tu eşti responsabilă. Şi acum eu voi fi responsabil pentru moartea ta. De abia atunci băiatul meu se va putea odihni în pace.

— Domnule Fletcher, te rog…

Două zgomote ascuţite, venite unul după celălalt, răsunară prin pădure.

— Ce dracu’? mârâi Mack, mijind ochii spre drum. Ai

spus că n-o să ştie nimeni de locul ăsta.

— Probabil este unul dintre oamenii tăi, care a împuşcat un ostatic, spuse Fletcher.

— Mai bine ai spera să te înşeli, rosti Victoria cu dinţii încleştaţi. Lord Amprior vă va trimite pe toţi la ştreang.

Gândul că lui Alec sau celorlalţi bărbaţi li s-ar putea întâmpla ceva din cauza ei…

— Tacă-ţi fleanca, zise Mack şi o împinse din nou. Destul cu pălăvrăgeala, îi spuse apoi lui Fletcher. Fă ce vrei sau dă-mi-o mie!

— N-am de gând să te văd cum te împerechezi, rosti Fletcher cu dispreţ. Dar ziua e pe ducă, şi eu trebuie să plec la drum.

Îşi flutură pistolul spre Victoria.

— Mergeţi într-acolo.

Ea se uită lung la el.

— Nu.

Mack se îndreptă spre un pâlc de copaci şi o împinse la pământ.

— Ultimele cuvinte, domnişoară Knight? rosti Fletcher, aşezându-se la câţiva metri în faţa ei. Vrei să implori milă pentru viaţa ta?

Ea îi întâlni privirea de nebun cu tot calmul de care fu în stare, apoi închise ochii. Se gândi la Nicholas, hotărâtă ca ultimele ei gânduri să se îndrepte spre el. Doamne, cât îl iubea. Să nu-l mai vadă niciodată…

Se auzi zgomotul unui pistol, dar nu era al lui. Aproape în aceeaşi clipă, Fletcher ţipă şi ceva umed o stropi pe faţă. Victoria deschise ochii brusc şi îl văzu căzând înainte, cu gura deschisă şi cu ochii măriţi de uimire. Căzu precum un copac retezat, la câţiva centimetri de ea.

— La dracu’, strigă Mack, întorcându-se în toate părţile pentru a cerceta poieniţa.

Ea îi urmări privirea şi îl văzu pe Logan Kendrick alergând spre ei ca un taur înfuriat, scoţând un al doilea pistol din centură. Fără să se oprească, Logan trase din nou, şi banditul se prăbuşi pe pământul acoperit cu zăpadă.

Victoria se uită stupefiată la cadavrele care pătau cu

sânge zăpada din jurul lor. Logan îl împuşcase pe Fletcher în mijlocul spatelui, iar pe Mack în mijlocul pieptului. Ţintise uimitor.

Se chinui să se ridice, cu picioarele tremurându-i.

— Dă-mi voie să te ajut, îi spuse Logan cu glas răguşit. Eşti în regulă?

Ea încuviinţă din cap, pentru că avea gura prea uscată ca să rostească vreun cuvânt.

— Eşti sigură?

O studie din toate părţile cu o privire îngrijorată.

— E mort? întrebă ea în cele din urmă, arătând spre Fletcher.

Logan îi dădu drumul şi îl întoarse pe Fletcher cu piciorul. Apoi se lăsă pe vine ca să-i verifice rana şi pulsul de la gât.

— Nu, dar va muri curând, rosti el. Nu mai e nimic de făcut.

Când se ridică, Logan scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse.

— Poftim, fătuco! Ai ceva… ăăă… pe faţă.

Desigur, se referea la sângele lui Fletcher. Ea înghiţi cu dificultate şi începu să-şi frece faţa, spunându-şi cu severitate în sinea ei să nu cumva să leşine.

Când ajungea la Kinglas, avea de gând să găsească o cameră liberă şi să plângă în voie. Sau să se îmbolnăvească – încă nu se hotărâse, încercă să-i înapoieze batista.

— Las-o pe pământ, spuse el.

— De unde ai ştiut? întrebă ea şi făcu un gest vag cu mâna.

Logan o prinse de braţ, şi începură să meargă împreună spre copaci.

— Să o luăm cu începutul. Ne întoarcem la trăsură, da?

— Alec este bine? S-a auzit o împuşcătură.

— Oh, tot eu am fost, fătuco. Gilbride este bine, are doar o durere de cap.

Picioarele Victoriei se înmuiară de uşurare.

— Slavă Domnului! Şi ceilalţi?

— Un fricos din Glasgow a fost împuşcat în umăr, dar ar trebui să fie bine. Bătrânul Tommy şi tânărul poliţist îl ajută pe Alec să-i păzească pe bandiţii care v-au atacat.

Ea îşi ridică privirea spre el, studiindu-i expresia calmă. Se părea că prinderea unor bandiţi era o treabă obişnuită pentru Logan Kendrick.

— Eşti un adevărat erou, domnule.

El îi aruncă un zâmbet fermecător, semănând straniu de mult cu fratele său mai mare.

— Eşti sigură că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, nu cu Nick?

Victoria trebui să-şi înăbuşe dorinţa de-a izbucni într-un râs isteric – sau în lacrimi.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cu voce tremurândă. Îl vreau pe el.

*

Nick se aplecă peste gâtul armăsarului, lăsându-l să înainteze liber. Îl urmau doi grăjdari de la hanul din Arrochar, care făceau tot ce le stătea în putere ca să ţină pasul.

„Victoria a avut nevoie de tine, şi tu nu ai fost acolo. Ai eşuat. Din nou.”

Când drumul o coti, încercă să-şi alunge din minte gândurile legate de greşelile din trecut şi din prezent. Dacă Fletcher pusese mâna pe Victoria, atunci nu ajuta la nimic să cedeze în faţa fricii. Şi Nick ar face orice era nevoie ca să o aducă înapoi la Kinglas, inclusiv să-l dezmembreze pe nenorocitul acela.

Pădurea care marca începutul moşiei Amprior se înălţa înaintea lui, drumul îngustându-se pe măsură ce continua printre copaci. Nick încetini calul, chiar dacă ura să facă asta. Dar ar a fost o prostie să rişte ca animalul să-şi rupă piciorul sau gâtul.

Imediat ce Ben Munroe, hangiul de la Golden Thistle, îl informase că Fletcher plecase spre Glasgow, în loc să o aştepte pe Victoria, Nick ştiuse că ceva era în neregulă. La

fel de straniu fusese şi faptul că Ben îl zărise pe Fletcher ascunzându-se în spatele hanului în seara anterioară, în compania unor oameni rău-famaţi. Hangiul cunoştea aproape pe toată lumea de la Glasgow până la Edinburgh, aşa că îl recunoscuse pe unul dintre bărbaţi ca fiind un contrabandist notoriu. Nu exista absolut niciun motiv ca un om bogat şi respectabil ca Fletcher să discute cu un criminal nemilos, decât dacă nu cumva punea ceva necurat la cale.

Ascultându-şi instinctul, Nick îi ceruse lui Ben cel mai bun cal şi doi grăjdari, apoi pornise spre Kinglas.

Nu putea să călărească mai repede de atât, şi se rugă să nu ajungă prea târziu.

Câteva minute mai târziu, văzu trăsura oprită într-o poziţie ciudată pe marginea drumului, şi inima îi sări din piept. Vizitiul inspecta o roată, dar trăsura părea goală.

„Prea târziu.”

Tocmai trăgea de frâie cu o mână şi duse mâna să scoată pistolul, când Victoria şi Alec apărură din spatele trăsurii. Şocul şi uşurarea aproape îl făcură pe Nick să dea drumul frâielor. Pentru că nu dorea să sperie caii de la trăsură, îşi mână armăsarul câţiva metri mai departe, de cealaltă parte a drumului. Îşi trecu piciorul peste şa şi sări pe pământ, luând-o imediat la fugă.

Victoria ţâşni spre el, cu fustele ridicate până la genunchi şi cu faţa strălucindu-i de bucurie. Când se aruncă în braţele lui, el o ridică şi se roti pe călcâie. Ea îi acoperi faţa cu sărutări, oftând, râzând şi vorbind în acelaşi timp. Nick o ţinea tăcut, strângând-o tare la piept şi mulţumind din inimă cerurilor.

— Credeam că nu te voi mai vedea vreodată, spuse ea cu voce tremurândă.

Ţinând-o cu un singur braţ, el îi desfăcu boneta şi o aruncă în mijlocul drumului, apoi o mângâie pe păr.

— Gata, draga mea. Acum sunt aici, şi nu te voi părăsi niciodată.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu lacrimile sclipind în ochii ei albaştri minunaţi Avea nasul roşu şi pielea murdară,

dar părea mai frumoasă ca niciodată.

— Îmi promiţi? întrebă ea.

— Îţi promit.

Apoi îi cuprinse buzele într-un sărut fierbinte, în care adună toată frica, uşurarea şi dragostea pe care le simţea în sufletul lui. Dacă ar fi fost după Nick, nu s-ar mai fi despărţit niciodată de ea.

— Mă bucur să te văd, Amprior, spuse Alec şi se opri lângă ei, pe drum.

Nick o puse cu reticenţă pe Victoria pe pământ, dar continuă să o ţină ferm pe după mijloc. Nu că ar fi trebuit. Ea se lipise de el ca muşchiul de piatră.

— Arăţi ca naiba, comentă Nick.

De sub linia părului îi curgea un firicel de sânge, şi o vânătaie destul de urâtă începea să se formeze în jurul ochiului lui Alec. Haina lui era mânjită cu noroi, şi îi lipsea lavaliera de la gât.

Alec icni batjocoritor.

— E toată lumea în regulă? întrebă Nick.

— Sergentul Blair a fost împuşcat în braţ, dar glonţul a trecut de partea cealaltă, aşa că se va face bine.

— Presupun că au tăbărât asupra voastră, spuse Nick.

— Nu voi uita niciodată, spuse Alec. Nebunii ne-au luat cu totul prin surprindere.

Nick se uită la Victoria, şi inima aproape îi sări din piept. Îi atinse părul.

— Tu eşti rănită?

— Nu este sângele meu. Se opri, arătând îngrozită pentru o clipă. Este al lui Fletcher.

— E mort?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu ne va mai deranja niciodată.

— Bine.

Singurul lui regret era că nu fusese el cel care îl omorâse.

— Şi eu simt acelaşi lucru, comentă ea, chiar dacă ştiu că e greşit să doreşti moartea cuiva. Sărmanul era înnebunit de durere.

— Voia să te împuşte, Victoria, spuse Alec.

Doar gândul la ce s-ar fi putut întâmpla îl făcu pe Nick să se îngrozească. O trase mai aproape şi o strânse lângă el.

— Tu l-ai omorât? îi întrebă pe Alec.

— Nu. Trebuie să-i mulţumeşti altcuiva pentru că i-a salvat viaţa Victoriei.

În timp ce vorbea, Logan apăru din spatele trăsurii, ştergându-şi mâinile pe o cârpă. Nick îngheţă.

— Logan?

Victoria îşi înfipse degetele înmănuşate în gulerul lui Nick.

— Aş fi murit dacă nu ar fi fost el. Practic, a ajuns la mine în ultima clipă.

Logan aruncă relaxat bucata de cârpă în cutia trăsurii şi veni lângă ei.

— Am curăţat rana sergentului, dar ar trebui să-l ducem în Arrochar imediat ce vizitiul termină de reparat roata aia.

— Cum naiba ai ajuns aici? Nick îl privi mai atent. Şi de ce eşti îmbrăcat în cămaşă de noapte?

Fratele lui arăta de parcă tocmai s-ar fi sculat din pat. Cămaşa lui de noapte era îndesată în pantaloni, iar deasupra avea o haină veche şi ponosită, care probabil îi aparţinea lui Tommy. Era clar că nu îşi îngrijise barba de câteva zile, iar părul îi stătea ciufulit în toate direcţiile. Dacă ar fi apărut un străin, ar fi crezut că Logan era ticălosul, nu eroul.

— Dormeam profund când m-a trezit Tommy şi mi-a spus că se petrece ceva. Logan îi aruncă Victoriei un zâmbet spăşit şi îşi frecă bărbia. E posibil să fi băut puţintel cam mult ieri-noapte, aşa că am înţeles cam greu ce voia să-mi spună.

— După ziua de astăzi, vei putea să bei oricât vrei, şi nimeni nu te va critica, spuse ea.

— Aşadar, tot nu ai plecat când ţi-am spus, comentă Nick. De ce?

Logan îi întâlni privirea cu o expresie impasibilă, care

însă nu îl păcăli câtuşi de puţin pe Nick. Fratele lui era la fel de agitat ca o fecioară în noaptea nunţii.

— Presupun că nu eram pregătit să-mi iau rămas-bun de la Kinglas, răspunse el în cele din urmă.

— Slavă Domnului! exclamă Victoria bucuroasă.

Îşi ridică privirea spre Nick şi-l trase de guler.

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse el. Zici că Tommy ştia că se întâmplă ceva ciudat?

— Da, pentru că stătea în faţa colibei, fumându-şi pipa, când a văzut trăsura care a venit la Kinglas în dimineaţa asta şi apoi pe tine, călărind ca un nebun. Când trăsura a apărut din nou, îndreptându-se spre Arrochar, m-a sculat din pat. Spunea că era ceva în neregulă, mai ales că stăpânul călărea ca un demon – aşa s-a exprimat.

— Şi atunci ai hotărât să te plimbi puţin până aici, să vezi ce se întâmplă? întrebă Nick cu scepticism. Îmbrăcat în cămaşă de noapte?

Logan ridică din umerii lui masivi.

— Nu e ca şi cum aş avea altceva de făcut în acest moment.

În afară de a conduce o companie comercială de succes, după cum bine ştia Nick.

— Şi apoi s-a auzit împuşcătura, adăugă Logan. Asta a cam fost de-ajuns ca să înţeleg totul. Am ajuns împreună cu Tommy şi l-am găsit pe Gilbride cu faţa în noroi, iar nişte bandiţi îi ţineau pe toţi ceilalţi ostatici. Făcu semn cu capul spre trăsură. I-am legat în spatele trăsurii, apropo. Ofiţerul stă cu ochii pe ei.

— Unde era Victoria când se petreceau toate astea? întrebă Nick.

— Am fost târâtă în pădure, unde mă aştepta Fletcher. Oftă. Sunt bine, domnule. Sincer.

El făcu o grimasă şi îşi slăbi strânsoarea.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Domnul Fletcher nu putea suporta ideea că era posibil să nu fiu condamnată, aşa că a hotărât să-şi facă singur dreptate. Se opri de parcă ar fi vrut să-şi adune puterile, apoi reuşi să zâmbească. Din fericire, domnul

Kendrick a venit în goană din pădure, tocmai la timp, trăgând cu pistoalele. Arăta ca un erou.

Logan pufni.

— Da, aşa mi se mai spune.

— Eşti un erou, zise Victoria serioasă, atingându-i braţul. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare.

Când Logan îi oferi un zâmbet fermecător, Nick se forţă să nu se încrunte. Dar se părea că nu reuşi, pentru că-i atrase atenţia fratelui său.

— Nu mai fi aşa un idiot, îl mustră Logan. Este înnebunită după tine.

Victoria îl bătu uşor pe Nick în piept.

— Bineînţeles că sunt, chiar şi atunci când te comporţi ca un idiot. Dar, domnule, de unde ai ştiut că trebuie să te întorci după noi? Nu ne aşteptam să te vedem decât în Glasgow.

El le explică pe scurt cele petrecute.

— Grăjdarii lui Ben şi vizitiii îl pot ajuta pe ofiţerul Gow cu prizonierii. Sugerez să ne întoarcem la Arrochar înainte să se facă prea târziu. Se pare că roata a fost reparată.

— Cred că uiţi ceva, interveni Victoria.

Nick se încruntă.

— Da?

— Se referă la mine, explici Logan. Se întreabă dacă mă vei goni din nou.

— Eu mă duc să-l ajut pe Gow, spuse Alec, îndepărtându-se.

Nick oftă.

— O discuţie de familie, pe lângă o răpire şi o tentativă de omor. Ce mai distracţie!

— Nu plecăm până nu se rezolvă situaţia asta, îi spuse Victoria pe un ton ferm.

— Dar sergentul Blair…

— Va fi bine, replică ea.

Nick îi zâmbi sfios. Se comporta ca un laş, şi toată lumea ştia asta.

— Ascultă, Nick, nu îmi pot răscumpăra niciodată greşeala teribilă, începu Logan pe un ton sincer. Voi trăi cu

asta pentru tot restul zilelor mele. Dar trebuie să ştiţi cât de rău îmi pare. Făcu o pauză. Nu îmi este uşor să-ţi spun asta, dar te implor pentru ultima oară să mă ierţi… pentru binele amândurora.

— De dragul întregii familii, adăugă încet Victoria.

Nick se uită în ochii fratelui său, care semănau atât de mult cu ai lui.

De asemenea, semănau şi cu ochii lui Cam. Micuţul băiat al lui Nick îl adorase pe unchiul său mare şi impertinent, iar Logan îl iubise cu înverşunare pe Cam. Şi-ar fi dat viaţa ca să-l salveze pe băiat – ar fi făcut la fel cu oricare membru al familiei. Dar, în anii pe care Logan şi-i petrecuse în exil, fusese separat de oamenii pe care îi iubea.

Şi asta se întâmplase din cauza lui Nick.

Victoria puse o mână pe braţul lui. Nick văzu dragostea şi acceptarea din ochii ei, alături de o toleranţă şi de un calm care îi alinau marginile colţuroase ale sufletului. Scoase un oftat lung, care părea să fie o eliberare de toată suferinţa şi ranchiuna.

Era timpul.

— Bineînţeles că te iert, Logan. Îmi pare rău doar că mi-a luat atât de mult timp.

Logan închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, în ochii lui străluceau lacrimi ca nişte cristale albastre. Văzându-l, Nick simţi un nod în gât.

Dar apoi zâmbetul lui obişnuit şi rebel îi lumină chipul.

— Eşti un nebun încăpăţânat, ticălosule. Dar mă faci atât de bucuros!

— Şi tu eşti complet imbecil, spuse Nick, împungându-l în umăr.

O parte din el dorea să-l strângă în braţe cu putere, dar nu era încă pregătit pentru asta. Bănuia că şi Logan avea nevoie de ceva timp ca să uite toată durerea şi suferinţa.

Victoria clătină din cap.

— Nu-i voi înţelege niciodată pe bărbaţi.

— Ai face bine să te obişnuieşti cu asta, fătuco, spuse

Nick. Vei trăi într-o casă plină de bărbaţi.

Gow se apropie de ei cu un aer disperat.

— Milord, suntem gata. Şi, oricât de mult urăsc să spun asta, trebuie să o aduc pe domnişoara Knight la Glasgow. Ofiţerul făcu o grimasă. Am ordine de îndeplinit.

Sergentul făcea, fără îndoială, în continuare ameninţări, în ciuda rănii din braţ.

— Bine, domnule ofiţer, spuse Nick. Dar o să ne oprim peste noapte la Arrochar. Am o treabă de rezolvat.

Victoria se încruntă.

— Ce treabă?

— Să caut un vicar să ne căsătorească. Când vei sta în faţa curţii de judecată din Glasgow, veţi fi contesă de Amprior. Şi soţul tău va sta chiar lângă tine.

Ochii ei se măriră.

— Dar…

— Vrei să fii martor? îl întrebă pe Logan.

Fratele lui zâmbi larg.

— Va fi onoarea mea, milord.

— Bun. Atunci, rămâne stabilit.

— Dar… începu Victoria din nou.

El îi cuprinse bărbia.

— Nu voi accepta un refuz, fătuco. Sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, şi tu eşti îndrăgostită nebuneşte de mine, nu-i aşa?

— Ei bine, da.

— Atunci, nu există niciun motiv să refuzi, nu-i aşa?

Păru să chibzuiască pentru câteva secunde, apoi gura ei voluptuoasă se întredeschise, şi ea zâmbi, luminându-i şi ultimele cotloane întunecate ale sufletului.

— Când îmi vorbeşti astfel, cum aş putea să nu accept?

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, zise Alec şi se întoarse. Voi doi m-aţi omorât cu toată vorbăria asta. Sunt prea bătrân pentru astfel de prostii.

Victoria se uită la vărul ei şi izbucni în râs. Sunetul plin de bucurie şi lipsit de griji pluti spre vârfurile copacilor precum cântul ciocârliei primăvara.

— În regulă, englezoaico, zise Nick, prinzând-o de mână şi conducând-o la trăsură. Hai să ne căsătorim!

Epilog

Reşedinţa Kendrick, Glasgow
Februarie 1817

— E o petrecere superbă, Victoria, spuse Chloe. Aproape îmi trece supărarea că am ratat ziua nunţii tale.

Aden, care stătea în faţa lor, îi făcu cu ochiul Victoriei.

— Amprior părea destul de grăbit să se lege la cap.

— Au existat câteva circumstanţe atenuante, după cum îmi amintesc, replică Victoria sec.

— Nick te-ar fi târât la un vicar oricum, interveni Logan. Să zici că era dornic să te facă mireasa lui e o afirmaţie care cu greu îi descrie nerăbdarea. Ridică de câteva ori din sprâncene. Mai ales pentru noaptea nunţii.

— Logan Kendrick, fii cuviincios! Victoria îi aruncă o privire severă lui Aden. Şi tu!

Fratele ei suspină dramatic.

— Acum, am dat de naiba, Kendrick!

— Eu practic asta fac mereu, răspunse Logan.

Stăteau în salonul formal din reşedinţa Kendrick, care fusese transformat în salon de servit cina. Personalul pregătise mai mult de o duzină de mese, toate acoperite cu pânză albă apretată, şi scoseseră cele mai bune piese de argintărie şi cristal ale familiei. Vaze uriaşe, pline cu trandafiri albi, împodobeau bufetele şi zeci de lumânări învăluiau camera într-o strălucire blândă şi sclipitoare.

Datorită faptului că servitorii mimaseră din greu şi erau devotaţi, conacul elegant arăta uimitor şi devenise, încă o dată, locuinţa confortabilă a unei familii fericite. Victoria încă prefera să stea la Kinglas, dar începuse să se simtă ca acasă şi în Glasgow.

— Tu şi Amprior ştiţi cum să organizaţi o petrecere pe

cinste, rosti Alec, ridicând paharul de vin spre Victoria. Cea mai bună parte este că gemenii pot să distrugă casa voastră, nu pe a mea.

— Aşa arată o zi obişnuită din săptămână aici, comentă Logan.

— Nu se aşteaptă nimeni ca Graeme să distrugă ceva, deoarece încă merge în cârje, îi informă Victoria. Nu ştiu unde se află Grant, dar mă aştept să stea departe de probleme, în ciuda faptului că în seara asta se află aici foarte multe fete frumoase.

Ambii gemeni fuseseră cuminţi după tărăşenia cu fuga, şi Victoria nu putea decât să spere că noul lor comportament avea să dureze.

— Că tot veni vorba despre fete frumoase, începu Logan, eu mă duc spre sala de bal. Poate prind câteva cu care să dansez.

Le făcu un semn prietenos din cap şi ieşi cu paşi mari.

— Cumnatul tău arată uimitor în costumul tradiţional al clanului său, spuse Chloe. Simt sigură că va găsi multe doamne interesate.

— Aşa sper, recunoscu Victoria.

Pentru un om cu o reputaţie de ticălos, Logan ducea o viaţă liniştită şi ordonată. La insistenţele ei, se mutase în reşedinţa Kendrick. Acum, îşi petrecea cea mai mare parte a zilei la birou şi la depozitul său de la docuri. Seara era acasă, vorbind cu fraţii săi, citind corespondenţa sau ascultând muzica lui Kade. Logan şi Nicholas discutau în contradictoriu destul de des, deşi uneori aveau şi motive. Rănile dintre ei erau adânci, şi avea să fie nevoie de timp şi de răbdare pentru a se vindeca în întregime.

Cu toate acestea, nu exista nicio îndoială că Nicholas era fericit că el şi Logan căzuseră la pace, iar restul familiei se bucura că îi permisese, în cele din urmă, fratelui rătăcitor să se întoarcă acasă.

— Logan pare un om bun, spuse Dominic din capul mesei. Mă bucur că s-a întors în sânul familiei.

— Nu la fel de mult ca mine, comentă Alec. Băiatul ăla ne-a salvat posterioarele!

— Cu siguranţă, el este motivul pentru care mă aflu astăzi aici, recunoscu Victoria.

Dominic făcu o grimasă.

— Da, în legătură cu asta, nu pot să-ţi spun…

Ea ridică un deget în semn de mustrare.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze din nou, domnule. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

— Eu ţi-am spus să păstrezi secretul faţă de Amprior, explică magistratul, iar asta a fost o greşeală din partea mea.

Alec flutură din mână.

— Şi eu i-am spus acelaşi lucru, deci îţi împărtăşesc vina.

— Şi apoi, nu mi-am dat seama că Fletcher plecase din Londra. Dominic clătină din cap, vizibil dezgustat. Nu cred că o să mă pot revanşa vreodată.

— Poate că doar îmbătrâneşti, dragostea mea, rosti Chloe, clipind malefic.

— Mulţumesc pentru observaţia asta, răspunse soţul ei.

— În acel moment, erai plecat din oraş, protestă Victoria. De unde să fi ştiut că nenorocitul o tulise din Londra?

Dominic şi Chloe fuseseră în Yorkshire, în vizită la marchiza şi marchizul de Lendale. Imediat ce Dominic aflase că Fletcher era în Scoţia, plecase spre Glasgow, ajungând acolo în ziua în care avusese loc răpirea Victoriei. Când Victoria şi Nicholas ajunseseră în oraş, Dominic făcuse deja o mare parte din munca necesară pentru a închide cazul. Exista o oarecare neclaritate cu privire la rolul lui Logan în moartea lui Fletcher, dar, cu ajutorul lui Dominic, ancheta judiciară se desfăşurase rapid şi discret. Din moment ce familia Kendrick era foarte apreciată în Glasgow, reuşiseră să evite un adevărat scandal.

— Totuşi, ar fi trebuit să îmi imaginez că Fletcher ar putea încerca ceva de genul ăsta, insistă Dominic.

— Este greu chiar şi pentru marele Sir Dominic să anticipeze acţiunile unui nebun, spuse Aden pe un ton

mucalit.

— Foarte adevărat, fu de acord Chloe. Dar de ce vorbim despre acel om trist şi îngrozitor? Serbăm căsătoria Victoriei.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, draga mea. Dominic făcu o mică reverenţă spre Victoria. Iartă-mă, Lady Amprior! N-am avut intenţia de a distruge un eveniment atât de splendid.

Ea îi răspunse cu o uşoară plecăciune.

— Deloc, sir Dominic. Şi îmi pare rău că te-am întors din vizita la Lord şi Lady Lendale. Sper că îi voi întâlni şi eu curând.

— Sunt sigur că aşa va fi, spuse Aden. La urma urmei, Lia este verişoara ta.

Lia Easton, marchiză de Lendale şi fiica naturală a ducelui de York, îi scrisese o scrisoare minunată Victoriei, în care îi invitase oricând pe ea şi pe Nicholas să îi viziteze, la conacul Stonefell.

— Încă o verişoară, comentă Chloe pe un ton amuzat.

— Avem o familie mare, admise Alec. Victoria de abia începe să ne cunoască.

— Îmi pare rău că familia Lendale nu a putut fi aici, zise Victoria, dar sunt atât de recunoscătoare că mătuşile mele au venit din Brighton! zâmbi către Aden. Îţi mulţumesc că ai aranjat asta.

— Bineînţeles, dragă. Aden ridică paharul spre ea. La urma urmei, asta este sărbătoarea ta oficială. E normal ca familia ta să fie prezentă.

Deşi Victoria intenţiona să ofere doar o mică petrecere de familie cu ocazia nunţii, în ultimele săptămâni petrecerea se transformase într-un adevărat bal cu mai mult de o sută de invitaţi. Nicholas insistase să deschidă sala de bal de la reşedinţa Kendrick şi îi adusese pe Taffy şi pe câţiva servitori de la castel să se ocupe de treaba aceasta complicată. Cât despre obiecţiile făcute de Victoria fără prea mare tragere de inimă, soţul ei aranjase să aibă parte de o cină plăcută, de o orchestră de dans şi chiar de o sală unde să se poată juca cărţi, pentru domnii şi doamnele

mai în vârstă. Ea se opusese, dar toţi bărbaţii Kendrick, inclusiv Angus, luaseră partea soţului ei.

— V-aţi furişat pe la spatele nostru şi v-aţi cununat în secret, zisese Angus, aşa că acum ar fi bine să ne lăsaţi să avem parte de o petrecere pe cinste.

Ştiind că de mult prea mulţi ani familia Kendrick nu mai avusese motive de sărbătoare, pe Victoria nu o lăsase inima să le refuze distracţia aceasta.

— E atât de frumos că Edie şi Vivien le-au luat sub aripile lor pe mătuşile mele, zise Victoria. Cred că sărmanele sunt cam copleşite.

Alec pufni.

— S-au înţeles de minune şi s-au distrat pe cinste toată săptămâna, cutreierând oraşul în lung şi-n lat.

— Unde sunt mătuşile mele, apropo? întrebă Victoria, lungindu-şi gâtul ca să privească prin cameră.

— Edie şi Vivien le-au luat să joace cărţi, răspunse Chloe. Toate cinci s-au aşezat la o masă.

— Oh, Doamne! exclamă Aden, prefăcându-se alarmat. Sper că soţia mea nu va trişa la cărţi.

— Vivien e bună la cărţi? întrebă Victoria.

— Nu-ţi poţi închipui cât de bună, răspunse Aden.

— Poate ar fi bine să văd ce fac. Deşi era o femeie foarte rezonabilă, mătuşii ei Rebecca îi plăcea să parieze, de obicei pe sume mici.

— Nu-ţi face griji! Edie va sta de pază, spuse Chloe. Singura ta treabă în noaptea asta este să te distrezi.

— Da, zise Alec. În noaptea asta, nu mai ai altceva de făcut, verişoară.

Kade intră grăbit în cameră şi veni la masa lor.

— Te-am căutat peste tot, Victoria.

Ea îl prinse de mână.

— Ai nevoie de ceva, dragule?

— Nu, dar Nick te aşteaptă în faţa sălii de bal. Spune că trebuie să pleci de lângă grupul ăsta de nemernici şi să te duci să vorbeşti cu el.

— Dumnezeule! exclamă Chloe, sper că nu m-a inclus şi pe mine în descrierea asta.

Kade pocni din degete.

— Exact. Nick mi-a spus să transmit în mod special faptul că dumneata nu faci parte din grupul de nemernici, Lady Hunter, şi să vă cer iertare.

Chloe îşi şterse fruntea cu un gest exagerat de uşurare.

— Slavă Domnului! Dar spune-i fratelui tău că acest grup de nemernici este, de fapt, foarte drăguţ.

— Şi eu cred la fel, comentă Kade cu un zâmbet timid.

— După ce o conduci pe Excelenţa Sa la conte, ce-ar fi să te întorci şi să ni te alături? îi sugeră Aden.

Kade făcu ochii mari.

— O, da, mi-ar plăcea asta. Poate îmi veţi povesti mai multe despre aventurile trăite în timpul războiului?

Băiatul se ataşase destul de mult de fratele misterios al Victoriei, lucru care ei i se părea emoţionant şi amuzant. Aden fusese incredibil de bun cu Kade, distrându-l cu povestiri extrem de exagerate despre priceperea şi curajul de care dăduse dovadă pe continent. Sau cel puţin spera ea că poveştile erau exagerate.

Se ridică.

— Îmi cer scuze tuturor, dar trebuie să văd ce doreşte soţul meu.

— Oh, pot să ghicesc ce doreşte el, comentă Aden.

— Te rog să nu uiţi că sunt de faţă şi copii, dragul meu, spuse Chloe pe un ton ferm.

— Nu sunt un copil, protestă Kade.

— Bineînţeles că nu, spuse Chloe fără să clipească. Mă refeream la Alec.

— Ăsta-s eu, nevinovat ca un copil, admise Alec cu un rânjet. Deşi, noaptea trecută, eu şi Edie…

— Ne vedem mai târziu, îi întrerupse Victoria.

— Îmi plac membrii familiei tale, spuse Kade. Ea îl prinse de braţ, şi ieşiră pe hol. Sunt amuzanţi.

— Aproape la fel de amuzanţi ca membrii familiei tale.

Victoria le zâmbi câtorva oaspeţi care se aflau în salonul cu jocuri de cărţi.

— Nu şi Royal. E chiar mai trist zilele astea. Dar, când

îl întreb ce îl supără, spune mereu că nimic.

— Cred că îi lipseşte prietena lui, Lady Ainsley, zise Victoria.

Ainsley plecase cu câteva săptămâni în urmă la conacul mătuşii sale, undeva în nord. Refuzase să rămână până la bal, în ciuda insistenţelor lui Edie şi ale Victoriei. Când Victoria îl întrebase pe Royal dacă ştia motivul grabei lui Ainsley, el îi răspunsese că ea făcea orice avea chef, indiferent dacă avea sau nu sens.

— Credeam că el şi Lady Ainsley se urăsc, spuse Kade.

— Nu, dar se pare că au o relaţie complicată, nu-i aşa?

— Cam da, rosti Kade pe un ton sec, părând mult mai înţelept decât vârsta pe care o avea.

— Unde este Royal?

— E în sala de bal, cu Graeme. Kade făcu o grimasă. Royal a spus că invalizii trebuie să stea împreună şi să-şi ţină companie reciproc.

Victoria oftă în sinea ei. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie lui Royal. Omul suferea vizibil, iar fraţii lui nu ştiau cum să-l ajute, în momentul de faţă, nici ea nu ştia, dar nu avea de gând să se lase împiedicată de asta.

— Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru Royal. Îţi promit că va fi bine.

— Sper că da, spuse Kade. Este minunat că suntem cu toţii împreună, şi vreau să fie şi el fericit.

— Va fi, într-o bună zi.

— Iată-i pe Nick şi pe bunicul, anunţă Kade când ajunseră în capătul scării principale.

Auzind vocea fratelui său, Nicholas se întoarse. Grijile pe care Victoria şi le făcuse pentru Royal sau pentru propria familie se topiseră sub căldura din privirea soţului ei.

— Era şi timpul, dragostea mea. Nicholas se aplecă şi îi depuse un sărut rapid pe buze. De abia dacă te-am văzut toată seara.

— Nu fi prostuţ! A trecut doar o jumătate de oră de când am dansat. Se ridică pe vârfuri să-i şoptească la

ureche: Dar şi eu ţi-am dus dorul.

— Kendrick este acum familia ta, interveni Angus. Eşti contesă de Amprior, fătuco. Una dintre cele mai renumite doamne din ţară. Locul tău este de partea contelui, nu lângă un grup de englezi frivoli.

Victoria aproape se înecă la auzul acestei descrieri.

— Familia Victoriei este tare plăcută, bunicule, îl admonestă Kade.

— Într-adevăr, şi nimeni nu i-ar putea descrie pe Sir Dominic şi pe Aden ca fiind frivoli, spuse Nicholas.

— Mă duc la ei, zise Kade. De ce nu vii şi tu, bunicule?

Angus oftă, cu un aer superior.

— Bine, băiete, dacă asta vrei. Presupun că pot să vorbesc cu câţiva englezi, de dragul doamnei mele.

— Mulţumesc, bunicule, spuse Victoria, îmbrăţişându-l şi sărutându-i rapid obrazul bărbos.

— Încetează, fătuco, o mustră el morocănos.

Cu toate astea, o mângâie pe spate, şi Victoria îşi dădu seama că era fericit.

— Alt bărbat Kendrick pe care îl ai la degetul mic, spuse Nicholas în timp ce îi urmăreau pe bătrân şi pe băiat coborând scările.

Ea îşi odihni o mână pe pieptul lui larg, savurând felul în care se simţeau muşchii lui fermi pe sub mătasea fină.

— Există un singur bărbat Kendrick pe care doresc să-l am în orice fel.

Privirea lui deveni ca argintul topit.

— Cred că putem spune cu siguranţă că mă ai la degetul mic, şi de abia aştept să mă ai şi în alte moduri. Se aplecă ca să-i şoptească la ureche: Oricum doreşti tu.

— Taci, îl opri ea, privind în jur şi îmbujorându-se.

— În seara asta ţi-am spus cât de frumoasă eşti?

O privi admirativ. Ea îşi netezi fustele rochiei de culoare crem. Cum nu avea o rochie de mireasă, o lăsase pe Edie să o îmbrace cu o rochie frumoasă şi foarte scumpă din satin şi dantelă. Privirea soţului ei când coborâse scările ca să vină la cină o făcuse să creadă că meritase toţi banii.

— Mi-ai spus, milord. Aruncă o privire plină de

admiraţie spre silueta lui îmbrăcată în kilt. Şi tu arăţi foarte chipeş.

— Am arăta chiar splendid dacă ne-am scoate hainele astea elegante, spuse el cu un zâmbet ştrengăresc. Eşti pregătită să fugim de aici, iubita mea?

Ea clipi surprinsă.

— Nu este prea devreme?

— Nu ne va simţi nimeni lipsa.

— Dar este petrecerea *noastră*, spuse ea, şi râse când el începu să o tragă uşor pe hol.

— I-am rugat pe Logan şi pe bunicul să facă oficiile de gazdă. De fapt, Logan m-a întrebat ce mai caut aici, de ce nu te duc în pat.

Ea strâmbă din nas.

— N-a zis aşa ceva.

— Ba să fii sigură că da. Deci ce spui, dragostea mea? Vrei să ne furişăm şi să-i lăsăm pe oaspeţii noştri în treaba lor?

Privirea lui era plină de dragoste şi de veselie. Ei i se umplea inima de bucurie ştiind că îl ajutase pe Nicholas să găsească din nou fericirea.

Şi, chiar dacă erau căsătoriţi de aproape o lună, era nerăbdătoare să rămână singură cu el. De fapt, devenise aproape o obsesie pentru ea să facă dragoste cu soţul ei.

Se prefăcu obosită şi căscă.

— Acum, că mi-ai amintit, parcă mă simt cam istovită. Patul pare o idee excelentă.

— *Englezoaico,* îţi dau întru totul dreptate, spuse Nicholas.

Şi contele chipeş o luă în braţe pe Victoria şi o duse în paradis.

Sfârşit